

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WSJ AND USA1 BESTSELLING AUTHOR

JAYMIN EVE

SHADOW BEAST
SHIFTERS

COMPELLED

ZORUNLU

GÖLGE CANAVAR ŞİFTERLERİ
KİTAP 5

JAYMIN EVE

Jaymin Eve
Mecburiyet: Shadow Beast Shifters kitap 5 Telif
Hakkı © Jaymin Eve 2022

Tüm hakları saklıdır
İlk olarak 2022 yılında
yayımlanmıştır Eve,
Jaymin
Mecburiyet: Shadow Beast Shifters #5

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bilgi veya izin için: jaymineve@gmail.com Kapak
tasarımcısı: Tamara K
Editör: Jax Garren

İÇİNDEKİLER

Güncellemeler için İnek Sürüsüne Katılın

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Lucien

Bölüm 57

Bölüm 58

Lucien

Bölüm 59

Bölüm 60

Lucien

Bölüm 61

Bölüm 62

Bölüm 63

Bölüm 64

Bölüm 65

Bölüm 66

Bölüm 67

Bölüm 68

Sonsöz

Ayrıca Jaymin Eve tarafından

*Sapkınlıklarınızı kucaklayın.
Kim bilir neler keşfedebilirsiniz.*

GÜNCELLEMELER İÇİN NERD SÜRÜSÜNE KATILIN

Shadow Beast Shifters dünyasından ve tüm yeni sürümlerden haberdar olmanın en iyi yolu Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

1

T Alarmımın durmak bilmeyen çığlıkları hassas işitme duyumu rahatsız ediyordu ve yarı uyanık halimle telefonuma doğru hamle yaptım.

Pencere. Sonunda sadece hasır sehpaıa arpabildim, çünkü daha tutarlı olan tarafım dün gece telefonu ulaşamayacağım bir yerde bırakmayı akıl etmişti.

Sabahları kırılabilircek hiçbir şeyi yakınımnda tutmamayı zor yoldan öğrenmişim; beni rahatsız eden eşyaları sürekli değıştirecek param yoktu.

Ölüm perisi gibi ılık atan bir alarm kullanmak benim hatamdı, ama sabahları berbat bir insan oluyordum. ılık atmasa günün yarısını uyuyarak geçirirdim.

İnleyerek kendimi ikiz yatağımdan dışarı sürükledim, bulanık görüşüm kurdumun yardımıyla saniyeler içinde netleşti. Bugünlerde daha zayıf olabilirdi ama onun gücünden geriye kalanlar hâlâ benimkini besliyordu.

Banyoya giderken kıyafetlerimi tekmeleyerek yolumdan çekerken, ne kadar tembelleştiğıme kıkırdadım. Kimse beni ziyaret etmiyordu, bu yüzden zemini yatay bir gardırop olarak kullanmamak için hiçbir neden göremiyordum. Münzevi hayatın bazı faydaları olmalıydı.

Banyoda, biraz hava akımı sağlamak için küçük pencereyi iterek açtım ve bir zamanlar

Yine, Cumartesi gecemi evde patlamış mısır ve *Teen Wolf* eşliğinde hayatımın en güzel anlarını yaşayarak geçirmiştım. Bir şekil değıştirenin şekil *değıştiren dizilerini* izlemekten hoşlanması biraz saçma mıydı, özellikle de bu kadar çok detayı yanlış anladıkları bir dönemde? Belki, ama bu benim gizli düşkünlüğümdü.

Artık kanıtlanmış bir reçete olan randevuların aksine Felaket.

Son bir yıl içinde tam beş randevum olmuştu ve her biri beni o kadar sıkılmıştı ki, son randevumda uyuyakalıp kafam elimden kayınca neredeyse yüzümü ana yemeğe çarpacaktım. Kendimi savunmam gerekirse, o Tucson'lı sürü değıştirici otuz yedi dakika boyunca bahçecilik hakkında gevezelik etmişti. Hayatımın en uzun otuz yedi dakikasıydı.

Ondan önce New York'tan bir kadın şekil değıştiren vardı. Görünüşe göre, Torma'nın bizi bastırđığı ve sürümüzü kilit altında tuttuğu süre boyunca, diğeri sürüler sosyal medyayı keşfediyordu. Bir gönderiyi beğenmeyi beni tanımaktan daha çok önemsiyordu ve ben de erken ayrılmak zorunda kaldım.

Her ikisiyle de ikinci bir randevu olmayacağını söylemek yeterli.

Her zaman parçalara değil kalplere aşık olduğumu söyledim ve bu doğruydı, ancak şimdiye kadar aradığım kalbe sahip birini bulamamıştım.

Duşa girmeden önce saate baktığımda yirmi dakika içinde dükkânda olmam gerektiğini fark ettim ve artık en iyi arkadaşım Mera Callahan'ın Torma'nın karşısındaki berbat, eski dairesinde yaşadığım için kışımı kaldırmam gerekiyordu.

Bu dünyada bana ait olan çok az şey kalmıştı ama dükkânım bunlardan biriydi ve bir iş kadını olarak rolümü ciddiye alıyordum. Param olduğundan falan değil. Torma paketi edebiyatla ilgilenmiyordu; yıllar önce ayrılmam için bir başka neden daha.

Sürü artık özgürdü ama hâlâ boş hissediyordu. Mera ile -Ve ailem gitmişti, artık burada benim için hiçbir şey yoktu. Dükkân harika bir dikkat dağıtıcıydı ve hâlâ çok seviyordum ama herhangi bir şekil değiştiren sürüsünde bir iş yeri açabilirdim. Başka bir yer dene. Yeni bir şey.

Birkaç yüz yıl daha yaşayacak olsam bile bu bok çukurunda harcamak istemezdim. Torma bir zamanlar Amerika'nın en güçlü sürüsü olarak kabul ediliyordu ve ben burada Mera ile mutluydum. En iyi arkadaşım alfa tarafından reddedildiği, bu lanet sürü tarafından terörize edildiği ve sonra korkunç bir şekil değiştiren tanrı tarafından kaçırıldığı anda bu hayat sona erdi... Neyse ki onun gerçek eşi olduğu ortaya çıktı. Kurt kız kardeşim artık Teen Wolf'u içermeyen en iyi hayatını yaşıyordu ve onu hiç düşünmediğim kadar çok özliyordum.

Gitmeden önce Torma'yı temizlemişti ama bunun bir önemi yoktu. Onsuz burada hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden yeni bir maceraya başlama ihtiyacım vardı. Belki de dışarıda beni bekleyen iri yarı, seksi, beden değiştiren bir şekil değiştiren de vardı. Bahçivandan daha kötü olamazdı.

Paslanmış duş başlığımdan gelen en sıcak akıntının altında on dakika geçirdikten sonra nihayet kendimi biraz uyanmış hissettim. İç çamaşırlarımı, siyah dar kot pantolonumu, kolları kıvrılmış kırmızı flanel gömleğimi ve bir çift siyah ayakkabımı giyerek işe koyulmaya hazırdım. Etkilemem gereken kimse olmadığı için makyaja gerek yoktu ve uzun, siyah saçlarımın pürüzsüz ve parlak olması için tek gereken hızlı bir fırçaydı - anne tarafımdaki birkaç nesillik Japon mirasının bir hediyesi.

Mera Torma'dan kanseri çıkardığında ailem sürgün edilmişti ve ben onların gittiğini fark etmemiştim bile.

Eski infazcılar olarak her zaman kızlarından çok sürü işleriyle ilgilenmişlerdi, bu yüzden Torma'nın dışında, sınırlı bir insan varlığı yaşıyor olmaları büyük bir kayıp değildi.

Sokağın hâlâ sessiz olduğunu fark ettim, bu da kesintiye uğramadan aceleyle ilerlememi sağlıyordu. Birazdan okul zili çalacak ve onunla birlikte tüm geç kalan öğrenciler kasabanın öbür ucuna koşacaktı. Elbette ondan önce dükkânımda olacaktım ve okulla işimin bitmiş olması en güzel duyguydu.

Dükkânım ufukta belirdi, Torma'daki iş yerlerinin bulunduğu ana caddede yer alıyordu. Orman yeşili bir tentesi olan çarpıcı bir kırmızı tuğla cephesi vardı. Mekânı yenilemenin ilk adımı olarak bunu seçmiştim ve yeşilin tuğlayla oluşturduğu kontrastı hâlâ çok seviyordum.

Kapıyı açtıktan sonra karanlık ve serin bir alana adım attım, ancak bahar günleri ısındıkça, küçük alanın bir fırına dönüşmesini önlemek için tüm fanları çalıştırmam gerekecekti. Ön tarafa yakın ışıkları yaktığımda, her türden hikâyeyle ağzına kadar dolu bir rafı vurgulayan her bir titrek ışını takdir etmek için bir saniye ayırdım.

Mera gibi ben de kitaplarımın romantizm ve fantezi ağırlıklı olmasını ve kesinlikle endişe ve dramla dolu olmasını tercih ediyordum. Ancak dükkânımda, kapıdan kim girerse girsin burada ilgisini çekecek bir şeyler bulabileceği umuduyla birkaç başka türe de yer verdim. Yani, ben kim oluyordum da bir şekil değiştirene biyografilerden hoşlandığı için muhtemelen bir seri katil olduğunu söyleyebiliyordum. Ya da klasiklerden.

Tam anahtarlarımı ve telefonumu çekmeceye yerleştirirken kapı çaldı ve komşum Ethel'i görmek için başımı kaldırdım. Bir milyon yaşında görünen ama muhtemelen sadece iki yüz elli yaşında olan eski bir şekil değiştirendi. Birkaç kapı aşağıda el sanatları malzemeleri satan bir dükkân işletiyordu.

"Sim," diye seslendi, topallayarak yürüdü, yürürken sırtını gerdi. "Dün gece yine tuhaf uyudum. Yaşlı bir kurda yardım edebilir misin?"

Ve işte, şu anki sosyal etkileşimlerimin tam kapsamı. "Elbette," dedim iç çekerek. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Bunu birçok kez yapmıştık ve kolunu yana doğru büküp hafifçe çektiğimde birkaç patlama sesi duydum.

her şey bir şekilde yerine oturdu. Kadim şekil değiştirenler artık gençken olduğu kadar etkili bir şekilde iyileşemiyordu ama yine de her gün işe gitmeyi başarıyordu. Lady'nin güçlü bir vajina enerjisi vardı ki bu büyük penis enerjisinden çok daha etkileyiciydi. Ya da ben öyle duymuştum.

Etrafta bu teoriyi test edecek büyük ya da değil çok fazla penis yok.

Ethel kısa bir süre sonra ayrıldı ve sadece ben, dükkanım... ve tasnif edilmeyi ve fiyatlandırılmayı bekleyen yeni bir kutu kitap kaldı. Kaseti yırtıp açtığımda, yalan yok, kokuyu tıpkı başkalarının yemek kokusunu içine çektiği gibi içime çektim. Bu şeyin tam anlamıyla bağımlısıydım ve yolum beni nereye götürürse götürsün, etrafımda asla geniş bir kitap koleksiyonum olmayacaktı.

İlk ciltsiz kitabı elime aldığımda, kapağı geniş omuzlu ve dövmele erkeğiyle gözüme çarptı, öfkelenirken etrafında ateşler dönüyordu. Bu seri favorilerimden biriydi ve sadece erkek ana karakter bana Mera'nın canavarını hatırlattığı için değil. Serinin dört kitabı boyunca beni kendine bağlayan bir yasak aşk unsuru vardı.

Okuduğunuzu bile unutarak içine düştüğünüz hikayelerden biri.

Muhtemelen güneş sistemlerini yaratan büyümlü bir ruh eşinden bile daha nadir bir keşif.

Bir sonrakini almak için kitabı masanın üzerine koyduğumda, aşağıdaki çekmecenin içinden bir enerji titreşimi hissettim. Günlerdir bakmadığım bir parşömen parçasıyla bağlantılı tanıdık bir titreşim.

Mera!

Çekmeceyi yırtarak açtım, ihtiyacım olan kâğıdı bulmak için saçmalığımın üst katmanlarını kaydırdım. Parşömenin Dünya'da bulunmayan bir malzemedен yapılmış eski bir hissi vardı ve ondan daha fazla enerji fışkırdıkça, hızlı, tırtıklı bir yazı belirdi.

Simone. Mera doğum yapıyor.

O cümleyi okuduğum anda, bu gizli mesajlardaki güvenliğin bir parçası olarak ortadan kayboldu. Ardından bir enerji sarsıntısı daha geldi. *Inky yolda. Gecikmeyin.*

Parşömen elimden düştü ve ben olduğum yerde zıpladım, bugünün The olacağını bilmiyordum. Lanet. Günü. En iyi arkadaşımın bebeğini doğurduğu ve benim bu kasabadan küçük bir maceraya atıldığım gün. Telefonumu kaptığım gibi başka bir şekil değiştiren kasabasındaki arkadaşım Sam'e bir mesaj attım ve Mera'nın doğum sancısı çektiğini ve bir süre ortalarda olmayacağını bildirdim.

Karşılığında aldığım tek şey gülümseyen bir emoji ve bir başparmak yukarı oldu.

Hay sikeyim. Başparmak yukarı bir yanıt aracı olarak yasaklanmalıdır.

Benimle haftada sadece beş dakika telefonda konuşsa bile en azından Sam hayatta gibi görünüyordu. Belli ki sürüsüyle ilgili bazı sorunların ortasındaydı ve her ne kadar araya girip onu kurtarmak istesem de, o kendi işini tek başına halletmesi gereken yetişkin bir şekil değiştirendi. Buna saygı duyuyordum.

Şanslıydı ki Mera bir bebek büyötmek ve dünyaları kurtarmakla meşguldü, yoksa Sam'i saçlarından sürükleyerek dışarı çıkarırdı. Muhtemelen bebek doğduktan sonra da bunu yapmaya devam edecekti.

Hüzünlü hayatımda anlatacak başka kimsem olmadığı için aceleyle ışıkları tekrar kapattım ve kapımın üzerindeki işareti kapalı konuma getirdim. Bilgi Kütüphanesi'ne geri dönme düşüncesi midemi bulandırıyor. Solaris Sistemi geçitlerine geri dönmek. Onun yanına... geri döndüm.

İşin tuhafı, sıkıcı hayatım hep böyle değildi ama geçmişte bırakmak için gösterdiğim kararlı çaba sayesinde artık zamanımı bahçıvanlar ve sosyal medya uzmanlarıyla çıkararak geçiriyordum. Ve kesinlikle usta vampirlerle çıkmadım.

Herkes için daha güvenli.

Inky, içerideki her Şeyi kapattıktan ve telefonumu çekmeceye koyduktan birkaç dakika sonra geldi, çünkü gittiğim yerde ona ihtiyacım olmayacaktı. Mera rehberim başka bir dünyadan, Gölge Diyarı'ndan gelen kara bir güç bulutuydu ve Gölge Canavar'ın kendisine bağlıydı. Onunla ilk karşılaştığım birkaç seferde ödümü koparmıŐtı. Ama artık alışmıŐtım.

Çoğunlukla.

Çoğu Şekil değiştiren güç bulutları karşısında benim kadar soğukkanlı olmadığından, büyülü kütüphaneye giden kapıyı gizlilik içinde açabilmesi için onu içeri soktum. Girdap gibi dönen geçit ortaya çıktığında adım atmakta tereddüt etmedim ve ardından koridor boyunca kütüphaneye doğru koşmaya başladım.

Doğum aşına olduğum bir eylem değildi, ancak bazıları için hızlı, bazıları için yavaş olduğunu bilecek kadar çok dizi izlemiştim. Mera hiçbir Şeyi yarım yamalak yapmazdı ve çocuğunu doğururken onun elini tutmayı kaçırmak istemedim. İkimiz de anne olacağımızı hiç düşünmemiŐtik, yani bu bizim için bir çocukluk hayali değildi. Ama Şimdi gerçekleŐtiėine göre, onun için başka bir yol hayal edemiyordum. Bu kaderdi. Kader. Ne saçmalık dersiniz deyin.

Kısmet ve tesadüf, Mera'nın Gölge Canavar'ı aradığı gün bir araya gelmişti.

"Zamanında yetişebilecek miyim?" Koridor boyunca koşarken Inky'ye homurdandım.

Titreyip etrafa şimşek kıvılcımları saçmadan önce bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve ben bunu kesin bir evet olarak algıladım.

Koşarken babetlerim yere çarptı. Daha uygun ayakkabılar işime yarardı ama değiştirecek zamanım yoktu. Eğer bir süre kalacak olursam, Mera'nın sihirli gardırobunda her zaman yedek kıyafetler vardı, yani canavarın eşini görmekten hoşlandığı seksi kıyafetleri giydirme yöntemi.

Tekrar söylüyorum, en iyi arkadaşımı asla kıskanmam ama onun bir eşi, bir kütüphanesi ve lanet olası sihirli bir gardırobu vardı. En azından bazı güzelliklerini paylaşabilirdi.

Arkadaşı değil, o beni korkutuyor, ama kıyafetleri alırdım.

Bir sonraki dönen geçide ulaştığımızda, hem Solaris Sistemi'ne bağlı tüm dünyalardan bilgiler içeren bir oda hem de Mera'nın evi o l a n Bilgi Kütüphanesi'ne adım attım.

Burası bir merkez görevi görüyor ve varlıkların beyaz, pencerelerle dolu duvarlarını kaplayan kapıları kullanarak birden fazla dünya arasında dolaşmasına olanak tanıyordu.

Tanrıların el oyması tasvirlerinin ve yükseklerdeki savaş görüntülerinin yer aldığı devasa yüksek tavanlarıyla böylesine güzel bir yere adım atmak her zaman nefesimi keserdi ve

kalbim küt küt atıyordu.

Bugün ise tek bir şeye odaklandım.

Koridorları ve rafları dolduran, her biri on dünyadan birinden gelen doğaüstü varlıklara bakma zahmetine girmedim. Daha bakmadan, bazılarının çok uzaylı, bazılarının ise daha çok insan görünümünde olduğunu biliyordum. Burası tüm dünyaların bir araya gelip öğrenmesi için tarafsız bir bölgeydi ve eğer herhangi biri bunu bozmaya çalışırsa, kışkırtıcı bir kızgın bir Gölge Canavar olurdu.

Bunu kimse istemezdi... belki Mera hariç, ama o *tamamen* farklı bir senaryoydu.

Hızımızı artırarak, en uzak uca ulaştık.
Son bir kapının olduğu kütüphaneye. Gölge'nin özel alanı.

Bu alana hiç girmemiştim -canavar Mera hariç herkese karşı çok bölgeciydi- ama kapı kendiliğinden açılıp Inky içeri girdiğinde onu takip edeceğimi düşündüm.

Direnış yoktu ve diğer tarafta yatan şey karşısında soluk soluğa kalmamayı zar zor başardım. "O kaltağın iki kütüphanesi mi var?" diye bağırdım. "Paylaşım hakkında gerçekten uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Inky cevap veremiyordu ama büyüdükçe ve kıvılcım çıkarmaya başladıkça benimle aynı fikirde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Ya öyleydi ya da acele etmemi istiyordu ve bunu aklımda tutarak, Inky'yi canavarın ininin derinliklerine kadar takip ederken ağır, koyu ahşap rafların, muhteşem avizelerin ve kitap kokusunun uzun genişliğini görmezden gelmeyi başardım.

Bir kapıya geldik, sıradan bir ahşap kapı, ben dokunmadan açıldı ve kelimeler döküldü. "*Bunu bana sen yaptın, seni aptal, büyük canavar. Tabii ki vajinamı yok etmeye çalışan dev bir bebek yaratacaktın.*"

Paniğimin bir kısmı azaldı. O Mera'ydı, en iyi arkadaşım. ve gayet iyi görünüyordu. Doğumu henüz kaçırmamıştım. Sadece seni hamile bıraktığı için eşine küfretme aşamasına gelmiştik.

Bu eğlenceli olacaktı.

Yüzümde bir gülümsemeyle kapıdan içeri adımımı atmak üzereydim ki güçlü bir güç dalgası hissettim. Şekil değiştiren duyularımı gıdıklayarak içimdeki kurdu harekete geçirdi. Öne doğru fırladı ama hazır olmadığım bir anda dışarı çıkmasına izin vermeyecek kadar kontrollüydüm. Kurdum ve ben o zamandan beri anlaşmazlık içindeydik.

Valdor, ki bu er ya da geç başa çıkmamız gereken bir konuydu.

Benim oyum daha sonra olurdu.

Vampir dünyasında geçirdiğim zaman dramasız geçmemişti ve başıma bir sürü şey gelmişti. Hakkında konuşmadığım şeyler -çoğunlukla konuşamadığım için. Ama o zamandan beri enerjim ve duyularımla mücadele ediyordum. Bazen güçlü oluyorlardı, bazen de bir insanın hissettiğini hayal ettiğim kadar zayıf hissediyordum.

Nadiren de olsa, merkezimin derinliklerinde tanımadığım bir enerji girdabı vardı ve bu beni en çok korkutan şeydi.

Onu hissettiğimizde canlanan şey bu yabancı enerjydi: Lucien, usta vampir ve başımın belası.

Tam arkamdaydı.

Yr, Simone.

İçimdeki ses kaınmamı söylese de, bir yanımla bunca zaman sonra onu görmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Daha önce hiç deneyimlemediğim ama yine de umutsuzca arzuladığım bir şekilde bedenimi harekete geçirecek miydi? Damarlarıma ateş ve kalbime öfke gönderir miydi? Ondan nefret ederken aynı zamanda asla olamayacak olana zlem duyacak mıydım?

Bunu ğrenmenin tek bir yolu vardı.

"B," dedi usulca. "Ben de seni bekliyordum. Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Bu lakap boğazımı acıttı ve bunun tek nedeni bu sivri dişli herifin beni kan grubumla çağırmayı sevmesi değildi -çünkü onun o pürüzsüz, seksi sesini duymayı özlemiştim.

Yara bandını yırtıp atarsam daha az acıyacağını bildiğim için döndüm ve onunla yüzleştim. "Yardımcı olabilir miyim, Lester?"

Usta vampir hâlâ hayatımda grdğim en güzel adamdı. Üzerimde yükseliyordu, kocaman, sarışın ve kaslıydı,

Saçmalıkları yarıp geçen ve ruhunuzu gören delici yeşil gözleri vardı. Altın sarısı, güneşin öptüğü teniyle çok parlak bir tezat oluşturan gözler. Bacakları üzerinde seks yapıyordu ve onu tekrar gördüğümde hissettiğim sarsıntı karşısında yüz ifademi zar zor gizleyebildim.

Görünüşe göre, onu son gördüğümünden bu yana geçirdiğim onca büyüme ve değişime rağmen, bir parçam onun gitmesine asla izin vermemişti.

Gözlerinin yeşil derinliklerinde daha karanlık bir duygu yanıyor olsa da dudakları seğirdi. "Lester mı? Hiç sanmıyorum, tatlım. Adımı hatırlıyorsun."

Sıkılmış numarası yaparak tırnaklarıma baktım. "Üzgünüm Linc, ama şu anda çok meşgulüm. En iyi arkadaşımın bebeği olmak üzere ve ben de bunu kaçırmak istemiyorum. Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

Bunun üzerine Lucien ayıldı. Evet, piç kurusu haklıydı, onun adını asla unutmayacaktım. Rüyalarım buna izin vermezdi.

"Burada olacağını bildiğim için doğumu bekliyordum," diye başladı. "Bunu elimden geldiğince erteledim ama efendiler konuştu. Valdor'a dönmek zorundasın."

Vücudum buz kesti. Lucien bir yıl kadar önce kütüphane ele geçirildiğinde beni kendi vampir dünyasına götürmüştü. Valdor'da o şerefsizler için yürüyen bir kan torbasından başka bir şey olmadığını öğrenmiştim. İşler sarpa sardı ve bir iki kuralı çiğnedim ama...

"Her şeyin hallolduğunu sanıyordum. Bana söz vermiştin..."

Gözlerinin etrafındaki mükemmel pürüzsüzlükteki deri daha da gerildi. "Söz verdiğim gibi seni koruyordum. Ama bu benim başımın üstünde birinci kademe ustaların tam konseyine gitti. Eğer geri dönmezsen, seni geri getirmeleri için başkalarını gönderecekler."

Lucien de birinci kademe bir efendiydi, bu da çeşitli vampir yerleşimlerini yöneten on kişiden biri olduğu anlamına geliyordu. Oraya son gidişimde diğerlerinden bazılarıyla kısa süreli ilişkilerim olmuştu ve bir daha asla olmamasını umuyordum.

Korkumu ve hayal kırıklığımı haykıramadan, ikinci bir

güç bize katıldı: Len, Fae. "Sen de mi buradasın?" I

gümüş giysili ölümsüzü görünce ağzından kaçırdı. Shadow'un ve Lucien'in en iyi arkadaşlarından ve kardeşlerinden biriydi, bu yüzden elbette bu bebeğin doğumu için burada olacaktı. Valdor'a yapılan çağrıdan sonra beynim biraz daha yavaş çalışıyordu.

Başını salladı. "Evet, hepimiz çocuğun doğmasını bekliyoruz ama güvende olduğunda sana ve Lucien'e Valdor'a kadar eşlik edeceğiz. Vampir politikalarına lanet olsun, Mera'nın en iyi arkadaşına hiçbir şey olmayacak-"

Cümlesini tamamlamamıştı çünkü en iyi arkadaşını ıçıklık attı ve ses kısmen açık olan kapıdan yankılandı. İçgüdülerimle hareket ederek yatak odasının içinde Mera'ya doğru bir adım atmıştım ki Lucien'in gücü etrafımı sararak beni hareketsiz bıraktı.

Öfkem yeniden arttı. Ona güçlerini benim üzerimde asla kullanmamasını söylemişim ama her zamanki gibi beni dinlemedi. "Kuralları çiğnedin B," dedi bana hayatımın en kötü gününü hatırlatarak, "ve şimdi konseyin o günle ilgili sorularını yanıtlamalısın."

Bu son sözyle birlikte beni serbest bıraktı ve kapının aramızda kapanmasına izin vererek uzaklaştı. Bacaklarımdaki gücü korumak için mücadele ederken vücudum titriyordu.

Lucien haklıydı. Kuralları çiğnedim ve o beni kurtardı. Beni korudu.

Sonunda işi bitmiş gibi görünüyordu.

Mera yine bağırdı, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken küfretti ve ben endişelerimi bir kenara ittim. Bugün dünyaya bir tanrı-bebek getirirken en iyi arkadaşımın yanında olacaktım ve yarın...

Yarın benden neredeyse her şeyimi çalan topraklara geri dönecektim.

Kalbim ve hayatım da dahil olmak üzere.

T Zihnimi boşaltmak için elimden geleni yaparak aceleyle yatak odasına girerken sadece Mera'ya odaklandım. Büyük bir odaydı, Kaliforniya kral yataklarından birinin hakimiyeti altındaydı.

iki yatağın birleştirilmesi gibi görünüyor. İçeride beklediğimden daha fazla insan vardı ama Mera hiçbir zaman utangaç olmamıştı, bu yüzden vajinasından lanet olası bir bebeği iterken üç halkalı bir sirkin ona bakmayacağını beklemek için bir neden yoktu.

Lucien ve vampir dramından uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için kendimi tamamen etrafımdaki manzaraya kaptırdım. Hiç pencere olmamasına rağmen oda serin ve ferahtı, sanki güzel bir deniz meltemi içeri süzülüyormuş gibiydi - bunun sorumlusunun buradaki güçlü varlıklardan biri olduğuna şüphe yoktu. Odanın bu kadar aydınlık ve açık olmasına da minnettardım.

"Sim!" Mera haykırdı, ben ona doğru koşarken elini bana uzattı. Mavi bir yorganın üzerine uzanmıştı, üzerindeki beyaz dökümlü elbisenin altında havlular vardı. Bacakları yukarı doğru kıvrılmıştı ve elbisenin altında çıplak olduğunu tahmin ediyordum ama şu anda hiçbir şey göremiyordum. Sağında Angel vardı, kanatları açıktı ve sade, siyah bir elbise giymişti, solunda ise her zamanki siyah ve ürkütücü kıyafetiyle Shadow vardı.

Yatağın ucunda, Mera'nın kalkmış bacaklarına yakın duran Gaster duruyordu.

Normalde işi Bilgi Kütüphanesi'ni yönetmek olan bu cinin neden doğum odasında olduğunu merak ederdim ama Mera ve Lucien'den onun hakkında çok şey öğrenmiştim. Kadim ve güçlüydü, özellikle şifa sanatlarında yetenekliydi ve bu tanrı-bebeği tanrıça annesinden güvenli bir şekilde çıkarmaya yardımcı olacak bir doula olarak sağlam bir seçim olduğuna şüphe yoktu.

Yakında çocukla tanışacağımızı bilmek gerçeküstüydü.

Sadece Mera'yı *bir sonraki lanet olası süreyi atlatması gerekiyordu*.

"Kahretsin kızım," dedim Angel'ın bulunduğu yere yaklaşırken.

Shadow'un tarafına geçmemesi gerektiğini bilerek oturdu.

Angel, Mera'nın diğer kankasıydı, Honor Meadows dünyasından kesinlikle göz alıcı bir savaşçıydı ve aynı zamanda süper hamileydi, bebek karnı uzun boylu, kıvrak vücudunda açıkça görülüyordu.

Bu güçlü melek benzeri varlıkla ilk tanıştığımda biraz gergindim. Ama tıpkı Inky'de olduğu gibi, Mera'ya olan sadakatini rahatlatıcı bulmuştum ve artık aramızda bir bağ vardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, terleyen, nefes nefese kalan hamile kadının yanına oturmam için bana yer açtığında. Eğilerek Mera'nın yanağına bir öpücük kondurdum. "Lanet olası bir bebeğin olacak," dedim kıkırdayarak.

Mera aynı anda hem ağladı hem de güldü, ben de uzanıp yüzündeki kırmızı buklelerin bir kısmını geriye ittim. Mera koşullar ne olursa olsun şaşırtıcı derecede güzeldi ama bugün yorgun görünüyordu. Ela gözlerini koyu halkalar çevreliyordu ve bronz teni solgundu. Neredeyse anında iyileşen bir tanrıça olarak doğumda bu kadar zorlanması beni endişelendiriyordu ama bu tanrı bebeğin türünün tek örneği olacağı konusunda uyarılmıştık. A

Dünyaya zarar görmeden gelebilmek için büyük bir güç dalgasına ihtiyaç duyacak özel bir varlık.

Mera her zaman yeterince güçlü olduğundan emin bir şekilde endişelerimi görmezden gelmişti. Ve şüphesiz öyleydi de. Hayatında pek çok büyük fırtınayı atlattığını görmüştüm ama bu endişelenmediğim anlamına gelmiyordu.

Tek güvencem Shadow'un yüzündeki sakinlikti. Gerçek eşinin yanına tünemiş, onun elini tutmuş ve avucunun içini sıkmasına izin vermişti. Gözlerinde dönen ateşe rağmen, geri kalanı normal görünümlü Gölge Canavar'dı. Bir metre boyunda, hafifçe taranmış siyah saçları, bronz teni ve melek gibi oyulmuş yüzüyle *normaldi*. Lucien'in sarışın güzelliğine karşılık o bir karanlık tanrısıydı ama sadece bir aptal onların yırtıcı olduklarını göremezdi. Yırtıcılar kibarlık maskesi takarlardı ama gözlerinin derinliklerine bakarsanız ilkel, hayvani doğalarını görürdünüz.

Şu anda Shadow kendini kontrol altında tutuyordu ve bu da derin bir nefes almamı sağlıyordu. Eğer Mera gerçekten tehlikedeyse, dış görünüş ortadan kalkacak ve hepimiz boku yiyecektik.

Gaster ileri doğru itti ve ellerini Mera'nın çıplak kalçalarına koyabilmek için kumaşın bir kısmını hareket ettirdi. Mera dirseklerini kullanarak kendini kaldırdı ve vücudunun aşağısından goblina baktı. "Nasıl gidiyor?" diye homurdandı, belli ki bu bebeğin gelmesine hazırdı.

Normalde gülümseyebileceği gibi gülümsemedi, başını sallarken yüzündeki çatık çizgiler derinleşti. "Böyle bir çocuk için gerçek bir örnek yok, ama çıkarabildiğim kadarıyla çocuk sağlıklı ve sen de öylesin. Hazır olduğunda gelecektir."

"Anne babası gibi inatçı işte," dedi Angel gülerek ve ben de dönüp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup iri ama diri karnına dayadığını gördüm.

"Sürekli o diyorsun," diye inledi Mera, karnına doğru uzanırken vücudu gerildi. "Kız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sadece hissediyorum, tıpkı Reece'le bir oğlumuz olacağını hissettiğim gibi."

Mera'nın yüzü kısa bir süreliğine yumuşadı, ancak öne doğru eğildiği anda bu yumuşama kayboldu, bağırırken vücudu titriyordu. Bir eliyle Shadow'u, diğeriyle de karnını kavradı. "Kasılma," diye soluk soluğa bağırdı, nefes almaya çalışıyordu ama daha çok hıçkırıyor gibiydi. "Ben de öldüm ve bundan daha az acıdı."

Dev canavardan bir gümbürtü yükseldi ve daha önceki sakinliğimin bir kısmı derisi üzerinde kayan karanlık dalları karşısında kaçtı. Gölgeleri kullanışı bana Inky ve Midnight'ı hatırlattı -Mera'nın Gölge Diyarı'ndaki bağlı bulutu- ve etrafıma baktığımda onların tavana yakın yüksek bir yerde olduklarını, yoldan uzak durduklarını ama yine de bağlıları için orada olduklarını gördüm.

Mera'nın kasılması yaklaşık bir dakika sürdü ama ona bir yıl gibi gelmiş olmalı ki sonunda yatağa yığıldı, hızla nefes alıyordu, teni eskisinden daha terli ve kızarmıştı. Angel yanıma yaklaşarak elini Mera'nın omzuna koydu ve sanki enerji paylaşıyormuş gibi hissetti.

Angel eğildiğinde bir kreozot kokusu çarptı burnuma ve gözlerimi kapatsam çöllerde olduğumu hayal edebilirdim. Bu onun çöl tanrısı Reece'le olan gerçek eş bağının bir parçası olmalıydı. Çiftleşmelerinden önce Angel dünyaya çarpmak üzere olan bir şimşek gibi kokuyordu - dünyalar kadar eski, büyük güçte bir elektrik fırtınası.

O hâlâ oradaydı ama şimdi tamamen yeni bir çöl unsuru vardı.

Reece'le olan bebeği de tıpkı Mera'nınki gibi güçlü olacaktı.

İki güçlü bebek.

Ailelerinin hayatlarını nasıl alt üst ettiklerini görmeyi gerçekten çok isterdim.

W Bir sonraki kasılma nihayet sona erdiğinde Mera ayağa kalkıp etrafta dolaşması gerektiğini söyledi. Gaster ona yürümenin harika bir fikir olduğunu söyledi, çünkü

henüz tam olarak açılmamıştı ve bebek Mera'nın rahat rahminden bu boktan dünyaya taşınmak için doğru zaman konusunda hâlâ kararını vermemişti.

Shadow endişeli bir ana tavuk gibi onu takip etti ve Angel dışarıda bekleyen adamlara haber vermek için oradan ayrıldı. "Reece çıldırıyor," dedi kıkırdayarak, ellerini kalçalarına koyup sırtını gererek kapıya doğru yürürken. "Eminim diğerleri de öyledir. İçeri dalmadan önce onlara bilgi versem iyi olacak."

O gittiğinde ben de ayağa kalktım. "Onun düşüncelerini duyabiliyor mu?" Hâlâ Solaris Sistemi'nin gerçek eş çiftleri hakkında kendi zihnimi toparlamaya çalışırken sordum.

Shadow, "Diğer şeylerin yanı sıra çoğunlukla duyguları algılıyor," diye gürledi ve her zamanki gibi düşünceli erkekten başka bir şey öğrenemedim.

Topallayan arkadaşına odanın içinde bir ileri bir geri eşlik ederken, Gaster terden kirlenmiş yatak takımlarını değiştirmeye ve yeni havluları yerleştirmeye koyuldu. Kolları çarşafarla dolu olarak odadan çıktığında sadece Mera, Gölge ve ben kalmıştık.

Kendimi biraz işe yaramaz hissederek olduğum yerde öylece kalakaldım, zihnim bu odanın dışında bekleyen vampiri ve kaderi düşünmemenin baskısı altında parçalanıyordu. O piç kurusu bana bunu doğum sonrasına kadar erteleyebilirdi, böylece bana sadece Mera'ya odaklanabileceğim son bir gün vermiş olurdu.

Mutlu bir cehalet içinde yaşamayı gerçekten seviyordum.

"N'aber Sim," dedi Mera bana yaklaşırken, vücudu ısındığı için daha rahat hareket ediyor gibiydi. "Bu bakışı daha önce birçok kez gördüm ve bunun o güzel kafanda bazı karanlık düşüncelerin döndüğü anlamına geldiğini biliyorum."

Defolup gitme yürüyüşünü durdurmadı ama odanın arkasına doğru ilerlerken bile kurnaz bakışlarını yüzümden çekmedi. Gölge başını salladı, bir eli ayağı takılırsa onu yakalamak için uzanmıştı çünkü nereye gittiğine hiç dikkat etmiyordu.

"İyiyim," dedim çabucak, eğer bir şey söylemezsem kendini daha da kötü hissedeceğini biliyordum. "Her şeyden çok senin için endişelendim."

Mera'nın bana attığı bakış, daha küçük bir varlığı dizlerinin üstüne çöktürebilirdi. Alay ve *inançsızlıkla* doluydu ve kesin bir şekilde *benimle dalga* geçiyor *olmalısın*. "Yalanlarını affedeceğim," diye homurdandı ve bir süre daha nefes alıp verirken iki elini karnına götürerek durakladı, "çünkü bu stresli bir durum ve sana olanlar konusunda çıldırmamı engellemeye çalıştığını biliyorum. Ama"-bir duraksama daha, Gölge'den daha fazla gümbürtü çıkarken yüzü allak bullak oluyor-"Sana söz veriyorum kanka, eğer bana tam şu anda söylemezsen, bir sonraki hareketlerimden sorumlu tutulmayacağım."

Gölge kıkırdarken dumanlı havanın kokusu bana çarptı. Çok eğlenmiş bir ses değildi, çünkü muhtemelen hala

Eşinin şu anki rahatsızlığı için endişeleniyordu ama onun ateşi her zaman hoşuna gitmişti. Koşullar ne olursa olsun.

"Dışarıdaki o aptal vampirle ilgili küçük bir sorun sadece," diye mırıldandım sonunda. Mera bu işin peşini bırakmayacaktı ve şu anda geçirmekte olduğu doğuma odaklanması gerekiyordu.

Gölge tekrar kıkırdadı, ses alçak, derin bir hırıltıyla karıştı. Mera bana doğru tökezlerken alnı daha da kırıştı. "Lucien?" dedi öfkeyle. "Şimdi ne halt etti? Ya da hiç, Valdor'da geçirdiğin zamanlardan bana hiç bahsetmediğini düşünürsek."

Nefret ettiği tek şey karanlıkta kalmaktı, özellikle de söz konusu arkadaşları olduğunda. Mera pek çok şeydi ve delicesine sadık olması da bu listenin başında geliyordu. Sorunlarımızın ne olduğunu bilmezse, onları çözmemize yardım edemezdi ve bu ona doğru gelmiyordu.

"Mecbur bırakıldım, unutma," dedim çabucak. Bunu söylerken kafamda görüntüler ve kelimeler oluştu. Bunların çoğu Kızıl Şehir'e aitti - Lucien'in memleketinin adı artık bu olduğu için bir noktada resmiyet kazanmış gayri resmi bir isim. Vampire aşık olduğumda tanımak için haftalarımı harcadığım, ancak onun aynı şekilde hissetmediğini öğrendiğim yer.

Ona en küçük ayrıntıyı anlatmak için ağzımı açtım ama dilim hareketsizdi. Dudaklarım kıpırdamıyordu. Sözlerim zihnimde donmuştu, asla yüksek sesle söylenmeyecekti. Lanet zihnimi Mera'nınkine bağlayamadığım sürece Valdor'da olan hiçbir şey açığa çıkmayacaktı.

Mera şimdi bana yakındı, çekirdeğindeki alevli anka kuşu derisinin yüzeyinin hemen altında gezinirken küllü kokusu her zamankinden daha güçlüydü. "Bu dürtüyü kırmanın bir yolu olmalı," diye tersledi ve Shadow'un bakışlarını bulmak için başını yana doğru salladı. "Dostum, bu dürtüyü kırmanın bir yolunu bulsan iyi edersin."

Cümlesini tamamlayamadan yatak odasının kapısı patlayarak açıldı ve sertçe duvara çarptı.

Angel ya da Gaster'ın bu şekilde içeri girmesi mümkün değildi, bu yüzden zaten yüksek alarmdaydım ve Mera'nın önündeki pozisyonumu değiştirdim.

Düşünmek için bir saniyem olsaydı, gerçek bir tehlike olmadığını bilirdim. Burası Gölge'nin hâkimiyet alanıydı ve burada kimse onu gafil avlayamazdı ama içgüdü güçlü bir şekil değiştiren özelliği vardı.

Lucien hızla görüş alanıma girdiğinde dudaklarımdan bir hırıltı döküldü ve o sırada yanımda bir sıcaklık hissettim. Döndüğümde gücünün ateşini körükleyen Gölge olduğunu görünce şaşırdım, adını aldığı gerçek gölgeler onun emrine itaat ederken gözeneklerinden karanlık süzülüyordu.

"Onları hissettin," diye hırladı Lucien, vücudu büyürken dişleri görünür hale gelmişti. Usta vampirlerin öfkelenindiklerinde devleşmek gibi bir yetenekleri vardı.

"Bunların burada ne işi var?" Shadow gürledi, kelimeleri öfkesinden güçlkle anlaşıyordu.

"Karmaşık bir durum," dedi Lucien hızla, "ama onlarla konuşmazsak, dördüncü kuralı çiğnemek için ödül statüsünü kullanacaklar."

Bu noktada benim de kafam karışmıştı, Mera da karışıma kendi etkileyici hırıltısını eklemişti. "Siz ikiniz şifreli konuşmayı bıraksanız iyi olur," diye bağırdı, "ve bana kütüphanemde ne haltlar döndüğünü anlatın. Gölge'ye olan bağım sayesinde rahatsızlığı hissediyorum ama o piç beni sakinleştirmek için diğer her şeyi engelliyor." Ellerini omzuma vurarak sallamaya başladı. "Hepinize sakin mi görünüyorum?"

Güzel, ateşli, hafiften delirmiş bir şekil değiştiren-tanrıça gibi görünüyordu ama ne kocaman gözlerinde ne de pençe gibi salladığı hafif kavisli ellerinde zerre kadar sakinlik vardı. Hepimiz bunu biliyorduk ve sadece Shadow öne çıkıp kollarını hamile eşine dolayacak kadar cesurdu.

Ateşi onunkiyle buluştuğunda daha da alevlendi ve ilişkilerinin mükemmelliği karşısında kıskançlığını bastırdım. En kötü zamanlarında bile birbirlerini daha iyi hale getiriyorlardı. Birbirlerini geliştiriyorlardı. Ya da bunun gibi bir ruh eşi saçmalığı.

Lucien sanki bu düşüncemi duymuş gibi bakışlarımı karşıladı ve her zamanki gibi Valdor'daki son gecemin anıları kafamı doldurdu. Neredeyse ölüyordum, ağzı benimdeydi, kanı... Kurdum serbest kaldı, ona doğru hırlarken dişlerim keskinleşti. Bakışlarımı o şekilde karşılayamadı, vampir enerjisi teninde geziniyor, altın ışıltısı artıyordu.

Bu haksızlıktan da öte bir şeydi ve neden odaya daldığına dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

"Ne oldu?" Sonunda dilimi daha fazla tutamayarak sordum. "Bunun efendilerin Valdor'a dönmemi istemesiyle bir ilgisi var mı?"

Büyülü bir tanrıça olmayabilirdim ama aptal da değildim. Lucien iyi bir nedeni olmadıkça bu odaya girmezdi - ciddi bir şey. Shadow'a *onları* hissedip hissetmediğini sormuştu, bu da bana vampirlerin zaten burada olduğunu düşündürdü. Kütüphanede.

"Valdor'dan gelen iki usta," diye gürledi Gölge, sanki geri kalanımızın duyamadığı bir konuşmayı dinliyormuş gibi başını arkaya eğerek. "Kütüphaneme şiddet niyetiyle giriyorlar. Simone'u almak için izin istiyorlar."

Odak noktası bize döndü. "Yasal bir ödül için izne ihtiyaçları yok ve bunu biliyorlar."

Duymak istediğim tek şey buydu. "Ödül ben miyim?" Sesim hafifçe titreyerek çıktı. "Valdor'a dönüp neyle ilgili sorulara cevap vermeliyim-" Kelimeler dilimde öldü. Ah, bu lanet zorunluluk tam bir saçmalıktı. "Piçler en iyi arkadaşımın bebeği olurken yanında olmama bile izin vermediler."

Mera patladı, enerji ve ateş etrafımızda dönmeye başladı. Çılgılığı odanın içinde çınladı ve ben koşmaya çalıştım.

İyi olup olmadığına bakmak için ileri atıldım. Alevleri tenimi yaladı ve güçlü eller beni geriye doğru çekerken uzun saçlarımın tutuştuğunu hissettim.

Sert bir göğse yaslandım, kiraz ve meşe kırmızısı şarap kokusu beni sardı. Valdor'dayken Lucien'e lakap olarak "Kızıl" demiştim çünkü o sadece Kızıl Ev'in efendisi değildi, kokusu da bana evimdeki en sevdiğim kırmızı şarabı hatırlatıyordu. Vampirlerin gerçek olduğunu bilmeden çok önce içmiştim ve adı... Kızıl Kalp'ti. Kiraz ve meşe aromalı Crimson Heart, ki bu gerçekten düşünmek istemediğim garip bir tesadüftü.

Yine de uzun zamandır onun lakabını kullanmamıştım.

"Kes şunu," diye tersledim ve kendimi iterek uzaklaştım. usta vampire karşı rahat ol. "Dur artık. Artık benimle ilgilenmene ihtiyacım yok. Bak geçen sefer ne kadar iyi sonuçlandı."

Haksızlık ediyordum. Beni Valdor'a getirmenin büyük bir hata olduğu gerçeği dışında, olanlar onun hatası değildi. Ama geri kalanı benim suçumdu. Kendi kaderimi kendim seçmiştim ve şimdi bunun hesabını vermek zorundaydım.

Lucien, "Seninle ilgilenmiyorum," diye karşılık verdi ve soğukkanlılığını bu kadar çabuk kaybettiğini görmek şaşırtıcıydı. Bay Suave ortalıkta görünmüyordu; neredeyse hayvani bir hali vardı. "Sorumluluklarımla ilgileniyorum. Seni kendi dünyama getirdim... Valdor'a. Seni yeterince yakından izlemedim. O benim arkadaşımdı-" Sözünü kesti ama Mera öfkesi içinde bile bu küçük sürçmeyi kaçırmadı.

Çılgınlıkları ve ateşi söndü ve bir tarafını saran Gölge Canavar'la birlikte Lucien'e doğru fırlamayı başardı. "Arkadaşın ne yaptı?" diye öfkeleni. "Simone'a ne yaptılar ki ailesiyle bile konuşamıyor?"

Odadaki enerji artıyordu ve Angel ile Gaster'ın yanı sıra Reece, Len ve Galleli'nin odanın arka tarafında, kapıya yakın bir yerde olduğunu fark ettiğimde hiç şaşırmadım.

Mera'nın bebek kaynaklı öfkesi Inky ve Midnight'ı bile tavandan aşağı indirmişti.

Yine de hepsi yaklaşmamaları gerektiğini çok iyi biliyordu.

Lucien doğruldu, hâlâ bana çok yakındı. Elleri sanki Mera yine kendini kaybederse beni yolundan çekmeye hazırmış gibi önünde duruyordu. "Simone birine güvendi çünkü ben ona güvendim," dedi ve bu biraz dürüst cevap karşısında korku ve öfkemden neredeyse şoka girecektim. "Onu neredeyse canını alacak bir yola sürükledi."

Lucien'in benden intikam aldığını ve arkadaşını öldürdüğünü eklemek için ağzımı açtım ama tabii ki bu konuda bir şey söyleyemedim.

"Birinci kademe ustalar," diye devam etti, "onu sessizliğe zorlayanlar onlardı. Bunu kırmak mümkün değil."

"Sen de o lanet olası efendilerden birisin," dedi Mera, sonunda cevaplar almaya başladığına göre ateşi daha da sönmüştü. "Ve bu konuda açıkça konuşabiliyorsun."

"Onu tehlikeye atıyor," diye tersledi, Shadow ona karanlık bir bakış attığında bile endişelenmedi. Canavar kimsenin eşine bağırmasından hoşlanmazdı ve ihtiyacımız olan son şey onun da kendini kaybetmesiydi. Eğer öyle bir şey olursa bu oda kürdanlardan başka bir şey olmaz.

Mera uzun dakikalar boyunca vampiri inceledi ve onda her ne gördüyse, bu onu daha da sakinleştirdi. Ya da belki de bir başka kasılma onu öne doğru kamburlaştırıp ellerini karnına götürürken bir bebeği olduğunu hatırladı.

Gölge ona tutunarak nefes almasına yardım etti ve şu an için vampir efendileri ve ödül avcıları kimsenin aklındaki son şeymiş gibi görünüyordu.

B Shadow Mera'yı tekrar yatağa yatırmak için kollarına aldığında, Gaster önde ve ortadaydı, bebeği doğurmaya hazırdı ve Angel

Lucien hariç herkesi odadan kovdu.

İsteksizce ona yaklaştım ve sesimi olabildiğince alçaltarak -ki muhtemelen odadaki ileri düzey işitme yetisine sahip kişiler için hâlâ yeterince alçak değildi- sordum: "Gitsem iyi olur mu? Herkesi tehlikeye mi atıyorum? Bu ikinci kademe ustalar ne kadar güçlü?"

Kokusu güçlendi ve enerjisinin kaynadığını hissedebiliyordum. Dış görünüşü ifadesiz olsa bile benden daha sakin değildi. "Senden başka kimse için tehlike yok," diye yanıtladı sertçe. "Gölge'nin bölgesinde saldırmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. Ama yasaları da biliyorlar ve sen kaçak olarak görüldüğün ve bir celp talep edildiği sürece elimiz kolumuz bağlı."

Kafamda dünyanın dört bir yanına asılmış, üzerinde yüzümün olduğu lanet olası bir aranıyor posteri canlandırırıyordum. Kaçak...

"Bekle, yakalanmam için ne kadar teklif ediyorlar?" Çok yüksek olmasını ummam aptalca mıydı, çünkü hepsi benden çok korkuyordu-

"Hiçbir şey." Pislik herif en azından büyük paralara değiyormuşum gibi davranabilirdi. "Ustalar bana

Taşa dokunduğunuzda ne olduğuyla ilgili bazı soruları yanıtlamanız için çağrıldınız. Neden bu kadar uzun süre bekledikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama önümüzdeki birkaç güneş yayı içinde geldiğiniz sürece zarar görmeyeceğiniz konusunda teminat aldım."

Valdor'un Kaliforniya'daki bir baharın sıcaklığını yayan kırmızı bir güneşi vardı. Gökyüzünden hiç kaybolmaz, kırmızı ışığı sonsuza dek orada kalırdı. Yine de ileri geri hareket ediyordu, bu yüzden zamanın hareketini bu yay üzerinden izlediler.

Oraya geri dönme düşüncesi omurgamdan bir ürperti geçirdi ve kurdum şu anda bulunduğu yerden yabancı enerji altında sıkışmış bir şekilde inledi.

Lucien'in yanında olduğumdan beri daha güçlü ve daha tepkisel hissettiğim için anlamaya başladığım enerji, bana bunun kesinlikle vampirlerle ilgili olduğunu söylüyordu.

"Kurdumun bastırılmasının sebebi taştan gelen enerji olabilir mi?" Ona sordum. Başka kimse duymamış olmalıydı, yoksa dürtü beni durdururdu.

Lucien'in eli sağ pazumun etrafına dolandı ve beni kendine çekerken onu tamamen sardı. "Kurdun bastırıldı mı?" diye sordu.

Başımı salladım, kabaca yutkunarak, "Onu zar zor tanıyorum. Bazen hislerim artıyor, bazen de sanki uyuyormuş gibi oluyor. Neredeyse-" Bu çılgınca düşüncüyü tamamlamadan sözümü kestim.

"Ne gibi?" diye ısırdı, o yeşil gözler çarpıcı yoğunluğuyla beni neredeyse boğuyordu. Lucien'in sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi tamamen bana odaklanma yeteneği, Valdor'da ona bu kadar aşık olmamın nedenlerinden biriydi.

Etrafımızdaki dünyayı bulanıklaştırıyordu ve daha önce hiç kimse içimde onun gibi *huzur* ve *yuva* duyguları yaratmamıştı. En azından hormonlarımı çıldırtmadığı, beni muhtaç bir karmaşaya dönüştürmediği zamanlarda.

Beni haklı olarak reddetmişti elbette -vampirler asla kendi ırklarının dışındakilerle çıkmazlar. Ve ben de lanet bir

moron, bu süreçte neredeyse kendimi öldürtüyordum. Valdor'da geçirdiğim zamandan çok şey öğrenmiş ve büyümüştüm.

Oraya geri dönüp eski kötü alışkanlıklarıma dönmek istemedim.

"B," diye bastırdı ve ben başımı salladım.

"Bir: bana lanet olası kan grubumla hitap etmeyi kes, pislik," diye fısıldadım. "Ve iki: Sanırım taş enerjisinin bir kısmını benimle paylaştı çünkü şu anda içimde dönen yabancı bir güç var."

Kolumu sıkıca kavradı; bana zarar vermiyordu ama o dokunuştaki gücü hissedebiliyordum. Lucien tanıdığım tüm alfa şekil değiştirenlerden daha güçlüydü. "Bana çok daha önce söylemeliydin," diye gürledi ve hain bedenim olması gerekenin tam tersi bir tepki vermediyse ne olayım.

İçimde uyandırdığı duygu ve ihtiyaç, en başta başımı belaya sokan şeydi.

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışarak ya da en azından o beni bırakana kadar bunu yapmaya çalışarak kolumu ovma dürtüsüne karşı koydum. Enerjisi tenimde iz bırakmıştı.

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan Mera'nın çığlığı odayı yardı.

En iyi arkadaşımın bir bebeği olacağını unutmuş degildim ama Lucien ve vampirlerle ilgili daha acil sorunlarla uğraşırken bu konu arka planda kalmıştı. Yine de bu çığlık, her parçamın çıldırmasına neden olan bir tür dehşet ve acıyla doluydu.

"Mera'nın bebeği doğana kadar bana verebilir misin?" Aceleyle söyledim. "Bunu kaçıraramam ve sana geçen seferden zaten borçlu olduğumu biliyorum, ama bunu da lanet olası çeteleye ekle."

Lucien hayır diyecekmiş gibi görünüyordu ama neyse ki demedi. "Ben araya gireceğim. Mera'ya git."

Olduğum yerde dönerek odanın diğer ucuna koştum. Çok uzakta olmasam da yanına ulaşana kadar bir ömür geçmiş gibi hissettim. Daha önce olduğu gibi aynı pozisyondaydı, başı şimdi Gölge'nin kucagındaydı. Devasa canavar

Onu dünyadaki en değerli şeymiş gibi kucakladı ve onunla paylaşırken içinden güç aktığını hissedebiliyordum.

Gaster yatağın ucunda, Mera'nın her ikisi de dizlerinden bükülmüş bacaklarının arasındaydı. Yastıklar sırtının alt kısmını yükseltiyordu. Angel onun sağ tarafındaydı ve elini tutuyordu, ben de yatağın soluna doğru kaydım. Yüzü gözyaşlarıyla kaplı Mera haykırdı ve elime uzandı. Panikle mücadele ederken göğsüm sıkışmıştı.

Kadınlar doğum sırasında ölür, tarihin her döneminde bu bir gerçektir. Ama Mera için böyle bir risk söz konusu olamazdı, değil mi? O ölümsüzdü. Neredeyse yok edilemezdi.

Bu çocuk onun tek zayıflığı olabilir mi?

Benimkini daha sıkı kavradı. Artık benden o kadar güçlüydü ki, kemiklerim kırılıyordu ama şikâyet etmeden katlanıyordum.

Mera ve çocuğu için ölebilirdim, bu yüzden birkaç kırık kemik endişelenecek bir şey değildi. "Efendilerle her şey yolunda mı?" diye homurdandı, hâlâ kendisinden çok benim için endişeleniyordu.

"Her şey yolunda," dedim ona kararlılıkla. "Endişelenecek bir şey yok; Lucien ve ben her şeyi hallettik."

Hızlı bir bakış bana vampirin gittiğini söyledi ve bunun beni neden daha önce işgal ettiği alan kadar boş hissettirdiğini incelemeyi reddettim. En azından sözünü tutuyor ve araya giriyordu.

Bir kasılma daha Mera'yı vurdu ve bir kez daha çığlık atmaya başladı, tutuşu birkaç kemiğini daha kırdı, neyse ki şekil değiştiren enerjim birkaç dakika içinde iyileşecekti.

"Kasılmalar daha hızlı geliyor," dedi Angel sert bir sesle. "Bebek yakın mı?"

Gaster başını kaldırmadı, tüm dikkatini dokumakta olduğu büyüye vermişti. "Evet ama serbest kalmaya karşı koyuyor. Mera'ya karşı çok sahiplenici, onun enerjisini kendi enerjisi olarak sahiplenmek istiyor."

Mera acısına rağmen güldü ve başını salladı. "Tanıdığım başka birine benziyor." Gölge terli saçlarını yüzünden geriye doğru tararken Mera'nın sıkılmış ve çizilmiş yüz hatları gevşedi ve başını eğerek onun bakışlarıyla buluştu. Canavarı normal formunun üzerinde güçlkle tutunuyormuş gibi titreşirken gülümsemedi.

Mera ona yumuşak bir sesle, "Her şey yoluna girecek, dostum," dedi. "Bebeğimiz neredeyse burada. Doğru zaman geldiğinde gitmesine izin verecekler."

"Günüşığı," diye ısırdı, kelime boğuk boğuktu. "Hayatta kalmak için sana ihtiyacım var. Dünyaların hayatta kalmak için sana ihtiyacı var; anlıyor musun?"

"İkimiz de hayatta kalacağız," dedi tereddüt etmeden. Kişiliğinin ve gücünün parlaklığı, acısına karşı savaşıarak parladı. Son gerginlik de yüz hatlarını terk ederken bir sakinlik hissi geldi. "Bunu hissedebiliyorum."

Melek başını arkaya yatırdı, eli hâlâ Mera'nınkine sarılıydı. "Huzur," diye fısıldadı, dinginlik onun da yüzünü okşuyordu. "İkiniz de onu buluyorsunuz. Yeni yolunuz daha açık."

Ve böylece, Gaster ve Shadow da dahil olmak üzere herkes rahatlardı. Nasıl bir huzur bulduklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu Mera ve bebeğinin iyi olacağına dair olumlu bir işaret olarak alıyordum. Bu çocuğu dünyaya getirme savaşı sona ermişti ve artık özgürlüğe giden yoldaydılar.

Bu kez kasılma başladığında Mera çığlık atmadı ya da vücudu ikiye ayrılıyormuş gibi öne doğru eğilmedi. Bunun yerine, en iyi arkadaşının ellerini tuttu, Gölge'ye doğru eğildi ve doğanın akışına bırakırken gözlerini kapattı.

"Bir kez daha it," dedi Gaster usulca, kontrolü Mera'ya geri verirken toprak kokusu ve enerjisi sönüyordu. "Çok yakınsın."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı, çok güzel bir memnuniyet. Gözlerini açtığında Gölge'nin alev alev yanan bakışlarıyla karşılaştı. Yüzünü uzun zamandır terk etmemiş bir bakış.

dakikalar. Kahretsin, kimi kandırıyordum ki... Onu gördüğü ilk andan beri gözleri Güneş Işığı'ndaydı.

"Seni seviyorum, Günışığı," dedi. "Sen lanet olası bir mucizesin."

Gözyaşları arasında güldü. "Bu bebeğin ilk kelimesi *siktir* olacak."

Shadow gerçekten umursamıyormuş gibi omuz silkti.

"Ben de seni seviyorum," dedi Mera ona, gözyaşları tenini çizirken kahkahası soluyordu. Sevinç, iyileşme ve umut gözyaşları. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Sen ve bebeğimiz. Bizim ailemiz."

Şimdi ağlayan bendim, en iyi arkadaşımın hayatının tam bir döngüye girdiğini görüyordum. Artık acıyı ya da reddedilmeyi bilmeyecekti. Bir sürüsü ve ailesi vardı ve kalbim onun için mutluluktan uçuyordu. Tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyordu.

Kamburlaştı ve inledi ve son bir kez daha iterken odanın üzerine bir durgunluk çöktü. Sonra tek bir çılgılık havayı doldurana kadar hareketsiz kaldık.

Gaster'ın bekleyen ve becerikli elleri en yeni kutsamamızı aldı ve çocuk bu dünyaya geldiği anda büyük bir güç dalgası beni neredeyse yataktan fırlatıyordu. Yine de Mera'nın elimi tutması beni onun yanına sabitledi.

Bebek bir ağlama sesi daha çıkardı ve bunu ilki kadar güçlü olmayan ikinci bir güç dalgası izledi. Tek bir çınlama notası havayı doldurdu, bir an oyalandı ve sonra kayboldu. Sanki dünyalar bu yeni güç gelişinden sonra nihayet duruluyordu.

"Güç ve kaderin doğurduğu bir bebek," dedi Angel. "Sanki orijinal enerjiler ona yer açmak için" -aşağıya baktı- "yeniden hizalanmış gibiydi. Güç skalasındaki yeni yerine yer açmak için." Angel haklıydı; o bir kız bebektir.

Mera kızını ilk kez görmek için kendini yukarı itti. Gaster ağlayan, kanlar içindeki, minik ama güçlü varlığı annesine vermekte tereddüt etmedi. Kocaman altın gözleri Mera'ninkilerle buluştu ve en iyi arkadaşım ona bakıp ağladı

küçük mucize. "Tıpkı sana benziyor Gölge," diye fısıldadı, iri gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Canavar elini uzattı ve hiçbir bebeğin sahip olamayacağı kadar gür kızıl saçlarının üzerine koyarken elinin titrediğine yemin edebilirdim. Bebeğin sessiz bakışları babasınıninkilerle buluştu ve artık ağlamıyordu. Bunun yerine, Gölge ve bebek ancak iki kadim varlığın evreni anlamaya çalışmasına benzetebileceğim bir bakışa sahipti. Doğal olmayan sadece saçları ya da doğrudan bakışları değildi, diğer her şey de öyleydi.

Sonra Mera onu daha yakına çektiğinde ve bebek normal, telaşlı, meme takıntılı bir yenidoğan gibi davrandığında o an sona erdi.

"Karnı aç," diye belirtti Shadow.

Mera onunla birlikte gitti, güzel küçük kızı göğsüne taşıdı, bunu yaparken bol beyaz üstünü aşağı indirdi. Çocuk hemen yapıştı, bunun her zaman böyle olmadığını duymuştum ama gerçekten ne biliyordum ki?

Bir adım geri çekilerek önümdeki manzaranın mükemmelliğini takdir etmek için bir an durdum. Mera bebeğin Shadow'a benzediğini düşünebilirdi ama ben kırmızı buklelerinden dolgun dudaklarına ve yüksek elmacık kemiklerine kadar arkadaşımın pek çok özelliğini görebiliyordum.

Yani, o uhrevi gözleri ve düz burnuyla Shadow genetiğine ve onun meşhur uzun bacaklarına sahip olduğuna şüphe yok.

"Günışığı ve Gölge'nin mükemmel bir karışımı," dedi Angel iç çekerek, düşünceleri benimkilerle aynı hizadaydı. "Onu hangi isimle onurlandıracaksın?"

Açıkçası ona ne isim verdiklerini duymak için sabırsızlanıyordum.

T Meğer adını henüz öğrenemeyecekmişiz çünkü Gölge Diyarı'ndan bir çocuğa isim verilirken bir tören ve kutsama yapılıyormuş. Bildiğim kadarıyla Mera'yla fazla zamanım kalmamıştı, yanına sürünerek yaklaştım ve kızını beslerken yanına uzandım. Shadow, eşine süründüğümde gürleyen bir hırıltı çıkardı ve içgüdüsel olarak henüz çocuğuna dokunmamam gerektiğini biliyordum.

Sahiplenici piçin bunun için zamana ihtiyacı vardı. Onu küçük parmağında oynatan yeni dişiyi paylaşmadan önce zamana.

Hepimiz boku yemiştik.

"Canavar," dedi Mera yumuşak bir kahkaha atarak. "Sakin ol. Simone aileden biri."

Hırıltısı daha da yükseldi ve kollarını kavuşturup bize bakarken, bunun onun kazanacağı bir savaş olmadığını biliyordum. Bugün değil, duyguları ham ve yükselmişken.

"Sorun değil. İkinize de küçük Shadowshine Jr. ile biraz kaynaşma zamanı vermeliyim."

Mera homurdandı. "Onun için mükemmel bir isim."

Shadow'un sesi o kadar eğlenmiş gibi gelmiyordu ama odadaki korkunç, gürleyen canavarı görmezden gelme konusunda giderek daha iyi oluyordum.

Angel yatağın ucuna yakın bir yerde tünediği yerden, "Güçlü, sağlıklı, güçlü kızımızın gelişini diğerlerine haber vereceğim," dedi. Sanki yakında kendisinin de anne olacağını gerçekten anlamış gibi elleriyle karnını sıvazladı. "Ve sen hazır olduğunda bunu kutlayacağız."

Mera ona bir öpücük verdi. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Angel bu jeste kendi öpücüğüyle karşılık verdi. "Başka hiçbir yerde olamazdım. Şimdi dinlen."

O gitti ve Mera bana döndü. "Henüz gitmiyorsun, değil mi? Arayı kapatmaya bile fırsatımız olmadı. Küçük kızım la doğru düzgün tanışmalısın."

Aşağıya baktı ve annesine çok rahat bir şekilde sarılmış görünen bebeği düzeltti.

"Kalabildiğim kadar kalacağım," diye mırıldandım, Valdor'un çağrılarının baskısını üzerimde hissederek. "Ama efendileri çok uzun süre görmezden gelemem. Lucien araya giriyor ama zaten benim için çok şey yaptı. Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmemin zamanı geldi."

Vampir dünyasındaki kendi kötü seçimlerim için onu suçlamayı bırakmamın zamanı gelmişti. Eğer hatalarımın sonuçlarından saklanmaya devam edersem, o zamandan beri büyümemin hiçbir değeri olmayacaktı.

Mera sarsılarak doğruldu ve bebeğin rahatsız edilmekten dolayı babasınıninkine benzer bir hırıltı çıkardığına yemin edebilirdim. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin," dedi Mera, sesi sertti. "Eğer Valdor'a gidersen, hepimiz Valdor'a gideriz. Tıpkı Çöl Toprakları gibi. Bu ailede kimse zorluklarla ya da tehlikelerle tek başına yüzleşmez."

Gölge'den aniden yayılan ateş, lanet okyanusları bile yakıp kavurabilirdi. Kendiliğinden yanmak üzere olmadığımı umarak uzandım ve Mera'nın omzuna bir el koyarak onu yatağa geri bastırdım. "Meers, daha yeni bir bebeğin oldu. Dinlenmen ve benim için bu kadar endişelenmemen gerekiyor. Henüz ne olduğunu ya da ciddi olup olmadığını bile bilmiyorum. Yine de seni bilgilendireceğime söz veriyorum. Eğer

Tehlike olasılığı varsa, alabileceğim her türlü yardımı alırım."

Bu dünyada zayıf olanın ben olduğumu asla unutmadım. Dünya'da şekil değiştirenler egemendi ama Solaris Sistemi'nin geri kalanında ben de bir insan olabilirdim.

Mera güvencelerimden pek ikna olmuş görünmüyordu ama beni avlayacak durumda da değildi. Bu yüzden yanağına bir öpücük kondurup yataktan zıpladığımda, Shadow yüzüne gelmeden önce iki santim bile kıpırdamadı.

Büyük Gölge.

Elli milyon fit uzunluğa ulaşan versiyonu ya da her ne kadar büyüdüyse.

"Mera..."

Adının alçak sesle söylenmesi vücudumdaki tüyleri diken diken etmişti ve gerçek adını kullandığına göre artık buranın benim için güvenli olmadığını biliyordum. Gaster da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, peşinde ben varken odadan koşarak çıkmadan önce birkaç tebrik ve iyi dilek cümlesi savurdu.

Kapı arkamızdan çarpıldı ve tüm kütüphanenin bizi defolup gitmeye çağırdığını hissettim. Her zamanki gibi, orada olsun ya da olmasın, Shadow derdini kolaylıkla anlatıyordu.

Çocuğunun doğumuyla birlikte, Mera'nın bir şekilde evcilleştirdiği canavar gitmişti ve bu yeni versiyon biraz ürkütücüydü.

Gaster ve ben çıkışa ulaştığımızda yalnız değildik. Angel ve Reece'in yanı sıra Len, Inky ve Midnight da uyarıya kulak verip Gölge'nin doğrudan etki alanından çıkıyorlardı.

Len kuru bir kahkaha atarak, "Tabii ki bir kız bebek olmalıydı," diye inledi. "Eğer onun Güneş Işığı yüzünden kötü olduğunu düşünüyorsak, bir de o küçüğü görene kadar bekle-"

"Shadowshine Jr," diye ekledim çünkü henüz resmi bir ismimiz yoktu.

"Shadowshine Jr kesinlikle," diye homurdandı fae. "Hepimiz boku yedik."

Zayıf bir kahkaha atarak, "Ben de aynı fikirdeyim," dedim.

Kapıdan geçip beyaz kütüphaneye geri döndüğümüzde, kendimi orada durmuş bizim dönüşümüzü beklediği belli olan Lucien'le göğüs göğüse buldum.

"Gölge girişi kilitlemişti," dedi alçak ve uğursuz bir sesle. "Bebek iyi mi?"

"Gayet iyi," dedi Angel ona. "Varlığıyla canavarın koruyucu içgüdülerini harekete geçiren güzel ve güçlü bir kız çocuğu doğurdular..."

Lucien buna hiç şaşırmamış gibi başını salladı ve ben de onun bir çocuğu kucaklayan güçlü kollarının zihnimdeki görüntüsünü bastırmaya çalıştım. Bu boktan dünyaya çocuk getirmenin bana göre olmadığına karar verdiğimden beri garip bir düşünce. Yine de Lucien seksi bir baba olurdu. Sadece seksi değil, şefkatli ve güçlü.

Babam en kötü rol modeliydi ama Lucien'in çocuklarının benim gibi hissetmeyeceğini hissediyordum. Bir gün bu onun için de gerçekleşebilirdi, kanını çağıran eşini bulduğunda.

Midemi bulandıran bir düşünce. Hayır, hayır. Hayır, hayır. Oraya gidemezdin.

Neyse ki, kütüphaneye büyük bir dikkat dağıtıcı çarptı ve Gaster'ı dudaklarından öfkeli bir uluma çıkarken ileri doğru gönderdi. Enerji aynı anda etrafımızı sardı ve "neyse ki" kısmı hakkında çok erken konuştuğumu fark ettim. Vampirlerin belirgin ve buz gibi bir enerjisi vardı ve bu enerji şu anda kütüphanenin içine süzülüyordu.

Lucien gözümü kırpmama fırsat vermeden gitmişti, o kadar hızlı hareket ediyordu ki sadece bir bulanıklıktı. Gaster da gözden kayboldu ve ben Valdor'un kapısına doğru yola koyuldum.

"Simone!" Len arkamdan koşarak tersledi. "Tehlikeden kaçman gerekirdi."

Bana doğru uzandı ama elini ittim. "Hayır!"

Bu benim savaşım ve bir daha asla bu savaşın karşısında sinmeyeceğim.

doğüstü bir tehdit."

Karnına rağmen bize ayak uyduran Angel derin ve tatmin edici bir ses çıkardı. "Evet, savaşçı dostum. Acı sona kadar savaşacağız."

Reece, o devasa çöl tanrısı, eşinin etrafını saran ve onu havaya kaldıran kırmızı bir kum rüzgârı saldı. "Geri kalanımız savaşacak. Sen çocuğumu büyüt ve güvende kal."

Oh, kahretsin. Elimizde başka bir savaş olmak üzereydi. Bu ikisi arasında.

Bir yanım Angel'ın kışını tekmelemesini izleyemeyeceğim için üzgündü ama daha acil endişelerim vardı. Gölge'nin gazabını göze alacak kadar önemli olan bu vampirlerin benden ne istedikleri gibi. Ödül kuralı uyarınca kütüphaneye girebilmiş olsalar bile, gerçekten saldırgan bir tavırla gelmişlerdi.

Oyun oynamıyorlardı ve öyle ya da böyle bugün Valdor'a gideceğim açıktı.

V Aldor'un kapısı, en güçlü birinci kademe usta vampirlerin yaşadığı Kızıl Şehir'i tasvir eden kırmızı gravürleriyle bana tanıdık geliyordu. Orada dünyalarında başka pek çok şehir vardı ama ben hiçbirini görmemiştim. Sadece Kızıl Şehir'e en yakın güç merkezi olan Imbride Eyaleti'nin altın kapılarını ve üçüncü en büyük nüfusa sahip olan Hargin'in mor tarlalarını duymuştum.

Ama ikisine de hiç gitmemiştim.

Vampirler yemeklerini gezmek için dışarı çıkarmayı pek sevmezlerdi.

Kütüphaneden geçerken Len yanımdan ayrılmadı, gümüş paltosu arkasından zarifçe süzülüyordu. Bana bu şekilde ayak uydurduğunda neredeyse yürüyor gibi görünüyordu, çünkü benim hızım ne bir fae ne de bir vampir için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Benimle kalacak kadar yavaş gitmesi gerçekten çaba gerektirdi ve Mera'nın bir uzantısı olarak bile olsa korunma ve bakılma kavramı içimi bir sıcaklık damlasıyla doldurdu. Sebebinin ne olduğu benim için gerçekten önemli değildi, sadece bunu yapıyor olması bile çok şey ifade ediyordu.

Evden kaçan bir çocuk olarak, beni her zaman son öncelikleri haline getiren ebeveynlerimle, hiçbir zaman gerçek bir "ev" ya da

Mera dışında. Len'in bana bunun bir benzerini vermesi... Onu biraz sevmiştim. Muhtemelen Lucien'e neden bu kadar aşık olduğumu da açıklıyordu. *Ev*, onu hiç deneyimlememiş biri için bağımlılık yaratan bir duyguydu.

Fae'ye "Harika bir eşi hak ediyorsun," dedim ve gümüş gözleri açılıp bakışları benimkilerle çarpışınca onu gafil avladığımı anladım. Cevap veremedi çünkü dramaya varmıştık.

Lucien ve Gaster sekiz vampirle karşı karşıyaydı. Göğüs, karın ve uyluk bölgelerine kırmızı zırhlar giydirilmiş siyah ikinci kademe usta kıyafetleri giymişlerdi. Siyah ninja maskeleri kafalarını örttüğü için yüzlerini göremiyordum.

Sekiz kişi rafların arasına sıkışmış V şeklinde duruyordu. Bu bölümde yalnızdık, diğer tüm sakinler ilk savaş belirtisinde kaçmışlardı.

Lucien geldiğimde bana doğru dönmedi ama yine de takip ettiğim için kızgın olduğunu biliyordum. Şansına küs, şekerim. Bana artık bundan saklanamayacağımı söyleyen oydu.

"Simone," diye seslendi en yakındaki vampir, derin erkeksi sesi maske tarafından hafifçe bastırılmıştı. "Birinci kademe efendiler konseyi tarafından Kızıl Şehir'e dönmen isteniyor. Biz de sana eşlik etmek için buradayız."

Elini uzattı ama ben bir adım ileri atıp karşılık veremedim. Lucien harekete geçerek erkeğe çarptı ve saniyenin üçte biri kadar bir sürede onu etkisiz hale getirdi. Lucien daha fazla önlem almak için koluna bastığında belirgin bir kemik kırılması duyuldu.

Len, kardeşinin az önce bir vampire saldırmış olmasını umursamadan kıkırdayana kadar bir sessizlik anı uzadı.

"Lucien! Ne oluyor lan?" diye bağırdım ve herkes güçlü efendilerine böyle hitap ettiğim için çılgına dönmediyse ne olayım. Sadece tüm vampirler için asalet anlamına gelen birinci kademe olmakla kalmıyordu, Lucien'in ailesi de en güçlü ailelerden biriydi.

en eski ve en güçlüsüdür. Onların yerleşim bölgesi olan Kızıl Ev'e asla meydan okunmazdı ve lideri mutlak bir saygıya sahipti. Kimse ona az önce söylediğim gibi hitap etmeye cesaret edemezdi.

Sikimde bile değildi.

"Bırakın onu," dedim bir kez daha, ilerleyerek. "Bu senin kavgan değil."

Başını kaldırdı, böylece gözlerini görebildim, hırlarken yeşilin üzerine koyu kıvılcımlar saçılıyordu, dişleri ayırık dudaklarının arasından görünüyordu. "Onlara seni bugün geri getireceğimi söylediğimde bu bölgeye adım atmaya cüret ettiler," diye gürledi. "Emrime itaatsizlik ettiler ve bunu görmezden gelemem."

Lanet olsun. Görünüşe göre yaptıklarının benimle bir ilgisi yoktu ve ben de yapmamam gerekirken bir vampir politikası yığınının içine girmiştım. Lucien bir hırıltıyla daha hareketlendi, siyah giysili vampirlerin arasından hızla geçerek onları insanmış gibi yere serdi. Karşı koymaya çalıştılar ama güç ve beceri bakımından o kadar üstünlerdi ki bu onlar için oldukça utanç vericiydi.

Kütüphanenin bu bölümünün hafifçe tahrip edilmesinden açıkça daha da tedirgin olan Gaster sonunda ellerini birbirine vurarak gözle görülür bir güç dalgası yaydı. Dalga herhangi bir hasara yol açmadan içimden geçti ama vampirler o kadar şanslı değildi çünkü rahatsız ettikleri raflara yapışıp kaldılar.

Lucien bile goblinin elinden hemen kurtulamamış gibi görünüyordu ve bundan etkilendiğimi söylemeliyim. Len kollarını kavuşturdu ve yakındaki bir rafa yaslanıp gülümsedi. "Kimse demi-fae'nin kış tekmelemesini beklemez, bu da genellikle onların ilk ve tek hatasıdır."

"Bunu bekliyordum," dedim basitçe. "Shadow kütüphanesinin başına zayıf birini getirmezdi. Gaster aynı zamanda çocuğunu doğurması için seçilen kişiydi. İçimden bir ses dostumuzun yapabileceklerinin bir kısmını bile görmediğimizi söylüyor."

Çevremden goblinin ince dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğü ve sonra tüm dikkatini vampirlere verdiği anlaşılıyordu. "Şimdi sizi serbest bırakacağım ama herhangi bir saldırganlık gösterdiğiniz anda sizi Valdor'a geri atacağım. Ödül olsun ya da olmasın, bu kabul edilemez."

Ellerini indirdi ve çoğu yere çakıldı. Sadece Lucien ve diğer bir erkek zarifçe ayaklarının üzerine indi. İçimden bir ses ilk konuşanın erkek olduğunu ve onlara eşlik etmemi istediğini söylüyordu.

Tüm ustalar bir kez daha ayağa kalktığında, nihayet ayrılmadan önce Lucien ile kısa bir konuşma yaptılar.

O sırada Gaster iyi olup olmadığını kontrol etti.

"İyiyim," dedim ona. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

Elimi sıktı, buraya son gelişimden hatırladığımdan çok daha sevecendi. Giderken "Yakında görüşürüz," dedi ve ben de bunu bir söz olarak kabul ettim çünkü Valdor'a yaptığım bu yolculuğun bu dünyalardaki son günlerim olmayacağını ummak zorundaydım.

Len öne çıkıp Lucien'le omuz omuza durdu, ikisi de bana bakıyordu. İkisinin de boş ifadelerini okuyamıyordum ama vampirin gözlerinde, bir zamanlar yeşil olan rengine rağmen hâlâ öfke vardı.

"Yani," dedim gelişigüzel, "zamanım doldu gibi görünüyor? Şimdi Valdor'a gidelim mi?"

Lucien başını sallarken çenesi gerildi. Önce hayır dediğini sandım ama sonra sadece düşüncelerini toparladığını fark ettim. "Konsey mesajımı görmezden geldi ve seni geri getireceğim konusunda bana güvenmediklerinden hiç şüphem yok. Daha fazlasını gönderecekler."

Harika. Mükemmel. Hayranlar için harika bir haber.

Len, "Onun ölmesini istediklerinden emin olana kadar savaşa girmeye değmez," dedi.

Lucien sonunda başını salladı. "Evet, aynı fikirdeyim. İşler sarpa sararsa onu oradan çıkaracak gücüm var, o yüzden ilerleyip basit bir çözüm bulunmasını umabiliriz."

"Olamaz!" diye bağırdı arkamızdan bir ses ve gözümü kırıştırdığımda konuşanın Angel olduğunu gördüm. Mera'yı bekliyordum ama görünüşe göre Shadow onu hâlâ bağlı tutuyordu. Muhtemelen gerçek anlamda.

"Kendi dünyanda güçlü ve nüfuzlu olduğunu biliyorum Luce," dedi Angel sert bir sesle, "ama ne bekleyeceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Birileri senden sır saklıyor ve son zamanlarda dünyayı sona erdiren o kadar çok savaş yaşadık ki, bunun da aynı şekilde olacağını tahmin edemiyorum."

Lucien'in bakışları Angel'ın arkasında koruyucu bir şekilde duran Reece'e kaydı, sonra tekrar onun seviyesine döndü. "Durmayacaklar ve ne kadar kötü olabileceğini henüz bilmiyoruz. Onları aylarca uzak tutmayı başardım ama artık yeter dediklerine karar verdiler."

"Onları durdurabiliriz," dedi Reece, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Tanrıların tipik tavrı.

Lucien kardeşinin bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Savaş mı istiyorsun? Daha çağrılarının neyle ilgili olduğunu bile bilmeden? Yeni bebeğimiz de dâhil olmak üzere pek çok masum hayat tehlikede." Gözleri Angel'ın karnına kaydı. "Ve yakında doğacak olana. Savaş her zaman son seçenektir."

Reece bir of çekti ama itiraz etmedi. "Tamam, o zaman oraya vardığınızda Simone'un hayatına son vermeye karar verirlerse planınız nedir?"

Değil mi? Böyle bir şey olursa planımız neydi?

Lucien kaşlarını bile çatmadı. "Sanırım onun ölmesini isteselerdi, başına ödül koyarlardı. Ayrıca aylarca ertelenmezdi. Bu daha çok politik entrikalara benziyor. Belki bana karşı bile. Şimdilik, tüm gerçekleri öğrenene kadar onların oyununu oynamalıyız."

Angel hâlâ başını sallıyordu ama sonuçta kumar oynayacak olan benim hayatımdı. "Lucien'in planını kabul ediyorum. Başka hiç kimse bu seçimi benim yerime yapamaz. Yaptıklarımın sonuçlarına katlanacağım - er ya da geç herkes için çalınacak."

"Mera bizi öldürür," dedi Angel telaşla, Mera'ya olan sevgime hitap etmeye çalışırken gözleri her zamankinden daha geniş ve pembeydi. "Ve hiçbirimiz senin incindiğini görmek istemiyoruz. Sen bu ailenin bir parçasısın ve biz ailemizi koruruz."

Göğsüm yine o aptal ağrıyı hissetmeye başlamıştı, "aile sevgisi "nin alışılmadık yakıcılığı vampirler bana ulaşmadan çok önce beni yere serecekti. "Geniş Shadow ailesinin bir parçası olarak görülmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin," dedim, keşke sesim bu kadar nefessiz çıkmasaydı. "Mera dışında hayatımın çoğunda yalnızdım, o yüzden... bu çok fazla. Ama oraya tabiri caizse silahla girip daha fazla soruna neden olmak istemiyorum - A takımını en kötü senaryoya saklayalım. İstemeden de olsa bir savaş başlatmak günlük hedeflerim arasına eklemek isteyeceğim son şey."

Lucien bana yaklaşıırken alçak sesle kıkırdadı. O kadar yakındı ki kıpırmızı kokusunu içime çekebiliyor ve gözlerindeki yeşilin birçok pigmentli yüzünü görebiliyordum. "Ben A takımımı B, bunu sen de biliyorsun."

"Benim de senin için iki harfim var" dedim sırtarak. "F ve U."

Gülümsedi. Mükemmel bir gülümseme, parlayan dişler ve dişlerin ipucu. İçimdeki rahatsızlığı hafifletecek kadar kıpırdandığımda bile vücudum itiraf edebileceğimden daha fazla ısındı. Seksi vampirler görünüşe göre benim Aşil topuğumdu.

Bakışları bana kilitlenmişken Lucien'in gücünün arttığını hissettim. "Şimdi benimle geleceksin," dedi, sesi alçak bir hipnotik vızıltıydı. Kurdum ayağa kalkmaya çalıştı ama onun zorlamasına karşı koyamayacak kadar güçsüzdük.

"Bunu yapmana gerek yok," diye tersledi Angel yanından; bakışlarımı Lucien'den ayırıp onu göremiyordum. "Barışçıl bir şekilde gideceğini söyledi."

Lucien uzanıp bir elini bileğime doladı ve güçlü kavrayışıyla onu içine çekti. Başka tarafa bakamadım,

gücüne karşı ne kadar savaşırsam savaşayım. Lucien beni tamamen kontrolü altına almıştı.

"Bu noktada sadakatimi sorgulamalarına izin veremem," dedi Angel'a. "Bu çağrının neyle ilgili olduğunu bana anlatmamalarının nedeni, Simone için birçok kez devreye girmiş olmam. Bir şekil değiştiren... etkili bir yiyecek. Döngüde kalmak istiyorsam, şimdi yine usta bir vampir gibi davranmam gerekiyor."

Bileğimi saran eli belimi sarmak için hareket etti ve aynı nefeste kalkıp sağ omzunun üzerinden geçtim.

Lanet omzu. Akşam yemeği için eve taşıdığı bir et parçası gibiydi.

Yiyecek olduğum için mantıklı geldi.

Gücünü kırana kadar bekleyin, çünkü yeterince zaman verilirse bir yolunu bulurdum.

Ve sonra hepsi ödeyecekti.

L Mera'nın arkadaşlarının protestoları arasında ya da lanet olası kapıdan içeri adım attığımızda bile ucien'in üzerimdeki etkisi azalmadı.

dünyalar arasındaki patika, ve kesinlikle tanıdık bir kırmızı görüşümü yıkadığında değil. En sevdiğim şarabın ve Torma'da yetişen ve adını bile bilmediğim kadar nadir olan en sevdiğim çiçeğin kırmızısı.

Yine, çok yakından bakmak istemediğim tesadüfler, ama belki de her ikisi de Crimson City'ye ve beni taşıyan usta vampire olan takıntımı açıklıyordu.

Kızıl Şehir'e son geldiğimizde, kendi isteğimle içeri girmiştım, dünyadaki yerimi bilmiyordum çünkü Dünya'da bir şekil değiştiren besin zincirinin en tepesindeydi. Vampirler beni bu yanlış değer duygusundan kurtarmıştı.

Lucien beni ev dediği şato benzeri yerleşkede kalmam konusunda uyarmıştı ama beni reddetmesi üzerine aptallığımdan onu dinlemeyi bırakmıştım. Sağduyumu kullanmayı bırakmıştım.

Buraya geri dönmek, beklediğim ve kendimi doğru düzgün hazırlayacak zaman bulamadığım bir şekilde tetikleyiciydi. Boynum ağrıyor, bana burada neredeyse öleceğimi hatırlatıyordu. Bu labirent gibi binanın merkezindeki devasa bir bina olan Ana Odalara girmeye ikna edildiğimde neredeyse ölüyordum.

Şehir. O binada onların kutsal taşına dokunmuş ve geleceğimin seyrini değiştirmiştım.

Taşın alarmı, en kutsal yasalarını çiğnediğim için boğazımı parçalayan muhafızları getirmişti. Lucien koruyucu bir melek gibi içeri daldığında yerde kanlar içinde yatıyordum. O sırada neredeyse ölmüş olduğum için çoğunu hatırlamasam da kanını benimle paylaşmış ve hayatımı kurtarmıştı.

Ve şimdi her şeyin olduğu yere geri dönüyordum.

Konuşmak için çaresizce kurdumu ileri ittim ve bu zorlamayı kırmaya çalıştım ama o da benim kadar sarsılmıştı ve inlemekten başka bir şey yapmadı. Ondan bu boğuk sesi duymak kalbimi kırdı. Onun üzerinde duran diğer enerji, yabancı ritim, sanki bana güçlü olduğunu hatırlatmak istercesine dönüyordu. Bu, kutsal taş dokunmamın bir sonucu olmalıydı ya da belki... Lucien'in kanı hâlâ içimdeydi.

O vampirdi, ben ise şekil değiştiren; kanlarımız birbirine uymuyordu ve bedenim onu sistemimden nasıl temizleyeceğini bilmiyordu. Onun kanı hayatımı kurtarmış olabilirdi ama şimdi sanki benim şekil değiştiren enerjimle çatışıyormuş gibi hissediyordum.

O anda sesim çıksaydı Lucien'e bunu sorardım ama tabii ki o benim dilsiz bir mahkûm olarak ustalara gitmemi istiyordu.

Şehir bir labirent gibi düzenlenmişti; bir sağa bir sola, bir ileri bir geri giden zikzaklı sokaklar dizisi, sonunda labirentin merkezini bulana kadar devam ediyordu. *Ana Odalar*. Bu binayı çevreleyen düzinelerce giriş -ya da yönünüze bağlı olarak çıkış- vardı ve her biri Kızıl Şehir'in farklı bir bölümüne açılıyordu.

Son seferinde Valdor'un en büyük ve en seçkin şehri olan bu şehirde yaklaşık bir milyon vampir olduğunu öğrenmiştim. Herhangi bir yere taşınmak için izin almanız gerekiyordu.

ve sizi koruması altına alacak birinci kademe bir efendi yoksa çabucak paramparça olursunuz. Lucien bana yalnız bir kurt olduğunu söylemişti.

-Bu şehirde bir yerleşim bölgesi olmayan bir vampirdi ama o kadar güçlüydü ki kimse onu rahatsız etmiyordu. Ailesi başka bir Valdorian kasabasında öldürüldükten sonra usta olmayı ya da herhangi bir yerleşim bölgesine katılmayı reddetmişti.

Bunun dışında, on tane birinci kademe efendi, on tane vampir bölgesi ve sonu gelmeyen entrikalar ve politikalar vardı.

"Buraya dönmeni hiç istemedim."

Sözleri beni ürküttü, en azından hareketlerimi hâlâ kontrol altında tuttuğu için içten içe. Ve bana karşı zorlama kullanmasının nedenini anlasam da - diğer ustalarının güvenini tekrar kazanmak istiyordu - bu, buna kızmadığımı anlamına gelmiyordu.

"Ve ne düşündüğünüzü biliyorum," diye devam etti.

Bundan çok şüpheliyim, sikik.

"Ama söz veriyorum, seni bu şekilde etkisiz hale getirmeseydim, sana çok daha sert davranırlardı. Onlara senin bir avcı olduğunu hatırlatma. Bu noktada en iyisi zayıf ve güçsüz görünmek."

Dostum, bu noktada hareket edebilseydim, bacağımı ödüllü bir at gibi vampir taşaklarına doğru sallardım.

Lucien kıkırdadı, alçak bir gümbürtü ve bana seksi davrandığında hâlâ hissettiğim o küçük cazibe titreşiminden nefret ettim. "Enerjin çok güçlü," dedi, sesi eğleniyor gibiydi. Sonra durakladı ve sonraki sözleri daha yavaştı. "Neden bu kadar güçlü hissediyorum?"

Soruna cevap veremem, beni zorlayan moron.

Belki de teorimi ona söylememek en iyisiydi, başıma daha fazla bela açma ihtimaline karşı. Lucien muhtemelen onu geri almak için kanımı emmeye çalışacaktı çünkü hepimiz biliyorduk ki

Başka bir doğaüstü yaratıktan alınan kan onlara karşı kullanılabilir.

Bana daha fazla soru sormadı, onun yerine labirentin derinliklerine doğru ilerlerken hızını artırdı. Evlerin ve sokakların kendileri bu çemberin duvarlarını oluşturunuyordu ve yol boyunca devam etmekten başka seçeneğiniz yoktu. Sol ya da sağ tek seçenektir, binalar ve dükkanlar arasında boşluk yoktu.

Sokaklarda her şey aynı görünüyordu, tek renk farkı her eve ait olan taşlardı. Efendilerin evleri daha eşsiz ve lükstü. Zaten gördüğüm kadarıyla vampirlerin hiçbiri gecekondularda yaşamıyordu.

Evlerin arasına serpiştirilmiş dükkânlar, Kızıl Şehir sakinlerine şişelenmiş kan ve plazma, çeşitli yiyecekler ve diğer yaratık konforlarını sağlıyordu. Birçok yönden bu şehir bana Dünya'yı hatırlattı, benzer gelişmişlik seviyeleri ve teknolojiler vardı, sadece burada araba yoktu çünkü vampirler herhangi bir aracın gidebileceğinden çok daha hızlı gidebiliyorlardı.

Şehre yeni gelenler bu labirentte haftalarca kaybolabilir, bu da efendileri merkezdeki odalarında güvende ve sağlam bırakırdı. En son saldırıya uğrayanlar.

Liderlerin kalelerinde saklanırken "halklarının" ön saflarda yer almasına izin vermelerinden nefret ederdim; Lucien'le ortak bir duyguya sahip olduğumdan oldukça emindim. Buraya son geldiğimizde vampir politikaları hakkında konuşmuş, bana asla bir efendi olmak istemediğini ama kendi bölgesini güvende tutmak için başkalarına güvenmediğini söylemişti. Ayrıca birinci kademe efendilerin temizlenmesi gerektiğini, çünkü çok fazla efendinin sonsuza dek hayatta kaldığını ve güçlerini kötüye kullandığını söylemişti ki bu da sadece görev gerektirdiğinde burada olmasının nedenlerinden biriydi.

Şu anda ikimizin de buraya dönmüş olması yüzüme inen bir tokattı ve Lucien'i suçlamak istesem bile bunu yapamazdım.

Bir kez daha, onun tek yaptığı beni güvende tutmakken, bu benim kendi eylemlerimin bir sonucuydu.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde devam etti ve omzunun üstündeki konumumdan manzaranın çoğunu göremesem de, güneşin parlak kırmızısının aşağıdaki asfalt yolu aydınlattığını fark ettim. Uyanıklık döngülerinin ortası olmalıydı, bu da neden sokaklarda işlerine devam eden birkaç vampirden daha fazlasının olduğunu açıklıyordu.

Lucien bir noktada hızlandı ve o andan itibaren her şey kırmızı bir bulanıklık içinde geçti. Birkaç dakika içinde odalara varmış olacaktık.

"Beni öldürecekler mi?"

Kısa bir an için kurdum onun elinden kurtuldu ve konuşmayı başardım. Dürtü beni neredeyse anında geri kilitledi. Lucien'in hızı kısa bir süreliğine düştü ve Ana Odaların dış katmanına yaklaştığımızı görebildim.

Gözlerimin içine bakabilmek için beni omzundan kaldırırken belimdeki elleri sıkılaştı. "Zorlamamı nasıl kırdın?" diye sordu, yeşil neredeyse siyah olana kadar derinleşirken göz bebekleri yüzümde geziniyordu.

Bir kez daha, cevap vermeme izin vermeden bana bir soru soruyordu. Sanki zihnimden bilgi çıkarmaya çalışıyor gibiydi, enerjisi içime sızıyordu ama sahip olamayacağı bazı şeyler vardı.

Kurdum istilacı güce karşı bir hamle daha yaptı ve Lucien enerjisini geri çekti. "Yeterince adil, B. Tekrar zorlamayacağım, ama bir sonraki küçük performansımızı atlattıktan sonra, kanımızı paylaştığımız o geceden beri yaşadığın her şeyi bana anlatacaksın. Her şeyi."

Gözlerimi kırpamadan omzunun üzerinden geri dönmüştüm - göz kırpabildiğimden değil. Eğer bir şekil değiştiren olmasaydım, gözlerim şimdiye kadar kurumuş ve lanet kafamdan düşmüş olurdu.

Odalara doğru ilerlemeye devam etti. Labirentin her bir girişindeki devasa kapılarda konuşlanmış muhafızlar

Lucien daha yaklaşmadan onları kaldırdı.

Odaların dış avlusuna doğru ilerlerken soruma cevap vermediğini fark ettim. Muhtemelen efendilerin beni öldürmek isteyip istemedikleri hakkında hiçbir fikri olmadığı içindi.

Umarım kütüphanedeki sözleri doğrudur ve ikimizi de buradan çıkaracak kadar gücü vardır.

Onlar kalbimizi sökmeden önce.

T Ana Odalar en az altı kat yüksekliğindeydi. Daha önce bu katlardan sadece ikisinde bulunmuştum ve bu katlar arasında şu anda adım attığımız giriş katı da vardı. Bu

katında toplantı salonları, büyük bir balo salonu, mutfak, yemek alanı ve merkezde yerel bitkilerin sergilendiği dairesel bir atrium bulunuyordu.

Vampirler normal plazma ve kanlarının yanında az miktarda yiyecek tüketirlerdi, çoğunlukla meyve ve hamur işleri. Yani bu bitkiler estetik ve çiçek kokuları içindi. Atrium bahçesi o kadar büyüktü ki, hafif misk kokulu, topraksı çiçeklerin kokusunu tüm alana yayabiliyordunuz.

Ne yalan söyleyeyim, lavanta ve anason notalarıyla kendimi evimde gibi hissettim. Hangi bitkinin "meyan kökü bitkisi" olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü bahçeye girmemek en iyisiydi. Tıpkı vampirler gibi, bazı bitkileri de sizi öldürmek istiyordu.

Lucien hiç vakit kaybetmeden bahçenin arkasındaki ikinci ve üçüncü katlara çıkan kıvrımlı merdivenlere doğru yürüdü. Buradaki tavan açıktı, bu yüzden yukarıdaki katlar da ölümcül bahçeyi görebiliyordu. Ben ikinci kata çıkmıştım, orada efendinin ana oturma alanı vardı. Burası aynı zamanda tanrıları Katu'nun taşının saklandığı yerdı. Ve geçen sefer başımı büyük belaya soktuğum yerdı.

Üçüncü kata çıkmamıştım ama toplantı odaları ve balo salonlarından oluşan başka bir kat olduğunu duymuştum. Görünüşe göre bu dişli pisliklerin katılması gereken bir sürü dans varmış.

Üç katın üzerindeki katlar, bu merdivenler aracılığıyla erişim olmadan bir muammaydı.

Bugün Lucien, duvarları kızıl güneşin içeri girmesini sağlayan pencerelerle dolu geniş, açık alana girdiğinde hedefimizin ikinci kat olduğu anlaşılıyordu. Buradaki aydınlatmayı her zaman güneş ve ay ışığının karışımına benzetmişimdir ve bu hiç değişmezdi, bütün gün parlaktı, güneşin gökyüzünde kayması zamanın tek göstergesiydi.

Uyku döngüleri geldiğinde, tüm evler karartma panjurlarıyla donatılırdı. Vampirler bu saatte uyumaya zorlanmıyordu, ancak çoğu enerjilerini güçlü tutmak için uyuyordu.

Lucien ikinci kat boyunca ilerlerken başımı kaldırıp tüm efendilerin en sonda toplanıp bizi bekleyip beklemediklerini görmeye çalıştım. Burada bir toplantıya katılmıştım, salon vampirlerle doluydu ve hepsi de güncel endişelerini ve sorunlarını birinci kademe efendilerine aktarmak istiyordu.

Bana bir mahkemeyi hatırlattı, kürsünün üzerindeki taht benzeri sandalyelere tünemiş efendiler, çoğu yerleşim bölgesi üyelerinin sıkıntılarını soğuk bir şekilde görmezden geliyordu - tıpkı kendisinden başka hiçbir şekil değiştireni umursamayan eski alfam gibi. Bir lider halkının istek ve ihtiyaçlarını asla göz ardı etmemelidir. Asla.

Baş aşağı durduğum için göremiyordum ama ortadaki devasa taşı geçtiğimizde sona yaklaştığımızı anladım. Katu Taşı benden daha uzun ve genişti, Kızıl Şehir ve çevresinin temel rengini oluşturan kırmızılar, altınlar ve siyahlarla doluydu.

Bu taşın yanından geçen tüm vampirler, tanrıları Katu'ya olan bağlarını yeniden teyit etmek için ona dokunurlardı. Bu tanrının ilk dünyalardaki bir kan fırtınasında doğduğu söylenirdi ve altı kolu ve dört bacağıyla güçlü bir şekilde ortaya çıkarken

Ağzı, diğer tanrıların kanını ve gücünü kurutabilecek dişlerle doluydu.

Katu beslenmeyi bitirdiğinde, bir dünya yaratmış ve yavrularını doğurmuştu... bu dünyanın kadim ustaları, hepsi de yaratıcılarına güç veren aynı kanı arzuluyor ve istiyorlardı. Katu tüm ustalara kendi taşlarını ve şimdi ibadet için kullandıkları Katu'nun Taşı'nı hediye etti. Geçen sefer sonuçlarını bilmeden dokunduğum taş buydu.

Görünüşe göre tanrıların kutsal taşına *yiyecek*le dokunmak suçtu. Bir tür güvenlik gücü patlaması başlatmıştım ve daha kıcımlı yerden kaldırmadan vampir muhafızlar beni yakalamıştı.

En azından açık sarı saçlı ve buz mavisi gözlü muhafızı bir daha görmeyeceğimden emin olabilirdim. Lucien hayatımı kurtardıktan sonra onun icabına bakmıştı.

Çok minnettar olduğum iki faktör. Keşke beni son bir kez daha kurtarabilseydi de buraya geri dönmeseydim.

Lucien o anda hareket etmeyi bıraktı ve beni omzundan kaldırdı. Taşın yanına ve ustaların önüne yerleştirildim. Damlayan kırmızı "su"dan oluşan büyük bir çanağın üzerinde yüzen altı ayak uzunluğundaki, mükemmel pürüzsüzlükteki oval taşın aynı görünüp görünmediğini göreceğim zaman yoktu çünkü tüm dikkatim önümde tüneyen dokuz usta vampire odaklanmıştı.

Tüm kademeler buradaydı. Büyük kahunalar.

Cidden sıçmıştım.

Onuncu koltuk açıktı - süslü altın koltuğunun kenarını kaplayan kırmızı mücevherlerle Lucien'in yeri. Her yerleşim bölgesinin kendilerine uzun ömür ve güç veren kutsal taşları vardı. Lucien'inki kırmızıydı, gökyüzüne ve şehre uygun olduğunu düşünmüştüm.

Belki de bu kadar korkulmasının ve ustaların çoğundan çok daha güçlü olmasının bir nedeni de buydu. Ya da

Belki de bunun taşlarla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey vampirin kendisiyle ilgiliydi.

Beni Katu Taşı'nın yanında tek başıma bıraktı, hafif parıltısı benimle alay ediyordu. Hâlâ zorlanıyordum, kendimi yalnız ve savunmasız hissediyordum; Lucien'in koltuğuna yayılmış hali de dâhil olmak üzere on bakış bana kilitlendiğinde bu his daha da arttı.

Lucien'in kışını tekmeleme dürtüsü içimde daha da güçlendi. Çok ateşli bir kadın olmayabilirdim -bu daha çok Mera'nın kızıl saçlı kişiliğine aitti- ama güçlü pislikler tarafından itilip kakılmaktan bıkmıştım. Kurdumun şu anda itaatkâr olması kadını aynı yapmıyordu.

Kanım kaynıyordu.

Kanımın benim bile olmayan kısmı da kaynıyor, heykel gibi durup Lucien'e bakarken içimde dönüp duruyordu. Beni sandalyesinin tam önüne yerleştirmişti, bu da onu bakışlarımla öldürmeye devam edebileceğim anlamına geliyordu.

Geniş omuzları ve uzun bacaklarıyla kocaman sandalyeyi küçülterek yerleşirken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Tanrım, yüzündeki o ifadeyi silip atabilmeyi diledim; bu arzuyu sonraya saklamak istiyordum çünkü görünüşe göre şimdi hayatım için savaşma zamanıydı.

"Eşyayı bize geri getirdiğiniz için teşekkür ederiz, Efendi Lucien," dedi sağındaki erkek. Koyu sarı saçları omuzlarında kesilmişti ve keskin gri gözleri beni sertçe değerlendiriyordu. Sözlerini kolayca anlayabiliyordum, Valdor'un dili Gölge Canavar tarafından zihnime çoktan yerleştirilmişti. Vampirin dilinden her şey mükemmel bir şekilde tercüme edilmiyordu ama idare edecek kadar iyiydi.

Lucien sonunda bakışlarını benden ayırdı ve yanındaki ustaya çok daha sert bir bakış fırlattı. "Simone'u geri göndereceğimi sana açıkça söylediğim halde ikişer ikişer göndermeni unuttuğumu sanma Donovan, ki bu konuyla daha sonra ilgileneceğiz. Şimdilik, ne yapacaksak yapalım.

Vites değiştiriciye söylemen gereken bir şey var. Hepimiz meşgulüz ve bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyoruz."

Birkaç kişi daha aynı fikirde olduklarını belli eden sesler çıkardı, yani karanlıkta kalan tek kişi Lucien değildi. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu ancak zaman gösterecekti.

Donovan boğazını temizledi ve giydiği beyaz gömleği düzeltip düzeltti. Ayrıca siyah bir pantolon giymişti ve genel görünümünü güçlü bir iş adamınıninkine benziyordu. Saklamaya zahmet etmediği sivri dişleri ve sol elindeki sürahideki kırmızı sıvı olmasa vampir olduğu anlaşılmayacaktı.

"Kurtarma ekibi konusunda özür dilerim kardeşim," dedi derin bir sesle. "Bekleyebildiğimiz kadar bekledik ve aciliyetin pekiştirilmesinden zarar gelmeyeceğini düşündüm."

Lucien'in göğsü guruldadı ama bir şey söylemedi. Belki de bu zorunluluğunun ikinci bir nedeni daha vardı: Bu lanet vampirlere öfkelenmemi engellemek çünkü şu anda sinirlerim gerçekten çok gergindi.

Donovan dikkatini bana odakladı. "Valdor'a birkaç önemli nedenden dolayı ağrıldın," diye söze başladı ve sinirlerimin etkisiyle öfkem biraz azaldı.

Ayağa kalktı ve ilerledi, kürsüden indi ve önümde durarak odanın geri kalanını görmemi engelledi. Gözlerimiz buluştu ve beni incelerken neredeyse... meraklı görünüyordu.

Bugüne kadar diğer üst düzey ustalarla tanışmamıştım ama bu ustanın ününü biliyordum. Donovan, Jade House'un ustası. Koltuğunu kaplayan taşlar toprak yeşimi reğinde değil, kırmızı benekleri olan koyu maviydi. Lucien gibi iri bir erkekti ama benzerlikler burada bitiyordu. Lucien bronz teni, parlak yeşil gözleri ve dağınık sarı saçlarıyla altın rengi bir sörfçü tanrısıydı. Donovan'ın teni zengin kırmızımsı bir kahverengiydi ve gözleri koyu ve soğuktu. Fiziksel olarak benden daha yaşlı görünmüyordu ama enerjisinde antik bir his vardı.

Altıncı hissim bana onun Lucien dışında buradaki en güçlü kişi olduğunu söylüyordu ve savunmasız bedenimden bir kol boyu uzakta durduğu için, kabaran paniğin beni ele geçirmesine izin vermemek için savaştım. "Bırak onu," dedi ve aynı anda üzerimdeki baskı da yok oldu.

Lucien'in güçleri ona geri döndüğünde, içindeki yabancı enerji onu takip etmeye çalıştı ve neredeyse beni ileri doğru savuruyordu. Neyse ki Üstat Donovan'a çarpmadan ve şık takım elbisesini buruşturmadan önce durmayı başardım.

Karıncalanan uzuvlarımı silkelediğimde, şekil değiştiren iyileşmemin devreye girmesi ve kanımın yeniden akmaya başlaması birkaç saniye sürdü. Vampirlerin hiçbirinin, özellikle de tam önümdeki gözlerine bakmamaya çalıştığım bir zaman. Sonunda zorlamadan kurtulduğumda, tekrar aşağıya inmek istemedim. Bu sadece en güçlülerin sahip olduğu nadir bir yetenek olabilirdi ama ben birinci kademe ustaların olduğu bir odadaydım.

Beni burada istemelerinin bir sebebi vardı.

Dakikalarca kimse konuşmayınca, sonunda söylemek zorunda kaldım, "Neden buradayım? Shadow, şekil değiştirenlerinden birinin vampir siyasetine sürüklenmesini hoş karşılamayacaktır."

Onlara utanmadan tanrımın benim için erişilebilir olduğunu mu hatırlatıyordum? Evet, kesinlikle hatırlatıyordum. Zaman zaman daha da korkutucu olabilen Mera'dan bahsetmiyorum bile.

Donovan yumuşak bir sesle, "Gölge Canavar'ın endişelenmesine gerek yok," dedi, sesi sinirlerimi çok rahatsız edici bir şekilde tırmalıyordu. "Bu bir vampir meselesi ve sen... sen artık tamamen onun değilsin."

Ne. İçinde. Ne. Gerçekte. Shifter cehenneminde mi? O neden bahsediyordu?

"Gördün mü?" diye devam etti Donovan, etrafımda dönerken yavaş adımlarla ilerliyordu. Eli Katu Taşı'na değdi, sanki onun varlığıyla benimle alay ediyordu. "En son buraya geldiğinde bu taşa dokunmuştun. Hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki," diye cevap verdim sertçe,

bakışlarımla onun hareketlerini takip ederek.
"Muhafızlarınızdan biri benim

lanet boğaz dışarı, sorgusuz sualsiz."

Donovan bu açıklamaya tepki vermedi. "Görünüşe göre," diye devam etti, "en kutsal taşımıza dokunmanızdan kısa bir süre sonra, yabancı şekil değiştirici doğanız nedeniyle benzersiz bir enerji göndererek, güçlü bir vampir eş istemek için öne çıktı. Üstatlar bu başvuruyu herhangi bir noktada yapabilir ve ardından en iyilerin en iyileri Eş Seçimlerine katılmak üzere davet edilir. Uzun zaman önce sizin varlığınızı talep etti ama Lucien bizi oyaladı."

Neden bahsettiğini düşünürken kaşlarım birbirine çarptı. Lucien bir efendinin benimle görüşmek istediğinden hiç bahsetmemişti - vampirlerin benden ne istedikleri konusunda gerçekten kafası karışmış görünüyordu. Bu yüzden, bu istek hakkında hiçbir fikri olmaması mantıklı geliyordu.

Bunun bugün benim için iyi mi yoksa kötü bir haber mi olduğundan emin değildim. Donovan, "Öne çıkın Usta Carter," dedi.

Kolunu odanın sonuna, merdivenlerin yanına doğru süpürdü. Bir figürün belirmesi birkaç dakika sürdü ve benim onu net olarak görmem daha da uzun sürdü. Yaklaştığında derin bir nefes almaktan kendimi alamadım.

Efendi Carter güzeldi. Lucien kadar güzeldi, sert ve tehlikeli bir şekilde. Diğer vampirler kadar uzun boylu değildi ama yine de 1.80'in üzerindeydi ve benim boyum olan 1.90'ın üzerindeydi. Omuzları inanılmaz derecede genişti ve takım elbise giyenlerin çoğunun aksine o bir avcı gibi giyinmişti: kamuflajlı asker pantolonu, taba rengi botları, su geçirmez sağlam bir ceket ve kafasındaki sık kesilmiş saçlarıyla aynı koyu renkte olan dolgun bir sakalı vardı.

Benden sadece birkaç metre uzakta durduğunda, parlak mavi gözleri yüzümde kilitli kaldı. Biri homurdanana kadar bakışlarını benden ayırmadı. "Ne oluyor Donovan? O bir usta değil."

Carter, kadınlardan birinden gelen sesin geldiği yöne dönerken bakışları donuklaştı. Hangisi olduğunu görmemiştim ama ses yumuşak ve lirikti. "I

Her zaman pozisyonunuza meydan okuyarak bunu kanıtlayabilir misiniz?" diye gürledi, sesi derin bir törpüydü.

Bu erkeğin sesindeki bastırılmamış öfke karşısında vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Başka bir durumda olsaydım, ters yöne doğru koşardım.

Carter kan için buradaydı ve görünüşe göre benim varlığımı *talep* ettiğine göre, peşinde olduğu kan belki de benim kanımdı.

Bortalık karışmadan önce, Usta Donovan herkesin dikkatini dağıtmak için olduğu yerde dönüp sandalyesine doğru ilerledi ve beni yanında ayakta bıraktı

Carter'a. Kaslı avcı-vampir henüz kimseye saldırmamıştı ama yüzündeki ifadeden **a n l a ş ı l d ı ğ ı** kadarıyla çok da uzakta değildi.

"Mümkünse şu anda hepimizin kafası daha da karışmış durumda," dedi başka bir kadın. Bu kadın Lucien'in diğer tarafında oturuyordu ve beline kadar uzanan platin saçları vardı. Kehribar rengi taşlarla kaplı sandalyeden öne doğru eğildiğinde, kıvrımlı vücuduna oturan siyah elbisesi aşağı doğru kayarak mükemmel göğüslerini ortaya çıkardı. Göğüs uçlarının yarısının dışarıda olduğunu umursamadan kollarını salladı. "Biri geri kalanımızı bilgilendirebilir mi, böylece lanet hayatlarımıza geri dönebiliriz."

Buz gibi gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarını yaladığına yemin edebilirdim. Birileri acıkmıştı ve odadaki tek kolay yiyecek bendim. Vampirler çoğu zaman uzun süredir anlaşmalı oldukları diğer dünyalardan ithal edilen torba kanları içerlerdi, çünkü yalnızca gerçek bir kan bağı içindeyseler başka bir vampir tarafından yaşatılabilirlerdi ki bu da nadiren olurdu. Ancak arada sırada canlı yiyeceklerin davet edildiği partiler veriyorlardı.

Onları öldürmemeleri gerekiyordu ama burada geçirdiğim süre boyunca hikâyeler duymuştum. Korkunç hikayeler. Vampirlerin yanında ölüm kaçınılmazdı.

"Çok basit Julietta," dedi Donovan, sanki hepimiz aptalmışız gibi, "eğer bir efendi bir eş istiyorsa, o zaman bir seçme töreni düzenlemeliyiz. Tercihlerine bağlı olarak uygun tüm dişiler veya erkekler orada olmalıdır."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra oda patladı, vampirler dişlerini çıkarmış, saldırmaya hazır bir şekilde ayağa fırladılar. Bir vampir kavgasından sağ çıkamayacağımı bildiğimden geri çekilmeye başladım, ancak kendimi yeni, korkunç "efendiye" karşı sıvanmış buldum.

Olduğum yerde donup kaldım, hareket edemiyordum. Gözlerim, sandalyesinden yarı kalkmış olan Lucien'e kilitlendi; başımın üstünden bakarken yüzünde karanlık bir ifade vardı, ikinci kademe bir usta gibi hissettirmeyen ve yine de başlıca ustalardan biri olmadığı açık olan bu Carter'ı gözlüyordu.

Bir ciyaklamayla nihayet ileri atıldım ama Carter'ın belimi sıkıca kavradığını ve beni yerimde tuttuğunu gördüm. Dövüşme içgüdüm devreye girdi ve ona doğru savruldu, kurt içgüdüsü devreye girerken pençelerim parmak uçlarımdan kurtuldu. Kolunu kestiğimde göğsümün derinliklerinden hırıltılar yükseldi ama o tutuşunu bırakmadı.

"Sakin ol," dedi aynı gürültülü sesiyle. "Sana zarar vermek için burada değilim."

Doğru. Ben de sırf o söyledi diye buna inanacaktım.

Kolumu tekrar geriye savurarak bu kez boğazına nişan aldım çünkü vampir olsun ya da olmasın, kimse bana tepki vermeden öylece saldıramazdı. Lucien de aynı saldırıya maruz kalacaktı, tabii önce beni zorlayacak kadar akıllı olmasaydı.

Carter derin bir iç çekerek ileri atıldı ama kolum bir şeye takıldı ve dengem bozuldu. *Crimson Heart şarabının* kokusunu aldığım

Lucien'in de kavgaya katıldığını fark ettim. Aptalca ama sanki yalnız değilmişim gibi hissetmeme neden oldu.

Eğer savaşlarımı seçmek zorundaysam, müttefiklerime de saygı duymalıydım. Burada sahip olduğum tek kişi oydu ve onu her gün bu pisliklere tercih ederdim.

Beni enerjisine geri çektiğinde, ona karşı koymadım, öfkemi serbest bıraktım, böylece kurdum sakinleşti.

"Gerçekten neden buradasın Carter?" Lucien sesinde neredeyse hiç tonlama olmadan sordu, ki bu benim için sesini yükselttiği zamanlardan daha korkutucuydu. Buz gibi kontrolü insanı derinden etkileyebilirdi. "Uzun zaman önce Crimson City'de sürgünde kalmayı seçtin. Tek başına yaşamayı seçtin ve biz de yaşına ve gücüne duyduğumuz saygıdan dolayı seni bu konuda yalnız bıraktık. Şimdi on birinci yerleşim bölgesini ele geçirmek ve birinci kademe bir usta olarak onun başına geçmek için mi adım atıyorsun?"

Kahretsin. Yalnız kurt bu muydu? Normal düzenin dışında var olacak ve bunu yapmak için yalnız bırakılacak kadar güçlü olan mı? Ve ben buraya onunla ve onun bir eşe olan ihtiyacıyla ilgili bir nedenden dolayı mı çağırılmıştım? Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç.

Arkamızda kavga devam ediyordu, vampirler birbirlerine bağırıyorlardı ama biz kendi küçük çatışmamızda olduğumuz için dikkatim üçlümüzde kalmıştı.

Carter tekrar iç çekti, büyük bir hava dalgası gevşek saçlarımı karıştırdı. "Uzun zamandır yas tutuyordum. Ailem... Şey, hikayeyi biliyorsun. Onun ölümünden sonra duygularım kapandı, çünkü hayatta kalabilmemin tek yolu buydu, ama bir an vardı..." Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarının yoğunluğu altında kıvrınmamaya çalıştım. "Işığın karanlığı yarıp geçtiği bir an. Taşa dokundun," diye fısıldadı, "ve bir enerji dalgası gönderdin. O gece yakınlardaydım ve gücü hissettim. Bana çarptığında, bir kez daha canlandım ve işte o zaman artık gölgelerde saklanamayacağımı anladım."

Sonunda beni bakışlarından kurtardı ve yeniden nefes alabileceğimi hissettim. "Yeni bir hayata başlayacağın için mutlu olsam da

"Bu, özellikle neden burada olduğumu açıklamıyor. Elbette, bu seçme töreninde bir eş arıyorsanız, bir vampir eş arıyorsunuzdur?"

Carter'ın gülümsemesi daha da büyüdü... yırtıcı. "Dünyamıza ayak basan ilk şekil değiştiren sensin. Gölge Canavar onun yarattıklarına dokunmamıza asla izin vermezdi ama şimdi sen bizim kanımızı taşıyorsun. Seni yok etmeyen kanı. Efendiler benden dönüşünüzü beklememi istedikleri süre boyunca bunu düşündüm ve Gölge'nin burada şekil değiştirenlere izin vermemesinin nedeninin vampirlerle uyumlu olmanız olduğu sonucuna vardım. Bu haliyle sen zaten kendini vampir gibi hissediyorsun ve bu nedenle seçime katılabilirsin."

Ben daha ağzımı açıp da ona günümüzde kadın hakları konusunda, ki buna eşlerimizi seçmek ve arkaik bir rekabete zorlanmamak da dahildi, bilgi veremedi Lucien beni arkasından sürükleyerek Carter'ın görüş alanını kapattı.

Diğer vampirlere arkamı dönmekten hoşlanmıyordum, bu yüzden döndüm, Lucien'e doğru bastırırken tartışan efendileri görüş alanımda tuttum, konuşmalarını hâlâ net bir şekilde duyabiliyordum.

"Onu öylece sahiplenemezsin," diyordu ve sesinde ateş vardı. "Seçime katılmalı ve senin için doğru eş olmalı."

Ne oluyor lan?

Carter itiraz etmedi. "Anlaştık. Katılacağından emin olmak için burada. Sen onu sürekli koruduğun için bu imkânsız bir görevdi ama sonunda bu işi başlatmak için onlara gücümü hatırlattım."

Lucien'in vücudu benimkine karşı titreşiyordu, enerjisinin içinde derin bir titreşim oluşuyordu ve ona sıkıca bastırıldığında her hareketi hissediyordum. Tahmin etmem gerekirse, patlamak üzere olduğunu söyleyebilirdim ama sonra aniden sesini yükseltip "Seçimi başlatın. Bir eş için yarışacağım."

Yine bir sessizlik oldu ve sonra oda patladı.
İkinci kez.

I Lucien'in açıklamasının ne anlama geldiği konusunda, bana yardım etmek için tekrar devreye girdiği gerçeği dışında hiçbir fikri yoktu. "Ne oluyor l a n ?" Hırladım.

"Ben

bir seçimde yarışmak istiyorum."

"Başka seçeneğin yok," diye karşılık verdi. "Taşa dokunduğun için seni hâlâ öldürebilirler. Sonuna kadar gitmek zorundayız."

Söylemek istediği daha çok şey olduğunu hissettim, ancak bu odada çok sayıda kulak olduğu için bundan kaçındı.

"Mera'yı çok seviyor olmalısın," diye mırıldandım sonunda, "arkadaşını kurtarmak için kendini seçime sunduğuna göre."

Beni şaşırtarak, "Bunu onun için yapmıyorum" dedi.

Döndüm, yüzünü görebilmek için hareket etmeye çalıştım, ama o benimle kaldı, böylece Carter'dan engellenmeye devam ettim. Bu öylesine korumacı bir duruştu ki midemde kelebekler uçuşuyordu. Lucien'le tekrar bu çukura düşmek tehlikeliydi ama sormak zorundaydım. "Bunu kimin için yapıyorsun?"

Sonunda yüzünü görebileceğim şekilde döndü ve gözlerinin karanlık zifiri sertçe yutkunmama neden oldu. "Gitmemiz gerekiyor," dedi sorumu duymazdan gelerek. "Resmi bir seçim yapacaklar, yani Mera'yı güncellemek için bir şans istiyorsan, bunun şimdi olması gerekiyor."

Carter alçak sesle hırlayarak dikkatimizi çekti; onun orada olduğunu unutmuştum. "Valdor'dan ayrılmasına izin yok. Çağrıldı."

Lucien o kadar hızlı hareket ediyordu ki, bir kaç metre uzaklaşmadan önce tek hissettiğim tenime değen rüzgârdı. Eliyle Carter'ın boğazını sararak onu kaldırdı ve vampiri yakındaki bir pencereye çarparak tam ortasından kırdı.

Carter karşılık vermedi, sadece Lucien'in onu çatlayan cama karşı tutarken kolunun hizasına baktı. Ben hızla yaklaşırken Lucien'in hırladığını duydum. "Burada söz hakkın yok. Bölgene bir üye getirene kadar efendi statüsü bile talep edemezsin. Şimdilik önemli olan tek şey benim sözüm."

Kolunu kaldırıp Carter'ı bu kez camdan tamamen içeri sokarak onu iki kat havaya bıraktığında nefesim kesildi. Carter büyüklüğündeki deliğe ulaştığımda, yerde sırttan bir vampir bulmak için aşağıya baktım. "Yakında görüşürüz Simone," dedi, adımı bildiğini onaylayarak.

Sonra da gitti.

Bu piçler benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı hareket ediyorlardı. Kurt formumda bile onlara yetişemiyordum ve bu avantajdan nefret ediyordum.

Hibrit.

Bu söz aklımın bir köşesinde dolaşıp duruyordu ama Carter'ın söylemiş olması bunun gerçekleşeceği anlamına gelmiyordu. Şu anda sistemimde biraz yabancı kan vardı ve bu da görünüşe göre onların seçimine girmem için yeterliydi. Ama muhtemelen en fazla bu kadar ileri gidebilirdi. Öyle değil mi?

Lucien kısaca, "Burada bekle," dedi, ses tonu soğuk ve vurgusuzdu. "Ben bu işi halledeceğim, sonra da kütüphaneye dönüp resmi çağrışı bekleyebiliriz."

"Grea-"

O gitmeden önce bir kelimeyi bile tamamlayamadım ve beni kırık bir pencereden aşağıdaki paramparça camlara bakarken bıraktı. *En azından cam gibiydi.* Burada kullanılan malzemelerin çoğu Dünya'dakilere benziyordu ama aynı değildi. Tanıdık terimler kullanırsam beynim için daha kolay olurdu.

... tüm bunları fazla düşünüyordum, böylece kendimi içinde bulduğum karmaşayı düşünmek zorunda kalmıyordum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. *Bir vampir seçimi.* Bu saçmalık nasıl başıma gelip duruyordu? Torma'daki randevularımda biraz sert davranmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Bahçıvanlık ve sosyal medya her geçen dakika daha ilginç gelmeye başlamıştı. İkisi de bir kan emiciyle çıkmaktan kesinlikle daha iyiydi.

"Haydi," dedi Lucien beni dağınık kafamdan uyandırarak. "Kaçma riskin olduğuna karar vermeden önce gitme zamanı."

Kaçma riskim *vardı* ama bu piçlerden saklanabileceğim hiçbir yer olmadığı için kaçmak sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti. En azından şimdi kütüphaneye dönüp Mera'yı bilgilendirmekle kalmayıp seçim için bir oyun planı yapmamız gerekiyordu.

Hâlâ bana ne olacağını bilmek için bile yeterli bilgiye sahip değildim ama umarım Lucien bana hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeyi anlatırdı.

O yola çıktığında, ben de olabildiğince arkasından gittim. "Bekle," diye seslendim, hızımı artırarak. Kurdum kıpırdandı, kendini daha da halsiz hissediyordu; Valdor'a geldiğimden beri daha da kötüleşmişti, bunun vampir kanının girdapları sayesinde olduğuna şüphe yoktu. Artık içimdeki Lucien'in kanı olduğuna bildiğime göre, neden bu kadar uzun süredir uykuda olduğunu anlamıştım. Vampirlerden ve Valdor'dan uzakta kurdum daha güçlüydü ama şimdi vampir canlanıyordu.

"Lucien," diye tekrar seslendim, çünkü beni beklemesi için yaptığım son ricayı görmezden gelmişti. "Crimson!"

Bu onu durdurdu ve sertçe yutkundum. Ona en son beni kurtardığı gece böyle seslenmişim. Hayata geri döndüğümde onu öpmüştüm - o anda Lucien'in bana verebileceğini düşündüğüm bir şeye umutsuzca ihtiyacım vardı.

Meğer sadece birimiz bu işin içindeymişiz.

Dönmedi ama yavaşladı, böylece ben de ona yetişebildim ve kısa süre sonra merdivenlerden yan yana inip binadan çıktık. Oda avlusunda kızılık girdiğimizden daha parlaktı, yani güneş uyku döngülerine doğru ilerliyordu.

Lucien bizi yirmi kapılı çıkıştan birine götürdü, şüphesiz Valdor'dan çıkmak için en hızlı yolu seçmişti. Muhafızlar bizi durdurmadı, biz daha kapılara ulaşmadan kapıları açtılar. Artık baş aşağı asılı olmadığım ve hareket edemediğim için bazılarının yüzleri tanıdık geliyordu. Bu muhafızlar geçen sefer de görev başındaydı ve beni Lucien'in arkadaşlarından biriyle içeri almışlardı: Grant, Crimson House'un ikinci kademe efendisi.

Grant beni onu takip etmeye ve taş dokunmaya ikna etmişti.

Grant, Lucien'i kışkırtmak için flört ettiğim kişi.

Sonunda yaptığım tek şey neredeyse ölmek ve Grant'i öldürtmek oldu. Lucien emirlerinin göz ardı edilmesinden hiç hoşlanmamıştı, özellikle de Kızıl Ev'de güvendiği birkaç efendiden biri tarafından. Grant, rahat gülümsemesi, dağınık siyah saçları ve güzel mavi gözleriyle, onunla bazı kuralları çiğnememi istediğinde çok ikna ediciydi. Birinci dereceye yükselbilmek için Lucien'i öldürtmeye çalıştığı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Aptalca ve safça davrandığım ortaya çıktı ve bugün hala bunun bedelini ödüyorum.

O zamanlar, tedbiri elden bırakıp risk alırsam Mera'nın sahip olduğu gibi bir gelecek bulabileceğimi ummuştum. Hatta belki Shadow gibi bir eş. Dünyaları yok eden türden bir aşk.

Bunun yerine, bulduğum tek şey acı, keder ve kitaplarımdaki fantastik hikayelere bağlı kalmanın daha iyi olduğunu fark etmektir. Ruhum ne kadar arzulasa da, dışarıda benim için büyük bir kader yoktu.

"Bundan kurtulmamın bir yolu olmadığına emin misin?" Sokak labirentinde ilerlerken sordum. Taşlara bakılırsa Kızıl Ev'deydik, kırmızı mücevherler kaldırımları kaplamış ve duvarlara gömülmüştü.

"Savaş başlatmadan bunun bir yolu yok," dedi kısaca. "Geçen sefer size bildirildiği gibi, taşımıza dokunmanın ölüm cezası var. Bunu talep etmek efendilerin hakları dahilinde ve bunu yapmamalarının tek nedeni benim gücümdü. Cezayı geriye dönük olarak da uygulayabilirler, yani ya seçim ya ölüm."

Seçenekler, seçenekler.

Tekrar konuşurken göğsüm ve boğazım sıkıştı. "Kaç kadın katılıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Lucien, bu sözleri söylerken çenesi sıkılmıştı. "Davetiyeler dağıtılana kadar bilemeyeceğim. Senin aksine, diğerlerinin reddetme seçeneği var. Burada dişilerimizi ya da erkeklerimizi çiftleşme bağına zorlamıyoruz. Yine de çoğunlukla herkes bir efendi ister."

Evet, Lucien'in işin içinde olduğunu öğrendiklerinde birçok kişinin bunu geri çevireceğinden şüpheliydim.

"Neden seçmelere katıldın?" diye sordum ve o da sinirli bir ses çıkardı. Beni omzunun üzerinden çekerken elleri belime dolandı. En azından bu sefer beni zorlamadı, sokaklardan geçip şehri çevreleyen geniş düzlüklere doğru koşarken.

Lucien'in bana karşı çok sessiz ve düşünceli olduğu gözümünden kaçmadı. Daha önceki birlikteliğimizde onun böyle olduğunu hiç görmemiştim; genelde şakacı, çapkın bir yapısı vardı. Şimdi ise varlığından karanlık sızıyordu ve bu da şüphesiz benim ona sürekli sorun çıkarmamdan kaynaklanıyordu.

Geçtiğimiz yıl içinde çok büyümüştüm ve Lucien'e borçlu olduğum özrü dilemenin zamanı gelmişti.

Beni kütüphanenin kapısına çağırmak için indirdiğinde elini tuttum. Ellerimizin kenetlendiği yere bakarken sustu. "Özür dilerim," dedim aceleyle. "Geçen sefer seni dinlemediğim ve yanlış vampire güvendiğim için özür dilerim. Beni güvende tutmak için kuralları çiğneyip bana kanını vermek zorunda kaldığın ve ben de o andan yararlanıp seni öptüğüm için özür dilerim. Ayrıca bana bir vampir ve şekil değiştiren için gelecek olmadığını söylediğinde şımarık bir velet gibi davrandığım için de özür dilerim."

Elini kavrayışım aniden Lucien'in gücüyle yer değiştirdi ve beni vücutlarımızın çarpışacağı kadar yakınına çekti. Yumuşak kırmızı ışıktaki yüz ifadesini görebilmek için başımı geriye doğru eğdiğimde nefesim kesildi. "Seni korumaya çalışıyordum," dedi bana, sesi ısırarak. "Her adımda benimle savaştın ve şimdi nerede olduğumuza bir bak. Seni uzak tutmak için çok uğraştığım pozisyondayım: bir vampirin oyuncağı olmak için yarışyorsun. Çünkü hiç şüphem yok... Carter asla başka birini sevmeyecek. Öldürülen eşi onun her şeyiydi. Onu büyülüyorsun ama daha fazlasını hak ediyorsun."

Zaten nefes nefese ona doğru bastırılmamış olsaydım, sözleri ciğerlerimdeki tüm havayı çalacaktı. Mera dışında hiç kimse bana daha fazlasını hak ettiğimi söylememiştir. "Birinin gerçek aşkının yerine geçmektense yalnız kalmayı tercih ederim," diye boğuldum. "Peki benim kazanmamamı nasıl sağlayacağız?"

Lucien başını salladı ve ben ona bunun ne anlama geldiğini sormadan homurdanarak beni sıkıca kavradı, ağzı ağzıma çarparken ayaklarımı yerden kesti. Bu yumuşak, nazik bir öpücük değil, sert ve ilkel bir şeydi. Kendimi kaybettiğimde dillerin ve dişlerin çarpışmasıydı. Lucien onunla tanıştığım ilk andan itibaren ilgimi çekmişti ve bu duyguyu ne kadar uzaklaştırmak istesem de hiçbir yere varamamıştı.

Sonunda geri çekildiğinde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve ben neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Sonunda Carter'ın eşi olmayacağından emin olabilirsiniz," dedi, dişleri bakabileceğim tek şey olana kadar alçaldı, "sonunda benim eşim olacağından emin olarak. Ben de bu yüzden katıldım. Özgürlüğünü ve muhtemelen hayatını kaybetmemek için son şansınım." Tutuşunu bıraktı ve bacaklarım, üzerlerine düştüğümde beni dik tutmayı zar zor başardı. "O yüzden sakın işi berbat etme," diye hırladı.

Bir ileri bir geri. Sıcak ve soğuk. Onunla son kez birlikte olduğumdaki saçmalığın aynısıydı bu. Elini salladığında, şüphesiz bir kapıyı açmak için enerji çağırıyordu, uzandım ve giydiği siyah gömleğe tutundum, onu daha yakına çekmek için malzemeyi parmaklarımda döndürdüm. Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı; ani cesaret patlamam onu şaşırtmıştı.

"Bunun sonunda eş olursak ne olacak?" Sessiz bir sesle sordum.

Lucien bana baktı ama elimi geri çekmedi. "Sonunda seni eş olarak seçebilirim. Bir süre sonra da eş bağına çözebiliriz. Ben bir efendiyim ve benim için kural yok."

Tabii ki. Neden farklı düşüneyim ki?

"Eğer bunun yasal görünmesini istiyorsan," dedim, "bunun için senin de çaba göstermen gerekecek. En azından bu işte birlikteymişiz gibi görünmeliyiz."

"Bu gerçek değil-"

"Bunu biliyorum!" Sözümlü kestim. "Ama senin sıcak-soğuk, pasif-agresif saçmalıklarını tüm süre boyunca kaldıramam." Ellerimi yüzüme doğru salladım. "Az önceki öpücük gibi, ki her zamanki gibi ardından reddetme geldi. Kes şunu. Şunu yapmayı kes. Ya beni rahat bırak ve Carter'la şansımı deneyeyim ya da bu seçimde sonuna kadar gideyim."

"Seçim sırasında seninle düzgün bir şekilde çıkmamı mı istiyorsun?" Sesi giderek alçaldı, gözleri

Sıcak. "İhtiyaçlarınla ilgilenmemi mi istiyorsun, B? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Hay sikeyim.

Sesi böyle gümbür gümbür çıkınca.

Başımı sallayarak boğazımı temizledim ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Neyin doğru olduğunu bilmiyorum," dedim sonunda. "Seninle ilgili duygularım her zaman karmaşık olmuştur ama akıl oyunları ile başa çıkamayacağımı biliyorum. Söz konusu olan bu kadar çok şey varken olmaz. Sana tamamen güvenebileceğimi bilmeliyim."

Lucien ikilemde kalmıştı, yüz ifadesinden bu anlaşılıyordu. "Bana güvenebilirsin B. Ben her zaman senin iyiliğini düşündüm. Geri kalanına gelince, akıl oyunlarını bırakacağıma söz veriyorum. Haklısın, bu işten yara almadan çıkmak istiyorsak birlikte hareket etmeliyiz. Carter planlarının başka bir efendi tarafından bozulmasını hafife almayacaktır ve senin de ihtiyacın olan son şey bir vampir savaşının ortasında kalmak. En azından bunun gerçek olduğuna inanması gerekiyor ki sonunda beni seçmene izin versin."

Gerçek olduğuna inanmak zorunda. Ben de bunun bir oyun olduğundan hiç şüphe etmedim.

Yorgunluk üzerime çökmüştü ve daha fazla tartışamayacak kadar yorgundum. Lucien'in önerdiği şeyi yapmalı ve ona güvenmeliydim.

Umarım Valdor'daki bu sefer öncekinden daha iyi sonuçlanmıştır.

Hepimizin iyiliği için.

W yanan bir kütüphaneye döndüm. Tam anlamıyla. Valdor'un kapısının yanındaki raflardan aceleyle çıkıp ana odaya girerken "Bu da ne?" diye bağırdım. siyah dumanın nereden geldiğini görmeye çalıştı. "Kütüphaneye kim zarar veriyor?"

Söz konusu *kişi* köşeden öfkeyle çıkageldi ve Mera'nın son anda alevlerini düşürmesi sayesinde, kendini bana attığında cayır cayır yanmadım. O kadar sıkı sarılmıştı ki kaburgalarımın yerlerine oturmadan önce yeniden düzenlendiğini hissettim. Artık aramızda göbek falan yoktu ve görünüşe göre o da normal kot pantolonuna geri dönmüştü.

"Meers," dedim, nabzım hızla atıyordu. "Küçük kızımız iyi mi?"

Bana daha sıkı sarıldı ve tam çıldırmak üzereyken Gölge'nin bize doğru yaklaştığını hissettim. Mera ile aynı yönden geliyordu, başımı kaldırdığımda siyah bir tulum giymiş kızlarını kocaman, dövmeli kollarında rahatça tuttuğunu görebiliyordum. Bebek mışıl mışıl uyuyordu, Mera'nın neden olduğu kaosu umursamadığı belliydi ve çoğumuza kâbuslar yaşatan bir yaratık tarafından kucağa alınmaktan memnun görüldüğünü söylemeliyim.

"Simone!" Mera dikkatimi yüzüne çekerek beni tersledi. "Valdor'a nasıl gidebildin?"

Biz olmadan mı? Karşı karşıya olduğunuz tehlikeler hakkında hiçbir fikriniz yoktu ve herkes gitmenize izin verdi!"

Ah, alevler daha anlamlı olmaya başlamıştı ve en azından Mera onları kullanırken kitaplarımızdan hiçbiri yok olmamış gibi görünüyordu. Sadece vücudu kendiliğinden yanıyordu.

"Diğerlerine gideceğimizi sana haber vermelerini söyledim," diye hatırlattım ona. "Ayrıca Lucien de yanımdaydı."

Mera beni sarsarken bunun yeterli bir yanıt olduğunu düşünmüyor gibiydi. "Geçen sefer yanında Lucien vardı ve yine de bazı korkunç şeyler oldu. Hiçbirimizin bilmediği şeyler!"

Lucien yaklaştıkça enerjisinin benimkine değdiğini hissettim ve kanı içimde sıcak yaylar çizerek karşılık verdi. "Sanırım Valdor'da Simone'a ne olduğu konusunda seni bilgilendirmenin zamanı geldi. Tek başıma kaldıramayacağım birçok efendinin baskısı altında ama ben hiçbirinin altında değilim. İşler beklediğimin ötesine geçtiğinden beri hepimizin aynı sayfada ilerlemesi en iyisi."

Mera bakışlarıyla onu öldürmeye çalışıyordu. "Konuşmaya başlasan iyi edersin Lucien, yoksa taşaklarından başlayarak iç organlarını yeniden düzenlerim."

Merak eden varsa, Mera okulda biyolojiden kalmıştı ama bu kasıtlı bir hata gibiydi.

Lucien'in dudaklarının seğirdiğini görmek için tam zamanında başımı çevirdim. "Yeterince makul. Hadi rahatımıza bakalım."

Mera beni bırakmadı, yemek odasına gidip her zamanki masalarına oturduğumuzda bile. Angel ve Reece burada değildi, Shadow'un yakın çevresini oluşturan diğer erkeklerin çoğu da yoktu. Sadece Mera, Shadow, Lucien ve ben vardık. Bir de bebek. Konu açılmışken...

"Bir adı var mı?" Mera abartılı bir şekilde oflayınca ben de sordum.

"Öyle. Konuyu değiştirme. İsim verme töreni, sen kendi sorunlarını halledene kadar devam etmeyecek.

Valdor sorunları. Şimdi bize anlatacaksın."

Mera'nın ciddi olduğunu anlamak için duymamız gereken tek şey kısa ve keskin cümlelerdi. Bunun bir kez daha geçirtilmesine izin vermeyecekti ve ben de içten içe tüm bilgilerin sonunda ortaya çıkacağı için minnettardım.

Karşımda oturan Lucien sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Biraz rahatlamış görünüyordu ama geniş omuzlarındaki ve belirgin çene çizgisindeki gerginliği fark edecek kadar onu izledim. "Simone'u kütüphanede olanlardan korumak için Valdor'a götürdüğümde, planım onun evimde kalıp dikkat çekmemesiydi. Birinci kademe bir efendi olarak, benim iznim olmadan kimse alanıma giremez, bu yüzden güvende kalmasını sağlamanın en iyi yolu buydu ve..."

"Yenilmemiş mi?" Lucien uygun bir kelime bulamamış gibi görüldüğünde Mera önerdi.

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek başını salladı. "Aynen öyle. Valdor vampirler ve ara sıra gelenler dışında kimsenin girebileceği bir dünya değil..."

"Yemek."

Mera bu gece onun cümlelerini bitirmek için yanıp tutuşuyordu ama ona hiç terslenmedi. Alfa erkeklere göre, alfa dişilere karşı da şaşırtıcı derecede iyidiler. Tanıdığım birçok Torma şekil değiştireninin aksine.

Lucien aceleyle hikâyesine devam etti. "Karşılaştığımız sorun, Simone'un güçlü, zeki, vahşi bir yaratık olması ve böyle birini uzun süre kafeste tutmanın bir sorun olacağı açıktı. Kurallarına karşı gelmeye başladı. Başlarda sadece bahçemi keşfediyordu ama sonra Crimson City'yi görmek, diğer vampirlerle tanışmak ve hayatını kendi şartlarına göre yaşamak istedi."

Her şeyi başıma ben açtım. Bunu hepimiz biliyorduk. Lucien beni gerçekte olduğumdan daha az inatçı bir hıyar gibi göstermeye çalışıyordu.

"Valdor'dan beri değiştim," dedim hepsine, bu kadarını söyleyebildiğim için rahatlamıştım. "Eskisi gibi acele etmiyorum. Ben

Hayatın bana sunduklarına karşı daha ölçülü bir tepki veriyorum çünkü orada fena çuvalladım."

Ağzım yine kapalıydı ama o cümleyi kurmayı başarmıştım.

Lucien başını salladı. "Hepsi onun suçu değildi. Valdor'a nadiren gidiyorum, gittiğimde de enklav ve efendi işleriyle uğraşmak zorunda kalıyorum. Simone'u yalnız bıraktım, onu güvende tutmak için güvendiğim arkadaşlarıma güvendim. Ve bu benim hatamdı. Sık sık yerleşim bölgesi işlerine yardım eden ikinci kademe bir usta olan Grant, benim pozisyonumu istediğine karar verdi. Simone'u bana karşı kullanabileceği bir zayıflık olarak gördü ve onu serbest bırakıp biraz eğlenmeye ikna ettiğinde, onu vampir tanrısından gelen en kutsal taşımız olan Katu Taşı'nı sakladığımız Efendi Odaları'na götürdü."

Mera hikâye devam ettikçe elimi daha sıkı kavradı. Bu arada Shadow, kocaman göğsüne sarılan kızının sırtını yavaşça sıvazlarken yargısını saklıyor gibi görünüyordu.

"Simone taşa dokundu."

İfadelerine bakılırsa bu Shadow için bir şey ifade ediyordu ama Mera için etmiyordu.

"Ölüm cezası var," diye gürledi Gölge ve işte tam o sırada arkadaşı nefesini tuttu ve neredeyse parmaklarını kıracaktı. Sonunda ayağa fırladı, öfkeli görünüyordu.

"Evet," dedi Lucien hızla. "Muhafız onu görür görmez boğazını parçaladı ama ben tam zamanında yetişip onu kurtardım ve Grant'i yok ettim. Simone'un öleceğini ve tüm suçu benim üzerime atıp idam cezasını benim alacağımı umuyordu ama bu şekil değiştirenin yaşama arzusunu hafife aldı. Ben gelene ve onu kurtarana kadar dayanabildi."

"Sonra ne oldu?" Mera ısırdı, yüzü solgundu.

"Efendiler Simone'un Valdor'a tekrar dönmemesi şartıyla onu serbest bırakmayı kabul ettiler."

"Ve bunu hiç planlamamıştım," diye sertçe çıktım. Mera, "Yine de onu geri çağırdılar," diye itti.

Lucien sinirli bir ses çıkardı. "Evet, g r n   e göre Simone ta a dokundu unda bir enerji dalgası göndermiş ve bu enerji dalgası yerleşim yeri olmayan bir efendiyi, bana bile meydan okuyabilecek kadar güçlü, kadim bir varlığı a ırmı ."

"Gerçekten mi?" Gölge ba ını salladı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Lucien kardeşine sırtarak baktı. "Bak, bana hiç meydan okumadı ı ve onu yüzyıllardır i  başında görmediğim için emin olamıyorum. E i öldürüldükten sonra saklanmaya başladı. Hiçbir yerleşim bölgesini kabul etmiyor ve toprak talep etmiyor ama Crimson City'de bir yerlerde olduğunu biliyorduk. Kimse ona meydan okumak ve tam olarak ne kadar güçlü olduğunu öğrenmek istemediği için var olmaya bırakıldı. Ama  imdi aniden vampir toplumuna yeniden katılmak istediğine karar verdi. Yeni bir e  bulmak için bir seçim a ırısı yaptı."

"Peki bunun Simone ile ne ilgisi var?" Mera'nın sesindeki tizle me giderek artıyordu ve bu da Shadowshine Jr'ı huzurlu uykusundan rahatsız edebilecek tek şey gibi görünüyordu.

Minik bebek kıpırdandı, küçük ellerini salladı, siyah tulumu teninin ı ıltılı bronzunu vurguluyordu. Altın rengi gözleri benimkilerle bulu tu ve içlerindeki farkındalık kıvılcımı karşısında irkildi imi gizlemeyi ba ardım. Mera uzanıp bebeği Gölge'nin elinden aldı. İtiraz etmedi ama çocuğu bana uzatmak için arkasını d nd  nde canavardan bir gümbürtü yükseldi.

Mera omzunun üzerinden ona ters bir bakış fırlattı. "Hadi ama, seni sahiplenici piç. Eninde sonunda onu bırakmak zorunda kalacaksın. Kızımız on ya ında olacak ve bacaklarını kullanamayacak."

"M kemmел olacak," diye karşılık verdi Shadow, gözleri e inden bebe ine doğru kayarken. Mera onun sahiplenicili ini ve bunun ne kadar süreceğini fazlasıyla hafife alıyordu. Bu canavar gidiciydi.

Çocuklarının bizi sevdiğini umsak iyi olur, yoksa
Shadow hiç düşünmeden cenazelerimizi düzenliyor olurdu.

S Mera bebeği göğsüne yatırıp nazikçe sallamaya başladığında Hadow sakinleşti. "Her neyse, Simone'a dönelim. Bu seçim töreninin Simone'la ne ilgisi var? onunla? O bir şekil değiştiren, değil mi? Elbette bu etkinlik için onu geri çağırarak için bir neden yok. Taşa tekrar dokunması falan mı gerekiyor?"

Lucien rahat pozunu bırakıp öne doğru eğildi ve ellerini masaya dayadı. Ne kadar çok yer kapladıklarını fark etmeden edemedim, büyük, güçlü eller bana bir şekil değiştiren hatırlatıyordu. Vampirler insan efsanelerindeki gibi zarif ve sofistike değillerdi. Valdor vampirleri savaşçı gibi inşa edilmişlerdi ve buna uygun gürültülü bir kişilikleri vardı.

"Simone'u kurtardığımda," diye yavaşça başladı Lucien, "kanımı kullanmaktan ve onu iyileştirmesini ummaktan başka seçeneğim yoktu. Daha önce hiç bir şekil değiştiren ya da herhangi bir varlığı beslememiştim.

-Bu yüzden ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama her halükarda ölecekti, bu yüzden denemek zorundaydım." Bakışları benimkilerle buluştu ve ağzının benimkiler üzerindeki anıları geri geldiğinde sertçe yutkundum. "Şekil değiştiren ve vampir kanının.... uyumlu olduğu ortaya çıktı." Sesi alçaldı. "Simone'un içinde hâlâ benim enerjim var ve kendi enerjisiyle karışıyor. Büyüyor

Zaman geçtikçe daha da güçleniyor ve bu noktada artık tamamen şekil değiştiren olarak kabul edilemez."

Bunun aklımı başımdan almasını ve beni çıldırtmasını bekledim ama olması gerektiği gibi beni korkutmadı.

Her nasılsa bu yeni çılgınlık seviyesine beklediğimden daha iyi uyum sağlıyordum.

"Bir süredir," diyebildim, "kurdumun enerjisinin içimdeki bu güç bulutu tarafından bastırıldığını hissediyordum. Artık bunun Lucien'in kanı olduğunu biliyoruz."

Mera çılgılık atacakmış gibi görünüyordu ama Lucien konuşmaya devam edince öfkesinin içinde sessizce titremeye devam etmeyi başardı. "Şimdilik, içindeki vampir kanı onun seçimde yer almasını sağlayacak bir teknik özellik ve Carter eş çağrısının bir parçası olarak bunu talep ettiği için, efendiler konuyu zorlamaya meyilliydi. Onun yeni bir birinci kademe efendi olarak öne çıkmasını ve Crimson Şehrine daha fazla güç getirmesini istiyorlar."

"Neden sadece hayır demedin?" Mera tersledi. "Seçme hakkı olmalı."

"Var," diye kabul etti Lucien. "Ve normal şartlar altında bu işe yarardı ama yine de taşa dokunduğu için onu cezalandırmaya karar verebilirler, yani seçime gir ya da öl."

Mera patlamadan önce Gölge öne doğru eğildi. "Vampir kanı kurdunu zayıflatıyor mu?" diye gürledi.

Omuz silktilim. "Sanki yukarı çıkmak için jölenin içinden geçiyormuş gibi hissediyorum ve eskiden olduğu gibi yer değiştirmek için aynı dürtüye sahip değilim."

Mera dehşete düşmüş görünüyordu. "Ya Shadow oraya gidip onlara şekil değiştirenlerin onun olduğunu ve onu kızdırmanın gerçekten kötü bir fikir olduğunu hatırlatırsa? Eşini kızdırmaktan bahsetmiyorum bile." Etrafımızdaki hava daha da ısınırken dişlerini gösterdi.

Shadow bir saniye içinde ayağa kalktı, eşinin ve kızının etrafından dolaşarak sandalyemin arkasında durdu. Neler olduğunu görmek için başımı arkaya eğdiğimde

Kocaman bir eli başımın ve yanağımın etrafındaydı ve gücünün yakıcılığı derimin altından geçerken nefesim kesildi. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hareket edemedim, onun tutuşuna hapsolmuştum. Tepki veren tek parçam, yaratıcımızın enerjisiyle eğlenmek için çaresizce ileri atılan kurdumdu. Tanrımızın.

Aynı zamanda en iyi arkadaşımın arkadaşı olması çok garip.

Sonunda beni bıraktığında başımı salladım. Dağınık düşüncelerimin yeniden düzene girmesi birkaç saniye sürdü ve Gölge ile aramda büyük bir beden durduğunu fark ettim. Kim olduğunu anlamam birkaç saniye daha sürdü: Lucien.

Tutuşu kıran o olmuştu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Gölge kükredi. "Ne cüretle karışırırsın?"

Lucien'in vücudu Shadow'un kiyle eşleşecek şekilde büyüdü ve yüzünü göremesem de, kardeşiyle karşı karşıya gelirken dişlerini çıkarmış, siyah gözlü olduğundan hiç şüphem yoktu. "Simone'a böyle davranamazsın." Gürleyen bir sesle. "Şimdi olmaz. Asla olmaz."

Lanet bir tüy beni sandalyemden düşürebilirdi. Lucien beni mi savunuyordu? En eski arkadaşı Shadow'a karşı. Bunu Mera'dan beklerdim ama vampir daha önce benim için Shadow'a asla meydan okumazdı.

Kaçırdığım bazı bilgilere sahip olduğu umuduyla Mera'ya doğru döndüğümde, onun da benim kadar şaşkın ve gözleri faltaşı gibi açılmış görüldüğünü fark ettim. Bu onun harekete geçmesini, hırlayan, öfkeli iki alfanın arasına girmesini engellemedi.

Ayakkabıların ve sandalyelerin yerde sürtündüğünü duydum ve odanın geri kalanının kaçtığını anladım, bir tanrı savaşının takılmak için uygun bir yer olmadığını bilecek kadar zekiydiler.

"Mera!" Gölge yine kükredi. "Bebeğimizi al ve Lucien'den uzaklaş."

Shadow'un komutu Mera üzerinde hiçbir etki yaratmadı; yerinde durdu ve ona ters ters baktı. "Hızlı bir yürüyüşe çıkmalı ve sakinleşmelisin," diye tersledi. "Canavarının kontrolden çıkmış kısımlarıyla başa çıkmak için elimden geleni yapıyorum ama sınırı çizdiğim yer arkadaşlarıma zarar vermek. Lucien de dahil olmak üzere tüm arkadaşlarıma."

Shadow'un bir sonraki kükremesi lanet olası duvarları sarstı ama ilk kez kendisine söyleneni yaptı ve gitmek için döndü. Çıkışa yaklaştığında kısa bir süre duraklayarak şöyle dedi: "Vampirleri durduramam. Lucien'in kanından kurtulmadığı sürece Simone artık benim olduğu kadar onların da vampiri. Onu seçimden çıkarmak savaş anlamına gelir ki bunu yapabiliriz. Ama seçimin dışında kalmanın yollarını bulmak başlangıç için daha iyi bir plan."

Sonra gerginliğin çoğunu da beraberinde götürerek gitti.

Mera ve Lucien yerlerine döndüler ve ben de kalbimdeki çarpıntıyı ve kurdumun huzursuz enerjisini sakinleştirmeye çalıştım. Shadow'un gücü onunkini harekete geçirmişti ve o da kaçmak istiyordu. Uzun zamandır yer değiştirmemiştım ama şimdi zamanı değildi.

Kurdumun hiç umursamadığı bir gerçek.

Ayağa kalkarak masadan ve sandalyelerden uzaklaştım ve vücudumu silkeledim. "İyi misin?" Lucien bir çırpıda yanıma gelerek sordu.

Kurdum ileri atılırken konuşmadan elimi salladım. Sırtımı dönerek gömleğimi çıkardım ve aynı anda ayakkabılarımı kenara fırlattım. "Vites değiştirmek üzere," dedi Mera ona.

Daha fazlasını da söyleyebilirdi ama kendimi değişimin içinde kaybedince kulaklarım kapandı. Saniyeler içinde insan yanımdan sıyrılmış, aylardır ilk kez kendimi hayvanımla bir hissetmişim. Kurdum ortalamanın üzerinde bir büyüklüğe sahipti, siyah tüyleri pek çok kurttan daha gürdü ve kışın en şiddetli soğuklarda bile asla üşümezdim.

Başımı arkaya eğerek yüksek sesle bir sevinç çığlığı attım. "Gölge onun şekil değiştiren enerjisini harekete geçirdi," dedi Mera ve içimden

Tek renkli görüşte, sanki etrafında parlayan alevler varmış gibi görünüyordu. En parlak alev ise kucağındaki kız çocuğuydu. Çocuğun gözleri benimkilerle buluştu ve uzun saniyeler boyunca öylece kaldı.

Wolf.

Sesi duydum, kafamın içinde bir güç yankısı ve çıldırmadım çünkü neden Mera ve Shadow'un çocuğu konuşmasın ve-

Gel.

Beynim yetişmeden ayaklarım hareket ediyordu ve görünüşe göre Shadowshine Jr'ın yapabildiği tek şey kafamın içinde konuşmak değildi.

Mera güç kullanımını hissetmiş olmalı çünkü ben ayaklarının dibinde kıvrılırken aşağıya baktı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu bebeğe, bir parmağını çocuğunun yanağında gezdirmek için uzanarak. "Biz başka varlıkları kontrol edemeyiz küçüğüm. Simone'a özgür iradesini geri ver."

Mera'nın bacaklarına yaslandığım için neler olduğunu tam olarak göremiyordum ama bebeğe ulaşmış olmalıydı çünkü çağrıldığım anda serbest bırakıldım. Tüylerimi silkeleyerek bir dokunuşla geri çekildim ve en iyi arkadaşımın gözleriyle karşılaştığımda insan tarafımı çağırdım ve yer değiştirdim.

Bir zamanlar kurdum beni asla bu kadar çabuk bırakmazdı ama o hâlâ zayıftı. Gölge'nin yaptığı şeyin etkisi çoktan geçmeye başlamıştı. Bu geçici bir şekil değiştiren enerjisi düzeltmesiydi ama Lucien'in vampir kanı güçlüydü ve beni serbest bırakmak istemiyordu.

Orada çıplak ve titreyerek dururken, kendimi desteklemek için elimi masaya attım. Mera bana doğru hareketlendi ama çocuk yaklaştıkça irkildim. En iyi arkadaşımın yüzündeki acıyı gördüm ama verdiğim tepki içgüdüsel. Bu bebek bir günlük bile değildi ve şimdiden zihnimin içinde konuşabiliyor ve iradesini bana zorla kabul ettirebiliyordu.

"O sadece senin kurduna dokunmak istedi," dedi Mera yumuşak bir sesle. "Ne de olsa Gölge onun babası."

Az önce ona verdiğim acıdan dolayı kalbim sızladı ve doğrulup kendimi toparlamaya çalışırken başıma sıcak bir gömlek geçirildi. Bir sarsıntıyla döndüğümde Lucien'i buldum, artık onun gömleğini giydiğim için altın rengi tenim ve kaslarım görünüyordu.

Vücut ısısı beni içine çekerken, gömleğinden yayılan koku başımı döndürdü. Ama kendimi kaybedecek zamanım yoktu. Gözlerimi Lucien'den ayırarak Mera'yla yüzleştirdim. "İrkildiğim için özür dilerim Meers," dedim bir adım ileri atıp tökezleyerek. Vücudum bitkin düşmüştü ve biraz dinlenmezsem olduğum yerde bayılacaktım. "Tepkim içgüdüsel. Kendini koruma. Onun kadar güçlü birinden korkmak doğal ama seni ve çocuğunu her zaman seveceğimi biliyorsun. Babası kadar güçlü ve korkutucu olsa bile."

Şaka yapmaya çalıştım ama beceremedim. Neyse ki Mera anlayışlı bir insandı. "Bunu yaptığı için üzgünüm. Sanırım ona büyük, tüylü bir köpek yavrusunu hatırlattın ve o da seninle oynamak istedi. Ona güç sınırlarını öğretmek için çok zaman harcayacağımıza söz veriyorum."

Yakınımda duran Lucien -o kadar yakın ki enerjisinin tenimde karıncalandığını hissedebiliyordum- "Yeni doğmuş bir bebek için çok bilinçli ve güçlü. Büyüdüğünde neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Mera boğuk bir kahkaha attı. "Korkunç ikililer ilginç olacak."

"Yılın yetersiz ifadesi," diyebildim. "Ama sen ve Shadow, bebeğiniz ya da hayat size ne getirirse getirsin üstesinden gelebilecek kapasitedesiniz."

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve hepimiz Reece'in uçararak içeri girdiğini görmek için döndük.

"Angel bebeğini doğuruyor," diye bağırdı. "Ya da en azından siz gelene kadar doğurmayı reddediyor."

Kıçımızı kıpırdatmazsak bir çöl fırtınasına kapılacağımızı belirten bir tavırla el salladı.

"Çok yakında, her şey yolunda mı?" Lucien çöl tanrısına sordu.

Reece tedirgin hareketlerle başını salladı. "Evet. Çocuğumuz hazır."

Bu kadar basit.

Reece'e doğru ilerlerken Mera'ya "Görünüşe göre korkunç ikiliyle tek başına yüzleşmeyeceksin," diye fısıldadım.

Karşılığında aldığım tek şey onun kahkahalarıydı ve bebeğinin sıra dışı gözleri bakışlarımla buluştuğunda ben de gülmek zorunda kaldım.

Mizah anlayışlarının değişmemesini umuyordum.

Buna ihtiyaçları olacaktı.

C Mera'nın hamileliğiyle karşılaştırıldığında, Angel'inki nispeten kısa ve olaysız geçmişti. Başa çıkılması gereken bir savaş ya da dünyaların sonu yoktu ve

Çocukları için çok kısa bir gebelik dönemi gibi görünüyordu.

Ancak hamileliğin bir kısmı Mera'nınkine benziyordu - bu çocuk da türünün ilk örneği idi. Bir Çöl Diyarı tanrısı ve bir Onur Çayırı aşkından doğan ilk çocuk. Normalin ötesinde bir güçten doğan ilk çocuk, tanrıların mağarasında gebe kalmıştı. Oradaki orijinal büyü ve yaratımla dolu gümüş kumlar onun mirası olacaktı.

Mera'nın çocuğu korkutucuydu ve Angel ile Reece'in çocuğunun da aynı olacağını hissediyordum.

Reece aceleyle Bilgi Kütüphanesi'nden geçip Onur Çayırı'na çıktığını tahmin ettiğim kapılardan birine yöneldi. Hızla ilerlerken arkasına bakmıyordu ve Angel'ın onu Mera'yı bulmak için yanından ayrılmaya ikna ettiğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Raflar arasında koşuştururken Mera, "Bu çok tuhaf," dedi. "Ama aramızdaki bağ boyunca onu hissetmedim. Doğum sancıları yok, beni çağırmadı ve şimdi bile hiçbir şey yok. Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerini kapattı ve çocuğunu göğsüne doğru kaldırdı. "Bağımız zarar gördü mü?"

Shadow her nereye gittiyse oradan çıkageldi ve bir şekilde pantolona ihtiyacım olduğunu bildiği için pantolonu bana uzattı. Lucien'in gömleğinin altındaki siyah eşofmanları çekerken, Shadow'un Mera'yı ona sarışını izledim. Bebeği ezmediler, endişelendiğimden değil; yeni doğmuş görüntüsünün gösterdiğinden çok daha az kırılğandı.

"Bu doğum için gereken enerji Angel'ın tüm odağını alacak," diye yanıtladı Shadow, sonra da eşinden ve çocuğundan uzakta geçirdiği beş dakika canını yakmış gibi kokusunu içine çekti. "İkiniz de tanrı-ocuk doğurmaktan kurtulur kurtulmaz bağınız yeniden güçlenecek."

Mera dudaklarını Shadow'un dudaklarına bastırmak için kendini yukarı kaldırdı, ancak Shadow ona hedeflediği hızlı  p c ğe izin vermedi. Açıyı değiştirerek ağzını onunkine doğru eğdi, böylece ona tamamen sahip olabilecek ve h kmedebilecekti.

Onlara *doğru* döndüğümde, *lanet olsun*, Lucien görüş alanımı doldurdu. D ş nd ğ mden daha yakındı ve bir sonraki nefesimde kiraz ve meşe ciğerlerimi istila etti. V cuduma girmeye devam etti, dönerek içindeki kana katıldı.

Erkek ya da kadın, şekil değiştiren ya da doğaüstü başka hiçbir varlıkla böyle hissetmemiştim. İçimde yarattığı delice ihtiyaç o kadar güçlüydü ki geçen sefer neredeyse dünyamı yıkıyordu. Ondan uzakta olmak, hayatıma devam etmek için savaşsam bile bu duyguyu azaltmamıştı.

Hayatıma devam edemiyordum ve şimdi ne yapacağımdan emin değildim.

Lucien birbirimize uygun olmadığımızı sır olarak saklamamıştı ve beni Carter'dan kurtarmak için bu sahte ilişkiye katılıyor olsa da, seçim yapılır yapılmaz biteceğini biliyordum. Ve ben yıkılacaktım.

"Hadi ama," diye kükredi Reece, sabrı tamamen tükenmişti. "Aksi takdirde ben sizi bırakırım, siz de bizi nasıl bulacağınızı bulursunuz."

Vampirin dikkatini dağıtabildiğim için şükrederek Reece'e doğru koştum. Diğerleri de aynısını yaptı ve Shadow arkadaşının patlamasından dolayı hiç de üzgün görünmüyordu. Canavarın anladığı bir şey varsa, o da arkadaşı yüzünden kendini kaybetmekti.

Lucien hemen yanımdaydı, varlığı hem rahatlatıcı hem de hafif bir işkenceydi. "Bunun için zamanımız var, değil mi?" Ona sordum. "Orada olmak istiyorum ama seçime geç kaldığımız için vampirler sinirlenirse savaşı onların kapısına getirmek istemiyorum."

Reece şimdi kapıdaydı ve hepimizin geçebilmesi için kapıyı açık tutuyordu. Lucien son anda elimi tuttu, böylece onun yardımı olmadan geçmiyordum - bu kapıları nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim için faydalıydı. "Zamanımız var," dedi. "Henüz resmi bir çağrı yapılmadı ve açılış töreni için bir çağrı göndermeleri en az bir gün sürer. Sanırım onların isteklerine daha fazla engel olmayacağımdan emin olmak için erken getirildiniz."

"Eminim hiçbiri senin de bir eşe kaydolmanı beklemiyordu," dedim boğuk bir kahkahayla, tam da Onur Çayırı'na doğru adım atarken.

Lucien'in yanıtı kapıdan gelen enerji girdabında kayboldu. Altın bir tarlaya vardığımızda bir önceki kapıdan daha güçlü ve daha kuru hissediyordum. Dünyaya altın parlaklığını veren şey çimenlerin kendisiydi ve bana Kızıl Şehir'in dışındaki altın tarlaları hatırlatıyordu.

Her şey taze kokuyordu, alçak ışık Torma'daki alacakaranlığa benziyordu ve havaya bir yaz öğleden sonrasının hissi sinmişti.

Reece tarlaya doğru ilerledi ve başladığımız yerden birkaç yüz metre ötede, tarlanın diğer kısımlarıyla aynı görünen bir noktada durdu. Dizlerinin üzerine çökerken, "Sadece birkaç seviye inşa etmiş," dedi.

Sadece ellerini toprağa vurduğunda ne yaptığını merak ediyordum.

Bu da ne...? Bu dünyada güç seviyeleri olduğunu biliyordum ama Reece bir sonrakine geçmek için mi *kazıyordu?*

Gözlerimi dört açmış, ne olacağını merak ediyordum. ve sonra açtığı küçük deliğin iki yanını tutmuş gibi göründü ve... toprağı parçaladı. Altın çimler onun dokunuşuyla hareket etti ve işi bittiğinde toprakta derin bir yarık oluştu.

Önce Reece, sonra da Shadow ve Mera geçtiler. Ben de peşlerinden gitmek üzereyken sıkı bir tutuş hareket etmemi engelledi ve Lucien sanki lanet olası bir çiftmişiz gibi elimi tekrar tutunca *aptal kalbim yerinden fırladı*. Bu "sahte eş" olayını gerçekten ciddiye alıyordu.

Pek çok karmaşık nedenden dolayı bir yanım elimi çekmek istedi. Ama bunun beni küçük ve çocuksu göstereceğini de biliyordum, bu yüzden korkularımı ve güvensizliklerimi bastırdım ve o ana odaklandım. En iyisi, bir başka muazzam doğum için hazır bulunduğumuz gerçeğine odaklanmaktı.

Torma'ya döndüğümde asla yaşayamayacağım bir deneyim. Bunlar uğruna yaşamak zorunda olduğum anlardı.

Sonuncusu olma ihtimaline karşı.

T Honor Meadows'da dünyanın tüm katmanları gerçek, bütün ve eksiksiz hissediliyordu. Altın tarladan geçip kendimizi

üzerinde sınırsız mavi gökyüzü olan bir okyanus diyarı. Hava ılıktı, tuzlu bir koku vardı ve çömeldiğimde kum gerçek ve sıcak geliyordu.

Buradaki illüzyonu deşifre etmemin hiçbir yolu yoktu. Kurdum bu yeni enerjiyi merak ederek yüzeye çıktığında bile tuz ve kumdan başka bir koku bulamadı. "Bu inanılmaz," diye mırıldandım, her şeyi kavramak için yavaşça döndüm. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Bu noktada elimi bırakmış olan Lucien, sanki içinde bulunduğumuz büyü katmanından daha ilginçmişim gibi beni dikkatle izliyordu.

"Honor Meadow enerjisi çok"-bir sonraki sözlerini düşünecekmiş gibi durakladı- "elementaldir. Orijinal yaratımın gücünden inşa edilmiştir. Hiçbir şekilde yanılsama olmayan gerçeklikler oluşturmalarını sağlar."

Mera onunla ilk tanıştığında Angel'a nasıl hürmetkâr davranıldığını nihayet anlamaya başlıyordum. Robotik ve soğuk olduğu ama aynı zamanda korktuğu zamanları.

"Bu katmanlardan binlerce mi vardı?" Başımı salladım. "Bir tanesini bile yaratmak için ne kadar güç gerekirdi?"

"Çok fazla," dedi bana. "İnanılmaz miktarda. Bu kadar kısa sürede birkaç katman inşa edecek kadar bile toplayabilmiş olması, içsel güç kaynağından bahsediyor. Reece ile olan bağı ve gümüş kumları tutma yeteneği sayesinde kazandıklarından bahsetmiyorum bile."

"Reece de kazandı," diye karşılık verdim. Angel onun için gücünü ve hayatını feda etmişti ve bu küçümsenmemeliydi.

"Her şeyi kazandı," dedi Lucien, sesi duygusallıkla daha da derinleşerek. "Angel gibi bir dişi bulduğu için çok şanslı bir erkek. Bunu asla göz ardı etmeyeceğim. Ben sadece birlikte temel enerjilerini geliştirdiklerini kastetmiştim. Bir takım çalışması."

Sonra bir sonraki seviyeye geçmek için döndü ve eşit haklar konusunda tersleyerek onu kızdırıp kızdırmadığımdan emin değildim. O an sormak için çok garip geldi, bu yüzden sahil boyunca ilerlerken onu takip ettim. Bu seviyeyi çoktan terk etmiş olan diğerlerinin birkaç dakika gerisindeydik ama açıklık hâlâ duruyordu.

Adımımızı attığımızda, bir sonraki seviye olan ormana kısa bir adım kaldığını bilmeme rağmen yine de gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Burada okyanusun tüm izleri kaybolmuştu. O hafif esinti yerini ağır bir neme bırakmıştı, tuzlu koku artık zengin ve topraksıydı.

Bu seviyede yırtıcılar vardı - kurdum onların farklı kokularını ve enerjilerini tanıyacak kadar farkındaydı - ama en azından öldürücü değil, çoğunlukla meraklı hissediyorlardı. "Seviye bu mu?" Sık ormana adım attığımızda Lucien'e sordum, çalılar ayaklarımızın altında eziliyordu. Hâlâ siyah düz ayakkabılarımın içindeydim ve sanki bir milyon yıl önce beni kabaca uyandıran telefonumu fırlatmak istemişim.

En son ne zaman yemek yemiş ya da bir şeyler içmişim?

Kurdumun zayıf olmasına şaşmamalı ama görünüşe göre bugün doğum ve vampirlerden başka bir şey için zaman yoktu. Yiyecek beklemek zorundaydı.

Lucien, "Bu onun bulunacağı seviye," dedi. "Angel'ın enerjisi burada güçlü ve buranın onun tercih ettiği ana üs olduğunu biliyorum."

Sesler duyana kadar dolaştık ve bir dakika geçmeden, çevresine neredeyse kusursuz bir şekilde uyum sağlamış bir kulübeye rastladık. Mera ve Shadow ön tarafta duruyordu ve en iyi arkadaşım bana doğru döndüğünde, bebeğini beslediğini fark ettim, küçük yüzü neredeyse büyük bir meme tarafından yutulmuştu. "Emzirmezssem memelerim patlayacakmış gibi oluyor," diye inledi.

Kıkırdamak zorunda kaldım. "Umarım ufaklık acıkmıştır, çünkü lanet olası kızım, göğüslerin... Yani, neredeyse acı verici görünüyor."

Başını iki yana salladı, yüzünü buruşturdu. "Bu çok garip, çok rahatsız edici bir duygu. Basınç artıyor... ve evet, her neyse. İyi besleniyor, umarım bir dakika içinde onu diğer tarafa geçirebilir ve hepimizi süt banyosu riskinden kurtarabilirim."

Shadow'un yüzünde entrika ve *daha karanlık bir ifade belirdi*. Gerçekten de karanlık tarafına girmek istemiyordum çünkü yeni bir sapkınlık geliştirmiş olma ihtimali oldukça yüksekti. Ama herkes kendi yoluna. Son aylarda gördüğüm rüyalar yüzünden kimseyi yargılayacak durumda değildim.

Lucien kulübeye dönerek, "Angel'la her şey yolunda mı?" diye sordu. Reece ve Angel'ın içeride olduğunu varsaymak zorunda olsam da içeride hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

"Reece sadece burada olduğumuzu haber veriyor," dedi Mera. "Hepimizin birden üzerine çullanmasının biraz kaba olduğunu düşündük."

"Aşkınlar da şekil değiştirenlerle aynı şekilde mi çocuk doğurur?" Ben sordum.

Mera, "Bildiğim kadarıyla temel konsept aynı," dedi.

Bir süre önce bana Solaris Sistemi'ne bağlı dünyaların sakinlerinin çoğunun  ekil değiştirenlere benzer bir üreme sürecine sahip olduğunu söylemişti. Bu, hepimizin doğaüstü canlıların birlikte yaşam yaratmak için uyumlu olduğu anlamına gelmiyordu ama biyolojinin nasıl işlediğini anlamama yardımcı oluyordu.

Benim için, bu fantastik dünyalara seyahat ederken, hemen mantıklı gelen yönler olması hoşuma gidiyordu. Kitaplarımı da bu şekilde seviyordum, muhtemelen bu yüzden en sevdiğim hikayeler  ehir fantezisiydi. Fantastik olanla i  içe geçen tanıdaık unsurlar.

Honor Meadows'un bu katmanlarına adım atmak o kadar yeni ve zihin açıcıydı ki, manzarayı da anlamak zorunda kalsaydım, bu çok fazla olurdu. Ama bir okyanus ve bir orman tanıdıktı, bu yüzden beynim başa çıkabilirdi.

Kişiliğimin nüanslarını düşünmek için daha fazla zaman harcayamadan, Reece'in ahşap verandaya çıkmasıyla kapı açıldı. "Yaklaştı," diye tersledi, sesi stresli geliyordu. "Ve Mera'yı soruyor."

Mera tereddüt bile etmedi, göğsüne bastırdığı bebeğiyle merdivenleri hızla çıktı ve eve girdi. Gölge ilk kez onun peşinden saldırmadı. Büyük kötü canavar bile doğum yapmakta olan bir Meleğe meydan okumaması gerektiğini biliyordu. Reece de açık kapıya doğru geri adım atarken, "Sizi elimden geldiğince bilgilendireceğim," dedi. "şansımız yaver giderse, ek yardıma ihtiyacımız olmayacak ve ailemizin bir sonraki  yesi sağ salim gelecek."

Shadow basitçe, "Size doğru enerji gönderiyoruz," dedi.

Reece başını salladı ve bunun onun için benim anladığımdan daha fazla şey ifade ettiği açıktı. Bir dakika sonra gitmişti ve     m z daha fazla haber beklerken sakinleşmek zorunda kalmıştık.

T Açıklıktaki ilk on dakika sessiz geçti. Gölge ve Lucien kıpırdamadan sessizce oturmakta ustaydılar, bense, diğer yandan,

iki yanımda bir canavar-tanrı ve usta bir vampir varken biraz rahatsızdım.

Bu uzun bir öğleden sonra olacaktı.

"Valdor için plan nedir?" diye sordu Shadow ve konu en sevdiğim şey olmasa da dikkatimi dağıttığı için minnettardım.

"Planımız Simone'u seçmelerden sağ salım ve Carter'ın eşi olmadan çıkarmak." Lucien'in yanıtı keskindi; bu durumdan hâlâ memnun değildi.

İki kişi olduk, dostum.

"Lucien kendini eş arayan bir efendi olarak aday gösterdi," diye ekledim.

Bu Gölge'yi şaşkına çevirdi. Canavar gerçek duygularını pek belli etmezdi ama şaşkınlık ve hayretin alnını kısa süreliğine kıvrıttığını gördüm. "Asla çiftleşmemeye ya da bir aile kurmamaya kararlıydın," dedi Lucien'e. "Bir şeyleri tetikleyeceği endişesiyle kimseden içki bile içmedin ya da içilmesine izin vermedin. Fikrini mi değiştirdin?"

Şimdi şaşırın bendim. Lucien ne bir eş ne de bir aile istiyordu... hiç mi? Bunun sadece benim şekil değiştiren olmamla ilgili olduğunu sanmıştım.

"Fikrimi değiştirmedim," dedi Gölge'ye. "Uzun bir hayat yaşadım ve bu süre içinde pek çok karanlığa tanık oldum. Sadece bu dünyada çocukları riske atabileceğimden emin değilim."

Gözleri kulübeye doğru kaydı. "Yine de gençlerin sevgi dolu ailelere doğduğunu görmekten hafif bir acı duyduğumu itiraf etmeliyim." "Bu korku o Orada "Gölge kabul edildi huysuzca. İsteksizce de olsa, eğer sert nefes veriş bir gösterge ise. "Ben her zaman dokunulmaz oldum. Kimse bana zarar veremezdi çünkü zayıf noktalarım yoktu. Sonra Mera ortaya çıktı, kalkanımı kavuran ve beni varlığımdayken olduğunu düşünmediğim daha yumuşak duygularla dolduran lanet bir güneş."

"Ve kızınız," dedi Lucien. "O da mı seni değiştirdi?"

"Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde," diye itiraf etti Shadow.

Lucien gözleri benimkilerle buluştuğunda usulca, "Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim," dedi. "Duygularımı kontrol altına alabilmek için düzinelerce şekil değiştiren hayatı yaşamam gerekti. Vampirler güçlü hissederler, hem de on kat daha güçlü. Zirveler inanılmazdır ama dipler... her zaman atlatılabilir değildir."

Orada bir arka plan olduğunu hissediyordum ve her şey bitmeden önce en azından onun bu kısmını bileceğimi umuyordum. Sonsuza dek yalnız kalmasının nedenini.

Shadow boğazını temizleyerek, "Simone'a dönelim," dedi. "Onun Carter'la değil de seninle birlikte olmasını nasıl sağlayabilirsin? Sanırım bu seçimde senin eş seçiminden daha fazlası göz önünde bulundurulacak. Denemeler olacak mı?"

Lucien adım atmaya başladı. "Seçim bir uyumluluk yarışması ve bunu sağlamak için bazı denemeler var. Seçilen dişiler baştan sona eleniyor ve Simone'un erken elenme ihtimali var, sonra da ben

çekilebileceğini düşünüyorum. Ama içimden bir ses Carter'ın Simone'un final turuna kalmasını sağlayacağını söylüyor, bu yüzden daha güçlü bir plan yaparak onu ve tüm ustaları Simone ve benim en iyi eşleşmemiz olduğuna ikna etmek. Ona karşı ne kadar korumacı olduğumu zaten biliyorlar, bu yüzden bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum."

"Vampirlerin de şekil değiştirenler gibi gerçek eşleri varmı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Kan bağı dediğimiz bir şey var, bizi ayakta tutabilecek uyumlu kana sahip birini buluyoruz. Bu çok nadirdir. Ve kan alışverişi yapıp güçlendiğinizi hissedene kadar bunu bilemezsiniz, birbirinize doğru bir çekimden bahsetmiyorum bile."

"Uyumlu bir ruhtan bahsediyor," diye ekledi Shadow.

Lucien başıyla onayladı. "Evet, bu bizim en derin bağlantı seviyemiz ama bugünlerde çok az kişi bunu arıyor."

"Bana gerçek bir eş bağı gibi geliyor," diye mırıldandım. "Birbirimize doğru olan çekim ve ihtiyaç..."

Lucien omuz silkti. "Yani, sanırım bu şekilde bakılabilir," dedi. "Öfkeli, kan bağıyla bağlı eşlerin, eşleri tehdit edildiğinde şehirleri yok ettiğini gördüm. Böyle bir eşin kaybının diğeri tarafından atlatılamayacağını da duydum."

Gölge'nin kahkahası karanlıktı.

"Anlayabiliyorum." "Ben de."

İkisi de bana tekrar baktı ve ben de içimden geçenleri dışarıya yansıttığımı fark ettim. Açıklamak için acele ederek ekledim, "Gerçek bir eşim olmasa da, şehirleri neden yok ettiklerini anlıyorum. Bence sevdiklerin için kendini kaybetmek son derece mantıklı. Bu ilkel dürtüyü hissetmek için çiftleşmeme bile gerek yok. Bir bakıma, eşiniz olmadan hayatta kalamayacağınız için kendi hayatınız için savaşıyorsunuz ve kendini koruma en güçlü içgüdülerimizden biridir."

Biri alevlerle dolu, diğeri yeşil, karanlıkla çizgili iki çift göz içimi yaktı. Söylediklerim ikisinde de yankı uyandırmıştı, şüphesiz farklı nedenlerle

ama bu düzeyde bir inceleme altında olmak beni kıvrandırdı.

Yüzümü yelpazeleme dürtüsü güçlüydü.

Angel bebeğini bir an önce doğursa iyi olacaktı çünkü bu yoğun alfalıkla daha ne kadar baş edebileceğimden ve akıl sağlığımı koruyabileceğimden emin değildim.

Shadow sonunda, "Neden Mera'nın en iyi arkadaşı olduğunu anlıyorum," dedi ve bana bundan daha büyük bir iltifat edemezdi. "Değerli bir eş olacaksın ve şekil değiştirenlerin nasıl olmasını beklediğimin en iyi örneğisin. Birçoğunun kendi başına açtığı utancı değil."

Başımı okşadı ve lanet olsun ki artık onun evcil kurdu değildim. *Layık.*

Teşekkürler, benim ustam.

Lucien bile buna sıırttı ve ben bir kez daha karnımdaki ateşi ve ruhumdaki ihtiyacı görmezden gelmek zorunda kaldım. Onun kan bağı tanımını şu anda içimde olanlara benziyordu; ona duyduğum ihtiyaç beni neredeyse çılgına çevirirken kanı içime yerleşiyordu.

Bu konuda bir şey söylememem gerektiğini biliyordum ama belki de vampire karşı hissettiğim çekimin daha derin bir nedeni vardı. Belki de ruhlarımız onun düşündüğünden daha uyumluydu.

Ya da belki de o kadar derindeydim ki, bu sefer kalbimi sonsuza dek kaybedecektim.

Tonraki kısa süre seçimi tartışmakla geçti. Lucien bize gerçekleşecek denemeler hakkında bilgi verdi; bunlar arasında avcılık, çöpçü denemeleri, ev ziyaretler ve randevular. "B'nin yapması gereken tek şey Carter'ı elinden geldiğince uzaklaştırmak olacak," diye devam etti. "Taşa dokunarak onun enerjisini harekete geçirmesi ve karanlığını yarması sayesinde zaten aralarında bir kan uyumu olduğunu düşünüyor."

"Bu neden oldu ki?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Lucien. "Taşa vampir olmayan hiç kimse dokunmadı. Belki de bu sadece menkul kıymetlerinden gelen normal bir güç patlamasıdır ve Carter sadece doğru yerdeydi. Ya da belki de gerçekten vampirlerle uyumlusunuzdur, enerjinizin bizi çağırmasının nedeni budur. Seni kurtarmak için zamanında bu şekilde bulduğumu biliyorum."

Bunu bana daha önce hiç söylememişti ve aradığım kişinin sadece deli Carter olmadığını bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı. "O geceden beri Valdor'a karşı bir çekim hissediyorum," dedim ona.

Gölge daha da yaklaştı, bakışları Lucien ve benim aramda gidip geliyordu. "Seni geri çağırmanın Valdor olduğuna emin misin?"

Hiçbirimiz buradaki imayı gözden kaçıramazdık ama Lucien ve ben olgunlukla bunu tamamen görmezden geldik.

"Unutmayın ki," diye devam etti Shadow, "politik bir şekilde müdahale edemesem de, Simone'un ailesi olarak orada olabilirim. Mera onu kız kardeşi olarak görüyor, ben de öyle."

Her zaman bir tanrı olarak taptığımız bir varlık tarafından ailemiz olarak kabul edilmek midemi zıplattı. *Kimin hayatını yaşıyorum ben?*

Lucien, "Ben de kendiminkini korurum," diye karşılık verdi.

Bu tepki ne kadar tuhaf olsa da bana bir şekil değiştirenin sahiplenme duygusunu hatırlattı ve bunun nereden kaynaklandığını anladım. Şu anda ben Lucien'in sorumluluğundaydım, bu yüzden Shadow'un sözlerine gücenmişti, sanki bu durumla ilgilenme yeteneğine karşı bir küçümsemeymiş gibi.

Tipik alfa erkeği saçmalığı.

Nemli külotumun bununla bir ilgisi yoktu. Hormonlar yüzünden.

"Teklifim hiçbir şekilde onu korumak için yaptıklarınızı azaltmıyor," dedi Shadow kızmadan. "Reece ve Çöl Toprakları'na yaptığımız son seferde olduğu gibi, bazen durumlar beklenenden daha fazla olabilir ve küçük bir destek asla yoldan çıkmaz."

Lucien başını sallayarak rahatladı ve bu konuşmayı orada ölüme terk etti.

Mera kapıda belirdiğinde hepimizin rahatladığından oldukça emindim. "Bir oğlu oldu," diye bağırdı. Shadow bir kalp atışı kadar kısa bir sürede verandaya çıkıp onun yanına geldi. Bebeklerini ondan aldı, minik çocuğu kucağına aldı ve Mera'nın ellerini serbest bıraktı.

Takip ettim, canavar Gölge çocuğunu geri aldığına göre mesafemi korumaya dikkat ediyordum. "Bebek ve anne iyi mi?" diye sordum.

Mera kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Enerji ve süt gibi kokuyordu, gerçek bir toprak ana havası yayıyordu. "İnanılmazlar. Bu dünyaya bir hayat getirmenin verdiği adrenalini atlatamıyorum. Şimdi o kişi ben değilim.

vajinam ikiye bölündüğünde, diğer kısımların tadını çıkarabiliyorum."

Shadow kızlarını kaldırarak yüzüne yaklaştırdı ve kız uzanıp elini yanağına koyduğunda, o ucube canavar gerçekten gülümsedi. Gerçek bir gülümseme.

Ne oluyordu?

Mera, arkadaşının geçirdiği kişilik değişimini daha fazla gözlemleyemeden beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Angel pozitif enerjiniz ve düşünceleriniz için size teşekkür edebilmek amacıyla hepinizin ziyarete gelmesini istedi."

Kulübenin içinde Mera o kadar hızlı hareket ediyordu ki, seyrek bir şekilde dekore edilmiş mekânı fark etme şansım bile olmadı. Bir girişten geçtik ve çoğunlukla silahların bulunduğu birkaç odanın önünden geçtik. Sonunda bir yatak odasına geldiğimizde Mera eşikte duraksamadı.

Ahşap kaplı oda sade bir şekilde dekore edilmişti; büyük bir yatak, duvarlarda birkaç zırh parçası ve ayaklarımızın altında kalın, kabarık bir halı vardı. Keşke ayakkabılarımı çıkaracak vaktim olsaydı diye düşündüm çünkü beyaz, yün benzeri malzeme ayakkabılar ve orman zeminiyle bir araya geldiğinde pek de affedici değildi ama Mera bana bu fırsatı hiç vermedi.

Yatağa ulaştığımızda Angel'ı bir grup yastığa yaslanmış, uzun saçları etrafına dağılmış halde bulduk. Yeni doğum yaptığına dair hiçbir belirti yoktu; yüzü berrak ve rahattı ve karnı artık şiş değildi, çarşaf beline dolandığı için bunu açıkça görebiliyordum, küçük bir oğlan çocuğu göğsüne yaslanmış, beslenmeye başlamıştı.

Yatağının kenarına eğildiğimde başını kaldırdı. "Simone," diye bağırdı. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Uzandım ve elimi kolunun üzerinde gezdirdim. "Kızım, o kesinlikle göz kamaştırıcı. Sen ve Mera'nın böylesine mükemmel ve muhteşem bebeklere sahip olmanıza bile dayanamıyorum."

Oturduğumuz yerin karşı tarafında yatan Reece uzandı ve kocaman elini oğlunun elinin üzerine koydu.

sırtını, neredeyse çocuğu tamamen örtüyordu. Bebeğin kafasında bir tutam siyah saç vardı ve hafifçe kıvrılmıştı. Teni Mera'nın bebeğinden daha koyu, koyu bir kahverengiydi ve babasının parlak mavi gözlerine mi yoksa Angel'ın pembe tonlu gözlerine mi sahip olacağını merak ettim.

Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Mera haklıydı; bu yaşam yaratma ve güç ile genetiğin karışımının sonuçlarını görme işinde gerçekten bir heyecan vardı. Gerçek aşktan ve eş bağından doğan çocuklar.

Yeni bir tür kafaydı.

Shadow ve Lucien, Mera ve benim arkamda sıkıştılar. Hepimiz bu yeni hayatı kutlamak için daha da yakınlaşırken hava daha önce hiç olmadığı kadar sıcaktı. Bir dakika sonra bebekleri beslenmeyi bıraktı ve Angel onu bacaklarının arasındaki boşlukta güvenli bir şekilde yatağa yatırmak için otururken kendini giydirmek için enerji kullandı. "Hepinizin Damon'la tanışmasından onur duyuyoruz, adını her iki ırkta da tanınan savaşçı tanrıdan alıyor. Çayır ve çölden doğdu, iki dünya arasında bir köprü ve hiç beklemediğimiz bir mucize."

"Onun adını söyledin," diye nefes nefese kaldım. Birden fazla bakış bana doğru döndü ve aceleyle ekledim. "Sevdiğim bir isim tabii ki. Sadece Mera ve Shadow'un bebeğine hâlâ Shadowshine Jr diyoruz çünkü bir isim verme törenine ihtiyacımız var."

Melek kıkırdadı. "Bizim kültürümüzde isim verme törenleri yoktur. Damon'ı ruhani rehberimiz Tholi'nin kutsamasına götürmem gerekiyor. Ayrıca, Kutsal Topraklar'da ve mağaranın gümüş kumlarında onurlandırılması gerekiyor ama bu kutsamalardan önce ismini saklamaya gerek yok."

Shadow eğildi ve küçük kızı yatağa, Damon'ın yanına nazikçe yerleştirdiğinde nefesi kesilen tek kişi ben değildim. Çocuğunu Mera'nın ve kendisinin kollarından isteyerek çıkarmış olması da bir mucizeydi.

Hepimiz onların ezici sevimliliğine baktık. Gebelik sürelerindeki farka rağmen Mera'nın çocuğu Angel'inkinden

daha büyük değildi. "Teknik olarak aynı gün mü doğdular?"
Ben sordum.

"Evet!" Mera ve Angel birlikte ağladılar.

"Deneseydim daha iyi planlayamazdım," diye devam etti Mera, sesi duygusallıkla yükseliyordu.

"İkiz ruhlar," diye mırıldandı Angel. "Tıpkı anneleri gibi."

Bunun kalbime bir sızı olarak yerleşmesine izin vermemeye çalıştım. Mera benim en iyi arkadaşım ve kız kardeşimdi ama ona sahip değildim. Sadece... Bir gün dışarıda gezinmek yerine neşenin ortasında olmayı diledim.

Yine de bugün üzerinde durulacak bir gün değildi. Kutlama günüydü. Bir elimi göğsüme bastırarak iç geçirdim ve "Saf mükemmellikler," dedim. "Hiç çocuk istemedim ama bu ikisiyle neredeyse bir şekil değiştirenin fikrini değiştirebilirsiniz."

Damon elini uzatıp Shadowshine Jr'ın elini tuttuğunda gözlerimi kırdım. Kimse ses çıkaramadan bir güç patlaması bize çarptı ve Lucien'in arkamdaki cüssesi beni ayakta tutmasaydı tökezleyerek geri çekilecektim.

"Gölge-" Mera, her iki bebek de koyu bir sis ve kırmızı kum parıltısı içinde kaybolmadan önce sadece onun adını söyleyebildi.

Lanet olsun.

S Hadow ve Reece bir anda tepki verdi, tıpkı çocuklarında olduğu gibi odada kırmızı toz girdapları ve gölgeler patladı. Onlar da ortadan kayboldu, muhtemelen

onların yavruları.

Mera'ya doğru döndüğümde, onun sakın görüldüğünü görünce şaşırdım. "Az önce ne oldu?"

"Birbirlerine bağlandılar," dedi Angel bana, o da rahatlamıştı. "Kısa süre içinde geri dönecekler. Bu sadece kısa bir güç yolculuğu - enerjilerini yakınımızda hissedebiliyoruz."

Mera yatağın üzerinde zıpladı ve Angel'ın yanına uzandı, ikisi de sabırla bebeklerinin dönmesini bekliyorlardı. Bir an sonra bir güç patlaması daha oldu ve bebekler annelerinin göğsüne sarılmış bir şekilde odaya geri döndüler.

Başımı sallayarak gülmek zorunda kaldım. "Bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkındasın, değil mi? Yeni doğanlar bunların hiçbirini yapamamalı."

Yeni doğanlar, bırakın kendilerini bilinmeyen yerlere götürmeyi, başlarını kaldırıp etrafa bakmayı bile becerememelidir.

Mera ve Angel da gülerek bana katıldılar ama hepimizin bu anın farklı kısımlarıyla eğlendiğimizden oldukça emindim. Oda toz ve dumanla doldu ve

Daha sonra Shadow ve Reece arkadaşlarının ve çocuklarının üzerine düştüler. "Yaşlandıkça biraz yavaşlıyorsun," diye şaka yaptı Mera, sonra Shadow'un dumanı onları tamamen yuttuğunda eğlenerek bir çığlık attı.

Bir saniye sonra, en eski arkadaşımın hiçbir iz yoktu.

"Bizi atlattılar," diye g ü r l e d i Reece, ama sesi kızgın... sesi gururlu geliyordu. "Enerjileri beklediğimin de ötesinde."

Gitme vaktimizin geldiğini hissederek bir adım geri çekildim. Yeni ebeveynlerin bebekleriyle bağ kurması gerekirmiş ya da ben öyle duymuştum. Benim ailem muhtemelen beni bir karyolaya atmış ve ağlayana kadar orada bırakmıştı. Ama Angel ve Reece öyle d e ğ i l d i .

Lucien de aynı şeyi düşünmüş olmalı ki kapıya doğru ilerlerken yanımdan ayrılmadı. "Tekrar tebrikler çocuklar," diye seslendi biz yürürken. "Oğlunuz inanılmaz bir bebek ve hayatta neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kaynaşma zamanınızın tadını çıkarın," diye ekledim. "Damon ve Shadowshine Jr'ın neler başardığını görmek için yakında döneceğiz ama önce küçük bir vampir bekârlığa veda partisi için Valdor'a gitmemiz gerekiyor."

Reece ve Angel dikkatlerini bir an için süper güçlü bebeklerinden çektiler ama bizi durdurmadılar. Neredeyse kapıya vardığımızda Angel, "Bizi haberdar edin," dedi. "Bir kalp atışında orada olabiliriz."

Lucien onlara, "Mesajları kütüphane aracılığıyla geri göndereceğim," dedi. "Yine de her şey yolunda gitmeli. Yeni bir aile olarak geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarmanız en iyisi."

O sırada kapıdan çıkmıştık, verandadan geçip ormana doğru ilerliyorduk.

"Reece olmadan buradan nasıl çıkacağımızı biliyor musun?" Ben sordum.

Lucien'in gülümsemesi genişti ve dişlerinin hafif sivri uçlarına takılmamaya çalıştım. "Beni bir kez daha hafife alıyorsun, B. Bizi buradan sorunsuz bir şekilde çıkaracağım."

Ne dediğini zar zor duydum, elimi boynumdaki zonklamaya bastırma dürtüsüne odaklanmıştım. Sadece bu da değil, Lucien'in nabzına da odaklanmıştım.

İçimdeki kan, onun kanını tekrar tatmak için hissettiğim bu saplantıyı zorluyor olmalıydı. Değil mi?

Donmuş olduğum için Lucien izin almadan beni kollarına aldı ve değişiklik olsun diye düğün tarzında taşıdı. Başımı döndüren bir hızla hareket ediyordu ve içimdeki kan zonklarken üzerine kusmamam bir mucizeydi. Gün batımı çayırına geri dönene kadar katmanlar arasında zum yaparak ilerledi, burada ışık tam olarak daha önce girdiğimizde olduğu gibiydi.

Lucien beni ayaklarımın üzerine bıraktı, beni serbest bırakırken elleri kollarımın çıplak teninde oyalanıyor gibiydi. Vücudum sanki beni yakalamış gibi tepki verdi, beni kendine doğru çekerken parmakları tenimi ısırdı, dudakları dudaklarıma çarptı, o sırada-

Sikeyim.

İçimden kısık bir inilti çıktı. Görevim olduğunu açıkça belirtmiş olan bir vampirle ilgili bu kontrolden çıkmış cinsel düşüncelere sahip olmaya devam edemezdim. Ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırarak kendimi odaklanmaya zorladım. Bir sonraki Valdor macerası için aklımın başımda olması gerekiyordu.

"Bir sorum var," dedim Lucien'e. Hissetmesem de sesimin normal çıkmasına şükreliyordum. "Carter neden senin ölümsüz hayatına kıyasla oldukça kısa bir süre içinde ölecek bir eş istesin ki?"

Lucien bir kapıyı açarken dönüp bakışlarımı karşıladı. "İnanıyorum ki eğer seninle bağ kurarsa, sen de onunla aynı hayatı yaşayacaksın. Onun kanı seni ayakta tutacaktır."

Vampir kanı, bir kan çağrısı olmadığı sürece başka bir vampiri yaşatmazdı ama ben vampir değildim. "Hayatımın sonuna kadar onun kanını içmek zorunda mı kalacağım?"

Lucien başıyla onayladı. "Evet. Görünüşe göre şekil değiştiren ve vampir enerjisi uyumlu olduğu için sonunda tam bir melez olacaksın. O zaman vampir kanına mı yoksa bizim içtiğimiz ithal kana mı ihtiyacın olacağından emin değilim ama her iki durumda da hayatın istediğin kadar uzar."

"Ya da Carter ne kadar isterse," dedim sertçe, "çünkü onun evcil hayvanı olacağım."

Lucien'in melez olduğumdan bu kadar rahat bahsetmesi ve benim bundan korkmamam, içimdeki değişikliklerin beni etkilemeye başladığını gösteriyordu. Kan içmekten bahsetmek tuhaf gelmiyordu, bu da ormanda bir an önce verdiğim tepkiyi açıklıyordu.

"Zaten bütün bunlar gereksiz," dedi Lucien. "Carter ben hayattayken ve kanım senin enerjinin içindeyken seni eş olarak kabul etmeyecek. Biz hazırlıklıyız ve resmi çağrı geldiğinde daha da hazır olacağız."

Sadece haklı olduğunu umabilirdim.

"Lütfen bana *daha* hazırlıklı olmanın yemek ve uyku anlamına geldiğini söyleyin," dedim. Uykudan bahsettiğim anda bir esneme yüzümü neredeyse ikiye böldü, yorgunluk üzerime çöktü.

Çok uzun bir gün olmuştu ve çocuk sahibi olan ben bile değildim. Bunu düşünmek bile bana ikiz ruhları hatırlattı. Bebek ve anneler.

Lucien aniden, "Üzgün olduğunuzda enerjiniz azalıyor," dedi.

Bekle, ne?

Ona göz kırptım. "Enerjimi hissedebiliyor musun? Yani, azaldığını fark edecek kadar mı?"

Yüz ifadesi kapalı kalsa da kısa bir süre başını salladı. "Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, kanım senin içinde o kadar güçlü hissediyor. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"Daha önce hiç kanınızı paylaştınız mı?" Daha önce bahsedilmişti ama ben daha fazla bilgi istiyordum.

"Kanımı başka bir varlıkla hiç paylaşmadım."

Homurdandım. "Sen de mi bakırsın?"

Ağzımdan kaçmamalıydı. Bu içeriden gelen bir düşünceydi.

Neyse ki Lucien kıkırdadı. "Kan paylaşmak çoğu kişinin anlayabileceğinin ötesinde bir yakınlıktır. Seks bir şeydir ama kan daha derindir. Enerjinizi ve özünüzü verir ve alırsınız. Bu hepimizi hayatta tutan yaşam gücüdür."

Ve şimdi bu konuyu hiç açmamış olmayı diledim, çünkü seksi bir vampir ışıltılı yeşil gözlerini size diktiğinde, koca vücudunu sizinkilerin içine soktuğunda, aklınızın çukurdan başka gidebileceği bir yer yoktur.

Mera'nın deyiimiyle: sürtük beyinli.

Gerçekten kötü bir slutterbrain vakası geçirdim.

Lucien yanaklarımdaki yanma hissinden hoşlanıyor gibiydi ve size söyleyeyim, bunun utançla hiçbir ilgisi yoktu. Sonunda bana acıdı ve kütüphaneye açılan sıradan beyaz kapıya doğru yöneldi.

Crimson City'ye tekrar gitmek üzere olduğumu hatırlamam için tek gereken buydu. Özgürlüklerimi elimden almak için tasarlanmış bir yarışmada yarışmak için.

Lucien ne derse desin, bir yanım efendilerin istediklerini elde etmek için çoktan hile yaptıklarından endişeleniyordu. Ya da daha doğrusu Carter'ın istediğini.

Eğer durum buysa, planımız duman olur. Ya da kanla.

E Henüz resmi bir çağrı gelmemiş olsa da Lucien yine de Valdor'a dönüp evinde dinlenmenin en iyisi olacağına karar verdi. "İyi bir şans var

Seçim sırasında benimle kalmana izin vermeyecekler," dedi labirentte ilerlerken. "Carter bunu haksız bir avantaj olarak gösterecek, çünkü artık ben de bir eş için yarışıyorum."

"Ben nerede kalacağım?" Hızına ayak uydurmaya çalışarak ama bizi yavaşlatmamaya kararlı bir şekilde ofladım. "Ve orada, seçilmek için yarışan vampir dişilerin arasında güvende olacak mıyım?"

Lucien bir kolunu belime doladı ve beni yanına çekerek, neden şehirlerinde olduğumu merak eden birçok meraklı izleyicinin yanından geçip gitti. Seçim yapılana kadar etrafta dolaşmam büyük bir haber o l a c a k t ı .

"Tek şartım," dedi bana, sesi nefes nefese bile değildi, "benim seçtiğim bir güvenceye sahip olman."

Güvenlik konusunda umarım geçen seferkinden daha seçici davranırdı, çünkü beni neredeyse öldürtecek olan kişi onun arkadaşıydı. Ben de daha az lanet olmayı seçerdim.

Bu sefer moron. Şansım varsa, bu seçim boyunca beni hayatta tutar.

Crimson House bölgesine vardığımızda Lucien yavaşladı ve kendi bölgesindeki vampirlerle konuşarak ve etkileşime girerek biraz zaman geçirdi. Bana doğru birkaç meraklı bakış fırlatıldı ama kimse varlığımdan bahsetmedi. En iyi efendilerini sorgulamaktan daha iyisini biliyorlardı.

Takdir ettiğim bir şey de Valdor'da hiç kimsenin evsiz ya da yoksul görünmemesi idi. Hatta çoğu efendileri tarafından karşılandığı için böyle kavramlara bile sahip değillerdi. Lucien, efendi olmaktan hoşlanmamasına rağmen, vampirlerine çok iyi bakıyor gibi görünüyordu.

Ona hayran oldukları çok açıktı.

Yaşadığı büyük, kapılı yerleşkeye vardığımızda o kadar bitkin düşmüştüm ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Kurdum içeride neredeyse yok gibiydi ve vampir enerjisi güçlendikçe onun enerjisine ne oluyorsa onu ele almam gerekiyordu. Valdor'a dönmüş olmak beni etkiliyordu. Torma'da geçirdiğim onca ay boyunca Lucien'in kanını uzak tutmuştum ama burada artık onun girdaplarının beni ele geçirmesini engelleyemiyordum.

Lucien kapıları açtı ve her biri Lucien'in yerleşim bölgesinin kızıl taşından oyulmuş farklı bir tanrının tasviri olan üç büyük, fişkırان su çeşmesiyle dolu ön avluya adım attık.

En sevdiğim renklerle çevrili olmak beni her zaman daha iyi hissettirirdi ve büyük kapılar kapanıp beni içeriye hapsettiğinde bile kendimi hiç Lucien'in evindeki kadar özgür hissetmemiştim.

Bunu kimseye söylememiştim ama Lucien'in yerleşkesi benim gizli mutlu yerimdi.

Gerçek hayattan ve her zaman etrafta olan tehlikelerden uzak bir sığınak.

"İyi misin?" diye sordu, her zamanki gibi çok dikkatli bir şekilde.

"Buraya dönmek biraz tuhaf hissettiriyor," diye yalan söyledim. "Ama tuhaf da değil." Ve işte gerçek buydu.

"Sen yokken daha boş hissediyordum," diye itiraf etti ve sonra bunu yüksek sesle söylemeyi beklemiyormuş gibi başını sallayıp uzaklaştı.

Beyaz, iki katlı eve bakarken bu sözlerin kalbime yerleşmesine izin vermemeye çalışarak yavaşça takip ettim. Torma'da böyle bir ev yoktu, en seçkin ve zengin şekil değiştirenler arasında bile. Bunu tanımlamanın en iyi yolu, çağdaş ve kolonyal bir karışımdı. Bazı bölümlerinde fıçı tahtası, bazılarında düz paneller vardı ve küçük bir ön sundurma, boyumun ve genişliğimin iki katı olan bir kapıya açılıyordu.

Ön cephede devasa pencereler sıralanıyordu, arka tarafta ise birkaç dönümlük araziye bakan çok geniş bir güverte vardı. Crimson Şehri'nin çoğunun aksine Lucien'in bahçesinde bitkiler, otlar ve çiçekler vardı. Yıllarını başka dünyaların dokunuşlarını kendi bahçesine taşımakla geçirmişti.

"İçeri gel," diye seslendi ve bakışlarımı evden ayırıp açık tuttuğu kapıya doğru ilerledim. İçeri adım attığımda girişin ne kadar geniş ve etkileyici olduğunu unuttuğumu fark ettim. İki kat boyunca uzanıyordu ve tavandaki iyi yerleştirilmiş tavan pencereleri içeriye aydınlık ve açık bir hava veriyordu.

Giriş dairesel bir tasarıma sahipti ve kıvrımlı merdivenler ikinci kata çıkıyordu. Devasa evinde birden fazla yaşam alanı, büyük bir mutfak, bahçeyi tamamen görebilmek için cam duvarlı bir avlu, bir spor salonu ve tiyatro salonu vardı. Bu sonuncusu Valdor'daki evler için normal bir eklenti değildi ama görünüşe göre Lucien sanata değer veriyordu ve bahçede olduğu gibi evinde de başka dünyalardan ithal edilmiş unsurlar vardı.

Bilgi Kütüphanesi'ni yaratan tanrıyla en iyi arkadaş olmanın avantajları.

"Odan aynen bıraktığın gibi," dedi ve ben *odana* tepki vermemek için gerçekten çok uğraştım. Bunun yerine nötr bir ifade takındım ve onu ikinci kata kadar takip ettim,

Burada bir düzine kadar yatak odası ve banyo bulunuyordu.

Uzun koridorun sonunda Lucien'in daha önce hiç görmediğim ama düşünmek için çok fazla zaman harcadığım ana süiti vardı. Yine de bu sefer düşüncelerimi meşgul edecek bir odak noktam ve bir görevim vardı: Carter'la çiftleşmeden seçimi tamamlamak.

Geçen sefer kullandığım odaya vardığımızda, Lucien'in haklı olduğunu görmek için içeri girdim. Hiçbir şey değişmemişti. Soluk mavi duvarları, krem rengi nevresimleri olan sayvanlı büyük bir yatağı, dolaba ve banyoya açılan iki kapısı vardı. Büyük bir cumbalı pencereden içeri alçak, kırmızı ışık huzmeleri giriyordu ve uyku döngüsüne yakın olup olmadığını merak ettim. Kepenkler o noktada pencerelerin üzerine kapanır ve sahte aydınlatma kullanmazsanız içerisi zifiri karanlık olurdu.

Valdor, Dünya ile aynı su tesisatına ya da teknolojiye sahip değildi ama hiçbir zaman kendimi tamamen yabancı hissetmeyeceğim kadar yakındı.

İçeri girip yorgunluktan bitap düşmüş kıcımlı yatağın kenarına yığıldığımda, içimi kaplayan sükûnet duygusunu aşamadım. Yani, buraya geri döndüğüm için paniklemeliydim, seçim için paniklemeliydim ve vampir kanının beni bir tür meleze dönüştürmesi için paniklemeliydim.

Ama ben bunların hiçbirini hissetmedim.

"Valdor neden bana evim gibi geliyor?" Anlamaya ihtiyacım olduğu için sordum.

Yaklaştı ve beni şaşırtarak tam yanıma oturdu - enerjisinin tenimde dolaştığını hissedebileceğim kadar yakınıma.

"Keşke bilseydim," dedi sessizce ve ses tonunda yüz hatlarını incelemek için dönmemi sağlayan garip bir takılma vardı. "Keşke ben de senin burada olmanın neden doğru hissettirdiğini ve sen gittiğinde buranın neden boş olduğunu bilseydim. Sen bir şekil değiştirensin,

Ama hiçbir zaman ırklarımız arasında bir fark varmış gibi hissetmedim."

Sertçe yutkundum. "O zaman Carter'ın bana gerçekten uygun olma ihtimali var mı? Seçmelere gerçekten katılmalı ve neler olacağını görmeli miyim?"

Kalbimde Carter'ın istediğim kişi olmadığını bildiğim halde neden bu soruları sorduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

"O sana göre değil, B," dedi Lucien, ses tonunda bir gerginlik vardı. "Bu konuda bana güven. Geçen sefer seni koruyacağımı söyledim ve başarısız oldum. Bunun tekrar olma ihtimali yok. Bu sefer kurallarına uyacak ve hayatta kalacaksın. İstisna yok."

Pek çok nedenden dolayı içimde hayal kırıklığı yükseldi. "Bana lanet olası kan grubumla hitap etmeyi kes," diye tersledim. "Ayrıca, kurallarınıza uyacağımı söyledim ama bana kimin benim için olduğunu söyleyebileceğinizi sanmayın. Bana sahip değilsin."

Elini uzattı ve hızlı bir hareketle beni çevirdi, böylece şimdi yatakta birbirimize birkaç santim uzaktaydık. "Sana sadece kan grubun yüzünden B demiyorum," diye gürledi gözlerindeki siyahlık yeniden belirirken. "İlk başlarda kişiliğinin lanet olası vızıltılı doğası yüzündendi. Her zaman her yerdeydiniz, etrafta vızıldıyor, dikkatimi hayattan uzaklaştırıyordunuz."

Harika, sinir bozucu bir yaban arısıydım. Çok daha iyiydim. "Ama sonra" diye devam etti ve kendimi nefes almaya zorladım

"Arının gerçek önemini anlamaya başladım. Görüyorsunuz, Dünya onsuz var olamazdı, en önemli görevi yerine getiren temel bir yaratık: yeni yaşam yaratmak. Sen gidene ve her şey birdenbire boş gelene kadar anlamamıştım. Şimdi, birden fazla nedenden dolayı Arı."

Boğazım düğümlenmişti ve kafamın içinde düşüncelerimi *B* yerine *Bee* olarak ayarlamıştım bile, çünkü bu aslında... mükemmel bir şeydi.

"Tamam," derken buldum kendimi. "Sanırım *Bee* kalabilir."

Dudakları kıpırdadı ve bacaklarımız birbirine değene kadar aradaki mesafeyi kapattı, üst bedenlerimiz kirazın her notasının kokusunu alabileceğim kadar yakındı. "Diğer noktaya gelince," diye devam etti Lucien, devasa gövdesi beni içine alacak şekilde eğilerek, "sana sahip olmamakla ilgili... Burada, Valdor'da olduğun sürece bana aitsin. Benimsin. Korumak ve kontrol etmek benim."

Ben cevap veremeden eğildi ve dişlerini yavaşça boynumda gezdirdi, uçlarını öyle zarif bir dikkatle sürüklüyordu ki derinin üst tabakasını asla kırmıyordu. Kan kokusu yoktu ve o uçların bedenime girdiğini hissetme ihtiyacıyla neredeyse ona doğru sarsılıyordum.

Vücudum ihtiyaçla titreşirken içimdeki vampir kanı kabardı. Lucien bir gümbürtü kopardı ve bir saniye içinde odadan çıktı. Kapı arkasından çarparak kapandı ve ben yataktan yumuşak halının üzerine ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Parmaklarımı yüne geçirirken bedenim titriyor, girdap gibi akan kan içimi patlayacağımı düşünene kadar dolduruyordu.

Sıcaklık beni içine çekerken bir çığlık attım. *Ne oluyordu?*

Bir şekilde kendimi banyoya sürüklemeyi başardım. ve fayansları geçmeye devam etmeden önce kapıyı kapattım. Duşa vardığımda, üzerime dondurucu soğuk su göndermek için kola bastım. Hiç düşünmeden ellerimle giysilerimi sıyırdım, hassas ve yanan tenimde hiçbir şey kalmasın diye onları çıkardım.

Tüm bu süre boyunca dondurucu akıntının beni serinletmesi için dua ettim.

Ama öyle olmadı. Isı artmaya devam etti ve duş akıntısı beni ıslatsa da, uyluklarımın arasındaki nemli sıcaklığın saf uyarılma olduğunu biliyordum. Saf ihtiyaç. Amım zonkluyordu ve görünürde hiçbir rahatlama yoktu.

Ellerim karnımdan aşağıya ve merkezimin birleştiği yere kaydı; bu zevk-acıdan kurtulmam gerekiyordu

Ateş.

Lucien'in şimdiye kadar beni duymamış olmasını umuyordum. Dişlerini boğazıma geçirerek beni tetiklemesi onun hatası olsa bile, burada buna tanık olmasını istemiyordum.

Yarattığı şeyle ilgilenmesi ihtiyacımız olmayan bir karmaşaydı, bu yüzden şimdilik... bununla kendim ilgilenmek zorundaydım.

Tenime değen buz gibi su, varlığından bile haberdar olmadığım zevk noktalarını uyandırıyor gibiydi. Konu seks olduğunda tamamen saf değildim.

ve uyarılma. Ne de olsa ben bir şekil değiştiriciydim ve tüm temel iğgdlerimizi kutlamakta üstümüze yoktur - ilk vardiyayı geçip bakire olmak tuhaf karşılanırdı.

Bakire değildim. İki erkekle seks yapmıştım ve bir kadınla da birkaç eğlenceli seansım olmuştu. Ama sonrasında kendimi hep boş hissettim, bu yüzden cinselliği öğrenip birlikte byyebileceğim geręek bir partner bulmak için beklemeye karar verdim. Dolayısıyla tüm ilk randevular ve onlara gösterecek seks yok.

Bu da elbette beni kendimi boşaltma konusunda bir uzman yapıyordu. Ama vücudum daha önce hiç böyle hissetmemişti, kendi dokunuşum neredeyse çok fazla uyarıcıydı ve yanığı daha da ktleştiriyordu. Yanık azalmıyordu; kan sanki genişlemek ya da patlamak istiyormuş gibi derime çarpmaya devam ediyordu.

Ellerimi tekrar tenimde gezdirerek büyük duşun içinde yayıldım, bir parmağımı ve ardından iki parmağımı amıma sokmadan önce klitorisimi okşarken nefesim sert ve hızlıydı. Bu hissin etkisiyle haykırdım, sinir uğlarım kanla birlikte ateşlenip nabız gibi atıyordu ve inlemelerimi bastırmamın hiçbir yolu yoktu.

Akılsızca iterken parmaklarımın altında nem birikti, herhangi bir serbest bırakma için çaresizdim, ama orgazma ne kadar yaklaşırsam yaklaşıyım, kendimi asla kenara itemedim. Her zamanki taktiklerimin hiçbirisi işe yaramadı, ne meme ucu uyarımı, ne klitoris uyarımı, ne de en sevdiğim G noktası.

Elimi serbest bıraktığımda, uyarılma parmaklarımı şimdiye kadar orgazm olmam gerektiğini söyleyen bir şekilde kapladı. *Tanrılar, lütfen bana yardım edin.*

Acı çok fazlaydı ve kendi üzerime kıvrılıp Hıçkırır hıçkırır ağlıyor, ölüyor muyum diye merak ediyordum. Lucien bana ne yapmıştı?

Benim olmayan eller hassas bedenimi okşadı ve ben başımı kaldırıp delici yeşil gözleri görünce haykırdım. "Bana neler oluyor?" Çığlık attım, utanmak için çok ileri gitmiştim.

Yüzü gergindi, ifadesi ciddiydi. "İçindeki kanı ateşledik. Çok uzun süredir uykudaydı ve o kanın çıkarılıp yerine konması gerekiyor."

Bu noktada ne dediğini zar zor anlayabiliyordum; hâlâ uzanıp baskıyı hafifletmeye çalışırken bile karanlık üzerime çökmüştü. Lucien elimi yakaladı. "Bu işe yaramayacak, Bee. Beni dinlemen gerek."

Kulaklarım zar zor işitiyordu, ama bu sözler kaydedildi, ben de başımı salladım.

"Seni ısıracağım," dedi bana hızlı ve keskin kelimelerle. "Bunu elimden geldiğince çabuk yapacağım ve ilk başta acıtacak ama sonra iyi hissettirecek. Kontrolümü kaybetmemem için hareketsiz kalman gerekiyor."

Tekrar başımı sallıyordum, o kadar çaresizdim ki beni öldürmek zorunda kalması umurumda değildi. Bunu içimdeki cehenneme tercih ederdim.

Lucien'in hırıltısı uzun ve alçaktı; neredeyse duş kabininin duvarlarını gümbürdetecek kadar derindi. Beni duştan çıkarmasını beklerken gözlerim kapalı kaldı; onun yerine... benimle birlikte duşa girdi.

Nasıl olduysa gözlerimi tam zamanında açtım ve başını bacaklarımın arasına indirirken siyah irislerin yüzümü yaktığını gördüm. "Bekle-?"

Ağzı ağrıyan amıma indiğinde o tek kelimeyi söyleyebildim ve ısıracağını söylemesine rağmen dili oradaki nemin üzerinde gezindi. Söz verdiğim gibi hareketsiz kalmak istedim ama... kahretsin. Vücudum sarsıldı ve ona doğru eğildi çünkü elimin aksine ağzı harika hissettiriyordu. Tam da ihtiyacım olan şey gibiydi.

Dili tekrar uyarılmışlığında gezindi ve ben onun iniltisini hayal bile edemedim. "Dayan, bebek Bee," diye gürledi ve sonra dişlerini üst uyluğuma, uyluk atardamarının hemen yakınına gömerken keskin bir sıyrık oldu.

İğne neredeyse hiç acıtmıyordu ama vücudumdan ilk kanın çekilmesi yanmayı artırdı ve o kadar yüksek sesle çığlık attım ki sesimin çatladığını duydum. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde, vücudunun yarısı düşün dışındaydı, özümden daha fazla içerken beni tuttu.

Her çekişte ateş hafifledi ve zevk acının yerini alırken ona doğru eğildim. Kendimi durduramayınca, merkezimdaki sıkı zevk tomurcuğu kontrolden çıktı ve o kadar sert boşaldım ki, yıldızlar gözlerimin önünde dans ederken başımı yere çarptım.

Lucien orada durmadı, bir elini kaldırıp parmaklarını kıvrımlarımdan içime doğru kaydırırken bacağımdan beslenmeye devam etti. Her seferinde bir parmak, her zevk noktasını kazıyarak sıkı kasları itti.

Dişlerim ve parmaklarım içimdeyken, yarattığı mutlak mutluluğun içinde kaybolmuş bir şekilde elini sürdüm. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bunu tekrar hissetmek için çok şey yapardım. Kalçamla işi bittiğinde dilini yaranın üzerinde gezdirdi ve tam her şeyin bittiğini anlamamanın üzüntüsünü yaşarken ağzını bir kez daha klitorisimden aşağı kaydırarak sıkı tomurcuğu dişlerinin arasına aldı.

Vay anasını, şekil değiştiren tanrılara şükürler olsun.

Ben haykırıp banyo zemininde tutunacak bir yer ararken diliyle beni okşadı. Fayansları kazıyıp tırmalarken hiçbir şey yapamadım, bu sırada bir başka patlayıcı orgazm beni Lucien'in beni sıkıca kavrayışıyla kontrol ettiği zevkli kasılmalara gönderdi.

Havada güçlü bir uyarılma ve kan kokusu vardı ve garip bir şekilde, normalde kanımla ilişkilendirdiğim metalik alt tonlar yoktu. Daha çok çiçeksi bir kokuydu, lavanta gibi.

"Yanma nasıl?" Lucien başını kaldırarak sordu, gözlerinin karanlık girdabına kapıldım, bacaklarımın arasında ne kadar güzel görüldüğünü fark ettim.

Tamamen giyinikti, su üzerinden akarken saçları geriye kaymıştı ve benim başım çok dertteydi. "Hâlâ orada," diye itiraf ettim nefes nefese, "ama sen yardım etmeden öncekinden yüz kat daha iyi" -boğazımı temizledim- "yardım ettim. İdare edilebilir durumda."

"İdare edilebilir yeterince iyi değil," diye karşılık verdi, başını eğdiğinde dişleri tekrar belirdi. Bu sefer beklenti neredeyse beni tekrar orgazma sürüklüyordu.

İğneyi klitorisimde hissettiğimde bakışlarımız kilitlendi, klitorisim kanla dolmuş olmalıydı çünkü Lucien'in dişleri klitorisime değdiği anda derin bir arzu gümbürtüsü çıkardı.

Hayvani gürleme, bir kurdun sevişmek ya da dövüşmek istediğinde çıkardığı sestir.

Hangisinin Lucien'e vurduğunu kesinlikle biliyordum. Ve bana.

Bunun kötü bir fikir olduğu ve karmaşık bir durumu zilyon kat daha kötü hale getireceği gerçeği, bu anın yoğunluğu altında kayboldu. Bunun sonuçları gelecekteki Simone'un sorunuydu ve bir çöküş yakın olsa bile, bu şu anın tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu. Çünkü şu an akıllara durgunluk veren orgazmlardı ve ben tüm bunların devam etmesine ihtiyaç duyan açgözlü bir kaltaktım.

Çok, çok açgözlü.

Lucien ağzını bana karşı hareket ettirdi, kaygan sıcaklığımı içine çekti, tüm duş kabini kokumda boğulana kadar vücudumun sunduğu her şeyi içti.

Kan, uyarılma, istek, şehvet, ihtiyaç... hepsi güçlü bir kokteylde harmanlandı ve vampir dişleriyle dolu bir kedi olmasa bile beni orgazmın eşiğine getirecekti.

"Crimson," diye inledim, başımı arkaya doğru eğerek yüzümü soğuk suyla doldurdum. Kekeleyerek neredeyse boğuluyordum ve buna kesinlikle değecekti.

Başını kaldırdığında, dudaklarına değen kanımın görüntüsü vücudumun ona doğru sarsılmasına neden olmamalıydı. Kanla oynamak hiçbir zaman bana göre olmamıştı ama yine de bu erkekle birlikte olmak, şehvetin merkezime vurması gibi bir şeydi.

Ben tekrar sarsıldığımda Lucien gürlledi, gözlerinde zerre kadar yeşil kalmamıştı. Gözlerinin karanlığı çok yoğundu ve burada kendi özgür irademle bulunduğumu kesin olarak bilmesem beni zorladığını düşünebilirdim.

Bu vampire ilgi duymam için hiçbir zorlama gerekmiyordu.

Dürüst gerçek buydu.

Göz temasını kesmeden uzandı ve suyun şelalesine sıcaklık getirmek için sıcaklık kontrolünü değiştirdi.

"Crimson," dedim tekrar, bu takma isim doğru geliyordu, burada, bu duş kabininin içinde, onun kokusu benimkine bu kadar derin bir şekilde karışırken. "Biraz fazla kıyafet giymiyor musun-"

Bu cümleyi tamamlayamadan banyoda yüksek sesli bir zil sesi yankılandı. Geçen seferden hatırladığım kadarıyla bu, birinin ön kapıdaki hoparlörden Lucien'e ulaşmak istediğı anlamına geliyordu.

Lucien durgunlaştı, derin ve düzensiz nefes alıyordu. Bir an için kim olduğunu kontrol etme zahmetine girmeyecekmiş gibi göründü ama sonra başını salladı ve kendini bedenimden yukarı itti.

"Resmi çağrı," diye ısırdı. Üzerimde yükseliyor, tanrılara sunulmuş lanet bir adak gibi hâlâ önünde yayıldığım yere bakıyordu.

Kendimi toparlayarak çıplaklığımı gizleme zahmetine girmedim. Lucien duşuma girmiş ve ardından bana akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatmaya başlamıştı. Utangaç olma noktasını kesinlikle geçmiştik.

"İçinde hâlâ vampir kanının ateşi var," dedi kısaca, gözlerini yüzümden ayırmadan. "Tek yaptığım ateşini söndürmekti ama ihtiyacın geri gelme ihtimali var. Bir dahaki sefere kanımı seninle paylaşmak zorunda kalacağım ama bu şimdilik seni idare eder."

"Tekrar olursa kendime yardım etmek için ne yapabilirim?"

Lucien başını salladı. "Kendine yardım edemezsin. Bu bir vampir ihtiyacı ve sadece beslenmek ateşi söndürecek."

Harika. Tek kelimeyle harika. İstedığım son şey, bir vampir yerleşim bölgesinin ortasında olmak ve bu düzeyde bir ihtiyaçla karşılaşmaktı. "Yine de sen tetikledin," diye hatırlattım ona. "Yani, eğer o" -siktiğimin bağımlısı- "dişlerini tenime yaklaştırmazsan, sorun olmaz."

En iyi ihtimalle hüsnükuruntu.

"Dikkatli olmalısın," diye karşılık verdi Lucien, tam o sırada evden bir çınlama sesi daha geldi. "Senin kanınla benim kanım birbirine karışıkça daha fazla değışiklik meydana gelebilir."

Bir zil sesi daha duyuldu ve hırlayarak vampir hızıyla uzaklaştı, beni çırılçıplak ve şaşkın bir halde bıraktı. Bu bir çağrı olduğu ve Efendi Odaları'na çıplak giremeyeceğim için koşarak havluların bulunduğu rafa gittim ve kocaman kumaş parçalarından birini kaldırdım.

Onu etrafıma sararak temiz ve taze kokusunu içime çekmek için bir an durdum, bu evdeki her şeyin duvarlara ve zemine gömülü kızıl taşların enerjisiyle temizlenip bakımının yapılmasına hâlâ hayret ediyordum.

Eğer bu havluyu yere düşürürsem, anında yok olur.

Çok kullanışlı, özellikle de evinde başka varlıklardan hoşlanmayan usta bir vampirseniz. Bu kadar uzun süre burada kalmama izin vermesi hâlâ bir mucizeydi.

Lavaboya doğru ilerledim, altındaki beyaz dolabın çekmecelerini açtım ve tıpkı buraya son gelişimde olduğu gibi bir sürü eşya buldum. Diş fırçası ve macunu, saç fırçası ve hatta makyaj malzemeleri de dahil olmak üzere birçoğu tanıdık Dünya markalarıydı.

Karıştıra karıştıra ihtiyacım olan eşyaları kullandım ama makyaj yapmakla uğraşmadım. Amacım Carter için olabildiğince itici olmaktı. Gerçi makyaj yapma konusunda ne kadar kötü olduğumu düşünürsek, belki de bir şans vermeli ve palyaço görünümüne b ü r ü n m e l i y d i m .

Banyodaki işimi bitirdiğimde, ki buna ıslak giysilerimi asmak da dahildi, burada sahip olduğum tek takım oydu, Lucien hâlâ dönmemişti. Yatağa doğru ilerleyerek yumuşak yüzeye uzandım ve yatak takımının temiz kokusunun tadını çıkardım.

Bir süre sonra yorgunluk beni zorladı ve enerjimi geri kazanmak için bir dakikaya ihtiyaç duyarak gözlerimi kapattım. Kurdum içimde zayıf bir şekilde kıpırdandı, kan tarafından daha az sıkıştırılmıştı ama hiçbir yerde eskisi kadar güçlü değildi.

Üzgünüm, kızım. Gücünü nasıl geri getireceğimizi bulacağız, söz veriyorum.

Kana susamış olsam da olmasam da Lucien'in dokunuşunu daha çok arzuluyordum ama bunun için kurdumu feda edemezdim. İkisini birleştirmenin bir yolu olmalıydı.

Bir vınlama sesi odayı doldurdu ve başımı çevirdiğimde panjurların yavaşça indiğini, karanlık beni yutana kadar son kırmızı ışığı da sildiğini gördüm. Uyku beni alıp götürdü, sanki bedenim de tıpkı vampirler gibi uyku döngüsü sırasında dinlenmek üzere eğitilmişti. Kısa bir şekerleme beklentime rağmen o kadar derin bir uykuya daldım ki saatler sonra koluma dokunan bir elle sarsılarak uyandım.

Kendime geldim, çılgılık atıyor ve sallanıyordum, telefonumun beni uyandırdığında verdiği tepkinin aynısı. Lucien yumruğumu yere düşmeden yakaladı ve bir kahkaha attı. Odanın alçak, kırmızı ışığındaki bulanık görüşüm sayesinde -eğer yine uyanıklık döngüsüne girdiysem kesinlikle uzun süredir uyuyordum- biraz eğlenmekten fazlasını yaptığını görebiliyordum. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ sabah insanı."

"Siktir git," diye homurdandım, sonra bir esneme beni ele geçirdi. "Uyumayalı uzun zaman oldu." Sonsuzluk ve dünyalar arasında çoklu yolculuklar.

Bakışlarındaki neşe azalmıştı. "Ne yazık ki daha fazla dinlenmek için zamanımız yok. Korumanız ve refakatçiniz sizi seçim süresince kullanacağınız odaya götürmek için burada. Orada size en iyi kıyafet ve aksesuarlar sağlanacak."

Beni hızla uyandıracak bir şey varsa, o da bu ifadeydi.

"Düzgün bir plan yaptık mı?" Nefes nefese kaldım, doğruldum, tamamen çıplaktım ve korkuyordum. "Seçmelerden elenmemi ya da sadece senin tarafından seçilmemi sağlamak için tam olarak ne yapmalıyım?"

Lucien göz açıp kapayıncaya kadar beni yataktan kaldırdı ve titreyen bacaklarımın üzerine dikti. Ben daha başka bir soru soramadan, yatağın diğer tarafında duran bir yığın giysiyi almak için uzandı. "Şimdilik bunları giy. Planı daha sonra tartışırız ama şimdilik bunları giy."

Her seferinde bir olay. İlk işin Carter'a karşı sevimsiz olmak. Bununla başa çıkabilir misin?"

Gülme sırası bendeydi. "Genel olarak çekici olmadığımı doğrulamak için size kötü randevulardan pek çok referans verebilirim."

Lucien yaptığım şakayı komik bulmuşa benzemiyordu ve yüzündeki o acımasız ifadenin hangi kısımdan kaynaklandığından emin değildim. "Giyin," diye tekrarladı. "Aşağıda seni bekliyor olacağız."

Nabzım ve kalp atışlarım hızlanırken o uzaklaştı. Geniş omuzları kapıdan çıkıp gözden kaybolana ve odada sadece ben kalana kadar öylece kaldım.

Ben ve bir yığın kıyafet.

Tam en üstteki parçaya uzandığım sırada Lucien tekrar kapıda belirdi ve elim gömleğime dolanırken donakaldım. Bakışları benimkilere kilitlenmiş, içimi yakıyordu. "Sana dokunan ve kendisine verilen bu lanet hediye takdir etmeyen herkes ölmeyi hak ediyor."

Sonra gitti ve ben nefes nefese neden geri dönüp bana bunu söylemek için çaba sarf ettiğini merak etmek zorunda kaldım. Ve bunun beni neden bu kadar etkilediğini.

Lucien beni Carter'dan uzak durmam konusunda uyarmıştı ama aynı şeyi kendisi için de söylemeliydi. O usta vampire tekrar aşık olamazdım.

Bana nasıl hissettirdiği ya da bedenimin nasıl tepki verdiği önemli değil, kalp kırıklığından bir daha kurtulamayacaktım.

Bu bir gerçektir.

MBana verilen giysileri aceleyle üzerime geçirirken bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Lucien'e ait olduğu belli olan düz siyah gömlek kalçalarımın altına düştü ve

Kendimi giyinmeye devam etmeye zorlamadan önce kıpkırmızı kokuyu içime çektim. Bir sonraki parça benim için çok büyük bir eşofman altı idi, ancak büzgü ipini çoğu yerimi saracak kadar sıkmayı başardım. Bir çift çorap da vardı, onu da giydim ve sonra saçımı taramak için aceleyle banyoya girdim. Uykumdan sonra dağınık olacaktı.

Aynadaki yansıması geniş gözler, büyümüş göz bebekleri, kızarmış yanaklar ve her zamankinden daha dolgun görünen dudaklardı. Hiçbir sebep yokken.

Gerçekte, düzinelerce muhteşem orgazmla sonuçlanan uzun bir hardcore seks gecesi geçirmiş bir kadın gibi görünüyordum. Ki durum kesinlikle öyle değildi.

Demek istediğim, muhteşem orgazmlar yaşamıştım ama bu saatler önceydi, yani tüm bu fiziksel değişimler vampire olan yakınlığımdan ve hem onun hem de benim kanımı içimde karıştırmasından kaynaklanıyor olmalıydı.

Saçlarımı fırçaladıktan sonra yüzümden uzak tutmak için hızlıca ördüm ve zaten geç kaldığım için elimden gelenin en iyisinin bu olduğuna karar verdim.

Yatak odasından çıkıp koridora koşarak merdivenlere doğru ilerledim. Gücün çekimine doğru.

Lucien ve Len'i oturma odalarından birinde bulmak için.

"Len!" diye bağırdım ve doğruca fae'ye yöneldim. "Ne oldu?

Burada ne yapıyorsun?"

Ayağa kalktı ve beni yarı yolda karşıladı, sanki uzuvları ve kasları bizimkilerle aynı şekilde yapılmamış gibi bir perinin zarif hareketiyle hareket ediyordu.

"Merhaba küçük kurt," dedi geniş, gümüşü bir gülümsemeyle. Cüssesi ve ırkının gümüş rengi içinde ne kadar uhrevi ve yakışıklı olduğu da dahil olmak üzere bu erkekle ilgili her şey hayattan daha büyüktü. "Genç Lucien'imiz bir çıkar çatışması nedeniyle kurdunu koruyamadığı için senin koruman olmak için buradayım."

Lucien "onun kurdu" lafı hakkında yorum yapmadı, ben de ne yapacağımı bilemediğim için bunu bir kenara itip yapabileceğim şeylere odaklandım: Len benim korumamdı.

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. Fae tanıdığım ve güvendiğim biriydi, bu da tüm bu seçimin üstesinden gelmeyi çok daha kolay hale getirecekti.

"Ustalar bu süreçte bir yabancıнын benimle olmasını sorun etmiyorlar mı?" İki kez kontrol etmek zorunda kaldım çünkü gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Lucien rahatlamış görünerek, "Efendiler üzerinde azımsanmayacak bir etkim var," dedi. "Kurallara göre, ben ya da bir başkası senin eşliğin için yarışmadığı sürece, istediğin güvenliğe sahip olabilirsin."

İçimdeki son endişenin de dinmesine izin vererek başımı salladım. "O zaman gidelim mi?"

"Evet, beni takip edin. Rehber dışarıda," dedi Lucien.

Arkadaşını gördüğünde hissettiği neşe gitmişti ve yeniden alfa olmuştu, duygularını saklıyor ve dünyanın sorumluluklarının ağırlığını omuzlarına alıyordu.

O anda bir kez daha sadece kendimi ve tüm bunların beni nasıl etkilediğini düşünerek bencillik ettiğimi fark ettim. Lucien benim için gerçekten çabalamış, seçim için adım atmış ve

Hatta daha önce duştayken bile. Uzun zamandır bana yardım ediyor, beni güvende tutuyor ve koruyordu. Seçimle ilgili kurallarına uyarak ve işini zorlaştırmayarak minnettarlığımı göstermeye başlamamın zamanı gelmişti.

Bu iş ne kadar çabuk biterse, hepimiz hayatlarımıza o kadar çabuk geri dönebilirdik.

Lucien ve Len odadan çıktıklarında ben de birkaç adım arkalarından gittim. Hızlı fısıltılarla bir şeyler konuşuyorlardı ama birkaç kelimedenden fazlasını duyamayacağım kadar sessizdi. Güvenliğim ve Len'in gardiyanlardan ve ustalardan neler bekleyebileceğiyle ilgili olduğunu bilecek kadar duydum - muhtemelen dinlemem gereken bilgilerdi, ama konuşmaya zorla girecek enerjiyi bulamadım.

Uyumak işe yaramıştı ve vampir kanı artık yakmıyordu ama kendimi biraz bitkin hissediyordum. Bunun Lucien'in bahsettiği "senin de beslenmen gerekecek" olayının bir parçası olup olmadığını merak ettim. Yani, hayatımın geri kalanında bu olursa ne yapmam gerekiyordu? Torbalanmış kan mı çalışacaktı?

Kulağa ne kadar iğrenç gelse de, en azından bunun beni Mera ve diğerleri kadar uzun süre hayatta tutacağını biliyordum. Belki de amacım kendimi vampir kanından sonsuza dek nasıl kurtaracağımı bulmak ve normal hayatıma geri dönmek olmalıydı. Elbette, düşünecek seçeneklerim olduğundan emin olmak için önce seçmeleri geçmem gerekiyordu.

Güvenlik kapılarından çıktığımızda Lucien Len'le konuşmasına ara verip etrafına bakındı. "Rehber bizi Odalarda beklemesini söyledim ama beni görmezden geleceğini düşündüm."

Belli ki Kızıl Ev'in efendisini görmezden gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Len alçak sesle gülerek, "Burada herkes seni dinliyor," dedi.

Lucien ilerlememizi işaret etmeden önce etrafına bir kez daha baktı. "Bu bir emir değildi ve ben diğerlerinin

Ustalar, Bee'nin kaçak olmasından endişelenerek onun varlığı konusunda ısrar ederlerdi."

"Ya da bir el ilanını," dedim sertçe, çünkü lakabım artık yeni bir anlam kazanmıştı.

Lucien'in bakışları benimkilerle buluştuğunda içten içe kaynayan bir ateşle doldu. "Ya da bu."

Bu bölümden çıkıp labirentin başka bir bölümüne girmeden önce Kızıl Ev'in sokaklarından geçerek ilerledik. Lucien belli ki bugün en kısa yolu seçmişti.

Len bizimle kaldı, labirente benzeyen sokakların tasarımı hakkında hiç de meraklı görünmüyordu, bu da bana buraya daha önce geldiğini söylüyordu. "Lucien olmadan Kızıl Şehir'den çıkış yolunu nasıl bulacağını biliyor musun?" Ona sordum. "Seçim sırasında kaçmamız ya da saklanmamız gerekirse diye."

Fae bana göz kırptı. "Sanırım bunu halledebilirim; buraya birkaç kereden fazla geldim."

Lucien benimkine uymak için hızını yavaşlattı. "Başın belaya girerse önce beni çağır. Vampirlerle tek başına başa çıkmaya çalışma. Len bile Carter ve muhafızlar da dahil olmak üzere on efendinin tüm gücüne karşı mücadele edecektir."

"Seni nasıl arayabilirim?" Ben de karşılık verdim. Bu dünyada telefon yoktu, bu yüzden benimki kitapçıdaki masamın çekmecesindeydi.

Yüz ifadesi değişmedi. "Len nasıl yapılacağını biliyor. Ve her zaman yanında olacağı için senin bilmene gerek yok."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Her zaman, ha? Yani, duşta bile mi?"

Eller pazularıma o kadar hızlı dolandı ki, nefesim kesildiğinde çoktan yerde sallanmaya başlamıştım. Vampir hızı hiç adil değildi.

Şokumu atlatır atlatmaz elimden geldiğince sert bir tekme attım ama piç kurusu vuruşumu yandan çelmeyi başardı. Ayakkabım pantolonunun kenarına sürtündü. "Beni hırpalamayın kes," diye hırladım, ateşlenmişim.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Duşta kimse sana dokunamaz, Bee." Gözleri kararıyor, bakışları içimi yakıyordu ve tek soluyabildiğim onun kokusuydu. Oksijen kaybolmuş, yerini kirazlar almıştı. "Duşta birine ihtiyacın olursa beni çağıracaksın, başka kimseyi değil." Kavrayışı sıkılaştı; tenimdeki sert tutuş bana bir şeyler yapıyordu. "Paylaşmayı pek sevmem ve burada geçirdiğin süre boyunca bana ait olacağına dair bir anlaşma yaptık."

Başım dönerken ne zaman böyle bir anlaşma yaptığımızı hatırlamakta zorlanıyordum ama onunla tartışmanın bir anlamı olmadığı açıktı. Eğer hain vajinam herhangi bir gösterge ise, Lucien'in geçici olarak bize sahip olması tam ona göre idi. Bu arkaik bir kavramdı ama yabancıysa olduğum bir şey değildi, çünkü şekil değiştirenler tamamen hayvani iddialarla ilgiliydi. Sadece bunu bir vampirden beklemiyordum.

Dokunuşunun altında eğilirken, kafam uyluğumdaki ve klitorisimdeki dişlerinin anılarıyla doldu ve utanç verici bir şekilde ağır nefes alırken delici yeşil gözlere bakmak zorunda kaldım. Lucien'in ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama beni bırakmamıştı, bu da benim onayımı beklediğini gösteriyordu.

"Tamam," dedim sonunda. "Len'i davet etmeyeceğim-"

Göğsü beni rahatsız edecek kadar gürlledi.

"Len ya da *başka biri* duşuma girerse," diye homurdandım, hayal kırıklığı içimi kemiriyordu.

Serbest bırakıldığımda ayaklarım yere çarptı ve ikimiz de döndüğümüzde sırttan bir Len'in bizi izlediğini gördük. Lucien arkadaşına hiçbir şey söylemedi, bana ayak uydurmak için çabalatan bir hızla ilerliyordu. Girişteki nöbetçi grubuna ulaştığımızda Lucien en yakındakine seslendi.

"Seçim için kendisine tahsis edilen odaya kadar eşlik edilmesi gerekiyor. Fae güvenliğinin her zaman onunla kalması gerektiğini de unutmayın."

Her ikisi de Lucien'den daha küçük ve daha az korkutucu olan muhafızlar başlarını hızlıca sallayarak onayladılar. "Evet,

Efendi Lucien," dedi en yakındaki, elini tamamen tıraşlı kafasının üzerinde gezdirerek rahatsızlığını gösterdi. "Her şeyin halledildiğinden emin olacağız."

Lucien cevaptan pek tatmin olmuşa benzemiyordu, çünkü dönüp gitmeden önce bana hızlı bir bakış attı -görünüşe bakılırsa son bir sağlık kontrolü-. Len arkamdan yaklaşarak sırtımı korumaya aldı. "Bizi takip edin," dedi kel vampir. "Seçime çağrılanların hepsi Odaların en üst katına yerleştiriliyor."

Bu, gördüğüm iki kadın üzerinde ne olduğuna dair sorularımdan birine cevap oldu.

Adının Galco olduğunu öğrendiğim güvenlik görevlisi, bizi binanın içinden geçirip zemin kattaki bir kapının arkasına gizlenmiş, varlığından bile haberdar olmadığım bir dizi merdivenden yukarı çıkarırken seçim hakkında sohbet etti.

"Üç yüz yılımın çoğunda efendiler için güvenlik görevlerinde çalıştım," dedi ela gözleri coşkuyla parlayarak. "Bir vampir için gencim ve efendiler için çalışmak vampir olmak için bir basamak. Ön kapıları sadece iyi düzeyde güce sahip olanların korumasına izin veriyorlar, bu yüzden bunun önümüzdeki birkaç bin yıl içinde benim için büyük şeylere yol açacağını umuyorum."

"Bütün vampirler sonsuza kadar mı yaşar?" Ona sordum.

Galco merdivenlerde durduğu yerden geriye döndü, sorum karşısında biraz şaşırmış gibiydi. Garipti ama buraya son gelişimde bu soruyu hiç sormamıştım. Lucien çok yaşlı olduğu için sorduklarını düşünmüştüm ama belki de tüm vampirler o kadar uzun ömürlü değildi.

"Hepsi değil," dedi Galco, bu düşüncayı doğrulayarak. "Sadece en güçlü ve en eski soylar sonsuza dek yenilenir. Ama hepimiz uzun süre yaşarız. En zayıf olanlar bile bin yıl yaşar ve usta olanlar sonsuza dek yaşar." Omuz silkti. "Lucien'i kızdırmazlarsa ve o da onları yok etmezse yaşarlar."

Galco merdivenlerden yukarı doğru yolculuğuna devam etti ve bana eğer bir meleze dönüşmezsem

sadece birkaç yüz yıl yaşayabilirim. Mera'nın ve Lucien'in hayatından çok kısa bir süre sonra çıkmış olurum.

Berbat bir nedenden ötürü, bu dünyadan bu kadar erken ayrılma düşüncesi göğsümü ağrıyordu. Sevdiğim herkesi terk edecektim.

Onlar hayatlarına devam eder, maceralar yaşar ve ben öbür dünyada onlardan herhangi birinin perdenin benim tarafıma geçip geçmeyeceğini merak ederdim.

Kahretsin, şu anda bunun üzerinde duramazdım. Gelecek hakkında endişelenmek beklemek zorundaydı ve belki de bir ebedinin varlığının bile kısa kesilebileceğini hatırlamakta fayda vardı. Lucien'in kardeşi Alistair, Çöl Toprakları'nda öldürülmüştü.

Hayat kısaydı, bu yüzden sahip olduğum her saniyenin tadını çıkarmak için savaşmaya odaklanacaktım.

G Onu sıradan merdivenlerden yukarı doğru takip ederken alco gevezelik etmeye devam etti; gerçekten de tanıdığım en dost canlısı vampirdi. Geri kalanların

sadece huysuz yaşlı pisliklerdi.

Len arkamda sessiz, koruyucu, gümüş bir şerit halinde kaldı ve onun orada olduğunu bilmek beni rahatlattı. Kapıya vardığımızda, Galco'da yeni bir arkadaş edinmiş gibi hissediyordum. "Bir sorunuz olursa beni bulun, Bayan Simone," dedi bana geniş bir gülümsemeyle, görebildiğim tek şey azı dişleriydi. "Ve aramızda kalsın, umarım bu işi kazanırsın."

Ona kazanmanın seçimden istediğimiz son sonuç olduğunu söyleyemeden gitti. Yine de seçeneklerden biri Lucien'i "kazanmak "tı, bu yüzden belki de onun umudunu kabul edebilirdim.

Bana tahsis edilen oda, ahşap bir yatak başlığının tepesinde bir yatak bulunan makul bir büyüklükteydi. Kırmızımsı kahverengi ahşaptaki süslü oyma desenler orman yeşili yatak takımıyla dengelenmişti, yeşilin çeşitli tonlarındaki bir düzine yastıktan bahsetmiyorum bile, bunların hepsi yatağa lüks ama aynı zamanda rahat bir his veriyordu.

Yan tarafta küçük bir oturma alanı ve iki açık kapı vardı; bunlardan birinde beyaz fayansları görebiliyordum

aracılığıyla. Kendi banyomun olması büyük bir rahatlamaydı; görünüşe göre Len'in beni korumak için o kadar yaklaşmasına izin verilmediğinden, kimse beni çıplak olarak pusuya düşüremezdi.

Fae, taba rengi deri koltuklardan birine uzanmadan önce odayı hızlıca kontrol etti "Asla çok güvende olamazsın," dedi ben yaklaşıırken. "Şu andan itibaren, önce bana sormadan hapşırmaman en iyisi olacak."

Gözlerimi kısarak kollarımı kavuşturdum ve Lucien'in gömleğinin geniş kenarlarını içeri çektim. "Ben yemeden önce yemeğimin tadına mı bakacaksın?"

Ben olsam olmuştur yarım Şaka yapıyorum, ama oaldı ve soru çok ciddiym. "Gerekirse yaparım. Şimdilik bu odaya bazı taşlar yerleştireceğim, bu bölgeyi güvende tutacak... ya da en azından uyaracak Biz için tehlike. Fakat Dışarıda Orada vardır çok birçok değişken var. En iyisi her duruma ihtiyatla yaklaşmak." Tekrar ayağa kalkarak paltosunu açtı ve iç ceplerinden taşlar çıkardı. Odanın içinde dolaşarak taşları farklı aralıklarla yerleştirdi; bunlardan birkaçı yastık yığınının altındaydı. Her bir taşı yere bıraktığında Enerji tenime aktı.

"İnanılmaz," dedim. "Fae gücünü benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Keşke Dünya'da arkamı kollamak için bu mücevherlerden birkaçına sahip olsaydım."

Len'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Dünya'da bu kadar tehlikeli mi?" diye sordu.

"Hem evet hem hayır." Omuz silktim. "İnsanlar savunmasızdır ve genellikle doğanın kendisi tarafından incitilirler. Daha da kötüsü, birbirlerine zarar verirler. Şekil değiştirenler de bunu yapar ama biz çok daha az kırılabiliriz. Yine de boktan bir sürünüz varsa, hayat gerçekten zor olabilir."

Mera bunu doğrulayabilir. Ve kendi yöntemleriyle, ailem hayatımı cehenneme çevirmişti.

Len başını sallamadan önce sözlerimi düşündü. "Uzun zamandır görmezden geldiğim Dünya'ya olan bu çağrıyı hissediyorum. Her zaman bunun Gölge'yle ilgili olduğunu düşünmüştüm ama ne kadar uzun sürerse buna olan inancım

o kadar azalıyor. Oraya yolculuk etmeyi ve gücün çağrısını takip etmeyi düşünmem gerekecek. Belki de

Valdor'la işimiz bittiğinde beni şekil değiştirenlerle ve insanlarla tanıştırabilirsin."

"Bunu yapabilirim."

Len kanepedeki yerine oturmadan önce başıyla teşekkür etti. "Sadece bir yatak olduğuna göre," dedi, "burada uyuyacağım."

"Bu jestin için minnettarım," dedim derin bir nefes almadan önce, "ama paylaşmak istersen benim için sorun değil. O kanepeler rahat etmek için yeterince büyük görünmüyor."

Onun boyutlarında bir varlık için değil. "Yatak da kocaman," diye ekledim.

Bir yabancıyla aynı yatakta uyumak benim için iyi bir zaman değildi. Yani, bu konuda okumak en sevdiğim mecazlardan biriydi, ama gerçek hayatta biraz garip geliyordu. Muhtemelen bunun Len'e ilgi duymamamla daha çok ilgisi vardı, bu yüzden eğlenceli bir gece sarılması şansı yoktu.

şüphesiz Lucien olsaydı daha farklı hissederdim.

Sakin oraya gitme.

Len'in kahkahası dikkatimi dağıttı. "Kendimi sağlam bir dayaktan kurtarmak için, bu cömert teklifi üzülererek reddetmek zorundayım. Burada rahat edeceğim, teşekkürler."

Ona kimin haddini bildireceğini sormadım çünkü ikimiz de Lucien'in sokaktaki küçük sahnesine tanık olmuştuk. Ben buradayken bana sahip çıkmıştı ve Len asla arkadaşına karşı gelmezdi.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye kabul ettim. "Daha önce hiç aynı yatağı paylaşmamıştım... Kim bilir uyumda neler yapıyorumdur."

Len'in kahkahası içimi yeniden ısıttı; anlaşılan kendimi aptal yerine koymaktan ve bu eski, güçlü erkekleri eğlendirmekten hoşlanıyordum. Ama bunun için daha fazla zaman yoktu. Oyun yüzümü takınmam ve Katu Taşı'nı ve diğer efendileri Carter'ın eşi *olmadığıma* ya da Lucien'in eşi olduğuma nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekiyordu.

İçimdeki Lucien'in kanı iyi bir başlangıçtı ama bundan daha fazlası gerekecekti.

Onu tanımam gerekiyordu; araştırmam gerekiyordu.

Şanslıydım ki elimin altında en iyi Lucien kaynağı vardı: Len, onun en iyi arkadaşı.

Len koruma görevi için kaydolmuş olabilir, ama şimdi aynı zamanda ansiklopedi-Lucien görevindeydi çünkü bu, başarmam gereken bir dersti.

Mazeret yok.

N Sonraki birkaç saat boyunca kimse bizi rahatsız etmedi ve ben de bu süreyi Len'i Lucien'in kişiliğinin her yönü hakkında sorgulayarak geçirdim. Usta vampir hakkında çok şey biliyordu,

En sevdiği renkler olan deniz mavisi ve siyahtan, en sevdiği yiyeceğe kadar: tabii ki kan ve Dünya'dan gelen elmalar; hayatta hiç kan bağı olan akrabası olmadığı gerçeğine kadar. Soyunun son üyesiydi ve bu beni beklediğimden daha çok üzdü. Len bana "Ailesi bu kasabayı inşa etti" dedi. "Bu yüzden Crimson City'nin resmi-gayri resmi adı Crimson City."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim, kasabanın ve evinin aynı adı taşımasını hiç sormadığım için kendimi aptal gibi hissederek.

"Evet, o bu dünyanın kraliyet ailesinden, ama bunu hiç istemedi."

Bu doğrudu. Lucien elinden geldiğince sade bir hayat yaşamak istiyordu. Ne yazık ki, parıltısı saklayamayacağı kadar parlaktı.

"İyi yıllanmış viski ve viskiyi sever," diye devam etti Len, düşüncelerimin dağıldığını fark etmeden. "Ve parlak, güçlü nesnelere karşı bir zaafı var. Şimdi bunu kolayca kontrol edebiliyor ama gençken taşlarım için sürekli bana meydan okurdu."

Lucien hakkındaki bu küçük sırları öğrenmek, sadece bu seçimi atlatmak ve muhtemelen hayatından çıkmak için gerekli olsalar bile, bir hediye gibi hissettiriyordu.

"Kadınlarda nelerden hoşlanır?" Ben sordum. "Ustaların ondan seçmesini beklediği bir 'tip' var mı?"

Bu onu bir an duraksattı. "Aslında Lucien tüm playboy kişiliğine rağmen aşk hayatı konusunda çok ketumdur. Onun ciddi biriyle çıktığını hiç görmedim, dürüst olmak gerekirse hiçbirimiz çıkmadık. Ama Lucien bir ilişkiye geçici olarak bile yatırım yapacak kadar kendini vermiyor."

"Neden?" Biraz şaşırarak sordum. Lucien'in hayatının bu noktasında biriyle çıkmadığını düşünmüştüm, hiç çıkmadığını değil. Yani... toprak kadar yaşlıydı, bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Ebeveynleri arasında kan bağı vardı," dedi Len yumuşak bir sesle. "Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama annesini yok eden şeyin daha fazla çocuk sahibi olmanın bir yolunu aramak olduğuna inanıyorum, sonra da babası onu takip etti."

Olay olduğunda muhtemelen dört yüz yaşında olmasına rağmen Lucien'i genç bir çocuk olarak hayal ettiğimde kalbim sızladı. Acaba onlar için yeterli olmadığını mı düşünüyordu?

Bunu anlayabilirim.

Belki bir gün bana hikâyeyi paylaşacak kadar güvenirdi ama Len'in bile en ince ayrıntıları bilmiyor gibi görüldüğü düşünülürse, bu ihtimal düşüktü. Lucien'in bir eş ya da çocuk istemediğine dair yaptığı yorumlar hakkında biraz fikir sahibi olmamı sağladı, bu da onun bu seçime katılma isteğini daha da takdir etmemi sağladı.

Bundan bir eş bulmayı planlamadığını biliyordum, en azından gerçek bir eş, ama sadece kaydolmak bile onun için biraz tetikleyici olmuş olmalı.

Alçak bir müzik sesi odada yankılanarak düşüncelerimi ve bilgi toplama seansımı böldü. Len bir anda ayağa kalkıp koltuğundan kalktı ve ben daha ayağa kalkamadan kapıya geldi. Kapıyı açtığında

Orada minyon bir kadın görecek kadar yakındı. Dar siyah bir elbise, yüksek siyah topuklu ayakkabılar giymişti ve Len'i aşağı yukarı süzerken baştan çıkarıcı bir ifade takınıyor, başını geriye doğru eğerek koyu renkli, kusursuz buklelerinin omurgasından aşağıya dökülmesini sağlıyordu.

Badem şeklindeki kahverengi gözlerinden dolgun pembe dudaklarına kadar her şeyi çekiciydi; Len onu dikkatle izlerken bunların hiçbirini fark etmemiş gibiydi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, sesi sertti.

"Umarım öyledir. Ben seçilmişlerden biriyim." Sesi yumuşaktı ve r'leri yuvarlarken mırıltılı bir sesle vurgulanıyordu. "Kendimi tanıtmak ve kaçırdığım bir duyuru olup olmadığına bakmak için geldim."

Len'in paltosuna dokunmak için elini uzattı ama adam o kadar hızlı kenara çekildi ki kırmızı uçlu pençelerini batırmasına fırsat kalmadı. Çıplak tırnaklarına ve çok büyük giysilerime baktım ve bu seçimi kaybetmenin çocuk oyuncağı olacağını düşündüm.

Len'in etrafından dolanarak ona bir gülümseme attım.

Sahte, sahte bir gülümseme. "Yani güzel için tanışmak sen," I dedi aşırı neşeyle. Bazen oyunculuk yeteneklerim gerçekten işe yarıyordu. "Ben Simone. Ve henüz herhangi bir açıklama duymadık."

O güzel kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve bana dudak bükmediğinde ya da kötü kız yorumları yapmadığında şaşırdım. Bunun yerine daha parlak gülümsedi. "Simone." diye haykırdı. "Çok güzel bir isim. Ben Hattie ve bu seçkide yer almamak için can atıyorum. Lütfen bana senin de aynı şeyi hissettiğini söyle."

O anons sırasında beni bir nefeslik havayla devirebilirdiniz.

Ona o kadar çok göz kırptım ki muhtemelen kriz geçirdiğimi düşündü. "Seçimin bir parçası olmak istemiyor musun? O zaman neden buradasın? Vampirlerin seçme şansı olduğunu sanıyordum."

Kabaca yutkundu, mükemmel, beyaz dişleri ve sevimli azı dişleri kayboldu. "Benim ailemde fazla

Güç. Annem başarı b a s a m a k l a r ı n ı tırmanmak için onların anahtarı olduğuma inanıyor. Benim için başka seçenek yoktu."

"Ben ya da," I Kabul edildi, hissetmek a garip duyu Bu kafa karıştırıcı hatunla bir akrabalık bağı kurdum. "Ben vampir bile değilim." Hattie başını salladı. "Evet, bunu duydum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu yüzden ilk olarak senin kapını çaldım. Diğerlerinin hepsi kazanmak için buradalar ve bir efendinin sikine ulaşmak için sırtlarından bıçaklayıp tırnaklarıyla kazıyacaktılar. Bu arada, ben komşu çocuğuna aşığım ve onun bana aşık olmaması için her şeyi yaparım. kazan."

İçimden bir homurtu geçti. Bana Mera'yı hatırlattı ve en iyi arkadaşımı özlediğimi hissederek uzanıp Hattie'nin elini tuttum. "Tamam, sen ve ben seçme kankalar olmak üzereyiz," dedim rahatlayarak. "Birbirimize yardım edebiliriz. Birbirimizden ayrılmayalım."

Başını salladı. "Bunu gerçekten çok isterim. Hiçbir zaman fazla arkadaşım olmadı, kimse zayıf aileleri sevmez."

Vampir politikaları şekil değiştirenlerinkine o kadar benziyordu ki... Hepsinden nefret ettim.

Onu bırakmadan önce elini bir kez daha sıkarak, "Benimleyken bu konuda asla endişelenmene gerek yok. Ben güç peşinde koşan biri değilim."

O cevap veremedi bir başka zil sesi alanı doldurdu, ama bu sefer tüm koridor boyunca. "Açılış töreni dört güneş hareketiyle başlayacak," diye anons etti robotik bir ses. "Giymeniz için eşyalarınız teslim edilecektir. Eğer gelmezseniz, eleneceksiniz."

Hattie bana döndü. "Keşke benim için de bu kadar basit olsaydı. Kendi yaptıklarım yüzünden ilk turda elenseydim, ailem beni evlatlıktan reddederdi."

"Ben de bu şekilde ortadan kaldırılamam," dedim hüznü bir kahkaha atarak. "Yoksa beni kalıcı olarak ortadan kaldırırlar. Tek umudum ya taş tarafından reddedilmek ya da daha sonra beni serbest bırakmayı kabul eden Lucien için seçilmek." Bunu yapmayacaktım.

Planın çok derinlerine inin, ancak bundan bahsetmek bir sorun olmamalı.

Hattie doğruldu, gözleri daha da büyüdü. "Lucien? Yani... Kızıl Ev'den Efendi Lucien?"

Başımı salladığımda sessiz bir çığlık atarak ağzını açtı. "Dünyanın en gözde bekârı o," diye fısıldadı çıldırmış gibi.

Haklısın. Bunu unutmuş değildim ama bazen yine de beni şaşırtıyordu. Lucien burada önemli biriydi. Büyük, çok büyük bir olay.

"Cidden size ustaların kim olduğunu söylemiyorlar mı?" Ona sordum.

Başını salladı, hırıltılı bir kahkaha attı. "Sanki bize bir şey söyleyecekler de. Çoğu dışının umurunda bile değil. Sadece ailesinde yeterince gücü olan ya da zaten bir eşi olan birkaçı hayır der. Ve çiftleşmiş dişilere asla davetiye göndermedikleri için, katılım her zaman yüzde yüz olur."

O sırada koridordaki tüm kapılar çarparak açıldı, hızlı bir sayımla otuz kadar kapı ve bu kapılardan çoğu Hattie gibi giyinmiş dişi vampirler çıktı. Ya da daha abartılı. Hattie'nin göğüsleri ve kıcı en azından biraz örtülüydü.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Sessizce arkamda duran Len'e bakarak yüksek sesle merak ettim. "Dört güneş hareketi dediler." Hatırladığım kadarıyla bu da yaklaşık dört saat demekti.

Kimse bana cevap veremedi, bir enerji kıvılcımını koridordan aşağıya doğru ilerlerken kanım cızırdadı ve Len beni odaya çekerken büyük, ahşap bir sandık açık kapımın önüne indi.

"Giysilerimiz geldi," dedi Hattie iç çekerek. "Hazırlanmamak için bahanemiz kalmadı gibi görünüyor."

Yeni vampir arkadaşım zaten hazır gibi göründüğünden, ne giyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre burada bizim için daha seksi kıyafetler varmış.

Muhtemelen yeni arkadaşlarımızı etkileyecek
kadar seksi. Yeni efendilerimizi.
Vampirler berbattı.
Normalden daha fazla şekilde.

A Hattie açılış töreninde beni bulacağına söz verdikten sonra, birkaç kapı aşağıdaki odasına doğru yola çıktı ve bavulunu zahmetsizce içeri taşıdı. Aşağı uzandım.

Benimkini tutmaya çalıştım ve bir santim bile kaldıramadığımı fark ettim. "Bu ne saçmalık?" Hırlayarak yan kolu daha sert çektim. "Bunun içinde ne var? On ton ağırlığında olmalı."

O kadar büyük bir sandık bile değildi ama yine de şekil değiştirenlerin gücü onu yerinden oynatmaya yetmedi. Len yanımdan geçip kolu tutarken kısık bir kahkaha attı. Gösteriş meraklısı olduğu için neredeyse hiç çaba harcamadan kaldırmayı başardı.

Ben ters ters bakarken bana, "Davayı çevreleyen büyü özü onu ağırlaştırıyor," dedi. "Kendi gücünüzle karşı koymanız gerekiyor ama bir şekil değiştiren olarak bu daha zor."

En küçük vampir dışıdan bile çok daha güçsüz olmamdan hoşlanmayarak, "Ben olsam anlardım," diye homurdandım. Bu seçmede gerçekten yarışıyor olsaydım, başım gerçekten belaya girerdi.

Len sandığı raflar ve askılarla dolu küçük odanın yanına bıraktı. Yan taraftaki iki büyük pirinç kolu tıklayarak açtım ve neyse ki kapağı fae yardımı olmadan kaldırabildim. İçindekiler göz kırpmama neden oldu; bu canavarın ağırlığı anlam kazanmaya başlamıştı. "Bunların hepsini nasıl sığdırmışlar?" diye sordum.

Len uzandı ve elini kenarından geçirdi. "Sihir," dedi kısaca. "Dış hâlâ normal bir gövde gibi görünse de içini büyütmüşler."

Zekice bir numara.

Her şeyi yerleştirmemiz bir saatten fazla sürdü: kabarık balo elbiseleri, gündelik kıyafetler, tuvalet malzemeleri ve Dünya'dan gelen bir şekil değiştiren olarak benim için eklendiğini tahmin ettiğim bazı eşyalar.

"Vampirlerin tampona ihtiyacı yoktur, değil mi?" Len'e sordum ve hakkını yemeyelim, bir şekil değiştirenin kızgınlık döngüsünden sonra vajinasından kan fışkırması fikri onu korkutmadı.

"Sizinle benzer bir üreme döngüsüne sahip olduklarına inanıyorum," dedi bana. "Shadow, şekil değiştirenlerin yapısının çoğunu, Solaris Sistemi'ne bağlı diğer ırkların özelliklerini de içeren kendi bilgisine dayandırdı."

Bu da diğer dünyalarla olan uyumluluğumuzu, onların havasını soluyabilmemizi ve bazı dillerini anlayabilmemizi açıklıyordu.

"Sence bu gece resmi mi?" Ellerimi birçok muhteşem elbisenin üzerinde gezdirerek sordum. Vampirler iyi bir zevke sahipti ve ayakkabı seçimine hiç girmiyorum bile. Bu kıyafetleri beni bu işe sürüklemelerinin karşılığı olarak yanımda nasıl götüreceğimi bulmam gerekiyordu.

Len, "Açılış gecesi kesinlikle siyah kravat olacak," dedi. "Kıyafet seçiminde yardım ister misin?"

Başımı salladım, ne giymek istediğime çoktan karar vermiştim. "Bu elbise olmalı," dedim ve kızıl-kırmızı bir numaraya uzandım. En sevdiğim renk. "Bu bebek bu gece giyilecek, yarın ölürsem falan diye."

"Asla olmayacak," dedi Len gülümseyerek. "Ama bu harika bir seçim. Hazırlanman için seni biraz yalnız bırakayım."

Yanımdan geçerken kolunu tuttum ve bakışlarımla buluşmak için döndüğünde gülümsedim. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Beni vampirlerin pençesinden kurtarmak için değerli vaktinizi ayırdığınız için. Gerçekten minnettarım."

Beni birkaç rahatsız edici saniye boyunca inceledi ve ben kıvrınmamayı zar zor başardım. Bu erkeklerin ruhunuzun derinliklerine bakması rahatsız ediciydi. "Hiç ailen olmadı, değil mi?" diye sordu tüm kırık parçalarımın saplanan yumuşak bir ses tonuyla.

"Ailem vardı," diye söze girdim. "Sadece sürüyle benden daha çok ilgileniyorlardı. Mera arkamı gerçekten kollayan tek kişi oldu, ama onun her zaman uğraşması gereken o kadar çok şey vardı ki, onu çoğunlukla sorunlarımın dışında tuttum."

Kahretsin, neden dudağım titriyordu? Muhteşem, güçlü bir fae'nin önünde ağlamamak için kararlılıkla savaşırken gözlerim yandı. "Kendi başıma başardım," dedim sonunda ve konuşmanın bu şekilde bitmesini umdum.

Hâlâ ona tutunduğumu fark edince tutuşumu bıraktım ama Len hareket etmedi. "Artık bir sürün var," dedi alçak hipnotik ses tonuyla. "Birbirimiz için yaptığımız şey bu, soru sormadan ve teşekkür etmeye gerek duymadan. Birlikte duruyoruz, böylece hiçbirimiz asla düşmeyeceğiz."

Lanet olsun. Orospu çocuğu beni kesinlikle ağlatacaktı.

Neyse ki ben kendimi kaybedemedim gitti ve ben de tutamadığım birkaç damla gözyaşımı akıtmak için duşa kaçtım. Sıcak su, içeride kalmadığında acıyı temizlemek için harikaydı.

Kendimi durumları bölümlere ayırma konusunda bir uzman olarak görüyordum, aklımı kaybetmeden bu pozisyona gelmemin nedeni de buydu. Seçilim, kana susamışlık ve muhtemelen bir meleze dönüşmek, bunları beynimdeki bir kutuya yerleştirip kapağını kapatabildiğimde önemli değildi. Ama nasıl olduysa Len birkaç cümleden fazla bir şey söylemeden beni parçalara ayırmıştı.

Ya da belki de Lucien bedenimi yutup parçalanmış ruhumu sahiplendiğinde bunu başlatmıştı.

Dişlerimi fırçalamanın yanı sıra saçımı ve yüzümü temizlediğimde ve verilen banyo malzemelerini kullandığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ve kesinlikle çok daha temiz.

Çeşitli saç aletleri ve makyaj malzemeleri kullanarak kendim üzerinde çalışmaya başladım ve otuz dakika içinde uzun, parlak buklelerim, rimel ve sürmelerim ve kırmızı, dolgun dudaklarım oldu.

Havlumu giyip külotumu ve elbisemi aldıktan sonra aynanın karşısına geçtim. Kıp kırmızı elbise derin, zengin bir renkti ve zeytin tenimi güzel bir şekilde tamamlıyordu. Bu stille sütyen giymenin bir yolu yoktu, bu yüzden kırmızı bir tanga çektim ve elbisenin başımın üzerinden aşağı kaymasına izin verdim. Elbiseyi giydikten sonra, orta sınıf göğüslerimi (C cup) sonuna kadar ayarladım, böylece güzelce oturdular.

Arkası olmayan ve alt kısmı kıcımın hemen üstünden başlayan bu dar elbisede çok fazla destek yoktu ama her şey yerli yerinde görünüyordu. Yansımamı daha iyi görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Buradaki aynalar Dünya aynalarıyla aynı malzemeden yapılmamıştı ama hafif bozulma beni rahatsız etmedi.

İpeksi etek çıplak ayaklarımın etrafında sallanıyordu; biraz uzundu ama topuklu ayakkabı giyersem mükemmel olacaktı. Görünüşe göre vampir enerjisi bir şekil değiştirene dokunmadan bile nasıl ölçüp biçeceğini biliyordu. Ürkütücü ama kullanışlı.

Buklelerimi bir omzumun üzerinden savurarak derin bir nefes aldım, olabileceğim kadar hazırdım. Artık k ı ç ı m ı kaldırıp hayatımın en önemli rolünü oynamanın zamanı gelmişti.

Banyodan çıktığımda, bana verilen birçok ayakkabının arasında bir dizi çarpıcı gümüş topuklu ayakkabı buldum. Topukları stilettolardan biraz daha kalındı, bu da bu şekil değiştiren kişinin yürümesini çok daha kolaylaştırıyordu. Bu gece yüz üstü düşmemeyi gerçekten çok isterdim.

Her birine adımımı atıp doğrulurken alçak bir ısıklık duydum. Döndüğümde Len'in siyah smokiniyle parlak bir tanrı gibi görüldüğünü gördüm. Saçlarındaki, tenindeki ve

gözlerindeki gümüşü detaylar koyu renk takım elbiseyle vurgulanmıştı. Omuzları

Daha geniş görünüyordu, bacakları daha uzundu ve topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde yükseliyordu.

"Planın kendini seçtirmemek olduğunu sanıyordum," dedi gözleri parlayarak. "Mera'yla kırmızı elbiseli canavarı baştan çıkardığında olanlar hakkında konuşmalısın. Üstünü değiştirsen iyi olur."

İltifatından beklenmedik bir mutluluk duyarak güldüm. Kibirliydim, her neyse. Ama gerçekte, o güzellikler arasında asla öne çıkamayacağımı biliyordum.

"Vampir dişileri gördüm," diye hatırlattım kahkahalarım kururken. "Giriş yapmam konusunda endişelenmen için bir neden olduğunu sanmıyorum. Yine de çoğunlukla, güzel bir elbise ve makyaj bu gibi etkinliklerde zırh kadar iyi olabilir. Bu gece tüm korumaya ihtiyacım var."

Len bana elini uzatmadan önce başını salladı. "Ben senin arkadayım güzelim. Sen sadece dışarı çık ve vampirlere şekil değiştirenlerin nelerden oluştuğunu göster. Senin gücünü hafife almaları onların çöküşü olacak."

Kolumu dirseğinin kıvrımına doğru kaydırdım ve "Sen oldukça iyi bir ekürisin" dedim.

Neden koruyacak ve tapacak bir eşi olmadığını sormak dilimin ucundaydı ama hikayesinin çok kişisel olduğundan ve belki de henüz o paylaşım noktasında olmadığımızdan endişelendim.

Shadow ve arkadaşlarının hepsi, her biri kendi sebeplerinden ötürü, çok uzun zamandır eşlerinden yoksundu. Ancak şimdi iki tanesi düşmüştü, belki de yakında hepsi kadim kalplerini evcilleştirecek birini bulmaya başlayacaklardı.

Ya da belki de çok fazla romantik fantezi hikayesi okuyordum ve seçime odaklanmalıyım.

Koridora girdiğimizde aynı anda sadece birkaç vampir daha çıkıyordu ve hiçbirinin yanında benim gibi bir refakatçi yoktu. Kimse bizimle konuşmadı ve ben de bana yöneltilen değerlendirci bakışları görmezden gelmek için çok uğraştım. Belli ki kimse kurdun varlığına şaşırmamıştı ama bundan memnun da değillerdi. İfadelerinden de anlaşılacağı üzere.

Ama yanımdaki Len sayesinde kimse bana yaklaşmadı.

Diğerlerini odalar koridorundan takip ederek merdivenlere ulaştık ve en büyük balo salonlarının bulunduğu zemin kata indik. Topuklu ayakkabılarım en kolay merdiven giysisi değildi ama Len'in sabit tutuşu altında bir kez bile sendelemedim.

Bununla birlikte, dibe indiđimde sırtımda birden fazla mecazi hańcer varmıř gibi hissettim. Neyse ki gerçek hańcer yoktu.

En azından henüz değil.

Lanet olası seçim başlasın.

S Vampir balo salonuna girmek bir peri masalına adım atmak gibiydi. Karanlık, lezzetli, muhtemelen çarpık bir peri masalına. Ağır siyah ve altın rengi perdeler Odanın parlak mermer zemini, kenarlarda titreyen çok sayıda fenerle vurgulanan renklerini yansıtıyordu. Başımızın üzerinde gümüş ve altın renginde ışıldayan devasa bir avize vardı ve odanın yarısını kaplayan bu parça kadar süslü bir şey daha önce hiç görmemiştim.

Her şey yumuşak, romantik bir parıltıyla aydınlatılmıştı ve tek görebildiğim parlak elbiseler ve daha parlak vampirlerdi.

Seçkide yer alan düzinelerce kadının yanı sıra çok sayıda başka vampir de varmış gibi görünüyordu. Çiftler dans pistinin etrafında dönerken, diğerleri bir barın ve yiyecek masasının yanında durarak sohbet ediyordu.

En az bir günü aç geçirdiğim için midem gurulduyordu. Bir şekil değiştiren olarak bu beni öldürmeyecekti ama güç toplamak için yakında beslenmeye ihtiyacım olacaktı.

Etrafa baktığımda Carter ya da Lucien'den hiçbir iz göremedim ve bir noktada büyük bir giriş yapacaklarını düşündüm. İşte o zaman herkes gerçekten çıldıracaktı.

Lucien'in normalde asla katılmayacağı bir seçimin parçası olmak üzere kanatlarda dururken nasıl hissettiğini merak ettim. Bu düşünce içimi huzursuzlukla doldurdu.

Onun herhangi bir endişe ya da duygusal çalkantı yaşaması, özellikle de katalizör ben olduğumda. Lucien'in ne düşündüğünü anlamak zordu ama bunun ona çok ağır gelmediğini umuyordum.

Bunu birlikte atlatabilirdik, buna gerçekten inanıyordum.

Len bizi parlak altın renkli bara doğru götürdü ve ben çektiğimiz tüm dikkati görmezden gelmeye çalıştım. "Bir içki ister misiniz?" diye sordu.

"Vay anasını, evet," dedim aceleyle. "Bu geceyi ayık geçirmemin hiçbir yolu yok."

Kahkahası yakınlardaki birkaç kadının dikkatini çekti ve daha önce hissettiğim tüm ilginin şimdi erkek korumamın üzerinde olmasına minnettardım, bu da benim arka planda kaybolmama izin veriyordu.

Parlak yüzeyi altın filigran desenli bara ulaştığımızda Len beni serbest bıraktı. Arka duvardaki raflarda sıralanan içkileri inceliyor gibiydi ve ben de tanıdık bir şişeye şaşırana kadar aynısını yaptım. "Crimson Heart!" Nefes nefese kaldım. "Eskiden en sevdiğim sinsi içkiydi, ama sonra Torma'da bulmayı bıraktık."

Len işaret ettiğim yöne, elbisemle aynı renkte olan ve önünde tek bir çiçek bulunan şişeye döndü. "Bu vampirlerin özel iksirlerinden biri," dedi kaşlarını kaldırarak ve bakışlarımı yakaladı. "Torma'da asla olmamalıydı."

Sertçe yutkundum. "Vampir şarabı mı?"

"Evet. Kiraz çiçeği ve kan kokusuyla oldukça ünlüdürler."

Orada durup deli gibi gözlerimi kırıştırdım çünkü sonunda kan olayını sevdiğim ortaya çıkmıştı. "Bir bardak ister misin?" Len bana sordu.

Başımı salladım. "Evet, tadının aynı olup olmadığını bilmek isterim."

Eğer aynıysa, neden insan alkolü varken beni sarhoş eden tek şaraplardan biri olduğunu açıklayabilir.

bir şekil değiştiren metabolizması tarafından hızla yakıldı. Ama nasıl o l m u ř t u da Torma'ya gelmişti?

Belki de oradaki biri gizlice bir vampirle yatıyordu. Daha garip şeyler de olmuştu.

Len servis yapılmasını beklerken, ben de odaya bakmaya başladım. Artık hızla doluyordu. Vampirler ön kapıdan içeri doluşmuşlardı ve ustalar odanın diğerlerinden biraz yüksek bir bölümünde toplanmışlardı.

Platformlarında herhangi bir oturma yeri yoktu, ancak birinci kademe ustaları sergilemek için orada oldukları açıldı.

"Buyurun," dedi Len, tam da yukarıdan gelen ışıklar sönüp oda sessizleşmeye başladığında. Ağır kristal şarap bardağını aldım ve çok tanıdık bir kiraz ve meşe kokusu almak için kaldırdım.

Kıçıma bir tokat at ve bana piñata de. Aynı şeydi.

Bir yudum aldım, zengin tadı dilimde ve boğazımda patlarken inledim. Lezzetliydi, vişne ekşiliği damak tadımı canlandırmaya yetiyordu ve meşeli ateş eşsiz bir karışım katıyordu; çok iyiydi.

Daha büyük bir yudum alarak, içindeki alkol ya da büyü her neyse onun yakıcılığının tadını çıkardım ve Len'in bahsettiği kan izlerinden iğrenmek aklımın ucundan bile geçmedi.

Roma'dayken falan, bu şarabın yıllardır favorim olmasının bir nedeni vardı. Ortadan kaybolduğunda çok üzülmüşüm.

İçkime odaklanmışken müziğin sesinin kısıldığını fark etmem bir anımı aldı. Yolun karşısındaki platformda ustalardan biri öne çıktı ve Jade House'dan Donovan'ı tanıdım. "Hoş geldiniz," diye seslendi, sesi duvarlara yansıyıp yankılanıyordu. "Seçimi desteklemek için bu kadar çok kişinin geldiğini görmekten memnuniyet duyuyoruz."

Kalabalıktan kısa süreli bir tezahürat yükseldi ama hemen söndü.

"Hepinizin bildiği gibi, bir eş bulup yerleşim bölgelerine güç ve refah getirmek isteyen iki birinci kademe efendimiz var. Valdor'daki en uygun vampir dişilere otuz davetiye sunduk." Hafifçe durakladı ve bakışlarının bana kaydığına yemin edebilirdim. "Ve tanrılar tarafından çağrılan bir kurt şekil değiştiren." Tamam, evet. Kesinlikle bana bakıyordu. Sadece o da değildi ama neyse ki Donovan devam ettiğinde çoğu geri dönüp yüzünü bana çevirdi. "İki efendimizi getirelim."

Ellerini, odanın bizim kullandığımız girişin karşı tarafında olduğunu fark etmediğim bir çift kapıya doğru salladı. Kapılar açıldığında yukarıdaki ışıklar parladı, bir tür spot ışığı Carter'ın üzerine düştü. Odanın içinde nefes sesleri yükseldi ve otuz vampir dişinin bu seçkin bekârı ilk kez görebilmek için ileri atıldıklarından hiç şüphem yoktu.

Bir içki daha alırken bardağımın kenarından onu izledim. Carter'ı son gördüğümde, oduncu havasıyla geniş ve korkutucu görünüyordu. Bu gece siyah bir smokin giymiş, daha da iri görünüyordu. Yakışıklıydı ama içimde hiçbir kıpırtı yoktu.

Güzel bir bebeğe bakmak gibiydi. Genel görüntüsüne hayranlık duyabiliirdim ama yine de onu eve götürmek istemedim. Aslında bebeklerden nefret ederdim. Beni ürkütüyorlardı.

"Efendi Carter," diye seslendi Donovan. "Crimson Şehri'ne entegre olmaya başlıyor, kendi güçlü yerleşim bölgesini kurmaya hazır: Gümüş Ev."

Carter Donovan'a bakmadı, hatta ne dediğini bile anlamadı, onun yerine durdu ve sessizce kalabalığı taradı. Neyse ki o delici bakışlar Len'le birlikte gölgelerin arasında durduğum yere kadar ulaşmadı ve bunun için minnettardım.

Donovan, "Eşi için yarışan ikinci usta," diye seslendi ve nedense alanı derin bir enerji ürpertisi doldurdu. Kalabalık bu anonsa kilitlenmişti. Ya da belki de hangi efendinin aday olacağının hesaplarını yapmışlardı.

şu anda platformda yoktu. "Crimson House'dan Üstat Lucien, en güçlü ve en uygun bekârlarımızdan biri."

Gürültü neredeyse sağır ediciydi, vampirler çılgılık atarken kendilerini kaybediyorlardı ve Lucien dışarı çıktığında... Kahretsin. Ben.

Len yanımda gülene kadar bunu yüksek sesle mırıldandığımı fark etmemiştim ama Lucien'i yutmakla o kadar meşguldüm ki ona dönüp bakamadım bile. Carter içimde hiçbir şeyi harekete geçirmemiş olabilirdi ama Lucien geldiği için tüm vücudum alev alev yanıyordu.

Tıpkı diğerleri gibi şık bir takım elbise giymişti ama herhangi bir papyon takmayı unutmuş, altın kaslarını sergilemek için üstteki birkaç düğmeyi açık bırakmıştı. Kıyafetinin geri kalanı mükemmel bir şekilde dikilmişti ve buradan bile inanılmaz derecede geniş omuzları olan bir dev gibi görünüyordu. Gözlerini göremiyordum ama etrafındaki odayı delip geçen yeşil renkte olduklarını tahmin edebiliyordum.

Lucien burada olmaktan mutlu görünmüyordu. Ne hoş bir gülümseme ne de nazik bir el sallama vardı; bunun yerine, kalabalığın i ç i n d e ilerlerken yüz hatlarındaki o soğuk ve hareketsiz ifade devam ediyordu.

Hissettiğim uyarılma duygusuna suçluluk duygusu karıştı. Bunu ben yapmıştım. Onu hiç istemediği bu pozisyona zorlamıştım ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun için seçilen dişinin ben olduğumdan emin olmak dışında.

Gerçek bir eş istemediğine saygı duyacak ve onu yalnız bırakacak tek kişi bendim. Ne kadar lezzetli olursa olsun ya da uzaklaşmak ne kadar zor olursa olsun.

Birbirimiz için yaratılmamışız.

Bunu ne kadar çabuk kavrarsam herkes için o kadar iyi olur.

"Yukarıdaki kutsal tanrılar," diye inledi yakınlardaki bir kadın ve beni düşüncelerimden sıyırdı. "Efendi Lucien ikinci efendi mi? Bu... Seçilen dişiler arasında kan gövdeyi götürecek."

Hızlı bir bakış bana onun bir arkadaşıyla sohbet ettiğini ve ustanın eli için rekabet etmediğini söyledi. Lucien'e aç gözlerle bakarken neredeyse öyle olmayı dilediği hissine kapıldım.

Başımı sallayarak bir içki daha aldım ama bardağımın boş olduğunu fark ettim. Bu beklediğimden daha hızlı bitti. Len boş kristali benden aldı ve umarım bir tane daha almak için arkasını döndü. Aylardır en sevdiğim randevum için yarışlıyordu, bana şarap getiriyordu ve bahçecilik ya da sosyal medya konuşmaları yapmıyordu.

Ancak... randevunun sonunda keçeleşme şansı da yoktu, bu yüzden belki de tam olarak mükemmel değildi.

Etrafımızda bir sessizlik oluştu ve kargaşaya neyin sebep olduğunu görmek için bara döndüm, ancak Carter'ı neredeyse tepemde dururken bulduğumda şaşkınlıkla küfrettim. O kadar yakındı ki, bir adım ileri atsam birbirimize değecektik.

Aç bakışları bana dikilmişti ve yalan yok, keşke o ağır şarap kadehi hâlâ bende olsaydı diye düşündüm. Boş olabilirdi ama iyi bir silah olabilirdi.

"Simone," diye mırıldandı, bakışlarını yüzümde ve sonra yarı açık elbisemin çizgilerinde gezdirirken mavi gözleri hipnotik bir girdap oluşturuyordu.

"Uzun zamandır görmek için bekliyorum."

Tedirginliğimi ve kızgınlığımı örtmek için başımı sallamadan önce öksürdüm. "Aynı şeyi söyleyemeyeceğim Carter, eski dostum." Ona karşı ilgisiz ve kayıtsız görünmek için gerçekten çalıştım. "Kendi isteğim dışında buradayım. Yoksa küçük talebini unuttun mu?"

Gözleri parladı, rengi daha da parlaklaştı ama geri çekilmedi. Onun yerine gülümsedi. "Ah, senin ateşin tam da bir eşte istediğim şey. Eğer ağırbaşlı bir duvar çiçeği olsaydın benimle asla hayatta kalamazdın."

Uzun bir iç çekerek, bunun beklediğimden daha zor olacağını fark ettim. Aramızda kalan mesafeyi kapatarak, parmağımı onun sert göğsüne sapladığımda Mera'yı yönlendirdim. "Beni dinle, seni şovenist vampir. Ben ateş değilim, ben bir duvar çiçeğiyim. Okumayı savaşmaya tercih ederim. Lanet olası bir kitapçım var. "Tekrar ediyorum, senin lanet eşin olmak istemiyorum."

Carter hareket etmedi ya da tepki vermedi ve benim kişilik kusurlarıma karşı bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. Belli ki onu durdurmak için daha güçlü bir plana ihtiyacım vardı çünkü eğer Katı Taşı

Onun için iyi bir eş olduğuma karar verdiğinde, bunu veto edebilecek tek varlık vampirin kendisiydi.

Masters'ın hâlâ bir maçı veto etme yetkisi vardı ve bu da Lucien konusunda kendimi suçlu hissetmemi engelleyen tek şeydi. Sefil durumda olabilirdi ama sonuçta tüm güç ve kontrol hâlâ ondaydı. Benim aksime.

Parmağımı göğsüne bastırmama rağmen kıpırdamayan Carter tekrar gülümsedi. Dişleri belirdi ve bakışlarının boynuma inişini hayal bile edemiyordum. "Kanın enerji ve hayat gibi kokuyor," diyerek gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Öfkelendiğinde, ateş kokunu dolduruyor. Seni tatmak için sabırsızlanıyorum-"

Bu rahatsız edici cümleyi bitirmeye fırsat bulamadan başka bir soluk alma sesi duyuldu ve ben yeni ve güçlü bir varlık hissettim. Kimin geldiğini görmek için kenara çekildiğimde Carter uzanıp kollarımı kavradı ve beni yerimde tuttu. "Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyorduk," diye gürledi ve beni öpecekmiş gibi eğildi.

Panik içinde, taşaklarını boğazına geçirme umuduyla dizimi yukarı kaldırdım, ancak ben temas kuramadan üzerimden uçup gitti. Lucien diğer efendinin az önce işgal ettiği yere adım atmadan önce Carter'ın odanın diğer ucuna uçuşmasını gevşek bir çene ve geniş gözlerle izledim.

Bakışlarımız kilitlendi ve ben onun siyah gözlerini ya da göğsünün kabarışını kaçırmadım. Dişleri ortaya çıkarken bir gümbürtü koptu. Bana bir adım daha yaklaştı ve hayvani bakışlarıyla beni kendine kilitledi. "Crimson," dedim usulca. "İyi misin?"

Başka bir hırıltı dışında cevap vermedi. Ona dokunup dokunmamam gerektiğinden emin değildim; bu durumu nasıl dağıtacağımı bilmiyordum. "Lucien," diye tekrar denedim. "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Vampirleri odanın öbür ucuna fırlatamazsın."

Kalabalığın arkamızda ayrıldığını gördüm ve tüm izleyicilerin neden hareket ettiğini tam olarak anladım. Carter geri dönüyordu ve kızgın görünüyordu.

"Carter geliyor," dedim aceleyle, ama Lucien hiç aldırmıyor gibiydi, bakışları yüzümdeydi, sanki lanet şeyi ezberliyor gibiydi. Ben çarpışan iki vampirin arasında tali hasar olmaya hazırlanırken, Lucien son saniyede döndü ve bir avucunu açarak Carter'ın göğsüne vurdu ve diğer vampiri odanın öbür ucuna geri gönderdi.

Bu noktada birinci kademe ustalar devreye girdi. Lucien, Donovan'a kızgınlığını haykırırken Len beni yoldan çekti - Carter bir dişiyi izni olmadan yakalayarak kuralları çiğnemişti.

"Görünüşe göre buna ihtiyacın olacak," dedi Len ve bana iki kadeh şarap uzattı. İkisini de aldım, ilkini tek seferde yudumlarırken ikincisini biraz daha yavaş içtim.

Fae yanımda kaldı ve diğer herkesi benden uzak tuttu. "Carter ilk yaklaştığında müdahale etmediğim için özür dilerim," dedi sonunda. "Burada olmaktan duyduğun rahatsızlığı ona bildirmek için bir şans istediğini düşündüm ve tanıkların olduğu bir odada bir şey deneyeceğini beklemiyordum."

Len'in kolunu okşadım. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Buradaki görevim o piçi püskürtmek ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Ne yazık ki, kızgınlığımı ateş olarak algıladı ve hakaretlerden hoşlanıyor gibiydi."

"Lucien'in geldiğini de gördüm," diye ekledi Len. "Ve bir savaş yolunda olduğunu söyleyebilirim. Sana kırmızı elbise giymenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

Homurdandım, güçlü şarabın etkisiyle vücudumda bir vızıltı oluşmuştu. "Bu bir sidik yarışıydı, başka bir şey değil. Burada bir çuvalın içinde duruyor olabilirdim."

"Evet, olabilirdin," dedi ve ses tonundan çuval teorisini benden farklı bir şekilde anladığı anlaşılıyordu.

Ustalar sonunda işlerini hallettiler ve müzik yeniden başladı, odanın içinde dolaşmaya başladı, hatta

Ancak ne hoparlör ne de canlı müzik grubu görebiliyordum.

"Dans etmek ister misin?" Len'e sordum. Küçükken Torma'da ders aldığım için dans etmeyi severdim. Şekil değiştirenler danslara ve sürü karıştırıcılarına düşküncü ve ailem onları ya da alfamızı utandırmamak için iyi eğitim almamı talep etmişti. Şaka yapıyorlardı çünkü bu bir angarya ya da ceza değildi. Bu benim kaçışımdı.

Len yumuşak bir sesle, "Şu anda muhtemelen en iyi fikir bu değil," dedi. "Belli bir ustayı tekrar uçurumun kenarına itmek istemeyiz."

Carter'dan mı yoksa Lucien'den mi bahsettiğini bilmiyordum ve üç kadeh kan şarabı içtiğim için, "Ne demek istiyorsun?" diyerek homurdandım.

Dudakları o kadar kısa bir süre kıpırdadı ki zar zor yakalayabildim. "Lucien vampirlerin sahipleniciliğinin yaygın özelliklerini gösteriyor. Bunu ondan daha önce hiç görmemiştim ve bu onun koruması altında olmanızın bir ürünü olsa da, orada başka bir şey olduğunu gösteren bir ateş var. Bu bakımdan onu kışkırtmamak en iyisi."

Daha önce duşta beni neredeyse tüketecek olan ateşi düşünerek sertçe yutkundum. Lucien... uh, kurtarmaya gelmeseydi, muhtemelen yanarak küçük bir kül yığınınına dönüşecektim.

Kalçalarımı birbirine bastırarak, "Muhtemelen hâlâ içimde olan onun kanıdır," dedim. "Aramızda bir bağ oluşturuyor."

Len kaşlarını kaldırarak bana baktı ama en azından itiraz etmedi. Lucien'le aramızda daha fazlası olabileceği fikriyle ne yapacağımı bilemiyordum. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren içimde ona karşı bir çekim hissetmiştim ama Lucien onu hiçbir zaman eş olarak görmemem için çok iyi bir iş çıkarmıştı. Oraya tekrar dönmek kalbim için tehlikeliydi.

Donovan'ın sesi duyuldu. "Tüm davetli kadınlar, lütfen ustalarla resmi olarak tanışmak için ön tarafa doğru ilerleyin."

Bu bir dikkat dağıtıcıydı ama harika bir Şey değildi.
"Çađrı alıyorum," dedim, ruh halim dűŕűyordu.

İçkimin kalanını geri attım ve ileriye doğru bir adım attım, yabancı topuklara ve Şarap vızılıtlısına takılarak tökezledim. Len imdadıma yetişti, bardağımı aldı ve kollarımızı tekrar birleŕtirmeden önce yere koydu.

"Akıl oyunlarına aldırma," diye mırıldandı biz ilerlerken.
"Diđer kadınları ve efendilerin söylediklerini ya da yaptıklarını görmezden gel. Kötű bir izlenim bırakmak için buradasınız ve sonra yeniden toplanmak için odanıza dűnebiliriz."

Doğru. Odadaki tüm güçlü vampirleri görmezden gel.
Çocuk oyuncağı.

Aslında pasta Şu anda gerçekten harika olurdu ama önce katılmam gereken bir tanışma toplantısı vardı.

O Hattie dışında, seçmedeki otuz dişiyi pek görmemiş ya da onlarla etkileşime girmemiştim. Ama şimdi, bir sığır kuyruğu gibi bir araya getiriliyorduk.

Katliam sırasında arka tarafa yakın bir yere düştüğüm için hepsini gözlemleyebildim.

Yolun yarısında Hattie'yi gördüm, önündeki kadınla hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Her ikisi de aynı soluk pembe, kabarık balo elbisesini giymiş, saçları karmaşık bir şekilde bukleler halinde şekillendirilmiş ve başlarının tepesinde tutturulmuştu. Sıradaki diğerlerinin çoğunun da bu aşırı hacimli elbiseyi tercih ettiğini fark ettim. Farklı tonlarda ve tarzlarda olsalar da, kabarık etek temel bir unsuru.

Sıra ilerlemeye başladığında Len kenara çekilerek beni yalnız bıraktı. Birden fazla kadın bana karanlık bakışlar fırlattı ve Carter ile Lucien'in küçük tartışmasının herkes tarafından görüldüğü açıktı. Piçler, kadınları tehdit olmadığımı ikna etmeyi daha da zorlaştırarak sırtıma bir hedef koymuşlardı.

Dişilerin her biri ustalarla sohbet ederek zaman geçirirken yavaşça ilerledik. Bu gerçekten o kadar sıkıcıydı ki, odadaki diğer vampirlerin neden hayatlarında gördükleri en iyi gösteriymiş gibi etrafta dikilip izlediklerini anlayamıyordum.

Umarım kısa süre içinde müzik ve dans yeniden başlar.

Sıra bana geldiğinde ayaklarım ağrıyordu ve neredeyse ayakta uyuyakalacaktım.  nce Carter'ın yanına gittim, yüzüm tamamen nötr bir ifadeyle ona baktım. Donovan yan taraftan, "Torma sürü değiştiricilerinden Simone Lewison," diye anons etti. "Efendi Carter'ın isteği üzerine ve ayrıca Katu Taşı'na olan yakınlığı nedeniyle burada."

Teşekkürler, Donovan, seni yaşlı pislik. Neden sırtıma beş hedef daha eklemiyorsun? Bu aşamada kaybetme konusunda endişelenmeme gerek yok... Biri beni çok daha önce saf dışı bırakır.

"Simone," dedi Carter derin sesiyle. "Sizinle resmi olarak tanışmak ve seçime hoş geldiniz demek bir zevk."

Elini uzattı ve ben de yaklaşık bir metre ötede durmuş bizi dikkatle izleyen Lucien'e bakmamaya çalıştım.

Elimi Carter'ın elinin içine koyarken, ona doğru eğildim. "Burada olmak istemiyorum. Bırak gideyim."

Duyabilecek kadar yakın olanlar nefes nefese kaldı ama Carter sadece gülümsedi. "Neden buna bir şans vermiyorsunuz? Gerçek bir şans. Seçimin sonunda cazibeme kapılmazsanız, memnuniyetle başka birini seçerim."

Sözleri tam da duymak istediğim şeylerdi ama yine de gardımı d ş rmem için beni sahte bir güvenlik yoluna sürüklediğini hissettim.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedim ona kararlı bir şekilde, elimi onun sıcak kavrayışından çekerek.

Sadece başını salladı. "Meydan okuma kabul edildi."

Lanet olsun. Seçimin bu kadar başında ona kesin bir *hayır* cevabı vermemem gerektiğini bilmeliydim. Kadim, güçlü doğaüstü varlıklar istediklerini elde etmeye alışkındı. Kazanması için ona ekstra teşvik vermiştim.

Az önce verdiğim hasarı onarmaya  alışamadan Donovan beni Lucien'in yanına götürüyordu.  n nde durduğumda, sakinleştirici birkaç nefes aldım ve

Bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. Siyah çukurlara bakarken ciğerlerimdeki hava akışı durdu.

Lucien burada durmuş, yüzünde boş bir ifade, kolları gevşemiş olabilirdi ama içinde bir savaş sürüyordu. İlk hamleyi ben yaptım, elimi göğsüne koymak için uzandım, bu odayı paramparça etmeden önce onu sakinleştirebileceğimi umuyordum. "Crimson," dedim usulca. Gözleri benimkileri hiç bırakmadı ve ben bile bu yırtıcı hayvandan kaçıp saklanmak için bir dürtü hissediyordum. "Sorun yok. Planı unutma."

Çenesi daha da sertleşti ve onu daha fazla üzecek ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de ona dokunmak bir hataydı.

Geri çekilmek üzereyken, eli fırladı ve benimkinin üstüne çarparak beni yerimde tuttu. Canımı acıtmadı ama bu beklenmedik hareket karşısında yine de sıçradım. Lucien eğildi ve beni sıkıca kavrayarak tutsak etti. Dudakları yanağımı sıyrıp geçti ve ben bir uyarılma birikintisi içinde yığılma dürtüsüyle savaştım. Belli ki bunun için çok fazla şarap içmiştim çünkü Lucien'in boğazımı parçalayıp parçalamayacağını ve parçalasa bile umursayıp umursamayacağını gerçekten merak ediyordum.

"Bee," dedi, sesi karanlık bir enerjinin törpüsüydü. "Carter sana bir daha dokunursa, onu öldüreceğim."

Bir an kulaklarımın arızalanıp arızalanmadığını merak ettim. Lucien mi söylemişti bunu? Bu bir seçimdi ve şüphesiz Carter'la buluşup dans etmem gerekecekti. Ona dokunmaktan tamamen kaçınmamın hiçbir yolu yoktu.

"Bu mümkün değil mi?" Çıglık attım.

Dişinin boğazıma sürtünmesi dizlerimin titremesi için yeterliydi. Omurgamın çıplak derisinde gezinen eli titrememi daha da artırdı. "Bu konuda bana itaat et," diye tekrar gürledi, "yoksa Carter ölür ve sen de cezalandırılırsın."

"Pek de teşvik edici değil," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardım. Lucien'in gülüşü hiç de hoş değildi. "Beni test etme."

Ondan uzaklaştım, ilk tanıştığım rahat sörfçü vampire ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bu kabusların vampiriydi. Gerçek bir canavar.

Ve neden kalçalarımın üst kısmında nem hissedecek kadar ıslanmıştım?

Burada aklını yitiren biri varsa, o da bendim.

Lucien beni tutuşunu bıraktı ve ben de enerjimi ve içimde akan kanı sakınleştirmek için çaresizce onun yörüngesinden çıktım. İkimizin de bir molaya ihtiyacı vardı ve bu konuyu daha sonra konuşabilirdik çünkü onun talebini kabul etmemin imkânı yoktu.

Yine de bu gece bir şeyler bulmam gerekecekti çünkü Lucien serseri mayın gibiydi.

Meraklı ve iğrenmiş ifadelerin karışımı kalabalığın içinde yolumu takip etti ama Len'i ararken onları kolayca görmezden gelmeyi başardım. Arkadaşı hakkında ne yapacağını bilirdi. Fae gölgelerin arasından çıktı, gümüş gözleri benimkilerle buluştu. "Lucien'e ne oldu?"

"Hâlâ öfkeli," dedim çabucak, sesimi alçak tutarak. "Carter'a bir daha dokunmamam için beni uyardı yoksa onu öldürecekmiş." Sertçe yutkundum. "Carter bu seçimin diğer efendisiyken bunu nasıl başarabilirim ki? Eminim önümüzdeki beş saniye içinde dans etmemiz istenecek."

Evrene beni desteklemesi için bir şans vermek üzere durakladım ama sürpriz bir şekilde hemen bir açıklama gelmedi. Tipik lanet vampirler, her zaman baş belası-

"Seçilenler, lütfen dans pistine doğru ilerleyin." Ah, işte oradaydı.

Panik içindeki bakışlarımı Len'e çevirdim. "Şimdi ne yapmam gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

Etrafına bakındı, muhtemelen Lucien'i arıyordu. O asabi vampirin aklını başına getirebilecek biri varsa o da kardeşlerinden biriydi. "Bakalım onu bulabilecek miyim," dedi bana. "Burada kal ve ne yaparsan yap, ben dönene kadar Carter'a dokunma."

Ben cevap veremedim gitmişti ve tavsiyesini ciddiye alarak dans pistinin aksi yönüne doğru ilerledim, sıradaki son kişi olmaya kararlıyım. Ne yazık ki bu odada çok iyi tanınıyordum. "Wolf, şu tarafa gitmen gerekiyor," dedi erkek bir vampir, yolumu keserek.

"*Fuck ofi kulağa* nasıl geliyor?" Yüzüne bile bakmadan hırladım ama kesinlikle benim patronum olmayan bu adama karşı hiç havamda değildim. Kendi lanet şerisinde kal, pislik.

Beni yakalamak için elini uzattı ve benden çok da uzun olmayan, altın sarısı saçları ve kızgın, çekik gri gözleri olan vampire odaklandığımda hırladım.

"Belli ki ölmek istiyorsun," dedim sol elimle sertçe vurup avucumun topuğunu burnuna çarparken.

Bu saldırıyı beklemiyordu ve birkaç adımdan fazla sendeledikten sonra bu sefer iki elini de açarak bana doğru hızla geri döndü. Kurdum son anda ayağa kalktı, zayıftı ama oradaydı ve bana dönüp ayakkabımı ona çarpmam için gereken ekstra hızı ve gücü verdi. Ayağım kurtuldu, topuğumun sivri ucu göğsüne saplandı ve adam bağırıp zıplamaya başladı.

Vampirin dişleri serbest kalırken diğer ayakkabıyı tekmeleyerek geri çekildim. Sırtım sert bir yüzeye çarptı ve Carter olduğuna dair kör bir panikle döndüğümde Donovan'ı arkamda buldum. Bu daha da kötü olabilirdi.

Bakışları sarışın vampirin göğsündeki topuğa ve sonra tekrar bana yöneldi ve az önce kendilerinden birine saldırarak ölüm fermanımı imzalayıp imzalamadığımı merak ettim.

"S omeone daha iyi açıklamak hemen
ne Burada neler oluyor?" dedi
Donovan, yüz ifadesi gerilmiş bir halde.

"O saldırıya uğradı Bana." ve
Vampir hırladı, ve

Ayakkabı hâlâ suçlamasını destekleyecek şekilde göğsüne saplanmıştı.

Donovan bana döndü. "Bu doğru mu?"

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden, çünkü çok sayıda tanık vardı ve ben yalınayak duruyordum. "Beni yakaladı ve kendisini takip etmem için zorlamaya çalıştı. Misilleme yapmadan kimse bana el kaldıramaz."

Son koşullara ve aksi yöndeki kanıtlara rağmen, hâlâ hayvani bir doğaya ve göğüs göğüse dövüş eğitimine sahip bir kurt değiştiriciydim. Güçlü erkeklere güvenmek son zamanlarda hayatımın ortak teması haline gelmişti ama buna bir son vermem gerekiyordu. Yakında bir gün hepsi gidecek ve geriye sadece ben kalacaktım. Her zaman güvendiğim kişi.

"Bu doğru mu, Flarion?" Donovan vampire dönerek sordu. "Seçilmişlerden birini izinsiz mi aldın? Carter'ın bir güneş hareketi önceki eylemlerinden hiçbir şey öğrenmediniz mi?"

Kanının metalik kokusu güçlendikçe Flarion öfkeyle sıçramaya başladı. "Dans pistinden uzaklaşıyordu. Aptal kurt onu görmezden gelebileceğini düşündü.

çağrısı. Benim fikrimi soracak olursanız, bu haşaratın derisi yüzülmeli ve yerim için bir kilim haline getirilmeli."

Kırmızıyı görünce tekrar ileri atıldım ama omuzlarımda beni geri tutan güçlü kollar buldum. Kıp kırmızı şarap kokusu duyularımı doldururken rahatlardım, Lucien beni tutuyordu. Döndüğümde yeşil gözlerinin Donovan'a kilitlenmiş olduğunu gördüm.

Şükürler olsun. Len ona ne söylemiş olursa olsun, sörfçü vampir kontrolü tekrar ele almıştı.

"Flarion seçilmişlerden birine onların izni olmadan dokundu," dedi Lucien sakince. "Bunun çukurda kalmayı gerektirdiğine inanıyorum. Bunun gerçekleştiğini görelim."

Donovan başını salladı ve ardından muhafızlar gölgelerin arasından belirerek Flarion'u tuttular. Vampir sıçradı ve bağırdı, tutmalarına karşı mücadele etti, ancak muhafızlar umursamıyor gibi görünüyordu, onu kolayca oradan çıkardılar.

"Dans pistine dönelim," dedi Donovan ellerini birbirine vurarak ve lacivert takım elbisesini düzelterek.

Lucien beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben kolundan çekiştirerek onu durdurdum. "Ayakkabım yok," dedim yerdeki kırmızı ipek birikintisine el sallayarak. "Onlar olmadan bu elbiseyle dans edemem."

Lucien bana yavaşça gülümsedi ve ben de az önceki saçmalığı yüzünden ona kızmamak için kendimi zor tuttum. Bu tarafı ne kadar çekiciyse diğer tarafı da o kadar ürkütücüydü... ve her iki tarafı da seksiydi. Bu karmaşanın içinde olmamın bir nedeni de onlardı.

"Sana bir şey bulacağım. Dokuz numara, değil mi?"

Doğru bedenimi bilmesine şaşırmalı mıydım? "Doğru."

Yeni bir şarkı başladığında ortadan kayboldu ve kalabalıktaki boşluklardan Carter da dahil olmak üzere dans eden birçok çifti görebiliyordum. Len çevremde belirdi ve ben de dönüp ona gülümseyerek başımı salladım. Lucien'i sakinleştirerek günü kurtarmıştı.

Lafı açılmışken, usta bir süre sonra elinde silah olarak kullandıklarına neredeyse tıpatıp benzeyen bir çift gümüşü topuklu ayakkabıyla geri döndü. Bir beyefendi gibi kolunu uzattı ve ben ayakkabıları giyerken onu destek olarak kullanmama izin verdi. İşim biter bitmez onu serbest bıraktım. "Sanırım dans pistinde isteniyorsun," dedim kısaca.

Gitmedi, onun yerine bir adım daha yaklaştı. "Daha önce söylediklerim için özür dilemeyeceğim, Bee. Carter sana dokunmamalıydı. Hiçbiri sana dokunmamalıydı. Burada duruyorsun" -elini ipeksi kumaşın üzerinde salladı- "kesinlikle yenilebilir görünüyorsun" -dişleri aşağı indi ve tepki vermemek için gerçekten çok uğraştım- "ve kimse sana dokunmamalı."

Hareket etti, böylece birbirimize dokunuyorduk. "Bu seçim bitene kadar bana aitsin. Bunu unutma. Bir anlaşma yapmıştık."

Bırakın bahsettiği anlaşmayı, kendi adımları bile hatırlayamıyordum.

"Carter'a dokunmaktan kendimi alamıyorum," diyebildim.

Gözlerinin yeşilini karanlığın doldurmasını bekledim ama kendini kontrol etti. "Evet, Len bu talebin imkânsız bir talep olabileceğine dikkat çekti. Ona sadece gerektiğinde, seçimin resmi sıfatıyla dokun. Bir iş yaptığın ve başka bir şey yapmadığın açıksa vampirik doğamı kontrol altında tutabileceğimi düşünüyorum."

Hoparlörden ismim anons edildi ve dans pistine gitmem emredildi. Sırada Lucien'in adı vardı. Yine de hareket etmedik, o an ve kafa karıştırıcı duygular bizi hareketsiz tutuyordu. "Bu oyunu kazanmak için oynadığınızı biliyorum," dedim iç çekerek, göğsüm sıkışmıştı, "ama bu-"

"Bir oyun gibi hissediyorum," diye bitirdi.

Başımı salladım. Lucien beklediğim gibi davranmıyordu. Valdor'a son gittiğimde beni soğuk bir şekilde kol mesafesinde tutmuştu. Ama bu sefer... bu sefer ateşler içinde yanıyordu.

"Kanın beni çağırıyor," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse anlamayacaktım. "Geri çekilemeyecek kadar derindeyim. Oyun olsun ya da olmasın, nasıl sonuçlanacağını görelim."

Boğazım cevap veremeyecek kadar düğümlenmişti, bu yüzden sadece başımı salladım.

Lucien beni dans pistine götürdü ve eş arayan efendi rolüne bürünerek onu bekleyen seçilmişlere doğru ilerledi. Sahneye ilk çıkan Hattie oldu ve beni görüp zıplayarak el salladığında güldüm. Lucien ona yaklaşırken "Hangi cehennemdeydin sen?" diye mırıldandı. Yine de cevabımı beklemedi, kollarına girdi ve yakışıklı vampire gülümsedi.

Şimdi başka bir kadına dokunursa bedensel zarar vermekle tehdit etme dürtüsüyle savaştığım bendim. Ki bu çok saçmaydı. Elbette, Hattie -ve diğerleri- çok güzeldi. Uzun boylu, ince yapılı ve en beyazından koyu tenli süper modellere kadar çeşitli ten renklerine sahiptiler. Kadın formunun güzelliğini takdir ediyordum ve bu odada en iyi seçenekler vardı. Hiçbirimiz satın alınacak bir dilim sığır eti gibi görülmemeliydik.

Kendimi Lucien'i izlememeye zorlayarak Carter'ın sırasının sonuna doğru ilerledim ve pek çok nedenden ötürü sessizce öfkelen dim. Torma'ya dönüp kitapçımı açmalı ve sıkıcı hayatımı yaşamalıydım.

Sıkıcı.

Bu kelime kafamda dönüp duruyordu ve neredeyse anında bu fikri reddettim. Zihniyetimi değiştirmenin zamanı gelmişti. Öfkelenmeyi bırakıp nimetlerimi bulmaya başlamanın zamanı gelmişti. Bu seçim ne kadar zor olursa olsun, yine de boş bir hayattan daha iyiydi. Doğrusu, Inky beni Torma'dan alıp kütüphaneye götürdüğünden beri dur durak bilmeyen bir rollercoaster macerasındaydım ve henüz bitmemişti.

Kesinlikle kolay değildi ama son birkaç gündür kendimi önceki tüm aylardan daha canlı hissediyordum. O kadar çok şey harcadım ki

Kendimden saklandığım zaman. Lucien'den ve neredeyse ölüyor olmanın acısından saklanıyordum. Ve onun reddinden.

Yaşamayı bırakmıştım.

Ama gerçeklerden ancak bir yere kadar saklanabilirdiniz.

Benim gerçeğim: Lucien derimin altındaydı. Bunu inkâr etmek kendimi inkâr etmek gibiydi... Bunu daha fazla yapamazdım.

Çok yakında seçimin sona ereceği ve bir kez daha Dünya'ya dönüp onun yasını tutacağım zamanın geleceğini biliyordum ama o zamana kadar bu hayatı kucaklayacaktım. Her dramatik, endişeli, duygusal p a r ç a s ı n ı .

Ne de olsa, var olan en seksi efendi kanınızı içerken bir vampir seçmesine katılmak her gün mümkün olmuyordu.

Meğer bir şehir fantezisi kahramanına yakışır bir hikâye yaşıyormuşum ve ruhuma lanet olsun ki bunun her saniyesinden keyif alacakmışım.

W Carter'la dans etme sırası bana geldiğinde hiç tereddüt etmeden kollarına atıldım. Lucien bana bunu bir iş olarak görmemi söylemişti ve ben de buna uyacaktım.

onun tavsiyesi.

"Ben sandığın gibi bir canavar değilim."

Carter'ın açılış cümlesi beni şaşırttı ve bakışlarını karşılamak için başımı geriye doğru eğdim. "Senin bir canavar olduğunu hiç söylemedim. Sadece içinde olmayı istemediğim bir seçime sürüklenmekten hoşlanmıyorum. Diğer tüm davetlilerin reddetme seçeneği vardı ama ben buna zorlandım. Ne beklediğinizi gerçekten bilmiyorum."

Bu onu bir an için afallatmış gibi göründü, dudakları incelirken kaşları çatıldı. Sonunda başını salladı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, seni zorlamayacağıma söz veriyorum. Sonunda senin için uygun eşin ben olmadığımı karar verirsen, buna saygı duyarım. Ama karar vermek için buna uygun bir şans vermelisin."

"Ya bir eş istemiyorsam?"

Eş karşıtı değildim ama varlığımın tek odak noktası da bu değildi.

Carter eğildi ve ilk kez sesi nazikti. "Benim bir eşim vardı. Hayattayken benim için dünyadaki en değerli varlıktı. Onun için gözümü kırpmadan ölebilirdim.

Kalp atışı. Onun için tereddüt etmeden öldürdü. Kanını akıtmak zorunda kalmadı. Sen de böyle bir eşi hak ediyorsun."

Başımı sallarken boğazım düğümlendi. "Evet, anlıyorum. Ama bak, bunu zaten bir vampirle yaşadın. Ben her zaman ikinci planda kalırdım. Beni sevmesi gerekenlerin hayatında hep ikinci planda kaldım." Ağzını açtı ama o sözünü kesmeden ben devam ettim. "Bunu sempati için söylemiyorum. Gerçeğimle uzun zaman önce yüzleştim ama söz konusu bir eş olduğunda, ilk sırada olmak isterim. Tıpkı onların benim için olduğu gibi."

Carter beni o kadar yakından izliyordu ki bakışları altında kendimi neredeyse çıplak hissediyordum ama henüz işim bitmemişti. "Ölmekten, savaşmaktan ve eşini sevmekten bahsediyorsun," dedim usulca, "ve hayatının her gününün muhteşem olduğundan hiç şüphem yok. Şimdi gittiği için üzgünüm ve gelecekteki mutluluğunuz için dua ediyorum. Ama ben senin için doğru kişi değilim."

Carter'ın gülümsemesi ani ve parlaktı... ve tamamen rahatsız ediciydi. "İşte bu yüzden seni bu seçime çağırdım," dedi. "Sen benim için mükemmelsin. Gerçek bir ortak."

Bu vampir gerçek miydi? *"İkinci olmak istemiyorum'un* hangi kısmını anlamadın?" Ses tonumda şimdi daha fazla ısırık vardı. Görünüşe göre bazı erkeklerin gerçeği gerçekten duymaları için kafalarına vurulması gerekiyordu. "Bu konuda taviz vermeyeceğim, ne şimdi ne de hiçbir zaman, bu yüzden dikkatini diğerlerinden birine odaklayabilirsin."

Carter, müzik tam olarak bitmemiş olmasına rağmen hareket etmeyi bıraktı. "Şunu anlamanı istiyorum Simone, dostum öldüğünde ben de öldüm. Kalbim, ruhum ve herhangi bir şeyi önemseyen tüm parçalarım öldü. Sen taşa dokunup enerji patlamasını gönderene ve beni hayata döndürene kadar yeniden doğmamıştım. Gördüğüm kadarıyla Carter'ın bu versiyonu yeni eşini bir numara yapabilir. Bu benim yeniden doğuşum ve bunu tamamen kucaklamayı planlıyorum."

Başını eğdi ve dudaklarını yanağıma bastırdı, enerjisinin sıcaklığı yanağımda nazikçe gezindi. "Buna bir şans ver," diye mırıldandı.

Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Bu inatçı pisliğin kolay kolay pes etmeyeceği belliydi, bu yüzden başka bir yol bulmam gerekiyordu. Şimdilik onu yatıştırmak için "Buradayım, değil mi?" dedim.

Carter başıyla onayladı. "Öylesin, yarın ilk turda görüşürüz."

O gittiğinde, kafamı boşaltmak için kendimi birkaç kez derin nefes almaya zorladım. "Simone."

Lucien yanımda belirdi ve yüz ifademde bir tuhaflık görmüş olmalıydı çünkü yüz ifadesi hemen sertleşti. "Ne oldu?" diye tersledi, şüphesiz etrafta Carter'ı arıyordu.

Kolunu tutarak başımı salladım. "Hayır, bir şey yok. Carter gerçek dostlardan ve bir numara olmaktan bahsediyordu... Ben sadece düşüncelerime dalmışım."

Lucien nefesinin altında mırıldandı ama diğer efendiye öldürmek için beni bırakmadı. Görünüşe göre ikimiz de ilerleme kaydediyorduk. Uzanıp beni kollarının arasına aldı ve sanki yıllardır birlikte dans ediyormuşuz gibi ona yaslandım.

Bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ediyordu, her zaman çok uyumluydu, ikimiz de aksini dilemiş olsak bile.

Hareket ederken bana "Carter senin üzerinde ince bir baskı kullanıyor olabilir," dedi.

Gözlerimi kırptım, bunu beklemiyordum. "Yani, şu anda onun eşi olmak istediğimden falan değil. Hâlâ aktif olarak beni seçmemesi için onunla konuşmaya çalışıyorum ama... Şimdi düşünüyorum da oldukça rahatlamıştım."

Lucien başını salladı, kollarımın altındaki kaslar gerildi. "Evet, benim de endişelendiğim buydu. Yavaş ve alçaktan başlayıp daha sonra iradesini senin üzerinde daha fazla zorlamaya çalışacak. Onun enerjisini engellemeyi öğrenmelisin."

"Bunu nasıl yapabilirim?" Bu vampirlerin bir başkasının iradesini bu kadar kolay elinden alabilmesine biraz sinirlenerek sordum.

Lucien bana sarılışını sıkılaştırdı, eli sırtımın alt kısmındaki çıplak tende tamamen yayılmıştı, dokunuşu beni bir dağ gibi yakıyordu. "Normalde kurdunu önerirdim," diye mırıldandı. "Ama şu anda çok zayıf. Senin için en iyi seçenek daha önce başladığımız işi bitirmek. Benden tekrar beslenmeli, kanımı almalı ve kendini güçlendirmek için kullanmalısın."

Daha önce başladığımız şeyi düşündükçe merkezimde nem birikiyordu. Tangam bu geceki ihtiyacımı karşılamak için kesinlikle yeterli değildi. "Bu kurdumu daha da zayıflatmaz mı?" Ben törpüledim.

Beni döndürdü, diğer dansçıların arasına yerleşirken ayaklarımız ritme göre daha hızlı hareket ediyordu. "Kurdun her zaman senin bir parçan olacak," dedi bana. "Şimdi benden beslenmek, halihazırda oluşmuş olandan daha fazla bir bağ yaratmamalı. Muhakeme yeteneğini gölgelediği için kendini Carter'la çiftleşmiş bulmaktan daha kötü bir şey olamaz."

Arkama yaslanarak Lucien'e baktım, çok kişisel bir soru sormak üzereydim. Belki şarabın etkisiydi, belki de Len'in tahmininde haklı olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. "Gerçek eş bağına neden bu kadar karşısın? Sen Carter gibi değilsin, zaten gerçek bir eşini kaybetmişsin, öyleyse neden?"

Lucien kuru bir kahkaha attı ama beni şaşırtarak cevap verdi. "Bu konuda pek konuşmuyorum çünkü geçmişe takılıp kalmadan ilerlemek en iyisi. Ama sana bazı gerçekleri borçlu olduğumu hissediyorum. Annemle babam arasında kan bağı vardı, sana bahsettiğim gerçek bağ. Sorun şu ki, bu sevgiyi asla bir başkasına veremediler. Ben onların tek çocuğuydum, annemi mutlu etmek için doğmuştum ama sonuçta görmezden gelinmiştim.

"Sonra bir çocuk daha istedi, bir çocuk daha, ama vampir hamileliklerinin çok nadir olması nedeniyle bunların hepsi imkânsızdı. Babam rakip bir yerleşim bölgesi tarafından, onların yavrularından birini almaya çalışırken öldürüldü.

İkisini de yok etmek. Çünkü kan bağıyla biri diğeri olmadan hayatta kalamaz."

İç çekişi o kadar alçaktı ki neredeyse kaçıırıyordum. "Benim durduğum yerden, bir başkasına bu tür bir bağımlılık yarardan çok zarar getirdi - özellikle de işin içinde çocuklar varsa. Bu yüzden ciddi ilişkilerden kaçınma kararı aldım."

Len hikâyesinin bazı kısımlarını doğru, bazı kısımlarını ise yanlış anlatmıştı ama sonuç aynı olduğu için bunun pek bir önemi yoktu: Lucien gerçek bir eş istemiyordu.

Beni tekrar döndürdü ama ona odaklandığım için fark etmedim bile. "Shadow ve Mera hakkında ne düşünüyorsun? Ya da Reece ve Angel?" Ben sordum. Ebedi bekârlık döngüsünü kıran kardeşliklerinden ilki.

Lucien'in yüz ifadesi aydınlandı. "Onlar adına gerçekten çok mutluyum. Benim zararım kendime ama onların sevincini ve memnuniyetini görüyorum. Yani, bugünlerde ikisini de zar zor tanıyorum ve bu daha iyisi için. Benim geleceğimde yazılı olanlar onlar için değil."

"Geleceğinin istediğin her an değişebileceğini biliyorsun," dedim ona. "Ve siz anne babanız değilsiniz. Eğer öğrenmez ve daha iyisini yapmazsak, yaşamının ne anlamı kalır ki?"

Genç yaşta ailemden uzaklaşmayı öğrenmiştim ve bu yaptığım en özgürleştirici şeylerden biriydi. Ayıldı. "Bazen ruhun bu kadar bilgeyken bu kadar genç olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Sözlerin üzerinde düşüneceğim, Bee."

Bu gece tam bir karmaşaydı ama bu kısmı doğru gibi geliyordu. Lucien ve ben ilişkimizde ileriye doğru bir adım atmıştık ve belki de artık gelecek o kadar da belirgin değildi.

İkimiz için de.

T Ertesi sabah kendimi son derece rahat yatağımdan dışarı sürüklediğimde, midem bana öfkeleni ve zorunlu dansımdan sonra kaçtığımı hatırlattı.

Ustalarla birlikte yemek duvarına yaklaşmaya cesaret edememiştim. İki gün boyunca yemek yemedem, şarap ve birkaç yudum suyla beslendikten sonra kahvaltayı kaçırmamın imkanı yoktu. Programıma uymak zorundaydı, hayır.

Ne olursa olsun.

"Bu zarfı sabah erkenden bırakmışlar," dedi Len, ben oturma alanına doğru sendeleyerek ilerlerken. Kesik, bulanık gözlerinin arasından bakarken ne kadar uyanık görüldüğünü fark ettim.

"Sendem nefret ediyorum," diye inledim. "Kimse bana senin sabah insanı olduğunu söylememişti."

Len güldü, onun neşeli halinden alınmamış gibi görünüyordu. Cidden, sabah insanları en kötüsüydü. Tam anlamıyla sosyopatlar.

"Hiç uyumadım," dedi. "Korkunç sabah uyandırma çağrısından kaçınmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorum." Krem rengi büyük zarfı bana doğru itti, ben de kaptım.

"Uyumadan ne kadar dayanabilirsin?" Bir esnemenin ardından sordum.

"Haftalar," diye yanıtladı. "Kristallerimden gelen enerjiyi kendi iç sihrime güç sağlamak için kullanıyorum. Görev başındayken güvenliğinizi riske atmayacağım."

Kocaman bir esneme daha yüzümü ele geçirip gözlerimi yaşartırken onu el sallayarak başından savdım. "Uyuyabilirsin. Tehlikenin o kadar yüksek olduğunu sanmıyorum."

Sırıttı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dün gece seçilmişlerden ikisinin boğazını parçalamasını engelledim. Vampir hızıyla hareket ederek odaya girdiler. Şanslıydım ki o taşlar bana önceden haber vermek için ayarlanmıştı."

Tamam, bu beni uyandırdı.

İçgüdüsel olarak boştaki elimi boğazıma götürdüm. "Onlara ne yaptın?" Zorla girildiğine dair hiçbir iz bulunmayan ve sıkıca kapatılmış ön kapıya doğru dönerek sordum. "İçeri nasıl girdiler?"

Saldırıları nasıl kaçırmıştım? Elbette yorgundum ve biraz da sarhoştum ama bu bir mazeret olamazdı. Şekil değiştiren içgüdülerim fena halde acı çekiyordu ve bu beni öldürebilirdi.

Len, "Giriş kodu onlarda görünüyordu," dedi. "Değiştirdim." Hemen unuttuğum bazı rakamlar saydı. "Lucien onları götürdü. Görünüşe göre rekabet şimdiden yirmi dokuza düşmüş, yani iyi gidiyorsun."

Güldüm. "Yine de kazanmamı kolaylaştırmak için yarışmacıları yontmamam gerekiyor. Belki de birine saldırıp kendimi dışarı attırmalıyım."

Len başını salladı. "Lucien'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, tek cezalarının bu olduğunu sanmıyorum. Ben olsam bunu uygulanabilir bir plan olarak önermezdim."

Tabii ki değildi. Neden gerçek bir plan kucağımıza düşsün ki?

Mektubu yanıma alarak banyoya girdim ve tavanı dolduran parlak ışıklardan irkildim.

Yatak odasının penceresinden süzülen güneşin kırmızısı zarar vermiyordu ama sahte floresanlar beni her zaman rahatsız etmiştir.

Mektubu lavabonun yanına bırakıp, serinletici bir duştan sonra okumaya karar verdim. Gözlerimi kapatıp sıcak spreyin altında durdum, vücudum bana uzanıp Lucien'in dansta kendini kaybetmesinden beri biriken gerginliği atmam için yalvarıyordu. Seksi, öfkeli vampir görünüşe göre benim afrodizyağımdı.

Bu ihtiyacı hafifletemeyeceğimi zor yoldan öğrenmiştim, bu yüzden rahatsız etmekten bile kaçındım. İçimdeki uyarılmayı ve kanı harekete geçirmek beni tekrar çılgılık krizine sokacak kesin bir yoldu. Ve bunun için zamanımız yoktu.

Hayattan daha fazla kaçamayacağımı anlayınca dişlerimi fırçaladım, kıllı yerlerimi tıraş ettim ve diğer yerlerimi yıkadım, sonra da güne hazırlanmak için duştan çıktım. Makyaj yapmayı ihmal ederek çıplak bir yüz görünümü tercih ettim ve saçlarımı tarayarak yüksek bir at kuyruğu yaptım. Koyu renk saçlarım her zamankinden daha uzun ve gürdü, bunu en çok fark ettiğim şey saç bağının ancak iki kez dolanmasıydı.

"Vampir kanı," diye mırıldandım. Buraya döndüğümde içimdeki kan vampir enerjisine tepki veriyordu ve bunun beni değiştirdiğini inkâr edemezdim. Lucien ondan daha fazla beslenmemi istiyordu ve bunun beklentisi bana *her türlü şeyi* hissettirirken, bir parçam hâlâ kurdumun son parçasını da kaybedeceğimden endişeleniyordu.

Sonra başını kaldırdı ve içimde ağlama isteği uyandıran hüznünlü bir uluma sesi çıkardı. "Seni kurtaracağım," diye söz verdim, aynada kendime bakarken bunu yüksek sesle söyledim. "Bizi güçlendirmek için daha fazla kana ihtiyacımız olabilir ama onun altında yok olmana izin vermeyeceğim."

Bezi etrafıma sararak banyodan çıktım ve gardırobuma doğru ilerledim. Henüz seyahat programını okuma zahmetine girmemiştim ama artık ne beklendiği umurumda olmadığı için rahat ettiğim şeyleri giymeye karar verdim: dar siyah kot pantolon, alçak topuklu botlar

düz beyaz bir gömlek ve siyah bir ceket.

Valdor'da hava soğuk değildi, bahar sıcaklığı vardı ama ceket ve botla da idare ederdim. Banyoya döndüğümde zarfı elime aldım ve açtım. Kalın bir parşömen parçasını çekip çıkardığımda, süslü bir el yazısı gördüm.

Bu yarışmada geriye yirmi dokuz seçilmiş kişi kalmıştır.

Bugün beş kişi daha elenecek.

Lütfen etkinlikleri aşağıdaki sıraya göre not edin. Hiçbiri için geç kalmayın.

Birincisi: Büyük salonda kahvaltı. Maksimum güç için yakıt ikmali.

İkincisi: Katu Taşı'ndan kutsama. Kabul görmek için çabalayın.

Üçüncüsü: Kondisyon seviyelerini ve çevikliği belirlemek için engelli parkur. Zafer için çabalayın.

ÜÇ DEYİNCE GÖZ KIRPTIM. Fitness seviyesi gerçek bir eş için gerçekten önemli bir faktör müydü? Uykusunda ters takla atabilen güzel bir uzun mesafe koşucusu mu istiyorlardı?

En azından engelli bir parkurda başarısız olmak kolay olurdu çünkü bir vampire kısa bir süre bile ayak uydurmakta zorlanırdım.

Banyodan çıktığımda odanın içinde bir zil sesi duyuldu ve Len bir kalp atışı içinde kapıdaydı. Kapıyı açtığında, içeri adım atana kadar diğer tarafta kimin durduğunu göremedim.

Lucien.

Ona doğru ilerlerken neden burada olduğunu merak ettim. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını salladı ve ben de bir anlığına ona baktım. Siyah asker tarzı pantolon, siyah boktan botlar ve gözlerini normalden daha koyu bir yeşil yapan koyu yeşil bir gömlek giymişti. İyi görünüyordu. Gerçekten, *gerçekten* iyi. Lucien her zaman bu kadar lanet olasıca görünmese bu iş çok daha kolay olurdu.

"Zihinsel ve fiziksel bariyerlerini inşa etme sürecini başlatmak istiyorum," dedi ve bir şekilde sözlerine odaklanacak gücü kendimde buldum. "Carter bir sonraki tura geçmeni sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacak, böylece seni etkilemeye devam edebilecek. İşler daha da kötüye gitmeden hemen inşa etmeye başlamalıyız."

Başımı salladım. "Evet, bir dahaki sefere boğazım neredeyse parçalanmadan uyanmamı sağlayabilirsek bu da harika olur."

Yüzünde ilk kez bir duygu titreşimi vardı. "O da var," dedi sert bir sesle, "ancak diğer seçilmişlere uyku döngüsü sırasında saldıran ikisine ne olduğunu bildiren bir uyarı gönderdim."

Homurdandım. "Sence bu işe yarar mı?"

Lucien doğruldu, yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. "Olmazsa, bir sonraki ceza çok daha kötü olacak."

"Tamam o zaman. Bu sabah ne yapmamız gerekiyor?"

Bir adım daha yaklaştı ve kokusu burnuma dolup içime doğru süzülürken çok güçlüydü. Duşta hafiflettiği kan tekrar sıcak yaylar halinde dönmeye başladı ve ben olabilecekleri düşünmemeye çalıştım. Ne olmasını istediğimden bile emin değildim.

Odanın kapısı açıldı ve Len'in seslendiğini duydum. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

İkimiz de cevap vermedik ya da ona doğru bakmadık. İstesem de gözlerimi Lucien'den ayıramıyordum ve belki de onun kanından daha fazla almanın iyi bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Kötü bir fikirdi. Carter'a direnmeme yardımcı olabilirdi ama Lucien'e direnmek her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Yine de bu noktada, kötünün iyisi oydu, bu yüzden bunun daha sonra beni yok etmek için geri gelmeyeceğini ummak zorundaydım.

"Beni ısırarak mı istiyorsun?" diye sordu. "Eğer kurdunu çağırırsan, kontrolü ele alabilirsin."

Ağzımda nem bulmaya çalışarak sertçe yutkundum. "Deneyebilirim. Derinlere gömüldü ve daha fazla vampir kanına meraklı olduğunu sanmıyorum ama denemeye değer."

"İğneyi yap," diye mırıldandı ve ağzımdan kaybolan nemin iç çamaşırimda olup olmadığını merak ettim, çünkü lanet olsun.

Bu kız biraz aksiyona hazırды.

Lucien olduğu yerde kaldı, gözleri yüzümden ayrılmaya da ifadesi nötrdü. Acaba liderliği bana mı bırakıyordu? Vampir enerjisinin dansdaki gibi çıldırmayacağına güvenmiyordu. Ya da belki de beni kendi içsel gücümü bulmaya zorluyordu ki bunu denemeye fazlasıyla istekliydim.

Onun güzel ve dikkat dağıtıcı yüzünü görmemek için gözlerimi kapatarak canavarımı ileri doğru ittim ve ona beslenip güçlenmemiz gerektiğini hatırlattım. *Seçimi atlatmak için*. İsteksizliğin de ötesindeydi, enerjisinin yavaşça akması bile fark edilmiyordu ama yine de oradaydı. Onu harekete geçirene kadar pes etmeyecektim.

Sonunda kıpırdandı ve vampir enerjisinin ısıısıyla hareket ederken, kısmi bir değişim için zorladım, sadece dişlerimin ve çenemin değişmesini istedim, böylece vampirin derisini kırabilirdik.

Şekil değiştiren büyüü bedenimi ele geçirdiğinde haykırdım ve tam bir şekil değiştirmenin gücünün üzerime geldiğini hissettim. *Hayır*, onu geri çekmeye çalıştım çünkü ulaşmam gereken bir seçim varken bir kurt bedeninde sıkışıp kalacak zamanım yoktu.

"Hayır," diye bu kez yüksek sesle homurdandım. "Tam olarak yer değiştiremeyiz." Benim kurt oldu ötesinde dinleme için Ben, ve olarak I öne düştüm, Lucien beni yakaladı. Derim geriliyordu.

ama onun gücü benimkine karışır karışmaz, mücadelesi sona erdi ve bir iniltiyle, mecazi olarak karnını ortaya çıkararak içeriye doğru yuvarlandı. İlk başta, onun varlığıyla zayıfladığını, incindiğini düşünmek beni mahvetti, ama sırtüstü yatmaya devam ettikçe, daha derine bakıp şunu buldum...

Hiç acı çekmiyordu. Boyun eğiyordu. Lucien'e bizimmiş gibi davranıyordu-

"Alfa," diye nefes aldım. "Seni alfası olarak görüyor."

Nefes kesici yüzünü görmek için başımı arkaya yatırdım, parlayan teni neredeyse kör edici bir yoğunluktaydı. "Senin yanında sakinleşmesinin nedenlerinden biri de bu. Sana liderlik veriyor."

Onu hiç böyle hissetmemiştim, Torma'daki Alfa Victor'la bile - Mera'ya olan bağım dışında kendimi her zaman paketsiz olarak görmemin bir nedeni de buydu.

"Şekil değiştiren tarafının neden böyle tepki verdiğini anlamıyorum," dedi Lucien, hâlâ bana yakın durarak. "Enerjin kendi başına bir alfa olacak kadar güçlü."

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Eskiden ben de öyle düşünürdüm ama yaşlandıkça bir şeyin farkına vardım: Ben alfa değilim. Hatta beta bile değilim. Ben bir omega'yım."

Lucien başını yana eğdi ve her şeyi bir araya getirirken beyninde dönen dişlileri neredeyse görebiliyordum. "Omegalar sürü hiyerarşisinin dışında duruyorlar, değil mi?"

"Evet," dedim sonunda sırrımı paylaşarak. "Torma'da kendimi hep bir yabancı gibi hissetmemin ve bir alfa komutuna uzun süre direnebilmemin nedeni buydu. Kontrol edilebilirmişim gibi davrandım çünkü omega olmak bir sürüde her zaman en güvenli pozisyon değildir."

Lucien bundan hoşlanmadı, hırlarken kaşları birbirine yaklaştı. "En çok korunan yavru sen olmalısın. Omegalar şiddetin olduğu yerde barış yaratabilir, hiç umut yokken umut getirebilir ve savaşları önleyebilir."

Gülüşüm acıydı. "Torma'da bunların hiçbirini istemiyorlardı. Şanslıydım ki ailem beni

Alfa'dan biraz izole edilmiş. Victor bir omega'yı kesinlikle öldürürdü."

Her zaman ailemin beni korumak için şekil değiştirenlerin hayatından uzak tuttuğunu ummuştum - küçük bir parçalarının beni çılgın alfadan koruyacak kadar sevdiğini. Ama büyüdükçe gerçeği fark ettim: Benim bir omega olduğumu bilmiyorlardı. Zavallı, itaatkâr bir kurt olduğum için utanıyorlardı ve bu yüzden beni sakladılar.

"Bahse girerim Mera'yla bu kadar iyi çalışmanızın nedeni de budur," diye düşündü Lucien. "O alfanın da ötesinde ve sen onun doğasını sakinleştiriyorsun."

"Mera'nın güçlü enerjisi benimkini maskeleydi," diye kabul ettim. "O öldüğünde daha da zorlaştı ama yas tutuyormuş gibi davrandım ve evimden neredeyse hiç çıkmadım. Ailem bana destek oldu. Sonunda Torma'nın liderleri gasp edildi ve o zamandan beri ortalık sessiz."

"Buna asla geri dönmek zorunda değilsin," dedi bana, sesinin törpüsü kanımı kaynatıyordu. "Valdor'dan daha güçlü ayrılacaksın. Kendi yolunu ve geleceğini çizeceksin ve sonunda ne olursa olsun, güvende olacaksın."

Onun şiddetle koruyucu tarafı ciğerlerimdeki havanın bir kısmını alıp götürdü ve beni biraz nefessiz bıraktı. Bunu bir anlık huzur ve berraklık izledi ve kurdumu ortaya çıkarıp kısmi bir değişim yapabildim.

Lucien öne doğru eğildi, böylece boğazındaki çıplak tenin pürüzsüz genişliğine ulaşabildim. Yeni bilenmiş dişlerim ona batarken hiç tereddüt etmedim. Kanı ağzıma ilk çektiğimde tüm mantıklı düşünceler yok oldu ve ondan başka ne zaman içtiğimi hatırlayamasam da bu anı sonsuza dek benimle kalacaktı.

Keskin, metalik bir tat bekliyordum ama Lucien çok lezzetliydi ve bana Crimson Heart'ı hatırlattı. Kanı sıcak ve zengindi, kiraz kokusu da vardı; kokusu şimdi çok daha iyi anlaşılıyordu. Bir sonraki kanı içerken inledim, sıvıdan daha fazlasını içime çektim. Her yudumda onun ateşini ve gücünü tüketiyordum ve lanet olsun, bu biraz bağımlılıktan da öteydi.

Sonunda Lucien beni kesmek zorunda kaldı ve ben uzaklaşırken derisinin hafifçe tahrip olmuş kısmının çoktan iyileştiğini fark ettim.

Kurdum içime battı, kendini mutlu hissediyordu ve ben de aynıydım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Lucien güldü ve gözlerim onun güçlü ve parlak kaldığını görece kadar odaklandı, açgözlü içkimin ondan bir şey çaldığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, adamın kanı damarlarımda dolaşıp beni yakarken başım hâlâ dönüyordu.

"Şimdi, bırak sakinleşsin," dedi bana. "Ve sıra bende."

Ona göz kırptım. "Sen de mi benden besleneceksin?"

Böyle devam edersek bu aramızda bir tür bağ mı oluşturacak?"

Lucien başını salladı. "Katu'nun Taşına dokunarak yaparsak olabilir. Ama şimdilik sadece kanımızı paylaşıyoruz. Nispeten basit olmalı."

"Umarım," diye cevap verdim sertçe. "Bakire olduğunu itiraf ettiğine göre."

Gülümsemesini zar zor gizledi. "Önemli olan yerde değil, Bee. Önemli olduğu yerde değil."

Bir adım daha yaklaştı. Mutluluğumla yarı baygın düştüğüm yerden kendimi kaldırmaya çalıştım ama ben daha kıpırdayamadan kolunu üzerime doladı ve beni kaldırıp bedenine aldı. Kurdum uludu ve ben de aynısını yaptım, sesin odada çınlamasına izin verdim. Lucien hırladı ve az önceki sözlerine rağmen, ikimizin de içindeki hayvani doğanın birbirine bağlandığını hissettim.

Dişleri boynuma battığında, feryadım kesildi ve alçak bir inilti çıktı. Her parçam canlandı ve Lucien'e karşı sallandım. Bacaklarımın belinin etrafında hareket edebilmesi için tutuşunu ayarladı ve sert uzunluğu hassas merkezime bastırırken haykırdım.

Ağzı hala boğazımdayken ve kanının ateşi vücudumdayken, umutsuzca pantolonunu almak için çabaladım.

Daha fazlası için savaşırken ellerim sert kaslar boyunca kayıyordu. "Lucien," diye inledim, "Seni... hissetmeye... ihtiyacım var. Lütfen."

Gümbürtüleri arttı, pantolonunu indirip *lanet olası cehennemini* serbest bırakabilmem için alt yarısını kaydırırken göğsü sallanıyordu. Göremiyordum ama sikinin kalın ve uzun olduğunu hissedebiliyordum ve başparmağımı üstündeki yarıktaki gezdirirken altında nem boncukları oluşuyordu.

"Lucien," diye tekrar bağırdım ve ağzını her çekişinde Aynı çekimi kalçalarımın birleştiiği yerde de hissettim.

Her nasılsa, ağzını boynumdan çekmeden pantolonumu çözdü ve parmakları kıvrımlarımdan kayarak beni sıırılsıklam buldu. Uyarılmamın kokusu aramıza yayıldı ve Lucien'in eline karşı sallanma hissinde kendimi kaybettiğimde beni daha da tahrik etti.

"Daha fazla, Crimson," diye talep ettim ve elim onun sikinin etrafına sarılmışken ve onunki amıma gömülmüşken, ikimizin de karşı koymasının bir yolu yoktu. Doğurgan olmadığım için hamilelik konusunda endişelenmeme de gerek yoktu, bu da durmak için bir neden olmadığı anlamına geliyordu. En azından şu anda hiçbirini düşünmeye hazır değildim.

Lucien çekildi, dili son kan damlalarını kovalamak için boynumda gezinirken, sikinin başı içime girdi. İlk esnemenin verdiği yanma o kadar lezzetliydi ki, içimde santim santim kayarken nefes nefese kalmıştım. Çok sıkıydım ama Lucien varlığından bile haberdar olmadığım tüm sinir uçlarıma dokunurken, uyarılmışlığım kısa sürede yolu yumuşattı.

Yavaşça içimden çekerek zevki tekrar ortaya çıkardı ve kabaca içime girdiğinde çığlık atıyordum. "Bee," diye inledi. "Çok sıkısın amına koyayım."

İçimdeki ateş daha konuşmadan beni ona doğru hareket etmeye zorladı. "Sadece iki kez seks yaptım ve sen çok büyüksün. Ayrıca... beni sikmeyi asla bırakma."

Yüzüme bakarken derin bir hırıltı çıkararak sustu ve son cümleinin onu korkutup korkutmadığını merak ettim. Neyse ki durmadı çünkü Lucien ben orgazm olmadan önce durursa yanacağımdan neredeyse yüzde yüz emindim.

Kelimenin tam anlamıyla.

I Mera'nın Shadow ve onun bir aşık olarak hünerleri hakkındaki uzun soluklu sohbetlerinde anlattığı türden akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşıyıp yaşamayacağını hep merak etmişimdir.

Seksle ilgili birkaç girişimim kesinlikle böyle değildi.

Sonra Lucien'le tanıştım. Ağzının vücudumdaki çekiciliğini hissettim ve sonunda Mera'yı neye bağımlı kıldığını anladım.

onun canavarı.

Arkamı döndüğümde Lucien'in tenimi kavrayışı sıkılaştı ve avuçlarının her bir girintisini kıcımda ve uyluklarımda hissedebiliyordum. Başım dönerken bile güçlü hamleleri hiç azalmadı ve bayılmak üzere olup olmadığını merak ettim.

İçimdeki zevk girdapları çok yoğunlaştığında, kendimi tutmaya çalıştım ama hiç umut yoktu. Bu, şiddetli bir fırtınayı şemsiyeyle durdurmaya çalışmak gibi bir şeydi. Güç çok büyüktü ve uçurumun kenarından yuvarlanmaktan başka seçeneğim yoktu, giderken  ı lık atıyordum.

Lucien tenime doğru inledi ve sesinde umutsuz bir tonla, "Daha fazla," diye g rlediğini duydum.

Kanı mı yoksa seksi mi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü o anda ikisi de aynıymış gibi hissediyordum. Umurumda da değildi, çünkü tüm bunları hissetmeye devam etmek için her şeyi yapardım. Lucien bedenimi ve ruhumu doldurdu. Beni yeniden inşa etti.

artık kim olduğumu bilmiyordum. Mera ve Angel için ayrıldığını düşündüğüm türden bir yeniden doğuş.

Bundan sonra asla eskisi gibi olamayacaktım. Bunu kendi adım bildiğim kadar kesin olarak biliyordum.

Lucien tüm dikkatimi ele geçirdiğinde ne durumda kalacağım konusunda endişelenecek zaman yoktu. Dudakları benimkilerin üzerinde kayarak ağzımın tadına bakıyor, dili benimkilerin üzerinde gezinirken tembelce giriş talep ediyordu. Aramızda kanın karıştığı bir ipucu vardı ve bu sadece arzumu on katına çıkardı.

"Benimle kal, Bebek Arı," diye fısıldadı dudaklarıma, daha sert iterek ve kendimi ona karşı daha hızlı hareket ederken buldum, bir sonraki yüksekliği kovalıyordum. Lucien alçak sesle güldü, elleri beni vücudunda yukarı çekerken derin bir gümbürtü çıkardı ve bana çarpmak için ona daha iyi bir açı verdi.

Bu kez boşaldığımda, neredeyse çığlık atarak kendimi susturduktan sonra çığlığım boğuktu. Lucien yavaşlarken gırtlaktan bir ses çıkardı, beni tekrar uçurumun kenarına gönderirken aleti şişti ve mükemmel bir peri masalı gibi birlikte boşaldık.

Sadece peri masallarının öldüğü ve kabusların yaratıldığı vampir kasabasındaydım.

Umursadığımdan değil, bu karanlık, kanlı dünyayı her seferinde Torma'ya tercih ederdim.

Vücudumun titremesi nihayet durduğunda, beni tekrar ayağa kaldırmasını bekleyerek bacaklarımı beline doladım.

Sadece o yapmadı.

Bizi banyoya götürdü. "Ne yapıyorsun?" Boğazım hala cehennem gibi acıydı.

"Seninle ilgileniyorum."

Kalbim kesinlikle tekledi. "Neden?"

Tek cevabım bir hırıltı oldu ve sonra çıplak kalana kadar seks boyunca giydiği her şeyi çıkardı. Onu ilk defa çıplak görüyordum.

ve kolayca bir tur daha atabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Ya da on.

Şekil değiştiren erkekler yırtık pırtıktı, kadınlar da öyle ama Lucien bunun bir adım ötesindeydi. Tıpkı Shadow'un şen şakrak çetesindeki diğerleri gibi bir savaşçı vücuduna sahipti. Hepsi de erkek türünün devasa örnekleriydi, ekstra kasları ve boyları vardı, çünkü onlar gerçek savaşçılardı.

Belli ki günlerini yatakta berbat filmler izleyip çikolata ve meyan kökü yiyerek geçirmemişlerdi ve bu belli oluyordu. Lucien'in göğsünde ve karın kaslarında belirgin çizgiler vardı ve bizi suyun altında kaydırırken biceps ve trisepslerindeki devasa vadiler ve tepeler hareket ediyordu. İkimizi de ayakta tutan kalın uyluk kaslarından bahsetmiyorum bile.

Yani, bir eliyle beni tutup diğer eliyle giysilerimi çıkarma gücü... Etkileyiciydi.

"Sanırım beni öldürdün?" Sesimin törpülenmemiş olmasını dileyerek fısıldadım.

Lucien yüzümü incelerken kaşları birbirine yaklaştı. Beni yavaşça fayansların üzerine indirdi ve elini k a l d ı r a r a k dişleriyle bileğini taradı. "İç."

Daha güçlü bir piliç tereddüt ederdi - onun için iyi. Ama benim ihtiyacım vardı.

Meyan kökü bir yana, şehirde yeni bir takıntı var.

Kanını yuttuğumda boğazım tam gücüne kavuşmuştu ve geri kalan her yerim de harika hissediyordu. Vampir kanı iyileştirme ve yenileme gücüne sahipti ve ben şimdiden onu bir daha tadacağım zamanı bekliyordum.

Lucien bir adım geri çekildi, birden fazla duş başlığından gelen su üzerine vuruyordu.

Arkaya taranmış saçları ve altın rengi teni boyunca damlayan su onun için iyi bir görünümdü.

"Şimdi ne olacak?" Ses tonumdan herhangi bir kırılganlığı uzak tutmak için mücadele ederek sordum.

"Benden tekrar içmen gerekecek," dedi yumuşak bir sesle, "bariyerlerini inşa etmeye devam etmek için ve benim de kanın ateşinin kontrolden çıkıp içine yerleşmesini engellemek için senden içmem gerekecek."

"Bu konuda üzgün görünmüyorsun," diye not ettim.

Beni daha yakına çekerken elleri yan tarafımda gezindi. "İnkâr etmeye çalıştım ama kanın beni çağırıyor. Seçim süresince paylaşmaya devam etmemiz gerektiği gerçeği beni rahatsız etmiyor. Ancak, eğer başka bir çözüm bulmamı istiyorsan? Şişelenmiş kan-"

"Hayır," diye araya girdim hemen. "Başka bir çözüme gerek yok. Bu seçimi atlatmak için gereken süre boyunca bu küçük anlaşmayı sürdürmekten mutluluk duyarım."

Ya da sonsuza kadar.

Bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğimden değil. Kanım onu çağırıyor olabilirdi ama bu Lucien'in eşler hakkındaki görüşünü değiştirmiyordu. En azından şimdilik daha fazla beslenmeyi ve sevişmeyi bekleyebilirdim ve bu benim için sorun değildi.

Bir parçam seçimin birkaç yıl sürmesini ummaya başlamıştı.

Tanrılar bana en azından bunu borçluydu.

Lucien beni iyice temizlemek için etrafta kaldı... ve aşağı. Tekrar ayağa kalkabildiğimde, sabahki etkinliklere ciddi şekilde geç kalacağımızı biliyordum.

Duştan çıkarken "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Nedense sonraki kelimelerim boğazımda düğümlendi. Birinin benim ihtiyaçlarımı önemsemesi neden beni bu kadar mahvediyordu? Böyle bir ifadenin ardından yükselen duygu dalgasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. "Ben iyiyim," diye boğuk bir ses çıkardım.

Lucien sözümüne inanmakla kalmadı, çıplak ve ıslak olmama aldırmadan ilerledi ve bir havlu alıp vücudumda gezdirerek beni kuruladı. "Artık giyinmen gerekiyor," dedi işi bittiğinde. "Sen çıplakken kendimi kontrol etmekte çok daha zorlanıyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli Crimson," dedim boğuk bir kahkaha atarak. "Senin kitle imha silahın başka bir savaş başlatmak üzere etrafta sallanıyor."

Beni doğru duyup duymadığını anlamaya çalışır gibi başını eğdi. Ama cidden, siki o kadar etkileyiciydi ki, tekrar üstüne atlamamı istemiyorsa, kement atıp zapt etmesi gerekiyordu.

Bir şey olmasına fırsat kalmadan kapı çalındı ve Lucien banyodan çıkarken bir küfür savurdu. "Hâlâ çıplaksın," diye arkasından seslendim ama hiç umursamadı.

Garip bir şekilde kurdum göğsümde gurulduyordu çünkü görünüşe göre başka bir vampirin onu çıplak görmesi umurundaydı. Bu sahiplenme saçmalığının bir an önce kontrol altına alınması gerekiyordu çünkü Lucien her şey sona erdiğinde işinin biteceğini açıkça belirtmişti.

Uzun vadeli ilişkiler, eş bağları ya da çocuklarla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu.

Kabul etmek ne kadar zor olsa da, onun isteklerine saygı duymak zorundaydım - bana hayatımın en akıl almaz orgazmlarını yaşatsa ve ona bir arıyı, Dünya'nın hayatta kalması için tam anlamıyla gerekli olan tek yaratığı hatırlattığım gibi yürek burkan şeyler söylese bile.

Ne yazık ki benim için, onun hayatında doldurduğum önemli rolün bir zaman sınırı vardı, bu yüzden bu şimdilik tadını çıkar ve bittiğinde uzaklaş durumuydu.

Len'in sesi bana ulaştı ve döndüğünü haber vermek için zili çalan kişinin o olduğunu anladım. Kısmen pençeye dönüşmüş olan ellerimi gevşettim ve sadece banyo çarşafıyla odadan çıkmak üzereydim ki Lucien kapıda belirdi. Çıkışımı engelliyordu.

Yüz ifadesi karanlıktı ve aklımdan hemen korkunç senaryolar geçmeye başladı. "Sorun nedir?"

Yüz ifadesi hiç değişmedi. "Bir sorun yok. Hangi kıyafete ihtiyacınız var?"

Omuz silktim ve havlunun üst kısmını yukarı kaldırdım. "Ben kendim bakabilirim. Sen kahvaltıya ya da kaçırduğımız her neyse ona gitmelisin."

Onu dürtmeme rağmen kıpırdamadı. "Hayır."

Sustum. Sesi kızgın değildi; basit bir ifadeydi.

"Affedersiniz?"

"Len'in önünde giyinmeyeceksin. O odadayken havluyla dışarı çıkmayacaksın."

Elini yüzümün alt yarısına doladığında, *ne oluyor lan* diye bağırmaya ve itiraz etmeye başladım. Başımı arkaya yatırdı ve dudaklarıma uzun, kalıcı bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Seçim tamamlanana kadar sen bana aitsin Bee. Ve ben asla paylaşmam."

Berraklık ve akıl sağlığı bir anda geri geldi. "Bunu dün gece dansta konuştuğumuzu sanıyordum," dedim öfkeli bir tıslamayla. "Sevişiyor olabiliriz ama-"

Elini havlunun altından geçirip kalçalarımın arasında yeni biriken nemi okşayınca sözlerim kesildi. Evet, onun hâkimiyetinden tamamen tahrik olmuşum ama bu onun bunu bilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Görünüşe göre şartlarda anlaştık," dedi, şişmiş, ağrıyan etimin üzerinde bir kez daha kayarak ve bir iniltiyi zar zor bastırdım.

Bir saniye sonra eli gitti ve vampir de gitti, banyonun kapalı kapısı yüzüme bakıyordu. "Seni dışarıda, koridorda bekleyeceğiz." Sözleri bana doğru sürüklendi ve kapıya doğru yığıldım, kendimi tutma yeteneğimi kaybettiğimde alnım tahtaya çarptı.

Başım o kadar beladaydı ki komik bile değildi.

Bu nasıl oldu? Nasıl oldu da kendimi kendi paranormal aşk romanımın başrolündeymişim gibi romantizm ve dramın içinde buldum? Başroller Mera gibi diğer doğaüstü varlıklara aitti. Ben daha çok ilginç bir yardımcıydım.

Sanki onun başrolü hayatıma bir virüs gibi yayılmıştı ve şimdi kendi başıma bir hikâyenin içinde yol alacaktım. Tıpkı onun yaptığı gibi.

"Bunun için yeterince güçlü müyüm?" Hâlâ kapalı olan kapıya sordum. "Ciddi misin?"

Neyse ki kimse cevap vermedi çünkü konuşan bir kapı çok korkunç olurdu. Tıpkı Mera'nın konuşan duman bulutu gibi. Başımı arkaya eğerek yukarıdaki tavana baktım ve kaşlarımı çattım. "Sakin bana hayvan, duman ya da cin yardımcılar gönderme. Bu bir peri masalı değil. Tekrar ediyorum. Değil. Bir peri masalı değil."

Bu açıklamayı yaptıktan sonra kapıyı açtım ve gardıroba yöneldim. Önceki kıyafetimin neredeyse aynısını çıkardım, sadece bu sefer ceket kadife benzeri bir malzemeden yapılmış koyu bordo rengindeydi. Giyindiğimde, saçlarımı tekrar düzelttiğimde ve oyun yüzümü takındığımda yatak odasından çıktım ve koridora çıktım. Len duvara yaslandığı yerden ileriye doğru hareket etti, dudaklarında oynayan küçük bir gülümseme dışında yüzü neredeyse ifadesizdi. "Gitmeye hazır mısın prenses?" diye sordu.

"Prensес değil," diye karşılık verdim. "Görünürde bir hayvan yardımcı ya da başrol potansiyeli yok, çok teşekkür ederim."

Hakkını yemeyelim, benim bu çılgın çıkışım karşısında şaşırması gibi görünmemeyi başardı.

"Lucien'in aynı fikirde olacağını sanmıyorum," dedi. "Yani, onun yanında başrolde sen varsın."

Esrarengiz ve güçlü gümüş fae'yi yumruklama isteğime direndim. "Kapa çeneni."

Ben çıkarken kahkahaları koridorda beni takip etti ama çok geçmeden bana yetiştі. "Cidden, kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin."

Bu beni bir an duraksattı. "Ne demek istiyorsun?" Kendi başına devam etmeyeceğı belli olunca sonunda sormak zorunda kaldım. "Peki Lucien nerede?"

Koridorda bekleyeceğimizi söylemişti.

Len tereddüt etmeden, "Engelli parkuru görmek için önceden çağrıldı ve senin için güvenli olduğundan emin olmak istiyor," dedi. "Ve sana söylüyorum, Lucien senin kanını

ve onu hiç böyle görmemiştim. Gerçek şu ki, arkadaşımın büyük bir kalbi ve duyguları söz konusu olduğunda tam gaz gitmeye yönelik saplantılı bir eğilimi var."

Bunların hiçbirisi benim için yeni bilgiler değildi ve usta vampirin saplantılı ve sahiplenici doğası umurumda değildi. Eğer ona sadece kısa bir süreliğine sahip olacaksam, o zaman kesinlikle onun yüzde yüz ellisini istiyordum. Daha azı olmazdı.

Len'e sessizce, "Ben varım ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini unutmamalıyım," dedim. "Lucien ve ben bu seçim süresince sevişiyor ve besleniyoruz çünkü bu beni güçlü tutuyor ve tüm dürtülerimizi kontrol altında tutuyor. Ama bu iş bittikten sonra biz de biteceğiz. Sadece melez bir kurt-vampir olarak başıma gelenlerle nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyor."

"Doğru," diye cevap verdi yumuşak bir sesle, belli ki tek kelimesine bile inanmamıştı. "Crimson ve Bee, sadece suç ortakları."

Ona dirsek attım ama o çelikten yapılmıştı ve tek yaptığım kendimi zedelemek oldu. Neyse ki vampir kanıyla dolup taşıyordum, Lucien'in gücü içimde dolaşıyor ve enerji kuyularımı dolduruyordu. Gerçek acı daha başlamadan iyileşmiştim.

Zemin kata ulaştığımızda, kahvaltının olması gereken alana çıktık. İlk başta diğer seçilenleri göremedim ama sonra sesleri takip ederek bir kapıdan geçtik ve üç tarafı pencerelerle kaplı çok daha büyük bir odaya girdik.

Bitiriyorlarmış gibi geliyordu, bu da muhtemelen kahvaltıyı kaçırdığım anlamına geliyordu. Tekrar. O küçük kan değişimini saymazsak, sanırım çoktan yemiştim.

Yemek yemeyi ne kadar sevsem de, Lucien'le geçireceğim bu sabahı, açlıktan ölsem bile, dünyadaki tüm krepler için kaçırmazdım.

Bazı deneyimler uğruna ölmeye değerdi ve böyle bir seks... onlardan biri olabilirdi.

Buraya son geldiğimde, kendimi beni istemeyen bir vampire atarken zavallı hissetmiştim. Bu sefer her şey

farklı.

Lucien beni istiyordu, ben de her şeyi
kucaklayacaktım. Ta ki zaman dolana kadar.
Tik tak.

W Bir araya toplanmış bir konuşmayı dinleyen seçilmişlere yaklaştım. Durduğum yerden kimin konuştuğunu göremiyordum ama ilk defa

Donovan değildi. Bu ses kadınsı, zengin ve gırtlaktan geliyordu ve belli belirsiz tanıdıktı, bu da bana ilk gün konuşan uzun platin saçlı efendi kadın Julietta olduğunu düşündürdü.

"...davet edilmiş olmanız büyük bir onur," diyordu. "Bir efendiyle eş bağı kurmak nadir bir fırsattır ve karşılığını fazlasıyla alacaksınız. Bu görevi hafife almayın. Size verilen bu şansı heba etmeyin. Şimdi tanrılar tarafından kutsanmanız için Katu Taşı'na gitme zamanı."

"Hiç yiyecek görebiliyor musun?" Herkes hareket etmeye başladığında Len'e fısıldadım. "Yakıt ikmali tavsiyeleri beni biraz endişelendiriyor. Günlerdir bir şey yemedim."

Dudakları seğirdi. "Bundan emin misin? Yemin edebilirdim-"

Fae'ye tekrar vurmanın ne kadar aptalca olduğunu düşünmeden yumruğum koluna çarptı. "Ah, lanet olsun," diye hırladım, zonklayan elimi sallayarak. Len gülerken birkaç saniye içinde iyileşti, neyse ki beni oracıkta öldürmek istemiyordu.

"Etrafta yiyecek bir şeyler arayayım," dedi bana, gözleri hâlâ eğlenceyle dolu olsa da ifadesi ağırlaşmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gülümsemeye zorlamak için boğazımı temizledim. "Minnettarım."

Bir göz kırpmasıyla, altında uzun bir masa bulunan uzak pencere setine doğru ilerleyerek gitti. Beklerken ve bu sabah olan tüm o "yeme" olayını düşünmemeye çalışırken -bu konuyu tekrar açtığın için teşekkürler Fae- önümde tanıdık bir yüz belirdi. "Hattie!" Gülümseyerek söyledim.

Kollarını bana doladı ve güçlü bir şekilde sarılmak için çekti. Genellikle bir vampir *ya da Mera* bana sarıldığında bu biraz acı verici bir deneyim olurdu ama bugün vücudumun buna çok daha iyi dayandığını hissettim.

"Sabahtan beri seni bekliyordum," dedi. "Burada kal; senin için bir tabak ayırdım."

Aceleyle, şimdiye kadar fark etmediğim başka bir küçük masa grubuna gitti ve bir tabak aldı. Bugün sade giyinmişti; düz beyaz düğmeli bir gömlek, siyah deri pantolon ve siyah düz çizmeler giymişti. Saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı ve yüzü makyajsız görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse balo elbisesinin içinde olduğundan daha da güzel görünüyordu.

"Al! Ye!" dedi ve bir tabağı yüzüme doğru itti. Karnım o kadar yüksek sesle guruldadı ki, çok aç olmasaydım utanırdım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, bana biraz yiyecek ayıracak kadar önemseddiği için kendimi bunalmış hissediyordum. "Seyahat programında öğle yemeği olmadığı için günün geri kalanında aç kalacağımdan biraz endişeliydim."

Kıkırdadı, mükemmel beyaz dişleri bana doğru parladı. "Kanımız olduğu sürece günlerce aç kalabiliriz. Diğer ırkların gerçek yiyeceğe daha sık ihtiyaç duyduklarını unuttuklarına şüphe yok."

Yine de günlerdir vampir diyeti yapıyordum.

Açlıktan ölmek üzereyken, çoğunlukla ekmek benzeri hamur işlerinden, koyu kırmızı kabuklu ve tatlı merkezlere sahip en yaygın meyveleri olan sartinden ve geçen seferki favori ikramım olan *fragler çubuklarından* oluşan yiyecekleri hızla mideye indirdim. Tadı kurutulmuş şurup çubukları gibiydi.

Len bir süre sonra yanımda belirdi, elinde bir tabak yemek vardı.
elinde.

"Gerek yok," dedim, tabağımdaki son çubukları bitirirken onu el sallayarak. "Hattie bana biraz ayırdı."

Fae'ye bir adım daha yaklaştı, eğer mümkünse gülümsemesi daha da parlaktı. "Simone ne olursa olsun bugün dezavantajlı olacağı için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm."

Doğru, harika. Hepimize bunu hatırlattığınız için teşekkürler.

Len onun gülümsemesine karşılık vermedi ve yüzü ifadesiz olsa da mutsuz olduğunu anlayabiliyordum. Kontrol etmediği yiyecekleri yememe konusundaki küçük kuralını unutmuştum ama Hattie'ydi. O da bu seçkide olmak istemiyordu.

İşim bittiğinde tabağı masaya bıraktım ve ikinci kata ve Katu'nun Taşı'na çıkabilmek için merdivenlere doğru yöneldik.

Yürürken "Umarım bu engelli parkur çok zordur," dedim. "Bu yarışmayı atmama izin yok yoksa beni öldürürler ama dürüstçe elenirsem kimse bir şey diyemez. Tüm gücümü ortaya koyacağım ve kaybetmeyi umacağım."

Hattie bana göz kırptı. "Gerçekten kazanmak istemiyor musun?" Homurdandım. "Gerçekten ve ötesinde. Bu benim dünyam değil ve ben anlaşmalı çiftleşmelerin hayranı değilim. Eğer biri benim eşim olmak istiyorsa, o zaman benim için savaşmasını beklerim. Çünkü ben onlar için savaşacağımdan eminim."

Kısmi yalan dilimde bayatlamıştı çünkü şekil değiştiren ruhuma seslenen tek doğaüstü varlıktan uzaklaşmaya çoktan karar vermiştim: Lucien. Kendime karşı dürüst olmak gerekirse, onun için savaşmalıydım ama bu iki taraflı olmalıydı.

Dediğim gibi, eşimin de benim için savaşması gerekiyordu, aksi takdirde bu gerçek bir eş bağı olmazdı.

Böylece planım sağlam kaldı.

Hattie derin bir iç çekti. "Savaşma konusunda çok haklısın. Gerçek dostlarımız için savaşmak için elimizden gelen her şeyi yapmalı ve gerisini bırakmalıyız."

Sözleri bana komşu vampire aşık olduğunu hatırlattı ve ailesinin onayıyla ona geri dönmenin bir yolunu bulacağını içtenlikle umdum.

Uzun koridora ulaştık ve yavaşça taşa doğru ilerleyen seçilmişlerin oluşturduğu uzun sıraya katıldık. Ona bir daha dokunmayı gerçekten istemiyordum; en son boğazımın parçalandığını düşündüğümde tenim nemlenmişti.

Hiç şüphe yok ki fena halde tetiklenmek üzereydim ama şimdi rolümü oynamayı reddedemezdim. Beni öldürmeleri için onlara hiçbir sebep veremezdim.

Yaklaştıkça, ustanın platformunu gözlemledim. Görünüşe göre bugün hepsi buradaydı ve Carter için on birinci bir sandalye daha eklenmişti.

Güç merkezinden -Lucien ve Donovan'ın sandalyelerinden- çok uzaktı ama oradaydı.

Tahtını talep ediyor. Gümüş Ev.

Bu iddia benim lanet hayatımı ciddi şekilde etkilemeseydi onun adına mutlu olurum.

Piç kurusu sonunda beni serbest bırakacağına dair verdiği sözü tutsa iyi olur.

Taşa yaklaştığımızda Lucien'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Vücudum ılık su dolu bir kabın içine düşmüş gibi tepki verdi. İçimdeki her şey ısındı, bacaklarım titremeye başladı ve kendime yapmamam gerektiğini söylememe rağmen

bakıyordu, çünkü vampirlerle dolu bir oda ateşli ve rahatsız olunacak bir yer değildi, ona doğru bakmamak imkansızdı.

Sandalyesinde rahatlariken yüzünde hiçbir ifade yoktu, uzun bacakları önde, seksi erkek yayılması devam ediyordu. *Lanet olsun ona.* Kollarını yanlara dayamıştı, omuzları süslü sandalyesinin arkasını tamamen dolduruyordu, yanlardan sadece birkaç kızıl taş görünüyordu.

Güçlü ve hükmedici görünüyordu. Halkını gözlemleyen bir kral gibi.

Sadece beni gözlemliyordu.

Onun tüm ilgisine sahip olmak neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden alnımı sildim, terlemeye başlayıp başlamadığımı merak ediyordum. Dudaklarında gezinen hafif sırıtışı kaçırmadım.

Kesin şunu! Sakince nefes almaya çalışarak ona bağırdım. Sırıtışı büyüdü.

Nasıl oluyordu da Lucien beni sikeli daha bir saat bile olmamışken vücudum daha fazlasını istiyormuş gibi tepki veriyordu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Uzaklaşmak zorundasın. Uzaklaşmak zorundasın.

Belki yeterince tekrar edersem hatırlayabilirdim. Hattie alçak sesle, "Birinin dikkatini çektin," dedi. kulağıma yakın bir ses.

"Biliyorum," diye mırıldandım, sonunda bakışlarımı Lucien'den ayırabilmişim. Ona doğru baktım ama Lucien'e bakmadığımı gördüm. Başını Carter'a doğru çevirmişti ve farkına bile varmadığım diğer efendinin gözleri de bize kilitlenmişti.

Lucien'in aksine, sandalyesindeki pozisyonu sert ve rahatsızdı ama tüm dikkatinin bende olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Kitaplarda en sevmediğim mecazlardan biriydi, mütevazı, sade kadın kahramanın birdenbire bir erkeğin dikkatini çekmesi.

her arzu edilen erkek ve kadın - kesinlikle sebepsiz yere. Kendimi bir hiç ya da özellikle sade biri olarak görmüyordum, ama bu iki muhteşem, güçlü, usta vampirin beni bu şekilde takip etmeleri için iyi bir neden yoktu.

Burada daha fazlası vardı. Sadece kuralları çiğneyip taşa dokunmuş ve Carter'ı çağıran bir gücü tetiklemiş miydim? Ve karşılığında Lucien beni kanıyla besleyerek aramızdaki bağı mı oluşturmuştu?

Carter benim ve hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bir şey bile. Öte yandan Lucien beni tanıyordu. Gerçek beni. Geçen sefer onunla duvarlarımı yıkmıştım ve birkaç uyku döngüsünden fazlasını hayatlarımız hakkında konuşarak geçirmiştik.

Çoğunlukla Shadow ve şen şakrak serseriler çetesiyle geçirdiği zamanlardan kalan küçük parçaların ağzından kaçmasına izin vermişti ama arada sırada Lucien'in gerçek kalbi ortaya çıkıyordu.

O geceler bir rüya gibiydi... her zaman arzuladığım türden bir bağlantı.

Bu yüzden o zamandan beri daha azına razı olamadım.

Carter bunu anlamayabilir ama bir taştan gelen hiçbir güç patlaması beni biriyle çiftleşmeye ikna edemez. Her zaman daha fazlasını ister ve talep ederdim.

Her zaman.

A Taşa yaklaştıkça eşler ve mecazlarla ilgili düşüncelerim kuruyup yerini endişeye bıraktı. Bu sefer taşa dokunduğumda ne olacaktı?

Lucien ben yaklaşırken daha dik oturdu ama dokunmamam gerektiğine dair bir işaret vermedi.

Seçme şansım yoktu; bu seçim sürecinin bir parçasıydı.

Platin rengi saçlarını yüksek bir topuzla arkaya toplayarak yüz hatlarının çarpıcı güzelliğini ortaya çıkaran Julietta bugün işin başındaydı. Kıyafeti beyazdı, göğüslerini yukarı kaldıran ve üst düğmesinden taşan bir takım elbise giymişti. Vampirler cinselliklerini asla saklamazlardı ve ben de bu modaya uyuyordum.

"Yeşim Hanesi'nden Hatilda, lütfen öne çıkın," diye anons etti.

Hattie yanımda derin bir nefes aldı ve sonra devasa taşa doğru yürüdü. Donovan'ın bölgesinden olduğunu bilmiyordum; efendisi onun yaklaşmasını izlerken gülümsüyordu.

"Hatilda, tanrılarımıza saygı duyuyor musun?" Julietta sordu.

Hattie sağ elini kaldırırken başını salladı. "Seviyorum. Her zaman." Anladığım bir dilde olmayan birkaç kelime daha mırıldandı ama kulağa çok eski ve

güçlüydü. Sonra uzanıp elini taşın üzerine koydu ve ışık sadece birkaç saniye için sonsuz derecede parlaklaştı, sonra tekrar söndü.

Sanki Katu'nun Taşı vampirin gücünün bir kısmını emiyor, her dokunuşta biraz daha güçleniyordu.

Hattie sakın bir gülümseme takınmış, elini taşa dayamış, evindeymiş gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi usta. "Kutsamanız kabul edildi. Sol taraftaki seçilmişlere katılabilirsiniz."

İlk defa iki kırmızı yüzlü kadının odanın sağ tarafına, kutsanmış ana gruptan uzağa taşındığını fark ettim. Bu bana burada başarısız olabileceğimi hatırlattı. Taş beni reddederse birinci kademe ustalar hiçbir şey yapamazdı.

Onlar asla tanrılarına karşı gelmezler.

"Torma'daki şekil değiştiren sürüsünden Simone Lewison, bir adım öne çık."

Ben sonuncuydum ve tüm gözler üzerimdeydi. Kalbimde bir parça umutla taşa yaklaştım, umutsuzca ona dokunduğumda bir tür panik atak veya flashback ile tetiklenmediğimi umuyordum.

Fail. Başarısız. Başarısız. Başarısız.

Kafamın içinde bir kelimeyi tekrar tekrar zikrediyordum, bunu yaparsam kalbimin ve ruhumun bir kısmının bu dünyada kalacağını bilsem de. En azından sadece bir parçası olacaktı - eğer seçimde daha fazla kalırsam, hepsi olabilirdi.

"Simone, tanrılara saygı duyuyor musun?" Julietta bana sordu.

Bakışlarımı taşın kırmızı, altın ve siyah ışıltısından ayırdım ve onun gümüşü gözlerine baktım. "Onlar benim tanrılarım değil ama onlara hak ettikleri saygıyı göstereceğim."

Başını salladı, ifadesi nötr kalmaya devam etti. "Dokun ve kutsamanı al."

Uzanıp sağ elimi devasa taşın ortasına koyduğumda nefesini tutan tek kişinin ben olmadığımdan emindim. Geçen seferki gibi bir enerji patlamasına hazırlanırken, vücudumda sadece ılık bir hava patlaması hissettiğimde şaşırdım. Taş bir güç kıvılcımıyla aydınlandı, sonra bu güç aynı hızla tekrar söndü.

Julietta bir adım öne çıkarak platformunun kenarından bana baktı. "Görünüşe göre kutsama kabul edildi. Lütfen odanın sol tarafına doğru ilerleyin."

Kurdum göğsümde uluyarak gücümüzden memnun oldu. Başından beri, başarısız olma konusunda hemfikir değildi; Lucien'e alfamızmış gibi davranmaya başladığından beri bu his daha da güçlenmişti.

Bana geniş geniş gülümseyen Hattie'ye doğru yürüdüm ve elimde olmadan başımı geri çevirdim. Hem Carter hem de Lucien ayağa kalkmış, yine bana doğru bakıyorlardı.

Carter memnun görünüyordu, dudakları kıvrılmıştı ve gözleri parlıyordu. Ama Lucien'in ifadesi daha kapalıydı.

Her iki durumda da kutsamada başarısız olmamıştım, bu da bir sonraki bölüme geçtiğimiz anlamına geliyordu.

Engelli parkur.

Ana Odalardan çıkıp Kızıl şehir'in labirentine doğru ilerlerken SEÇİLENLER sessizdi. Daha önce geçmediğim bir çıkışa girdik ve kapılardan birini koruyan Galco'yu gördüğümde, kel kafası kırmızı güneş ışığını yansıtıyordu, el salladım ve karşılığında coşkulu bir el sallayışı aldım.

Sokaklarda vampirin hızı arttı ve kendimi yetişemez halde buldum.

Len bana acıdı, vampirlerin peşinden hızla uzaklaşırken bir kolunu belime doladı ve neredeyse grupla birlikte kalmayı başardı.

"Hızları beni her zaman sinirlendirmiştir," diye homurdandı Len ceketindeki bir taşa uzanırken. Çeyrek büyüklüğündeki opak su taşını eline aldıktan sonra hızlandı.

Kısa sürede Kızıl Şehir'in dış bölgesindeydik. Bu mesafeyi yürümem saatlerimi alırdı ama vampir hızıyla dakikalar içinde varmıştık. "Rota Osida Bölgesi'nde belirlendi," diye seslendi Julietta. "Ustalar Carter ve Lucien parkurun sonunda kimin başarabildiğini ve ne durumda olduklarını görmek için bekliyor olacaklar. Bu, yarışmaya kimin devam etmesini istediklerine karar vermelerine yardımcı olacak."

"Bunların hiçbiri kulağa uğursuz gelmiyor," diye mırıldandım ve yanımdaki Hattie homurdandı.

"Merak etme; seninle kalacağım," dedi bana.

Karnım beklenmedik bir şekilde guruldadı ve kendimi sakınleştirmek umuduyla elimi karnıma bastırdım. Bu sadece bir engelli parkurdu ve ben yine de kaybetmek istiyordum. Vücudumun neden beni doğruca en yakın tuvalete göndermeye çalışarak isyan ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir şekil değiştiren olarak, mide sorunlarımdan pek etkilenmedim. Sistemimiz herhangi bir bakteri istilasını hızlı bir şekilde geri püskürtüyordu, bu yüzden bu sinir olmalıydı. Beni alaşağı etmeyecek sinirler. Eğer Katu'nun Taşına korkmadan dokunabilirsem, bu engelli parkuru geçebilirdim.

Ya da denerken fevkalade başarısız olurlar.

İçimdeki gürültüyü duymazdan gelerek, şehirden uzaklaşıp şehri çevreleyen kırsal alana doğru ilerlerken grubu takip ettim. Valdor'da hiç bu kadar uzağa gitmemiştim ve güneşlerinin sürekli kırmızı ışığı altında buranın nasıl bir yer olduğunu merak ediyordum.

Yakın çevremizde zemin düzdü ve kısa bir sarımsı ot tabakasıyla kaplıydı. Elim aşıya uzatıp

Elimi üzerinde gezdirirken ne kadar yumuşak olduğuna hayret ettim; neredeyse kadife gibiydi. Bu otların arasında ilerlerken, birkaç yüz metre ötedeki ormanlık alanlara doğru ilerliyor gibiydik. Bunun ötesinde daha ağaçsı yapılar ve hatta bazı dağlar vardı. Burada hava sonsuz bir bahar havasında olduğundan kızıl dağların tepesinde hiç kar görünmüyordu.

Ormana ulaştığımızda, yüz metre yüksekliğinde ve düzinelerce metre genişliğinde ağaçlar bulduk. Tüm ekosistem çok eski görünüyordu, birçok yabancı bitki ve hayvan türüyle doluydu. En azından bana yabancıydı.

"Tek yapmanız gereken," dedi bize eşlik eden tek usta olan Julietta, "bu ormanın diğer tarafına geçmek. Engelli parkurun sonunu işaret eden büyük bir su geçidine doğru ilerleyin. Eğer bir su kaynağı bulmadan çıkarsanız, yanlış yöne gitmişsiniz demektir. Ustalardan birinin isteği üzerine, tüm yarışmacılar için adil olması için vampirlerin hızını ve gücünü bir şekilde sınırlayacak birkaç engelleyici de ekledik."

Birçok kızgın bakış bana doğru fırlatıldı ve midem bir kez daha zıplarken bile kendimi sakın kalmaya zorladım. Bu kaltaklar burada kendi özgür irademle bulunmadığımı ve geriye kalan yirmiden fazlasının kışlarını kaldırıp kazanmaları gerektiğini anlamalıydılar. Çünkü ben istemiyordum. Engelleyicileri isteyen efendi Carter olmalıydı çünkü Lucien kaybetme planıma katılıyordu.

"İyi şanslar, seçilmiş," diye seslendi Julietta. "Zamanınız şimdi başlıyor."

Dişiler savaş çığlıkları atarken bir gürültü koptu ve sonra koşmaya başladılar. Ben grubun arkasındaydım, bu yüzden ilk ağaçların arasına girene kadar vampir hızlarını izleyebildim, engelleyiciler onları oradan itibaren yavaşlattı.

O zaman daha fazla bakış aldım, ama kısa süre sonra hepsi gözden kayboldu.

"Seni sonunda bekleyeceğim," dedi Len, beni ileri doğru iterek. "Bu bölümü atacağına karar vermeden önce git."

"Doğru, doğru," dedim.

Hattie kollarımızı birbirine bağladı ve beni kendi hızıyla sürükleyerek ağaçlara ulaşana kadar midemi allak bullak etti. Gölgeler bizi yuttuğunda, onun hızı benim normal hızıma düştü.

Sonunda ilk görevdeydik ve dürüst olmak gerekirse başka bir yerde olmayı diledim.

Hatie, ilk ağaçların arasına girene ve altın tarlalar tamamen gözden k a y b o l a n a kadar durmadı.

"Tuzaklara karşı gözünüzü dört açın," dedi, her şeyi kavrarken başı dönüyordu.

"Ne tür tuzaklar beklemeliyim?" Odaklanmak için kurdumu çağırarak sordum. Burası karanlık değildi ama sadece gölgelikten süzülen kırmızı ışık parçacıklarıyla kesinlikle çok daha donuktu.

"Herhangi bir şey olabilir, ama birkaç gevşek froden - yerde yuvarlanan ve sizi bir saniyede yere düşürebilecek küçük, zırlı yaratıklar- olduğunu tahmin ediyorum."

Kafamda vampirlerin pin olduğu bir bowling topu hayal ettim.

"Tamam, tehlikeli ve fark edilmeleri kolay mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece eliniz kadar oldukları için çok tehlikeli ya da fark edilmesi kolay değiller ama genellikle geldiklerini duyabilirsiniz. Eğer dikkat ederseniz."

Vampir kulakları onları fark edebilirdi ama ben değişken duyulara sahip bir şekil değiştirendim.

Umarım Lucien'in kanı gücümü ve duyularımı geliştirmeye devam ederdi çünkü şu anda tek hissettiğim biraz mide bulantısıydı.

"Frodens dışında başka ne beklemeliyim?"

Ben bunu söylerken, kocaman kışlı kuş benzeri bir yaratık ağaçtan fırlayıp tepemize kondu. Eğer Hattie beni yere itmeseydi, devasa pençeleri kafamı koparacaktı.

"İz sürücü renler," dedi aceleyle. "Sizin dünyanızdaki karşılığının ne olduğunu bilmiyorum ama pençelerini sana geçirirlerse, diğerleri tarafından yenmek üzere yuvaya gidersin."

Tekrar ayağa kalktığımızda ikimiz de etrafımıza bakındık ama dev kuş bir kez daha ağaçların arasında saklanıyor gibiydi. "Tamam, sanırım hareket etmeye başlamalı ve ortaya çıkan şeylerle uğraşmalıyız," dedim titrek bacaklarımın üzerinde bir adım atarak. "Burada durmak kendimizi yenilmek için sunuyormuşuz gibi hissettiriyor."

Hattie başını salladı, yüzü asılmıştı. Başımızı eğip ağaçların arasına doğru ilerledik. Sıkışık değildi, açık düzlüklerdeki aynı kısa, sarı otlar dışında neredeyse hiç çalı yoktu. Tek yapmamız gereken ağaç diplerinden kaçmaktı, o kadar.

İkimiz de dakikalarca konuşmadık, olası pusulara odaklanmayı tercih ettik. Başka bir olay olmadan ilk engele ulaştık: muhtemelen otuz fit yüksekliğinde ve her iki tarafı kalın ağaç gövdeleriyle kapatılmış bir kaya duvarı.

"Oraya gitmem gerek," dedi Hattie bana.

Hızla ilerledi ve lanet olası bir dağ keçisi gibi hareket ederek, yerden göremediğim tutamaklar bularak yukarı tırmandı. Zirveye ulaştığında bana "Acele et," diye seslendi.

"Evet, yukarı geliyorum," diye seslendim. Normalde bu duvarı neredeyse hiç çaba harcamadan aşabilirdim ama midemin guruldaması gittikçe kötüleşiyordu ve Lucien'in kanından hissettiğim güç, bulanık bir zihne ve zayıf uzuvlara dönüşüyor gibiydi.

Bu benim melez doğamın bir sonraki adımı mıydı? Eğer öyleyse, bundan pek etkilenmedim.

Duvara doğru ilerleyerek birkaç el ve ayak deliği buldum ve kendimi yukarı çekmeye başladım. Bu sırada Hattie tepede, kenarda oturuyordu. "Harika iş," diye seslendi aşağıya. "Bekleyip yardım etmemi ister misin?"

Başımı salladım ve ellerimi bir sonraki yarıklara soktum. "Hayır, devam et. Biraz zamanım var." O iz sürücü akbaba kuşları için bir hedef olarak orada asılı durmasına gerek yoktu.

"Tamam," dedi hızla ve başımı kaldırıp tekrar baktığımda gitmişti.

Kendimi bir kez daha odaklanmaya zorladım, düşüncelerim her zamankinden daha da dağınıktı, yavaşça tırmanmaya devam ettim. O kadar yavaş ki neredeyse acı veriyordu. Ama seçtiğim yolda ilerlemeye devam ettim ve on beş dakika içinde nihayet zirveye ulaşmıştım.

Bacağımı sallayarak nefes almak için kendime bir dakika verdim, keşke kahvaltı etmeseydim diye hayıflandım. Sanki arsa yeniden ortaya çıkmak üzereymiş gibi hissettim.

Yemek yemeden geçirdiğim günler midemi falan mı etkilemişti?

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve bu engelli parkurdan tuvalet molası vermeden çıkıp çıkamayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ağırlığımı duvarın üzerine taşıyarak, neyse ki bazı dayanaklar buldum ve diğer taraftan aşağıya indim. En iyi rotayı bulamadığım için daha zordu ve yaklaşık yarısına geldiğimde, sadece bırakmaya ve en iyisini ummaya karar verdim.

Sadece on beş metrelik bir düşüştü, ki bu hiçbir şey olmamalıydı.

Ancak şu anda fiziksel olarak en iyi durumda değildim ve yere düştüğümde, kuvvet vücudumdaki her kemiği sarstı. Benden küçük bir inilti kaçarken ayaklarımın üzerinde kaldım. Elim alnıma götürdüğümde ne kadar terlemiş olduğuma şaşırdım. Eğer vampir kanı tüketmenin etkisi buysa, Lucien'le gelecek planlarımı yeniden gözden geçirmem gerekebilirdi.

Etrafımda Hattie'yi ararken onu göremeyince bir panik hissettim. "Hattie?" Ağaçların arasından bakarak seslendim.

Yanıt gelmedi.

Kalp atışım hızlandı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Ben tırmanırken saldırıya mı uğramıştı? Yoksa benim "devam et" sözümü parkurun geri kalanı için mi algılamıştı? Eğer durum buysa, çok endişeli değildim ama benim yavaş ve kırık kışımı beklerken saldırıya uğradığını düşünmekten nefret ediyordum.

Gücüne ve hislerine ihtiyacım olduğu için kurdumu vardiyaya çağırmaya çalıştım ama tek aldığım üzgün bir inilti oldu. Çok endişelenirdim ama son zamanlarda hep böyle oluyordu ve başka seçeneğim olmadığı için tökezleyerek ilerledim ve bu aptal rotada ilerlemeye devam ettim.

Hattie'nin yardıma ihtiyacı varsa, en iyi şansım Lucien'e ulaşmaktı.

Ormanın bir sonraki kısmında, çalkalanan midem duyulabilen tek sestti. Bunu neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme neden olacak keskin bir kramp izledi ve umutsuzca kusmamaya çalışırken öksürdüm ve kuru nefes aldım.

Ayakta durabilmek için kendimle mücadele ettim ve vücudumun tüm parçalarına burada tuvalet olmadığını söyledim. Tam ayağa kalkmışım ki, alçak bir gümbürtü beni tam zamanında döndürdü ve koyu gri bir topun yerde kayarak sağ bacağıma çarptığını ve beni büyük bir utanç taklasıyla havaya uçurduğunu gördüm.

Yere çakıldığımda sırt üstü düştüm ve nefes nefese kalıp yeri tırmalarken vücudumdaki tüm hava dışarı çıktı. Şüphesiz bunu izlemek çok komik olurdu, ama yaşamak... o kadar da değil.

Tekrar nefes almayı başardığımda, bowling topunun tekrar bana doğru geldiğini görmek için döndüm. Guruldayan mideme bir sinir gümbürtüsü katıldı ve yaratık bana doğru koşarken, bu saçmalıkla işimin bittiğine karar verdim.

Uzanarak topu kapmayı başardım - bir froden olduğunu varsaymışım - elime aldım.

Katı ağırlığı tutarak, elimdeki şeye bakarken ağrıyan mide kaslarımı beni oturur pozisyona getirmeye zorladım. İlk başta tek görebildiğim sert bir kabuktu ama sonra küre şeklinden çıkarak yavru bir kirpiye benzeyen şeyi ortaya çıkardı. Sert kabuk gevşedi ve sivri uçlar küçük adamın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldıkları yerden serbest kaldı. Garip bir şekilde derime hiçbir şey batmadı ama kabuğunun bir silah olarak kullanılabileceğini hissettim. Eğer gerekirse.

Bana kocaman gözlerini kırıştırdı ve onu dünyanın öbür ucuna fırlatma isteğim biraz olsun azaldı. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Başıma bu kadar bela olamayacak kadar sevimlisin."

Kaçmaya çalışmadı, ne olduğumu merak ediyor gibiydi ve henüz gitmesine izin vermedim. Ayağa kalkarken midem en gürültülü gurultusunu çıkardı ve nefes almak için duraklamak zorunda kaldım. "Üzerinize kusarsam özür dilerim," dedim elimdeki frodene. "Görünüşe göre, yemek poiso'sunun doğaüstü eşdeğerine sahibim..."

Aklıma bir düşünce gelince sözlerim kesildi. *Gıda zehirlenmesi.*

Hattie bu sabah bana bir tabak yemek vermişti. Hattie. O da burada değildi, ilk fırsatta kaçıp gitmişti. "Lanet olası kaltak!"

Köpük gıcırdadı ve onu biraz fazla sıkı tuttuğumu fark ettim. Tutuşumu gevşeterek başparmağımı yumuşak karnının üzerinde gezdirdim. "Bunun için özür dilerim. Sadece kadınların birbirlerini bu şekilde yok etmeye çalışmamaları gerektiği gerçeğinden yakınıyordum."

Bir kadın tarafından ihanete uğramak farklı bir şekilde etkiledi.

Hattie'nin başından beri benimle oynamış olması mümkün müydü? Koridorda hayatıma girdiği ilk andan beri? Ama neden? Ona en başından beri seçmelerde yer almak istemediğimi söylemişim.

Bunun Donovan ve House of Jade ile bir ilgisi var mıydı? Ona doğru attığı gülümseme şimdi tamamen yeni bir anlam kazanmıştı. Belki de tüm bunlar onun birinci kademe efendisinden kaynaklanan büyük bir plandı.

Eğilerek kurbağayı nazikçe yere bıraktım. "Özgür kal ufaklık," dedim. "Umarım benden daha az korkunç arkadaşlar bulursun."

O zaman yola çıktım, öfke beni körüklerken hızla ilerliyordum. Bir yanım hâlâ yanıldığımı ve tüm bunların büyük bir tesadüf olduğunu umuyordu.

Belki de Hattie almadan önce masanın üzerinde dururken başka biri yemeği kurcalamıştı?

Ya da belki de onun boktan davranışları için bahaneler uyduruyordum. Sadece sonuna kadar gitmeliydim ve öğrenecektim.

T Sona ulaşmanın söylemek yapmaktan daha kolay olduğu ortaya çıktı, özellikle de her birkaç adımda bir kasmaya başladıktan sonra. Tek avantajı, küçük kurbağanın ve her durduğumda ayağıma bastığı için varlığı biraz rahatlatıcıydı.

Onun varlığı diğer bowling toplarını da caydırıyor gibi görünüyordu. Birkaç gümbürtü duydum ama yaratıklar yeni hayvan arkadaşına hiç yaklaşımadılar.

"Hâlâ lanet olası bir peri masalında değilim," diye bağırdım gökyüzüne. Kaderin hınzır bir mizah anlayışı vardı ama yeni yoldaşımdan nefret etmiyordum.

Küçük bir dereye varana kadar ormanın içinde ilerledik. Julietta'nın tarif ettiği büyük su yolu olamazdı, ama belki de onun bir koluydu, bu da en azından doğru yönde ilerlediğim anlamına gelirdi.

Suyun içilecek kadar temiz olduğuna inanmıyordum ama kasmaktan kurtulmak ve umarım bitiş çizgisine ulaşacak kadar kendime gelmek için yüzüme su sıçrattım. Diğer vampirlerin şu anda çok ileride olduklarına şüphe yoktu ama ben hiçbirisiyle yarışmamıştım. Bitirme kararlılığımın tek bir nedeni vardı: Hattie'nin kışını tekmeleyecektim.

Dere derin değildi, bu yüzden diğer tarafa geçmek için içine sıçramak aklıma gelmedi. Bu engelli parkurda hiçbir şeyin bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Botlarım derenin ortasındaki kumlu tabana vurduğu anda ayak bileklerime kadar battı ve ne yaparsam yapayım onları kurtaramadım. En kötüsü de her kıpırdanışımda daha da derine batıyordum.

Bowling topunun kısaltması olarak Bowley adını taktığım kurbağa, kenarda oturmuş kocaman gözleriyle bana bakıyor, muhtemelen bir buçuk metrelik suda ne tür bir salağın boğulduğunu merak ediyordu. Ayaklarımı kurtarmak umuduyla eğilip botlarımın bağcıklarını çözerken kendimi daha derine sarsmamaya çalıştım. Sağ ayağımı kolayca çıkardım ama bu arada sol ayağım botumun tamamını kaplayacak kadar derinleşmişti. Gücümü toplayarak, sağ ayağımı botumun kalıntılarından iterek, sol ayağımı tüm gücümle çektim.

İşe yarayacağını düşünmüyordum ama enerjim tükenmeden önceki son saniyede bir patlama sesi duydum ve diğer tarafa fırlatıldım, zarif olmayan bir şekilde kıyıya indim.

Nefes nefese başımı çevirdiğimde Bowley'nin bir top gibi kıvrıldığını ve buz üzerinde kayar gibi suyun üstünde ilerlediğini gördüm. Bir saniye içinde bana ulaştı ve artık burada suyu nasıl geçeceğimi biliyordum - dibe dokunmadan yüzmek.

Ayağa kalkmaya çalışırken bir an bacaklarım tutmadı ama bir şekilde dik duracak gücü kendimde buldum. İlerlerken, yüzümdeki sıcak ve soğuk kızarmaları ve ağzımda kusma isteği uyandıran hafif kusmuk tadını görmezden gelmeye çalıştım. Beni öldürecekmiş gibi hissettiren kramplardan bahsetmiyorum bile. Ama durmadım. Hattie'nin kazanmasına asla izin veremezdim. O arkadan bıçaklayan kaltak yenilecekti.

Yolumdaki bir sonraki engelin yine su olduğu ortaya çıktı, ancak bu sefer su kaynıyordu. Suyu yaklaştığımda

devasa kaplıcalar, fokurdadıkları yerden buhar fışkırıyordu. Havanın sıcaklığına bakılırsa, bu suya düşmenin anında ölüm anlamına geleceğini tahmin edebiliyordum.

Ortada sadece bir yol vardı, ağaçlar hem sağ hem de sol tarafı kapatıyordu. Sonunda kaplıcanın son kısmına ulaşana kadar çok yavaş hareket ederek acele etmedim. Tabii ki, özgürlüğe iki adım kala, patikanın en dar bölümü ayaklarımın altında parçalandı.

Bir çığlık koptu, tam o sırada yeni arkadaşım, şimdiden öncekinden daha sadık olduğunu kanıtlayarak, arkamdan bana çarptı ve beni uçurdu. Sert bir şekilde yere düştüm, başım bir ağaca çarptı ve kısa bir an bilincimi kaybettim.

Hissettiğim bir sonraki şey yanımda keskin bir dürtmeydi. Gözlerimi açmaya zorladığımda Bowley'nin küçük hırıltılar çıkararak bana doğru yuvarlandığını gördüm. Küçük dostumun haşlanmadığına şükrederek, onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu görmek için döndüm ve bir iz sürücü ren tepemde belirince nefesim kesildi.

Gölge canavarın kutsal günahları.

İşte böyle ölecektim... Lanet bir kuş ve tüm ailesi tarafından yenilerek.

"Siktir git Hattie," diye bağırdım ve bu o kadar ani oldu ki ren benden bir adım geriye sıçradı.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güç bularak ayağa fırladım ve ona doğru daldım, kurdum vücudumuzdaki acıya öfkelenirken pençelerim canlandı.

Belki de kurdumu harekete geçirmek için en başından beri ihtiyacım olan şey buydu.

Yaşam ve ölüm. Savaş ya da kaç. Temel içgüdü.

Çıglıklarımın mı, pençelerimden mi yoksa kusmuk nefesimden mi kaynaklandığını asla bilemeyeceğim ama iz sürücü ren bugün benim özel çılgınlığımla ilgilenmediğine karar vererek havalandı. Adrenalinim geldiği gibi hızla yok oldu ve kendimi cenin pozisyonunda, vücuduma sarılmış halde buldum.

Beni tamamen ele geçiriyormuş gibi hissettiren büyük bir krampı hafifletmek için bağırsak.

"Kendini kurtar Bowley," diye mırıldandım yüzüme yaklaşırken. "İşim bitti."

Bowley en iyi dinleyici değildi, çünkü tekrar kusmaya başladığımda bile hiç hareket etmedi ve bu sefer çıkan tek şey kırmızı sıvıydı.

Kan ister Lucien'in kanı olsun, ister benim tahrip olmuş mide zarım, bu iyiye işaret değildi, bu yüzden kendimi bir kez daha ayağa kalkmaya zorladım. Kusma olayı bir an için kramplarımı hafifletmişti, bu yüzden koşmaya başladım. İşte bu, vücudum beni tamamen terk etmeden önce buradan çıkmak için son şansımdı.

Hayatımda pek çok zor şey yaptım ve bu da listeye eklenecek bir diğeri idi.

Hattie benim zayıf olduğumu ve beni alt edebileceğini düşünüyordu ama doğuştan sahip olduğum kararlılık hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bugün burada ölürsem Lucien'le bir daha asla birlikte olamayacağımdan bahsetmiyorum bile ve bu düşünülmesi bile çok korkunç bir düşünceydi.

Zaten bir geri sayım saatindeydim ve bunun kısa kesilmesine izin veremezdim.

Herhangi bir vampir tarafından değil.

Bowley, sanki çok iyi arkadaşmışız gibi yanımda yuvarlanmaya devam ederken birkaç cıvıltı sesi çıkardı. Bu noktada, belki de öyleydik çünkü bu yarışmada başka kimseye güvenmezdim.

Ev büyüklüğünde kayalardan oluşan bir alana geldiğimizde orman seyrelmeye başladı. Yaklaşık büyük taşları çevreleyen bataklık araziye görene kadar engelin ne olduğunu anlayamadım. Bunun çimen olmadığını söylemek zordu ama taşların arasında yürümeye çalışmanın güvenli olmayacağını gösteren sallanma şeklini gördüm.

En yakın kayaya doğru ilerleyerek tırmanmayı başardım ve bu sırada biraz deri kaybettim. İyileşmem çok yavaştı ama sıyrıklar tırmanışımı durduracak kadar acı vermiyordu. Zirveye ulaştığımda etrafıma bakındım ve bir inilti duydum; aslında atlamak için yakınlarda kaya bulunmayan tek kayayı seçmiştim. Ama en azından buradan sonra en iyi rotayı belirleyebilirdim.

Gitmek istediğim patikayı gördüğümde geri döndüm. Bowley'e "Tırmanıp karşıya atlamam gerekiyor," dedim. "Yüzdürme işini yapıp benimle diğer tarafta buluşabilir misin?"

Bir gıcırtı çıkardı ve çıplak ayağıma çarptı, bunu evet olarak kabul ettim. Eğilerek elimi

küçük sivri uçları boyunca. "Dikkatli ol," diye fısıldadım ve sonra tırmanmam gereken kayaya doğru ilerledim. Enkazla kaplı ayaklarım yüzeyde bana biraz çekiş gücü sağladı ve nihayet tepeye vardığımda ağır ağır nefes alıyordum. Kusma dürtüsü beni sıkıştırdı ama kendimi tuttum.

Havalanarak kayanın yüzeyinde koştum, bir sonrakine sıçramadan önce pürüzsüz kenarda neredeyse kayıyordum. Orada da durmadım, aynı şekilde hareket ettim, birçok kez zıpladım ve neredeyse ölüyordum ki bu bir şaka sınırındaydı.

Ama sonuna kadar geldim.

Yere doğru kayarken nefesim ağzımdan gürültüyle çıkarken zorlanıyor, ciğerlerim her çekişimde ağrıyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar kötü hissetmemiştim ve devam edecek enerjiyi nereden bulacağımdan emin değildim.

Engelli parkurun ne kadar uzun olduğunu kim bilebilirdi ki? Ya da burada benden başka kimse kalıp kalmadığını. Hattie-bitchbag dışında, ormana adım attığımdan beri başka bir seçilmiş görmemişim. Şansıma bakın ki, tamamen yanlış yöne gidiyordum... Ya da belki de hepsi sadece elli mil önümdeydi.

Her iki durumda da, devam etmek zorundaydım.

Birkaç dakika nefes aldıktan sonra Bowley'nin henüz yanıma gelmediğini fark ettim ve onu karşıya geçmek için hiçbir yol olmadan geride bıraktığım düşüncesiyle bir damla gözyaşının aktığını hissettim.

Bu halimle onunla birlikte tırmanıp atlayamazdım ama konu bu değildi. Arkadaşlarını geride bırakmazdın. Bu çok temel bir kuraldı.

İnleyerek kendimi zorla kaldırdım, geri dönmeye kararlıyım. Oturur pozisyona geldiğimde midem itiraz etti ve yuvarlanıp daha fazla kan kusmak zorunda kaldım. Bir kez başladığımda, duramadım, kabardım ve yeri tırmaladım.

"Bee?"

Önce halüsinasyon gördüğümü sandım ama sonra tekrar adımı söyledi.

Lucien beni bulmuştı.

"Git buradan," diye mırıldandım, bir kolumu körlemesine sallarken diğer kolum sallanıyor ve beni zar zor ayakta tutmayı başarıyordu. "Beni bu halde görmeni istemiyorum."

Serin eller yüzümde gezinerek ateşimi belirginleştirdi. "Simone, ne oldu böyle?" diye sordu, sesi gergindi.

Henüz başımı kaldırıp yüzünü görememiştim. "Gıda zehirlenmesi," diye soludum, sallanırken görüş alanımın önünde siyah noktalar dans ediyordu. Sonunda kolum tutmadı ve Lucien beni kucağına almasaydı yüzüstü düşecektim. Beni vücuduna doğru çekti ve öylece durdu.

Karnım guruldadı ve tekrar nefes nefese kaldım. "Beni yere bırak," diye yalvardım, gözyaşlarım kızgın yüzümden akıyordu. "Bunlar gerçekten görmeni istemediğim iğrenç şeyler."

Sadece homurdandı ve sonunda gözlerimi açtığımda, "Burada daha önce de yemek yedin, yani bu kasıtlıydı" derken yüzünün öfkeyle dolup taşığını gördüm. Bir açıklama, soru değil. "Bunu sana kim yaptı?"

Hattie'ye sadakatim yoktu ama onu pisliğin içine atmadan önce şüphelerimi doğrulamam gerekiyordu. "Şüphelimi sorgulama fırsatım olduğunda size haber vereceğim."

Lucien dönüp uzaklaşmaya başlarken pek de hoş olmayan bir şeyler mırıldandı, tutuşuna karşı kıpırdandığımda duraksamadı bile. "Beni yere bırak," diye tekrar talepte bulundum, keşke sesim bu kadar zayıf çıkmasaydı.

"Hayır!" diye karşılık verdi. "Sana tıbbi yardım getirmezsem öleceksin. Kanın *tatan kökü* gibi kokuyor. Kanı sulandırmak için kullandığımız nadir bir bitkidir. Küçük miktarlarda iyi gelir ama bu kadar yüksek dozlarda seni içten dışa kaynatır."

Bu sıcığı açıklıyor. "Bu denemeyi bitirmek zorundayım." Sonunda yavaşladı. "Kaybetmek istediğini sanıyordum."

"Biliyorum," diye karşılık verdim hemen. "Bunu biliyorsun. Ama bir pislik beni öldürmeye çalıştı ve en iyi intikam bitirmektir."

Lucien başını iki yana sallayarak yeniden yürümeye başladı. "Seni bitiş çizgisine yakın bir yerde bırakacağım, böylece karşıya geçebilirsin, sonra da hainin icabına bakarız."

Bu benim için işe yaramayacaktı çünkü yine de aldattığımı düşüneceklerdi.

"Önce bana bir iyilik yapar mısın?" Dikkatini dağıtmayı umarak aceleyle söyledim.

Abartılı bir of çekti ama hareket etmeyi bıraktı.

"Burada bir arkadaş edindim, bir froden, ama onu terk etmek zorunda kaldım.

kaya bataklığının diğer tarafında. Hâlâ orada olup olmadığını kontrol edip benim için karşıya getirebilir misin?"

Lucien bana sanki iki kafam birden çıkmış ve her birinden farklı bir milli marş söylemeye başlamışım gibi baktı. "Bir froden ile arkadaş mı oldun?"

"Evet," dedim aceleyle. "Bataklığı geçebileceğini düşünmüştüm ama ortaya çıkmadı. Onu öylece bırakamam."

"Ormanın bu bölgesini onlar kontrol ediyor," dedi kaşları hâlâ birbirine gergin bir şekilde. "Hiçbir tehlike yok."

Bakışını taklit ettim. "Ben arkadaşlarımı arkamda bırakmam, bowling topu gibi yıkıcı yaratıkları bile."

Lucien tekrar mırıldanmaya başladı ve ben de sonunda onu akıl sağlığının sınırına getirip getirmediğimi merak ettim. "Peki, ben gidip kontrol edeceğim, sen de burada bekleyeceksin. Başın beladaysa bağır; seni duyarım."

Beni bir ağacın yanına bıraktı ve bu alan içinde olabildiğince hızlı bir şekilde havalandı. Ağacı kaldıraç olarak kullanarak hemen ters yöne doğru ilerledim. Bowley'i bulmak ve bu parkuru tek başıma bitirmek iki hedefimdi ve Lucien'in yardımıyla ikisini de başarabilirdim.

O vampiri sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum.

Ağaçtan ayrıldıktan kısa bir süre sonra dere önümde belirdi. Kıyıya yaklaştığımda, ormanın ötesindeki uçsuz bucaksız açık alanda toplanan diğer insanları görebiliyordum ve ruh halimde hafif bir yükselme hissettim.

Engelli parkurun bu ucu.

Ve sabotajcımlla yüzleşme şansım.

Lucien henüz bana geri dönmemişti. Zavallı adam muhtemelen Bowley'i arıyordu ve bunu yaparken de bana küfrediyordu. Beni fark ettiğinde çok kızacaktı. beni bıraktığı yerde değildim ama umarım yakında beni affederdi. Derimin altındaki yanma bir gösterge olsaydı, muhtemelen kızması için o kadar uzun süre hayatta kalmazdım.

Yeni bir tehlike ya da yaratık olup olmadığını kontrol etmek için birkaç saniye bekledikten sonra -görünen bir şey yoktu- buz gibi suya girdim. Soğğun sarsıntısı odaklanmama yardımcı oldu ve on metre kadar sakin suda kürek çekerken dibe dokunmamaya dikkat ettim. Sürünerek diğer tarafa geçtiğimde öfkeli bir hırıltı duydum ve döndüğümde Lucien'i uzak kıyıda, gözleri simsiyah bir halde dururken buldum.

Bowley'den hiçbir iz yoktu, bu da kalbimi sızlattı. "Bitirmek zorundaydım," dedim kısık bir sesle.

Lucien derin nefes alma ve ona kadar sayma egzersizleri yapıyor gibi görünüyordu ama bana yaklaşmadı. Onun yerine başını salladı ve sonra gitti.

Kırık kırımı kaldırdım ve son yüzüşümün kalan kusmuğumu temizlemiş ve Carter'ın ayaklarının dibine yığıldığımda kendimi papatya gibi taze hissedecek kadar serinletmiş olmasına şükrederek bitiş çizgisini tökezleyerek geçtim.

Usta büyük bir kükreme kopardı, ardından uzanıp beni kabaca yerden kaldırdı. "Ne oldu burada?" diye o kadar yüksek sesle gürledi ki kulak zarlarımın ağrıdığını hissettim. "Tatan kökü tozu gibi kokuyor."

Lucien de aynı şeyi söylemişti, bu yüzden hastalığının kaynağı olarak muhtemelen bunu işaretleyebiliriz.

Şimdi sadece hainimi bulmam gerekiyordu.

Carter, diğer vampirlere bağırarak etrafımızda dönerken benim tepkimi fark edemeyecek kadar ateşliydi. "Bu kadar toz, bırakın bir şekil değiştireni, bir vampiri bile öldürür."

"Ah," diye inledim ve sonunda dönüşünü yavaşlattı ve beni nazikçe yere bıraktı. Bacaklarım titriyordu ama beni tutmayı başarmıştı. Tek bir odakla kalabalığı taradım, melek yüzlü bir orospu arıyordum.

Ve işte oradaydı, kenarda duruyor ve nasıl burada olduğumu anlayamıyormuş gibi bana göz kırpıyordu. Tökezleyerek yaklaştım, kurt enerjimi yüzeye çıkardım ve onu içimdeki toz çamurunun içinden ittim.

"Sen şeytani bir pisliksin, Hattie," dedim sözümü eğip bükmeden.

Şaşkın ifadesi neredeyse anında yerini alaycı bir ifadeye bıraktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi, o gün koridorda ilk kez karşılaştığım, Len'i dünyadaki son peri sikiymiş gibi süzen yüzeysel kaltak gibi çıkıyordu. O versiyonun gerçek Hattie olduğunu ve geri kalanının sahte olduğunu bilmeliydim.

Hepsi bir aldatmacaydı. Kapıyı açıp sade kıyafetlerimi ve makyajsızlığımı değerlendirdiği andan itibaren, bana komşu kızı gözüyle bakacağını biliyordu.

Kendimi lanet bir moron gibi hissederek, kendimi tatlı tatlı gülümsemeye zorladım. "Beni bu şekilde asla alt edemezsin. Her iki efendi de artık senin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyor ve senin gibi işbirlikçi bir eş almak konusunda iki kez düşüneceklerine şüphe yok."

İleri doğru hamle yaptı ama Carter tarafından yakalanıp yerden kaldırılmadan önce iki adım bile atamadı. "Seni zehirleyen seçilmiş kişi bu mu?"

Başımı salladım. "Evet. Bu sabah kahvaltıda vardı." O yemeği hatırlayınca midem bulandı.

Carter'ın göğsü gümbürdedi, onu yere fırlatırken gözleri laciverte döndü. "Yeşim Hanesi'nden Hatilda yarışmadan elendi," diye bağırdı.

Hattie'nin tüm ukala tavrı bir saniye içinde yok oldu ve ne kadar şaşkın görüldüğüne neredeyse gülecektim. "Elenmek mi? Ailemin kim olduğunu biliyor musun? Efendi Donovan benim amcam." Piç kurusu muhtemelen ona içeriden bilgi sızdırmıştı.

O ailenin tamamı bir çöptü ve atılmaları gerekiyordu.

Bana bir kramp daha girdi ve içimdeki sıcaklık bir kez daha artarken öne doğru kıvrıldım. Güçlü bir kol bedenimi sardı ve Lucien'in geri döndüğünü fark ettim. Beni nazikçe Len'in bekleyen kollarına doğru kaldırdı.

"Neredeydin?" Fae'ye mırıldandım, kafam karışmıştı ama her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum.

Gümüş rengi gülümsemesi her zamankinden daha karanlıktı. "Diğer seçilenlerle birlikte çıkmayınca Lucien ve ben seni aramaya çıktık. Seni bitiş çizgisini geçerken gördü, bu yüzden bana bulunduğunu haber vermek için iki kat geri döndü. Şimdi Hattie'yle o ilgilenecek."

"Ondan haberin vardı," diye homurdandım. "Bu sabah yüzündeki o ifadeyi gördüm."

Len başını salladı. "Bilmiyordum ama kimseye güvenmemeyi öğrendim. Hattie'nin görüldüğü kadar meşru olduğunu ummuştum. Yanıldığım için üzgünüm."

"Ben de," diye hıçkırdım, yanan yüzümü onun serin ceketine bastırarak.

Lucien o sırada oradaydı, beni kendisine doğru çevirirken eli yüzümdeydi. "Bunu iç," dedi ve bana bir şişe kırmızı sıvı uzattı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, şişeyi dudaklarıma götürürken ellerim titriyordu.

Lucien açıklamama tepki vermedi -bildiği kadarıyla kan şişesiyle konuşuyor da olabilirdi. Konuşmuyordum ama yine de bunu bilmiyordu.

İlk yudumda inledim, tanıdık bir kiraz tadı dilimi kapladı. Ağlamamaya ya da bunun kendi kanı olduğundan emin olmak için kendi yolundan gittiği gerçeğini fazla düşünmemeye çalıştım. "Hepsini iç," dedi bana. "Seni eve geri götürene kadar toza karşı koymak için sana yeterli gücü verecektir."

Len bana, "Eğer vücudunda Lucien'in kanından taze bir kaynak olmasaydı," dedi, "şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun."

Bilmekte fayda var. "Bu beni iyileştirecek mi?" Şişeden biraz daha içerek sordum.

"Hayır," dedi Lucien sert bir nefesle. "Ama seni eve götürüp kanını akıtana kadar bu son aşamayı yavaşlatacak."

Neredeyse şişeyi düşürüyordum.

Kanımı akıtmak artık tamamen farklı, çok ama *çok* cinsel bir anlam taşıyordu ve Hattie'nin bana bir iyilik yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştım. Hâlâ yerde sıçrayarak ağlayan Hattie, anne ve babasının önemli usta vampirler olduğunu, amcasının birinci kademe bir usta olduğunu ve kendisinin de onların taçlandırılmış zaferi olduğunu hatırlatırken yanaklarından süzülen kırmızımsı gözyaşlarıyla ağlıyordu.

"Bunun için hepinizin kellesini alacaklar," diye bağırdı ama kimse ona dikkat etmiyordu. Hepsi Lucien'in bundan sonra ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Bana bir kez daha baktı, sanki önümüzdeki iki dakika içinde düşüp ölmeyeceğimden emin olmak ister gibiydi ve sonra Len'e başını salladı. Bu baş sallamanın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama öğrenmek üzere olduğumdan hiç şüphem yoktu.

Ben kanının son damlasını içerken Lucien arkasını dönüp Hattie'ye doğru ilerledi. Hattie'nin yanına vardığında, bana asla göndermemesini umduğum türden bir ifadeyle ona baktı. Karanlık ve elektrikliydi, içindeki parçacıkları

hissedebiliyordum.

Öfkesiyle havayı dolduruyordu. Yine de sözleri yumuşaktı, herhangi bir tonlama yoktu. "Simone'u neden sabote ettin?" Bu soruyu onun gücü takip etti ve ben onu yakından tanıdım. Zorlama.

Ailesinin ne kadar güçlü olduğu hakkında atıp tutan Hattie, saniyeler içinde onun kontrolüne boyun eğdi. "Bana onun en büyük rakibim ama aynı zamanda ortadan kaldırılması en kolay kişi olacağı söylendi." Cevap verirken sesi robotikti. "Carter onun için seçim çağrısı yaptı ve sen de onun için katıldın. Geri kalanımız sadece Simone ikinizle birlikte olamadığı için buradayız, bu da bir efendiyi serbest bıraktı." Kısa bir duraklama. "Uygun efendilerimizden birini çalmadığından emin olmak istedim."

Lucien'in gücü birkaç kademe arttı ve kızın nefesi kesildi.

"Eğer gözde biriye," diye mırıldandı, "bundan paçayı sıyrabileceğini düşündüren neydi? Eğer ailen güçlüyse, bir efendiyi kızdırmanın cezasının ölüm olduğunu biliyor olmalısın."

Hattie homurdandı. "Ormanda öleceğini ve kimsenin nasıl öldüğünü bilmeyeceğini sanıyordum," dedi. "Nasıl hayatta olabilir ki? Ona üç doz ilaç verdim - lanet bir vampiri öldürecek kadar."

Lucien'in bakışları bir an için onu terk etti ve ikimiz de bu sabahki küçük seks seansımızı hatırladığımızda benimkilerle çarpıştı. Kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtaran bir seans. Belki de Katu her şeye rağmen benim tarafımdaydı.

Lucien geri döndüğünde, hıçkıra hıçkıra ağlayan vampiri ellerinin arasına alıp kaldırırken bu sorgulamadan vazgeçmiş gibiydi. Vampir daha sesini çıkaramadan kafasını bedeninden ayırdı ve lanet olası tarlanın ortasına fırlattı.

Bir an için sessizlik çöktü ve ardından çığlıklar başladı. Diğer seçilenler akıllarını kaybetti, ağladılar ve bağırdılar, sanki sıradaki kendileri olacakmış gibi birbirlerinin arkasına saklandılar.

Julietta da bağırmaya başladı, Carter ise sanki Hattie'yi yok eden kendisiymiş gibi oldukça memnun görünüyordu. Lucien, Hattie'nin başsız bedenini ayaklarının dibine bırakmaktan başka bir tepki göstermedi.

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin," dedi açıklığa doğru. "Bir seçim bireysel güçle kazanılır, sabotajla değil."

Sonra Len ve benim yanıma geçti ve fae beni teslim etmekte tereddüt etmedi.

Alandan vampir hızıyla ayrıldık ve yolun bir yerinde sonunda bayıldım.

Saatlerdir ilk kez acım hafifledi.

W Kendime geldiğimde, Lucien'in evi olduğunu tahmin ettiğim, etrafı ılık, kırmızıya çalan suyla çevrili büyük bir banyodaydım. Tanıdık, altın tenli kollar ortama sarılmış, beni vücuduna yaslamıştı ve her yerde kiraz ve meşe kokusu vardı.

Etrafımı bir güven duygusu sarmıştı ve bu onun kanı kadar sarhoş ediciydi. "Ne oldu?" Sesim boğuklaşarak sordum. "Ne zamandır baygınlığım?"

Acı bedenimden gitmişti ve yemeği yediğimden beri ilk kez kendimi yeniden güçlü ve sağlıklı hissediyordum. "Yarım uyku döngüsü boyunca bilincin yerinde değildi," dedi ve onun sesini duymak çok güzeldi. "Vücudundaki tüm tozu almak için neredeyse ölene kadar kanını akıtmak zorunda kaldım. İzin isteyemediğim için üzgünüm ama hayatını kurtarmanın bana bir geçiş hakkı verdiğini düşündüm."

Gülüşüm kuru ve zayıftı. "Evet, tüm geçişler senin." Elimi banyoya doğru sallayarak, "Bu benim kanım mı?" diye sordum.

"Hayır," diye tutuşunu sıkılaştırdı ve beni vücudunda daha yükseğe çekti. Kıvrımlarım bir kez daha onun sert gücüne gömüldü. "Bu benim kanım. Cildin enerjimi emebilir ve gücünü geri kazanmak için alabileceğin tüm ekstra enerjiye ihtiyacın var. İçtiğin kanın üstüne."

Ağzım lanet bir bağımlı gibi sulandı.

Lucien beni daha da yükseğe kaldırdı ve sonunda ne yapmam için manevra yaptığını anladım - pozisyonumu değiştirdim, böylece şimdi ona biniyordum.

Dişlerini gösterdiğinde kara gözlü bakışlarıyla karşılaştım. "Beslen," diye emretti. "Açlığını hissedebiliyorum."

Ben daha ona seslenemeden kurdum ayağa kalktı, bu sefer sadece çenemiz ve dişlerimiz yer değiştirdi. Lucien başını yana eğdi ve ben de hiç düşünmeden onu ısırdım. Yaşam gücünü içime çekerken kısık bir inilti çıktı ve küçük bir parçam şu anki bağımlılığımın korkmaya başladı.

Daha önce hiç böyle bir bağımlılığım olmamıştı -reos ve meyan kökü sayılmazdı. Yakında Lucien'i bırakmak zorunda kalacağımı düşünmek beni korkutuyordu ama bunu yapmazsam, karşı koyma isteğimi kaybedebilirdim.

Bir gün hayatımdan çıkarsa, onu böyle arzulayamazdım ve bunu besleyecek bir çıkışım olamazdı. Yine de bu gece, geri çekilemeyecek kadar derindeydim.

Zengin kızıllığı ağzımı ve vücudumu daha fazla doldurdukça, bilinçaltımda merkezimdaki ağrıyı dindirmek için ona karşı sallanmaya başladım. Lucien pozisyonumuzu değiştirerek beni sikinin üzerine kaydırды. Kalın ucu yavaşça içime itti ve beni tamamen doldururken ipeksi çelik gibi sert uzunluğu çok iyi hissettirdi.

İnleyerek ve içerek, Lucien kabaca iterken haykırdım, elleri kalçalarımdaydı ve beni daha fazla kaldıraç için kaldırdı. Ben çığlık atarken ağzımdan kanlar fışkırdı ve Lucien beni şeytanlarından kaçan bir vampir gibi becerirken banyo suyu etrafımızda dalgalandı.

Banyonun fayanslarına çarpan su, bedenlerimizin birbirine çarpma ritmiyle eş zamanlı olarak akıyordu. O ormanda hayattan ve sağlıktan mahrum kalan bedenim şimdi Lucien'in sunduğu her şeyi içiyordu.

İlk orgazm beni hızla çarptı, ama Lucien zevki uzatmak için hızını yavaşlattığında beklediğimden çok daha uzun sürdü. Bu vampirin düşüncesi

bir gün benim felaketim olacaktı. Duygular işin içine girdiğinde kadınların seks sırasında daha fazla yoğunluk yaşadığının doğru olup olmadığını hep merak etmişimdir ve söylemeliyim ki, bu benim için oluyormuş gibi hissettim.

Bu sadece cinsel çekim ve ortak bir misyondan daha fazlasıydı.

Lucien ve ben bağ kuruyorduk.

Kabul etmek istese de istemese de beni önemsiyordu.

"Bee," diye gürledi. "Seni tatmam gerek."

Başımı kaldırdığımda, açtığım ısırık yarası neredeyse anında derisinden kayboldu. Öne doğru eğilerek, iki elini göğüslerime dolamak için kışkırmadaki tutuşunu bırakırken ona binmeye devam ettim.

Sert meme uçlarıma sertçe dokundu ve okşaması karşısında çığlık attım. O kadar hassastım ki, öne doğru eğilip sağ meme ucumu ağzına aldığı anda ve diliyle etrafında döndüğünde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Her iki taraftaki areolayı deldiği anda boşaldım, hem kanımı hem de sert tepeyi ağzına almasının hissi beni o anda ve orada yok etmeye yetti.

"Crimson, kahretsin," diye nefes nefese kaldım, engelli parkurdan kurtulduğum için çok minnettardım. "Ne yapıyorsun?"

Kıkırdaması alçak, gürültülü, lezzetli ve yoğun. Tüm duygularım içimden taşıyordu ve yanan gözlerimin kenarında gezinen yaşları zar zor durdurabiliyordum. "Seksin böyle olabileceğini hiç bilmezdim," diye nefes nefese kaldım ve parmaklarımı saçlarına geçirerek ağzını göğsümde tuttum.

Lucien altımda gürledi, meme ucumu yalarken dişleri geri çekildi. "Bana kalırsa," dedi karanlık bir sesle, "şu ana kadar hayatında hiç seks olmadı. Diğer tüm dokunuşları hafızandan sileceğim. Vücudundaki diğer tüm tohumları. Benden başka hiçbir hatıra kalmayana kadar her parçana sahip çıkacağım."

Lucien aşırı sahipleniciydi ve ben de hâlâ aşırı istekliydim. "Daha önce hiçbir erkek beni boşaltmamıştı," dedim ona usulca.

Başımı arkaya yatırıp daha sert iterken ağlamadan önce. "Bir keresinde bir kadın yapmıştı ama bu başka bir hikaye. Seninle tanıştığımda bakireydim."

Bundan memnun görünmüyordu ve pozisyonlarımızın tekrar değiştiğini gördüğümde nefesim kesildi, ancak bu sefer alttaydım, Lucien bana çarparken sırtım banyonun kenarına yaslanmıştı, gücü beni suyun altına kaymaktan ve boğulmaktan koruyan tek şeydi.

Bir sonraki orgazmımın sarmal birikimi başımı döndürüyordu. Bacaklarımı açabildiğim kadar açtım, biri Lucien'in sağ kolunun üstüne gelirken diğeri beline dolandı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve bu kadar karanlık olmalarını seviyordum. Duygularının en güçlü olduğu andı bu, kalbimi amımdakiler kadar güçlü nabız atışlarına gönderiyordu.

"Crimson," diye fısıldadım, ona nasıl hissettiğimi söylemek için çaresizce, ama o zaman açıları değiştirdi, G noktama çarptı ve tüm bilinçli düşünceler kayboldu.

Çığlık attım, kurdum ayağa kalkarken tırnaklarımı üzerinde gezdirdim, kiraz ve meşe banyoyu bir kez daha doldururken pençelerim derisini kesti. Lucien ismimi gürledi, vuruşları yavaşladı ve ben sikinin kabardığını hissedene kadar güçlendi. O boşalırken içimdeki zevk sarmalları patladı ve ben onun etrafında titreşmeye devam ettim.

Sonunda nefesimi tutmayı başardığımda, "Neden daha fazla... gibi hissettim?" diye sordum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Lucien cevap vermedi, bunun yerine ayağa kalkıp beni küvetten kaldırmayı seçti ve ikimizi de yıkanmak için yakındaki duşa götürdü. Suyu neredeyse kaynar hale getirdiğinde ve elleri beni sabunlayıp temizlerken kendimi uykulu bir şekilde ona yaslanırken buldum.

Aynı şeyi onun için de yapmam gerektiğini biliyordum ama bir türlü enerjimi toplayamıyordum. O aldırıyor gibiydi, her yerimi okşamak için zaman ayırıyordu. Sonunda kendimi onun yatağında buldum,

Kalın, sıcak örtüler çeneme kadar çekildi. "Odamda uyumam gerekmiyor mu?" Gözlerim kapanırken esneyerek sordum.

"Hiç şansın yok," diye karşılık verdi. "Bu seçim bitene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Gözlerim kısa süreliğine açıldı. "Engelli parkurdan sonra atılmamış mıydım?"

Lucien suratsız görünüyordu. "Hayır. Carter haksız yere dezavantajlı durumda olduğunuza ve devam edebilmeniz gerektiğine karar verdi. Konsey de aynı fikirdeydi."

Tabii ki biliyorlardı. Carter'ın saçmalıklarını başından beri takip ediyorlardı.

"Hattie'yi sen öldürdün," diye mırıldandım uykulu uykulu.

Elini kısa bir süre yanağıma dokundurdu ve "Onu bir kez öldürmek yeterli değildi," dediğine yemin edebilirdim ama çoktan uykuya dalmıştım.

A Ritmik gmbrtler beni uyandırdı ve yatakta doğrulduğumda, pencerelerden içeri süzülen kırmızı ışığı görünce şaşırdım.

aksi takdirde boş oda.

Yatağa hızlıca bir göz attığımda içinde sadece benim olduğumu anladım ama bu konuda endişelenmeme fırsat kalmadan bir başka gümbürtü dikkatimi dağıttı.

Yataktan kayarak çıktım, sesi yatak odasının kapısına kadar takip ettim ve çıplak olduğumu umursamadan kapıyı açtığımda bir enerji topunun odanın içinde döndüğünü gördüm.

"Bowley!" Dizlerimin zerine çöktüm ve ellerimi uzatarak onlara doğru yakınlaşmasını sağladım. "Beni buldun." Kurbağayı göğsüme yaklaştırarak dikenlerinden çıkan birkaç küçük iğneyi görmezden geldim. "Seni ormanda bıraktığım için çok zgnm. Aklım başımda değildi ve Lucien'i araması için geri gönderdim ama sen gitmiştin..." Yaratığı tekrar gördüğüm için çok rahatlamış bir şekilde konuşmaya devam ettim. Bu inanılmaz yaratık beni ormandan bu yana kilometrelerce takip etmiş olmalıydı.

Sessiz gıcırta sesleri çıkarıyordu ve mutlu görünüyordu, o kocaman gözleri hiç kırpmadan bana bakıyordu. Yatağa oturarak Bowley'i göğsüme yasladım ve bir noktada tekrar uykuya dalmış olmalıyım.

Bir süre sonra bağırarak uyandım ve vücudum sarsılarak oturma pozisyonuna geçmeye çalışırken sağ kolumun ve yan tarafımın ağır bir yük tarafından tutulduğunu fark ettim. Gözlerimi açmak için birkaç deneme daha yapmam gerekti ve açtığımda tek görebildiğim, her biri eğildiğim takdirde beni delip öldürebilecek büyüklükte olan devasa bir diken yuvasıydı.

Burada ne haltlar dönüyordu böyle? "Lucien," diye seslendim.

"Bee!" diye karşılık verdi öfkeli vampir. "Sen iyi misin? Sana ulaşmamı engelleyen bir kurbağa mı var?"

Sahiplenici tonu tanıdıktı ama beni en çok rahatsız eden şey korkunun dokunuşuydu. "Bowley mi?" Yumuşak bir sesle söyledim. Lucien'in sözleri büyük, dikenli kütlenin ne olduğunu anlamama yardımcı olmuştu. "Ve açık olmak gerekirse, ben bir peri masalındaki prenses değilim!" Sesim belirgin bir şekilde yükseldi. "Bu benim hayvan yardımcım ama tekrar ediyorum, *prenses değilim*."

Muhtemelen ikisi de aklımı yitirip yitirmediğini anlamaya çalışırken bir mikrosaniyelik bir sessizlik oldu.

"Hayvan yardımcınızdan lütfen boyutunu küçültmesini isteyebilir misiniz?" Lucien sordu ve bu sözler kesinlikle çok sıkılmış bir çeneden zorla çıkarılmış gibi geliyordu.

"Bowley," dedim tekrar, sivri uçlarını okşayarak. "Tekrar küçülebilir misin lütfen?"

Yüksek sesli bir cıvıltı çıkardı ve odayı dolduran ve saçlarımı karıştıran bir hava patlaması oldu. Bir sonraki nefeste, kurbağa bir kez daha avuç içi büyüklüğündeydi ve göğsümün üzerinde duruyordu.

"Sen harikasin!" Kucağıma alıp oturur pozisyona geçerken ağladım; çarşafı da yanıma aldım, böylece tüm dünyaya mallarımı göstermemiş olacaktım. "Bedenini değiştirebileceğini nasıl bilemedim?"

Kaltak Hattie'den bir yalan daha. Boyutları yüzünden zararsız olduklarını söylemişti. Ölmüş olması gerçekten harika bir haberdi.

"Buradaki en iyi yırtıcılardan biridir," dedi Lucien bana sertçe, gözleri Bowley'e kilitlenmişti, sanki uzanmak istiyordu

ve göğsümden çekip çıkar. "Ormandayken tozun bir arkadaş hayal etmene neden olduğunu düşünmüştüm. Bu konuda çok üzgün olduğun için araştırarak seni şımarttım ama tehlikeli yaratıklara karşı bir yakınlığın olduğu ortaya çıktı."

Len buna homurdanarak kollarını kavuşturdu. "Bunları çekeceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

Bowley bacaklarının üzerine yuvarlandı ve vampir efendisine baktı. Len onları görmezden gelerek bana doğru yaklaştı, ancak yatağa yaklaştığı anda Bowley form değiştirerek büyük bir köpek boyutuna ulaştı ve bir kez daha benimle odadaki diğer herkesin arasına girdi.

Len ellerini kaldırdı ve geri çekildi. Uzanarak elimi Bowley'nin sivri uçlarına sürttüm. "Bowley, bunlar benim arkadaşlarım, tamam mı? Arkadaşlarımıza saldırmayız."

Dokunduğumda kılandı ama neyse ki koluma dolanıp saçlarımın altında kaybolmadan önce tekrar küçülmeye başladı ve omzuma yakın bir yerde durdu. "Bowley?" Len o zaman bana sordu.

Omuz silktilim. "Bana bir bowling topunu hatırlatıyorlar, bizi lobut gibi eziyorlar."

Len'in gülümsemesi genişti. "Sanırım cesurca davranmadığın için minnettar olabiliriz, değil mi?"

Bir homurtu ile omuz silktilim. "Senin için henüz bir lakabım yok, bu yüzden bana herhangi bir fikir vermemen en iyisi."

Sadece güldü ve ikimizin de sözü Lucien tarafından kesildi. "Hâlâ bir kurbağayı nasıl evcilleştirdiğini bekliyorum." Yine ona kadar sayıyor gibi görünüyordu. Siyah gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla bunun bir faydası olmamıştı.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Beni yere düşürdü ve bir sonraki sefer önüme çıktığında uzanıp onu kucağıma aldım. Bir an yaşadık ve onun küçük sevimli yüzüne karşı koyamadım. Yol boyunca yanımdan ayrılmadı." Boğuk bir kahkaha attı. "Diğer yaratıkları benden uzak tuttuğunu hissediyordum ama bu kadar sevimliyken nasıl olduğunu gerçekten anlayamadım."

Lucien derin bir nefes alıp sonunda rahatlamış gibi görünerek, "Bunlar tam anlamıyla yıkım topları," dedi. "Onları etkisiz hale getirmenin yollarını biliyorum ama senin üzerindeyken hiçbir şey yapamazdım. Bu süreçte seni riske atmadan olmaz."

Bu güçlü efendi benim için korkmuştu ve Bowley de dahil olmak üzere kimse zarar görmeden uyandığım için şükrediyordum. Lucien'in istese zavallı küçük adamı öldürebileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Ne zamandır uyuyorum?" Esnerken ve gerinirken sordum. Bowley bu hareketle omzumda kaydı ama düşmedi. "Seçimin bir sonraki bölümü ne zaman başlayacak?"

Lucien cevap veremedi Len uzun gövdesini yatağın yanına çömelmek için indirdi. Bowley cıvıl cıvıl bir ses çıkardı ama omzumdan kalkmadı.

"Faerie'ye geri dönmem gerekiyor," dedi Fae bana. "Sadece birkaç günlüğüne. Gümüş Topraklar'da ilgilenmem gereken bazı sorunlar var ama Lucien bana Simone'un görevini fazlasıyla yerine getirebileceğine dair güvence verdi." Bu durumdan özel olarak keyif almış görünüyordu. "Sen yeni Bayan Lucien olarak taç giymeden önce döneceğime söz veriyorum. Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

Lucien ona hırladı ama Len sadece göz kırptı ve ayağa kalktı. "Şimdiye kadar beni koruduğun için teşekkürler," dedim ona. "Ben gerçekten destek için teşekkürler."

Len'in neşesi soldu. "İşimi pek iyi yapamadım. Benim gözetimim altındayken yaralandınız ve neredeyse ölüyordunuz ama günün her saatinde yanınızda olamamanın getirdiği kısıtlama görevi beklenenden daha zor hale getirdi."

"Hayır," dedim başımı kararlı bir şekilde sallayarak. "O yemeği kontrol etmeden yemem benim hatamdı. Hattie benimle nasıl oynayacağını ve beni nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyordu. Zehir benim üzerimdeydi."

Elini gümüş saçlarında gezdirerek kısa tutamları çekici bir dağınıklığa sürükledi. "*Üzerinde* ne var?"

hepimizin üzerinde" dedi. "Bunu henüz anlamamış olabilirsin ama artık yakın çevrenin bir parçasısın. Önemsemediğim birkaç varlığın arasına katıldın. Mera, Angel ve sen yüzyıllardır aramıza katılan ilk yeni üyelersiniz."

Lucien ona anlam veremediğim bir bakış fırlattı ama itiraz etmedi.

"Benim hiç sürüm olmadı," diye nefes aldım. "Sadece Mera, o yüzden... teşekkür ederim."

O anda ne hissettiğimi ifade edecek kelimeleri bulamıyordum ama Len beni anlıyor gibiydi, gülümsemesi çok nazikti. Sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu, bu da Lucien'in küçük bir homurtu daha çıkarmasına neden oldu. "Yakında ikinizle de görüşeceğim," dedi Fae. "Beladan uzak durun."

Sonra o gitti ve onun yokluğunda şimdiden bir sızı hissettiğime şaşırmadım. Bir kurt sürüsünü bulduğunda, her zaman onlarla birlikte olmak ister.

"Onunla her şey gerçekten yolunda mı?" Lucien'e sordum. "Peri'deki evinde olduğu gibi mi?"

Başını salladı. "Len bunun bazı zorunlu kraliyet görevleri için geri çağrılmaktan başka bir şey olduğunu belirtmedi. Yardıma ihtiyacı olursa bize haber verecektir."

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Tamam, harika. Şimdi seçime geri dönelim."

Uzun süredir yataktaydım, bu yüzden bacaklarımı kenara bırakıp ayağa kalkmak için döndüm. Bacaklarım sallanıyordu ama kendimi çok kötü hissetmiyordum. Yine de Lucien endişelenmiş olmalıydı ki bir anda yanıma geldi ve bana destek olmak için uzandı. Bowley omzumda küçük bir gıcırtı çıkardı ama saçımın altından çıkmadı.

Banyoya giden yol boyunca Lucien bana destek oldu, elinin yakıcı izi tenimdeydi. Tamamen çıplaktım ama rahatsız hissetmiyordum. Muhtemelen kısmen bir şekil değiştiren olduğum gerçeğinden, ama aynı zamanda Lucien'den ve aramızdaki her neyse ondan kaynaklanıyordu.

"Duş almana izin vereceğim," dedi, "sonra bu uyanıklık döngüsü için seçim güzergahını gözden geçirebiliriz." İşaret etti

Dün gece içinde bulunduğumuz büyük banyonun yanındaki çekmecelere doğru. "Çekmecede senin için yeni banyo malzemeleri var." Sonra sesi biraz daha sertleşti. "Hayvan yardımcınız dışarıda bekleyebilir prenses."

Yüzümü kırmadan olabildiğince sert baktım. "Bana bir daha öyle derssen seni öldürürüm."

Lucien'in gülümsemesi yavaştı ve bana bir şeyler yapıyordu ama Bowley konusunda geri adım atmayacağını da anlayabiliyordum. Kavga etmek istemediğim için elimi saçımın altından kaydırarak froden'i buldum. Omzumdan kaldırarak yere koydum. "Gidebilirsin," dedim ona. "Yakında döneceğim."

Bana sürtündü ve sonra yatak odasına doğru yuvarlandı. Lucien'in gülümsemesi büyüdü ve kapıyı suratına kapattım çünkü o vampir beni deli ediyordu.

Her şekilde.

Yalnız başıma, banyoya odaklanmak için bir saniyemi ayırdım, çünkü buraya son gelişimde dikkatim çok dağılmıştı. Lacivert ve beyaz fayansları, neredeyse bir duvarı boydan boya kaplayan kocaman bir küveti ve aynı büyüklükte bir duş kabini ile oldukça lükstü.

Şaşırtıcı derecede modern bir tuvalet de vardı -Lucien Dünya'nın birçok yönünü beğendiğini birden fazla kez söylemişti- ve onu kullandıktan sonra duşa geçtim ve suyun ağrıyan kaslarımı dövmesine izin vererek güzel, sıcak bir durulama yaptım. O tatan kökü tozu beni gerçekten çok etkilemişti ve şimdi bile, saatler sonra ve Lucien'in kanıyla doluyken, etkilerini hâlâ hissediyordum.

Normal bir vites değiştirici olarak bunu yutmuş olsaydım beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

Hattie usta bir vampirden beslendiğimi bilmiyordu ve bu benim hayatımı kurtarmıştı.

Ve onunkine mal oldu.

W işim bitince banyo arşafına sarınarak banyodan çıktım ve Lucien'in odasına bir kez daha girdim. Yatağın üzerinde bir yığın giysiyle birlikte ayakkabı ve botlar yerde.

Eşyaları karıştırırken, çoğunu Ana Odalardaki gardıroptan tanıdım. Lucien bütün eşyalarımı oradan mı toplamıştı?

Onun evinde kalmam kurallara aykırıydı ama efendinin gözetiminde neredeyse öleceğimi düşünerek "kuralları siktir et" demeye karar verdiğini umuyordum.

Gün için bir kıyafet setiğimde -siyah kot pantolon, kırmızı gömlek ve siyah ceket, hepsi saçlarımı daha koyu ve tenimi daha zeytin rengi gösteriyordu- bana yarım in daha yükseklik veren bir çift siyah motorcu botunu giydim. Saçlarım dümdüz sırtımdan aşağı dklyordu ve kendimi bu güne hiç olmadığım kadar hazır hissediyordum.

Yığının içindeki diğerk giysileri kaldırırken, kıyafetlerle birlikte konulmuş olması gereken krem rengi bir zarfın kenarını fark ettim. Zarfı çekip çıkardığımda, bir öncekiyle aynı süslü girdaba sahip günün resmi seyahat programını fark ettim.

*Yarışmada seçilen on iki kişi kaldı.
Tebrik ederim.
Sen de onlardan birisin.
Bugünkü gündeminiz aşağıdadır. Hiçbir maddeyi
kaçırmayın, yoksa diskalifiye olursunuz.
Birincisi: Ustalarla kahvaltı. Yakıt alın ve rahatlayın. Üstat
Lucien ve Üstat Carter ile bire bir sohbet.
İkincisi: Avcılık. En büyük ödülü alan kişi, seçtiği usta ile
bir randevu kazanacak. İkincinin randevusu
diğer usta.
Üçüncüsü: Katu kutsama taşı. Tanrıların gözünden düşmüş
olabilirsin. Önceki kutsamalara güvenmeyin.
Dördüncü: Seçilen herkes için akşam
yemeği.*

TÜM ŞEYLER ARASINDA beni en çok etkileyen ilk satır oldu. Sadece on iki seçilmiş kişi kalmıştı... Engelli parkuru sonuncu bitirmişken nasıl olur da ben de onlardan biri olurum? Carter ve onun birinci kademe ustaları üzerindeki etkisi baş belası olmaya başlamıştı. Belli ki kendi başlarının çaresine bakıyorlardı ve bu on birinci yerleşim bölgesini Crimson City'ye getirmesini sağlamak için her şeyi yaparlardı.

Bunların hepsi harikaydı, ama bunu yaparken beni yanında istemesi dışında.

Odadan çıkarken bir gümbürtü duydum ve Bowley'i kucaklamak için eğildim, kolumdan omzuma doğru dönmesine izin verdim. Çivileri ona harika bir çekiş gücü veriyordu - beni parçalara ayırmadan, ki bu güzeldi.

"Bugünü atlatmaya hazır mıyız?" Hayvan yardımcıma neşeli bir sesle sordum. "Ve bununla, gerçekten elenmeyi kastediyorum."

Biraz sonra salonda beliren Lucien açıklamamı duymuş olmalıydı. Şaşırtıcı bir şekilde bana tezahürat yapmadı. "Bence bu noktada en iyisi seçimin sonuna gelmek ve seni seçeceğim. Carter seni sonuna kadar zorlamaya kararlı olduğu için eleme planının artık sona erdiğini düşünüyorum."

Başımı yana eğerek ona doğru ilerledim; her zamanki gibi Lucien'de beni yakınlaştıran bir şeyler vardı. "Ya Carter da beni seçerse? O zaman kim karar verecek?"

Lucien daha yakına eğildi ve vücudumun onun enerjisine ve kokusuna verdiği tepki karşısında sertçe yutkundum. "Senin için savaşıyoruz," dedi usulca, yanağıma yaklaşarak.

Kutsal şekil değiştiren tanrılar. İşte *bunun* için sonuna kadar gitmeye değebilir. Lucien'in yaralanması ya da daha kötüye gitmesi gibi küçük bir ihtimal olmasaydı, haftanın her günü bunu isterdim.

"Umalım da iş kavgaya varmasın," diye kısmen yalan söyledim. "Taş muhtemelen bu sefer beni reddedecek ve kimse buna karşı koyamaz."

Lucien doğruldu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Üzerinde sade siyah bir gömlek vardı ve savaşçı kaslarını gizlemek için hiçbir işe yaramadığını fark etmemeye çalıştım. "Sistemindeki kan miktarımla," dedi ciddi bir şekilde, "Katu'nun reddetme olasılığı neredeyse sıfır. Bugün kurdunu hissedebiliyor musun?"

Kıpırdamadan durdum, onun enerjisinin sadece bir fısıltısını bulmak için derinlere baktım. Neredeyse ölmek üzere olduğum ve Bowley'nin ortaya çıkışı yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki kurdumu kontrol etmeyi unutmuştum.

"Onu zar zor hissedebiliyorum," diye boğuldum, acı beni kırbaçlıyordu. "Bu ne anlama geliyor? Ölüyor mu? Kanını almayı bırakmalı mıyım?"

Lucien cevabı biliyor gibi görünmüyordu; sadece bana baktı, dudakları inceldi. "Şu anda sana yardım etmek için ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Sistemindeki tatan kökü tozunu boşalttığımda, ilk vampir kanının sana geçtiği açıktı.

Seni kurtardığım zaman artık hücrelerine sızdı. Ne olursa olsun, bunu tamamen yok edemem. Sen şimdi ve her zaman yarı vampir olacaksın. Hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyacak bir vampir."

Sanki bu hareketle onun sözlerini doğru olmaktan çıkarabilirmişim gibi başımı salladım. "Yani, melez olma ihtimalimi tartıştığımızı biliyorum ama yine de kafamda oturtmak zor." Ve bunu kafamdaki kutuya tıkmaya devam ettim, bununla yüzleşmeyi reddediyordum. "Yani, bu nasıl mümkün olabilir ki? Genelde diğer varlıkları vampire dönüştüremezsin, değil mi? Bu sadece uydurma bir insan efsanesi."

"Doğru," dedi Lucien. "Irkların çoğunu değiştiremiyoruz ama görünüşe göre şekil değiştirenler hiç bilmediğimiz bir şekilde uyumlular. Siz türünüzün ilk örneğisiniz ve biz de neler olduğunu anlamaya çalışırken karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışıyoruz."

"Harika," diye homurdandım. "Hiçbir zaman yeni yollar açmak istemedim. Beni grup toplantılarına sürüklediklerinde, oyuncak bebekleriymişim gibi giydirdiklerinde ve 'güzel ve sessiz' olmamı sağladıklarında aileme de aynı şeyi söyledim. Hepsi beni bir alfaya hediye etmek içindi..."

Lucien gözleri simsiyah, kararlı bir adım atarak öne doğru ilerleyince sözümü yarıda kestim. "Ailen seni satmaya mı çalıştı?"

Öfkemin bir kısmı onunkinin altında kayboldu. "Evet," diye omuz silktim, "bu onların eylemlerinin oldukça yakın bir temsili."

Aniden yaydığı sıcaklık yüzünden yüzüm yandı. "Bu bir daha asla olmayacak," dedi bana, dişleri uzarken sesi titriyordu. "Ben hayattayken ve seni kontrol etmeye ya da incitmeye çalışan herkesi öldürebilecekken olmaz."

Zaten benim için bir kez öldürmüştü ve şimdi başkalarını da öldürmeye yemin ediyordu.

Çok tatlıydı. "Çok tuhaf bir şekilde romantiksin," dedim ve kendimi ona dokunmak için uzanırken buldum. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı. "Ailem artık bana zarar veremez. Mera kurtlarını soyarak onların icabına baktı.

Dışarıda boktan insan hayatları yaşıyorlar."

Elimin göğsüne dokunmasıyla rahatladı ama gözleri hâlâ siyahtı.

"Dün Hattie için teşekkür ederim," diye devam ettim. "Hiç kimse beni bu şekilde savunmamıştı. Onun ölümü yüzünden başınız belada mı?"

Elini benimkinin üzerine koyarak göğsüne bastırdı.

Görünüşe göre imza hareketi.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedi alçak ve gürültülü ses tonuyla. "Ailesinin bazı güçleri ve bağlantıları var ama çok azı birinci kademe bir efendiyi karşısına almak ister. Kızıl Şehir'de yargıç, jüri ve cellat biziz."

Kuru boğazıma karşı sertçe yutkundum. "Pekâlâ, sanırım kahvaltıya gitmeliyiz ve bu sefer zehirlenmediğimi ummalıyız." Eğer hemen harekete geçmezsek, onu yatak odasına geri sürükleyecek ve seçimi unutacaktım.

Lucien beni bırakmadı ve onun da aynı ilkel dürtüyü hissedip hissetmediğini merak ettim. "Crimson?" Yükselen ihtiyacıma karşı kalçalarımı sıkma dürtüsüne direnerek hışırdadım.

Böyle devam ederse Mera'ya azgınlıkta fark atacaktım.

Etrafımızdaki sıcaklık arttı ve ben adını tekrar söyleyemeden elimi bıraktı ama kolunu belime doladı ve beni vücuduna çekti. "Git buradan," diye homurdandı ve Bowley ciyaklayıp bedenimden yuvarlanarak yere düşene ve koridorda havalanana kadar kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Lucien beni daha yukarı kaldırdı ve içgüdüsel olarak bacaklarım beline dolandı. Ağzı boynuma indi ve ona ihtiyacı olan tüm erişimi sağlamak için başımı eğdim. Dişlerini tenime batırdığında, amıma bir zevk sarsıntısı çarptı ve aniden garip bir olayla orgazm oldum. O kadar güçlüydü ki vücudum bu hisle kasıldı ve Lucien derin bir gümbürtü çıkardı, bu da sadece yoğunluk spirallerini daha yükseğe gönderdi.

Bir saniye sonra geri çekildi. "Beslen," dedi bana, gözleri hipnotik bir karanlık girdabıydı. O böyleyken her şey çok açıktı ama bu hoşuma gidiyordu. İtiraf edebileceğimden çok daha fazla.

Karanlık enerjisi kontrolü ele geçirdiğinde, bedenimi efendisinin dokunuşunu hissetmek için her şeyi yapabilecek muhtaç, arzulu, çaresiz bir canavara dönüştürdü.

"Besle," diye tekrarladı ve ben onu ısırmakta tereddüt bile etmedim.

Ama kurdumu çağırmayı unutmuştum, bu da genellikle vampir derisini kesemeyen kör dişlerim olduğu anlamına gelirdi. Yine de bir şekilde yaptım ve kanı ağzıma doldu.

Tekrar inledim ve beslenirken ona karşı sallandım. Lucien'in sert boyu, kot pantolonumun içinden bile tüm doğru noktalara vuracak kadar kuvvetle içime bastırdı.

Daha sert ve daha hızlı sallanarak bir sonraki orgazmımı kovaladım ve onu beslemenin ve ona binmenin hissinde o kadar kaybolmuştum ki sırtım duvara dayanana kadar bizi döndürdüğünü fark etmedim. Bu yapıyı beni desteklemek için kullandı, böylece elleri her ikimizin de pantolonunun düğmelerini açıp aşağı itmek için kısa bir çalışma yapabilirdi ve horozu içime girdiğinde, çığlık attım ve hislere karşı çırpındım. O kadar sert boşaldım ki ağzım boynundan çekildi ve neredeyse kafamı duvara çarpacaktım.

Lucien beni yakaladı ve kısık bir kahkaha atarak bir sonraki vuruşunu yavaşlatıp bana kendimi toparlama şansı verdi. Böyle devam edersem kendimi utandıracaktım. Uzun, emin darbelerle yukarı doğru itmeye başladı, amımın derinliklerine kaymadan önce sonuna kadar çekti.

Dünyadaki diğer her şeyi unuttum.

Seçimi unuttum.

Ölümden döndüğümü unutmuşum.

Kurdumu bile unutmuştum ve o benim o kadar büyük bir parçamdı ki Lucien'in bunu bana nasıl yaptığını anlayamıyordum.

Ama hiç durmasını istemedim.

Ona karşı hissettiğim ilk çekim bir saplantıya dönüşmüştü ve bir parçam artık bunu hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu. Biz mahvolana ve yanana kadar. Ama kaçınılmazlığı umursayamazdım. Bu yolun sonunda ne olursa olsun kabul edecektim çünkü Lucien beni hem fiziksel hem de duygusal olarak çok iyi hissettiriyordu. Bu savaşçı vampir beni koruyor, bana değer veriyor ve kanını bana özgürce veriyordu.

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve daha fazlası için açgözlüydüm. Hepsini istiyordum.

Bana doğru eğildi, başını tekrar yana yatırdı ve iyileşmekte olan derisinde sadece küçük bir ısırık yarası olduğunu görünce şaşırdım. Bir vampir ısırığındaki gibi iki çentik değil, ama kesinlikle her zamanki kurt dişlerimden çok daha az tahrip olmuş.

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavramam için zaman yoktu çünkü Lucien vücudumu bu şekilde doldurduğunda beynim tamamen pelteye dönüştü.

Belki yakın gelecekte yeni dişlerim yüzünden çıldıracaktım ama şimdilik aklımda tek bir odak noktası vardı.

Bir sonraki orgazmım.

W Bir kez daha giyinmiş, doymuş ve dünyaya meydan okumaya hazır olduğumuzda, Lucien ve ben kahvaltıya yöneldik, sadece Bowley'i bulmak için durakladım

ve onu tekrar omzuma yerleştirdim.

Hızlı hareket ettik ve ilk kez yol boyunca konuştuk, sanki birbirimizi daha derinlemesine incelemek için umutsuz bir ihtiyacımız varmış gibi. Sikişmekten öte bir anlamda.

"Kütüphaneye gelene kadar Torma dışında hiçbir yere gitmediniz mi?" diye sordu. "Tutsak mıydınız?"

"Evet. Alfa Victor, Torma'da tutsak olmamıza neden olacak kadar şekil değiştirenleri kontrol eden bir pislikti. Shadow o adamı bir alev topuna çevirerek hepimize bir iyilik yaptı."

Lucien başını salladı. "Kurdun bununla nasıl başa çıktı bilmiyorum. Bağlanmaya karşı çok mücadele ettim ve Solaris Sistemi'nde yüzlerce kez keşfetmediğim bir dünya kalmadı."

Ben doğmadan önce o kadar çok hayat yaşamış ki. Bu beni tuhaf hissettirdi. Ya da belki de tuhaf olan, hâlâ bir yere bağlanmak istememesiydi.

"Tüm bu yeni deneyimleri biraz... boş bulmadın mı?" Sokakta büyük bir vampir grubunun yanından geçerken sordum, hepsi durup baktı ama

Bize yaklaş. "Hep tek başınıza mısınız? Çiftleşmek hapiste olduğun anlamına gelmez. Sadece bu hayatı paylaşacak başka birinin olduğu anlamına gelir."

Lucien sözlerimden ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi bana baktı. "Boşluğu merak etmeye başladım, biliyor musun?" dedi sonunda. "Ne de olsa arı çok önemli."

Bu nefesimi kesti ve sokaklarda ilerlemeye devam ederken kendimi konuşamaz halde buldum. Lucien bu saçmalığa devam ederse, sonunda çekip gitmeme imkân yoktu. O da aynı şeyi mi hissediyordu? Yoksa tüm bunlar, bu seçim sırasında ona "ait olduğum" için bu vampirin oynadığı ayrıntılı bir oyun muydu?

Üstat Odaları'nın korumalı kapılarına ulaştığımızda Galco yine oradaydı. "Simone!" diye haykırdı, yüzünü aydınlatan parlak bir gülümsemeyle. "Senin için endişeleniyordum. Seni sağlıklı görmek çok güzel."

Belli ki Hattie olayıyla ilgili söylentiler yayılmıştı ve onunla ilgili içgüdülerim yanlış olsa da Galco'nun görüldüğü kadar samimi olduğunu umuyordum. Bowley henüz omzuma çıkıp onu öldürmeye çalışmamıştı, yani bu iyiye işaret olmalıydı.

"Harika hissediyorum, teşekkür ederim!" Dedim. "Benim için endişelenmene minnettarım."

Galco elini kel kafasında gezdirdi ve bir kez daha gülümsedi. "Başımdan beri direncine hayran kaldım. Bir vampir dünyasında yarıştığını bilmek kolay olmasa gerek. Ama asla şikâyet etmedin ya da özel ilgi istemedin. Burada ateş altında büyük bir zarafet gösterdin ve ben hâlâ Efendi Lucien'in kalbini kazanmanı umuyorum."

Yanımda duran Lucien muhafızı düzeltmedi. Bunun yerine bana yaklaştı ve Galco'nun bunu fark ettiğine hiç şüphe yoktu. Yürümeye başladığımızda bana göz kırptı ve sözlerinin kafamda tekrarlanmasına engel olamadım.

Efendi Lucien'in kalbini kazan.

Bugüne elenmeye kararlı bir şekilde başlamıştım ama Lucien ve şimdi de Galco bana kazanmaya çalışmam gerekip gerekmediğini düşündürüyordu. Çünkü gerçek şu ki, Lucien'in kalbini istiyordum. Bunu atlatmak için kurduğumuz sahte ittifakı değil, gerçek anlaşmayı. Onun tamamını ve bir eş bağı.

Valdor'a ilk geldiğimde bana asla yerleşmeyeceğini söylediğini unutmamıştım ama şimdi o soğuk ve mesafeli vampirden o kadar uzaktı ki, ikimizin de açıklayabileceğinden daha fazlası olmalıydı. Öyle değil mi?

Efendi'nin binasına girdiğimizde Lucien beni kahvaltı salonuna götürdü. "Önce sen gir, ben birkaç saniye arkada kalacağım. Benim yalnız gelmem gerekiyor ama önce senin sağ salim içeri girdiğinden emin olmam lazım."

"Sence bugün bana kızacaklar mı?" Lucien'in evinde bilincim yerinde değilken ustalar ve seçilmişler arasında neler yaşanmış olabileceğinden biraz endişelenerek sordum.

Lucien basitçe, "Hayatlarına değer veriyorlarsa hayır," dedi.

Ve işte yine gitti, bir psikopat gibi benimle romantizm kurdu.

Sanırım hoşuma gittiğine göre ben de öyleydim.

Gitmek için döndüğümde Lucien sol elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Gözüm üzerinde olsa da, güvende kalmak için kanım sayesinde sana bahsedilen ekstra hisleri kullan. Hattie'nin ailesi güçlüdür ve bana karşı durmakta tereddüt edecek olsalar da, senin benim zayıf noktam olduğunu fark edebilirler."

Lucien bu ifadenin ne kadar güçlü olduğu ya da en azından beni ne kadar etkilediği konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Yaşadığım şoku dengelemek için cılız bir kıkırdama çıkardım. "Eğer bunun farkındalarsa, bana zarar vermenin seni kızdırmanın kesin bir yolu olduğunu biliyorlar demektir."

Benimle birlikte gülmedi ve ben de çaresizce uzanıp kaşlarının arasındaki endişeli çizgileri düzeltmek istedim. Lucien genelde yüzünde gerginlik taşımazdı, ebedi bir vampir olduğu için falan, ama bu seçim ona ağır geliyordu.

"Onlar kederle hareket ediyorlar," diye hatırlattı bana, "ve beni kızdırmanın sonuçlarını umursamayacaklar. Beni doğrudan karşlarına almamalarının tek nedeni kaybedeceklerini bilmeleri. Ama bana başka bir şekilde zarar verebileceklerse, korkarım o yolu seçeceklerdir."

Şoklar devam etti. "Bana zarar vermek sana zarar verir mi?"

Lucien lafı dolandırmadı. "Bu beni kırar. Şimdi kahvaltıya git ve ben gelene kadar hiçbir şey yeme."

Sonra beni öyle bir öptü ki, yemek alanına doğru attığım ilk birkaç sallantılı adımı zorlaştırdı. İçeride kendimi odaklanmaya ve kendi güvenliğim için biraz sorumluluk almaya zorladım.

Farkındalık bunun anahtarıydı.

Bugün daha sessiz bir gündü ve ben ortaya çıktığım anda bölgedeki az da olsa gürültü kesilmişti. Seçilmişler bana sertçe bakıyorlardı ama hiçbiri yaklaşmıyordu ve ben de bundan gayet memnundum.

Tek çabam hayatta kalmak ve Carter'ın eşi olmamak için olmalıydı.

Carter'dan bahsetmişken, ayağa kalkıp bana yaklaşan ilk kişi o oldu. Açık ten rengi, keten bir takım elbise giymiş ve saçlarını geriye doğru taramıştı, onu ilk gördüğüm birkaç seferden çok daha az ormancı gibi görünüyordu.

Arkasında, sabah *sohbeti* için güzergâhtan *bir ustayla birlikte* iki masanın kurulduğu yeri görebiliyordum. Şüphesiz Lucien'in gelmesini bekledikleri için dört koltuk da boştu. Vücudumu mümkün olan en iyi şekilde mahvettiği için geç kaldığını bilseler ne düşünürlerdi acaba?

"Simone," dedi Carter, dikkatimi tüm o lezzetli anılardan uzaklaştırarak. Bakışları sanki ezberliyormuş gibi yüzümde geziniyordu. "Nasıl hissediyorsun? Engelli parkurdan sonra seni görmeye çalıştım ama Lucien iyileşmekte olduğunu ve rahatsız edilemeyeceğini söyleyerek tüm erişimi engelledi."

Lucien, istediğimi hiç bilmediğim ve hak ettiğimden emin olmadığım koruyucu meleğim.

Vampire sırsıklam aşık olmama şaşmamalı.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim Carter'a. "Lucien beni en iyi şekilde iyileştirdi ve bugün uyandığımda vücudumda tatan kökünden eser kalmamıştı."

"Güzel, güzel," dedi Carter ve sonra uzanıp kolumu tuttu. "Senin için de uygunsa kahvaltıda ilk misafirim olmanı istiyorum."

Tamam o zaman, neredeyse ölümümle ilgilenmesi sona ermiş gibiydi. Neyse ki ben Carter'la yemek konusunda bir şey söyleyemeden Lucien odaya girdi. Görünüşü diğer kadınların dikkatini çekti, ancak Carter ve benim için doğrudan bir yol açtığında gülümsemeleri soldu.

"Simone?" Carter tersledi. "Yemekte bana katılacak mısın?" "Önce o benimle," diye homurdandı Lucien, bir kolunu

belime dolanarak beni diğer efendiden uzaklaştırdı. Bowley omzumda gıcırdadı ama neyse ki kimse fark etmemiş gibiydi. "Yemeğinin güvenli olduğunu doğrulamam gerekiyor, sonra sırasını seninle alabilir."

Güvenebileceğim bir yemek düşüncesiyle midem guruldadı ve zavallı kurdum bile başını kaldırdı. En azından Lucien yemeğimin güvenliğini kontrol ettiğine göre yiyip tadını çıkarabilirdim. Hatta kurduma biraz enerji bile katabilirim.

Vampir kanı sayesinde görme ve koku alma duyularım gibi diğer parçalarım da güçlenmişti. Carter'ın Lucien'i öldürmekle ilgili mırıldanmasını yakaladığım için işitme duyumdan bahsetmiyorum bile.

Bir sonraki umudum hızımın artmasıydı. Vampirin Valdor'da hareket etme yöntemine erişmek, kan paylaşımının gerçek bir faydası olurdu. Gerçi bu uğurda

Ama yine de onu yeni melez doğamda nasıl yeniden inşa edeceğimi bulacağıma dair büyük umutlarım vardı.

Bu konuyu Mera'yla konuşmam gerekiyordu ama bana nihai formuma evrimleşmek için onun gibi kurdumu kaybetmem gerektiğini söylerse ne yapacağımdan emin değildim.

Carter ve Lucien'in küçük savaşları sona erdiğinden ve beni sağdaki masaya götürdüklerinden beri bunu düşünecek vakit kalmamıştı.

Yürürken Lucien odadakilere "Herkes yiyecek bir şeyler alsın," dedi. "Sohbet etmek için sizi teker teker çağıracağız. Yemek yememiz için bizi beklemeyin, çünkü gün içindeki etkinliklerden önce mümkün olduğunca fazla besin almanız en iyisi."

Masasına vardığımızda benim için bir sandalye çekti. "Otur, Bee," dedi. "Bu sabah seni besleyeceğim."

Bunu söylediğinde sandalyemin yarısına kadar oturmuştum ve bu sözleri içimin derinliklerinde hissettim. Belki daha da derinde.

Sözleriyle uyarılan bedenim titreşti ve Lucien'in gözlerinin karardığını gördüm.

Şüphesiz uyarılmamın kokusunu alabiliyordu.

Beslemek kelimesinin artık pek çok anlamı vardı.

Hepsi de beni yok etmeye hazırdı.

B Ben sandalyeye gömülmeyi bitirdiğimde Lucien çoktan pencerenin altına kurulmuş yemek masasına oturmuştu. O zamanını her seçeneği inceleyerek geçirdi, ben de

Zamanım onu incelemekle, ona karşı olan tüm duygularımı umutsuzca bir kutuya sıkıştırmaya çalışmakla geçti. Artık çok zordu, duygular çok büyüktü - merkezimdaki çekiştirme hissi onun kanıydı ve ben buna bağımlıydım. Ve ona.

"Başım belada Bowley," diye mırıldandım. Boynuma doğru yaklaştı ve saçlarımın arasına gizlenerek bir kez daha bana doğru yerleşmeden önce küçük bir gıcırta çıkardı. Yine de, bu vampir yüzünden ne kadar harap olduğumu gördükten sonra benimle aynı fikirdeymiş gibi hissettim.

Lucien geri döndü ve önüme yemek dolu bir tabak koydu. "Her parçanın en iyisini seçtim," dedi, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi, gözleri o kadar berrak ve yeşildi ki derinliklerine düşüp bir daha çıkamamaktan korkuyordum. "Hepsi zehirsiz ve hepsi gücünüzü arttırmak için tasarlandı."

"Teşekkür ederim," dedim, kurdum başını bir kez daha kaldırdığında memnun oldum. Eşine yiyecek sağlamak şekil değiştiren kültürünün büyük bir parçasıydı, bu yüzden bu ikimizi de etkiledi.

Lucien yemek için büfeye dönmedi; karşıma oturdu, bakışları yüzüme kilitlendi. "Ye," dedi usulca.

İşte yine emir vermeye başladı. Ne kadar aç olsam da, bugün itaat etmem için onu çalıştırmaya karar verdim. "Bu kahvaltı sırasında ne konuşmamız gerekiyor?" Tabağıma dokunmadan bırakarak sordum. "Bir eş arıyor olsaydın normalde ne sorardın?"

Bizi duyabilecek kadar yakın olan tek vampir Carter'dı ve o da sarışın bir vampirle derin bir sohbete dalmış görünüyordu.

"Ye," diye tekrarladı Lucien, biraz daha ısırarak. "Hâlâ gücünü yeniden inşa ediyorsun ve şekil değiştirenin zayıflığının bir kısmı kanı yiyeceklerle dengelemekten kaynaklanıyor olabilir. Şu anda varlığının sadece bir tarafını besliyorsun."

Piç kurusu sorumu görmezden gelmişti. Gözlerimi kısarak kollarımı kavuşturdum ve Lucien kaşlarını çatmak yerine bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. Bu da bana başımın belada olduğunu söylemeliydi.

Süper bir hızla hareket ederek ellerini sandalyemin kenarına doladı ve beni sürükleyerek yanında, açılmış bacaklarının arasında durmamı sağladı.

Artık dikkat çekiyorduk ama Lucien'in umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Besleneceksin, Bee. Yoksa seni zorlarım."

Kokusu etrafımı sardı ve ilerleyip onu ısırılmamak için masayı kelimenin tam anlamıyla kavramak zorunda kaldım. *Beslemek* kelimesi temel içgüdülerimi harekete geçirdi.

Sonunda razı olmak için ağzımı açtım ama tartışacağımı düşünmüş olmalı ki ben konuşmadan bir poğaçayı kaldırıp dudaklarıma dayadı.

Hamuru ısırduğımda dilimin üzerinde şekerli bir güzellik patladı. Lucien'in beni elle beslemesiyle -bir şekil değiştiren eş hareketi- dengem tamamen bozulmuştu. Vampir, kendinden fazlasıyla memnun görünerek, yeşil elmaya çok benzeyen bir meyve olan başka bir yiyecek parçası uzattı. "Isır," diye mırıldandı ve lanet olsun, itaat edecektim.

Öne doğru eğilerek dişlerimi deriye geçirdim ve parmağını ısırmaı başardım. Ne yazık ki kan akmadı. "Eğer yemek yersen," dedi Lucien bana, kelimeler gerginlikle doluydu -cinsel ya da başka bir şey, anlayamadım, "o zaman konuşacağım."

Bir ısırık daha alıp ekşi meyve parçasını çiğnerken başımı salladım.

"Bana gerçekten bir eş arıyor olsaydım ne hakkında konuşacağımı sordunuz," dedi. "Ve gerçek şu ki, onlara kırık, hasarlı bir varlık olduğumu söyledim. Harika bir eş olup olamayacağımı bilmediğimi ama kanımı çağıran birini bulursam, onları güvende tutmak için dünyaları yok edebileceğimi söyledim."

Çiğnemeyi bıraktım, sözleriyle tamamen büyülenmişim.

Elmayı bıraktı ve biraz baharatlı et alarak kahvaltıma bir doz protein ekledi. "Dostum için yapmayacağım şey yoktur," diye devam etti elinden bir parça alırken. "Ve bu tehlikeli bir yol. Annemle babamın birbirlerine karşı hiç mantıkları yoktu ve bana da bu miras kaldı.

Bu."

Bu, daha önce başladığımız konuşmanın bir devamıydı.

Bir lokma daha yuttum. "Bunu anlıyorum ama daha önce söylediklerimin arkasındayım. Hiç kimse bu dünyada tek başına yürümek üzere tasarlanmamıştır. Eşlerimize ihtiyacımız var."

Başka bir parça yiyecek seçti ve bir ısırık almadan önce ona bakmadım bile. Zengin bir kakao tadı ağzımı doldurdu ve neredeyse iç çekiyordum. Buradaki en sevdiğim ikram.

"Ben bir savaşçıyım," diye devam etti Lucien, duyguları yine boş bir ifadenin altına gizlenmişti. "Yalnızlığa yer yok. Ben aynı zamanda Kızıl Ev'in de efendisiyim. Yüzyıllar boyunca dikkatim dağılmadığı için güçlü bir klanız. Mantığım duygularım tarafından zayıflatılmadı."

Elimi uzattım ve bir parça daha yiyecek almasına fırsat vermeden elini yakaladım. "Aşk zayıflık değildir," dedim ona, kendimi hiç hissetmediğim kadar ciddi bir şekilde. "Eğer ruhunun yarısını kaybetmişsen, o zaman kendi ruhunun da yarısını kaybetmişsin demektir.

Güçlü. Anne ve babanızın zayıflığının birbirlerine olan bağılılıklarıyla değil de kişilikleriyle ilgili olup olmadığını düşünmeniz gerekir.

"Yıllarımı ailem için bahaneler üreterek, önemli işlerle ne kadar meşgul olduklarını söyleyerek geçirdim. Ama gerçek şuydu ki, onlar sadece bencil birer pislikti. Bunu kabul ederek, aynı olmamayı seçiyorum. Çocuklarım asla görevden sonra gelmeyecek." Durakladım ve boğazımı temizledim. "Yani, eğer çocuklarım olursa tabii ki. Bu dünyada sadece nüfusumuzu çoğaltmak için bulunduğumuza hiçbir zaman inanmadım. Bununla birlikte, kendimi çocukları da içeren bir yolda bulursam, onların annesi olma hediyesini varlığımın her parçasıyla kucaklayacağım. Mantık, sevginin altında kaybolmak zorunda değil. Söz veriyorum."

Sevgi çemberlerini çocuklarına kadar genişletebilen pek çok sadık çift görmüştüm. Bunun mümkün olduğunu biliyordum. Ve bunu benim de yapabileceğime gerçekten inanıyordum.

Lucien hem mantığa hem de tutkuya sahip olabilir.

Sessizdi, eli hâlâ elimin altındaydı, enerjisi dönerken içime işliyordu. "Kaç yaşındasın Bee?" diye sordu sonunda. "Sanki birçok hayat yaşamışsın gibi konuşuyorsun."

Omuz silktilim, Bowley'nin bu hareketle saçlarımın altından kaydığını hissettim. "Sanki öyle hissediyorum."

Daha fazla konuşmadan Carter tarafından sözümüz kesildi. "Simone'la zamanınız doldu," diye seslendi. "Kuralları çiğnemeyin, efendim."

Bu bir tehditti ama Lucien karşılık vermedi. Kazandığını zaten biliyordu ve bu ona üstünlük sağlıyordu. "Yeterince yedin mi?" diye sordu Carter'a bakmadan ya da onu tanımadan.

Başımı salladım, sadece midem değil kalbim ve enerjim de doymuştu. Lucien sözlerimi kulak ardı etmemişti ve ihtiyaçlarımı karşılamıştı.

İlerleme var.

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ya da en azından son saniyede yerini değiştirip dudaklarımın köşesine kondurana kadar hedefinin orası olduğunu

düşünmüştüm. Enerji yükseldi

Kelebekler uçuşup bana iyi endorfin verirken karnıma kadar indi.

Eğer aşk böyle bir şeyse, insanların ve doğaüstü varlıkların her gün bunun için savaşması ve öldürmesi beni şaşırtmadı. Ve bu sevginin, ailenizin istediğiniz kadar üyesini kapsayacak şekilde genişleyebilecek türden bir sevgi olduğuna dair inancımın arkasında durdum. Sonsuz aşk.

Lucien uzaklaşırken, "Kahvaltı için teşekkürler," diye mırıldandı. "Sohbetimize devam etmek için sabırsızlanıyorum."

Sallanan bacaklarımın üzerinde durmak için kendimi zorlayarak başımı salladım, Carter ve diğerlerinin gözlerinin üzerimizde olduğunun farkındaydım. "Teşekkür ederim, Efendi Lucien."

Ben onun unvanını kullanırken gözlerinde ateş parlıyordu.

Bakışlarındaki kıvılcım daha güçlüydü. Sahiplenici doğasından ve cinsel kimyamızdan daha fazla bir şeyden bahsediyordu. Bununla birlikte umut da geldi ve hepimiz biliyorduk ki eğer aşk dünyadaki en tehlikeli duyguysa, umut da ikinci sıradaydı.

İkisi de, eğer kırılırsa, benim nihai yıkımım olur.

Bu sefer sonsuza kadar.

Lucien'in masasını terk etmek beklediğimden daha zor oldu ve sandalyeyi hemen karşısına çektiğini görmek beni mutlu etti, böylece bir sonraki kadın dikkati onun yakınında değildi.

Bu bana rahatlama ve Carter'a biraz dikkat etme fırsatı verdi. "Günaydın," dedim neşeyle ve şaka değil, neşem onu şaşırtmış görünüyordu. "Senin hakkında daha fazla şey öğreneceğim için heyecanlıyım." Sahte ve yalancı. Belki de Hattie'den bir şeyler öğrenmiştim.

Carter cevap vermeden uzun bir süre bekledi ve ben gülümsememin yüzümden düşmesine izin vermedim. Kurdum başını tekrar dikleştirdi, sistemimdeki bozulmamış yiyeceklerle enerjisi zaten daha güçlü hissediyordu. Lucien her zamanki gibi haklıydı.

Carter sonunda sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini karnının üzerinde kavuşturarak, "Seni tanımayı tercih ederim," dedi. "Valdor'a gelmeden önce kimdin Simone?"

"Ben Kaliforniya'daki Torma sürüsünden bir şekil değiştirenim." Hayatım biraz sıkıcı olduğu için cevap vermekte tereddüt etmedim. "Tek çocuktum, sürüde önemli bir yere sahip olan ve doğrudan alfa için çalışan infazcı ebeveynlerle büyüdüm. Hayatımın çoğunu yalnız ya da en iyi arkadaşım Mera ile geçirdim,

sürünün dışladığı biriydi ama belli ki o bok çukurunda kalmaktan çok daha büyük bir kaderi vardı."

Dans ve okuma aşkımla devam ettim. "Kendi kitapçım var," dedim, içimde bir özlem hissettim, "ve başka bir iş yürütmeyi hayal bile edemezdim. Yani, şekil değiştirenleri kitaplarla eşleştiriyorum ve hayatları daha iyi hale getiriyorum. Okumayı ruh için bir gıda ya da ilaç olarak görüyorum."

"Ruh için ilaç," diye mırıldandı Carter. "Bunu sevdim."

Başımı salladım, bu konuya olan tutkum yeniden canlandı. "Evet! Bu çok önemli ve biliyor musun, yazarları bulmak için insan dünyasını araştırdığımda, sanat programlarına ayrılan fonların nasıl sürekli kesildiğini okudum." Göğsümde bir gümbürtü koptu ve kurdumun yükseldiğini hissettiğimde o kadar mutlu oldum ki neredeyse ağlayacaktım. "İnsanların eğlence için başvurdıkları ilk yer olan sanattan da kesinti yapılıyor. Yazarlar, aktörler, ressamalar. Tüm bunlar ruhun gıdasıdır ve bunlar olmadan depresyon ve diğer ruh sağlığı sorunlarında büyük bir artış olur. Sanatçılarımızı beslemeye başlamalıyız."

Carter'ın gülümsemesi gerçek bir eğlenceyle doluydu. "İlk tanıştığımızda da belirttiğim gibi, ruhundaki ateşten hoşlanıyorum Simone. İyi bir ikili olacağımıza inanıyorum."

Mutluluğumun ve tutkumun bir kısmı yok oldu. Bir an için burada Carter'la bulunma nedenimi unutmuştum. "Bana ilk eşinden bahset. Nasıl biriydi?"

Bu onu da ayılttı ve kendimi bir sürtük gibi hissettim. Ama bu vampirle gerçekten bir eş bağı kurmayı düşünüyor olsaydım, bu ilişkiyi ve neyle karşı karşıya olabileceğimi bilmek isterdim.

İlk başta Carter'ın sorumu görmezden geleceğini düşündüm ama sonra "Katra benim ateşimdi" dedi. Sesi kırılmıştı ama devam etti. "Ruhumun gıdasıydı. Beni daha iyi bir vampir yaptı ve en büyük pişmanlığım, başka bir hayat yaratmaya karar vermeden önce ölmüş olması."

Onun içten üzüntüsü karşısında göğsüm daraldı. "Kaybın için çok üzgünüm Carter. Gerçekten çok üzgünüm. Ama gerçekten

Başka birinin tekrar senin ateşin olabileceğine inanıyor musun? Bana artık farklı olduğunu söylediğini biliyorum. Yeniden doğduğunu. Ama bir parçanın her zaman ona ait olacağını söyleyebilirim."

Bana doğru eğildiğinde yüzündeki acının bir kısmı hafifledi. "Bu tahmin ettiğin kadar büyük bir sorun değil. Yarın evi gezerken nedenini açıklayacağım."

Göğsümde şaşkınlık ve ardından tedirginlik çiçek açtı.

Carter'ın akli dengesinin yerinde olmadığını hiç düşünmemiştim; genel olarak olgun davranırdı, sevgisini ne kadar sık geri çevirirsem çevireyim. Ama o gün bakışlarında bir parça karanlık vardı. Ayağa kalkarken, "Senin ruh ateşinin yerini alabileceğime beni ikna edecek hiçbir şey gösteremeyeceğine eminim," dedim. "Sonunda benim seçimimi onurlandırmayı unutma."

Carter da ayağa kalkarak başını salladı. "Unutmayacağım, Simone. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Ondan sonra tek başıma oturup dinlenmeye başladım. Lucien kahvaltının yarısında bana bir bardak su getirdi ve ben teşekkür ederek gülümserken, "Favori bir şey bulabildin mi?" diye sormak zorunda kaldım.

Sadece yarı şaka yapıyordum. O gülmedi.

"Bu yarışmada benim için sadece bir kişi var, Simone Lewison. Bunu biliyorsun." Bana sık sık tam adımla hitap etmezdi ama bunu yaptığında, vücudumun daha önce gevşemiş olan pek çok kısmı gerilirdi.

"Seni bekleyen biri var," diyebildim, yanmadan önce uzaklaşmasını istiyordum.

Lucien, delici mavi gözlerini bize dikmiş olan büyüleyici esmer vampire bakmadı bile. "Bu görevle işim bittiği için rahatlayacağım," diye mırıldandıktan sonra bir iç çekip masasına döndü.

Yüzüne soğuk su çarpmış gibiydi çünkü bu durumda esmerden bahsediyor olsa bile, tek görevi o değildi.

Bu durumda sadece bana yardım etmek için buradaydı.

Onunla da işinin bitmesine hazır mıydı?

A Kahvaltıdan sonra seçilen dört kişi Lucien ve Carter tarafından elendi. Final turlarına doğru ilerlerken ustalar onları hızla ayıklıyordu.

Gitmeleri istenen dört kişi sanki benim suçummuş gibi bana hırlayıp alay ettiler ve ben de onları yakın zamanda bir kızlar gecesine davet etmemeyi aklıma not ettim.

Kalanlarımız odalardan çıkarıldı ve ana binanın yan tarafına inşa edilmiş küçük bir depoya götürüldü. Orada bizi birinci kademe bir usta karşıladı ve bu şimdiye kadar pek görmediğim ya da duymadığım erkeklerden biriydi.

Burada olduğu için çok sinirli görünüyordu, kaşlarını çatarak etrafta kalan seçilmişlere baktı. Çoğu vampir gibi güzeldi; kahverengi teni, kan kırmızısı saçları ve saçlarından sadece bir ton daha açık olan gözleri vardı.

Çarpıcı bir kombinasyondur ama abartılı bir iç çekişle kişiliği pek de arzulanan bir şey değildi. "Sırada avcılık var," dedi yavaşça, sesi bir kez daha yüz ifadesiyle uyuşmayan sıcak, zengin bir tınıya sahipti. "Zırh ve bir silah seçin. Çok sayıda farklı yaratıkla savaşmanız gerekebilir ve kim bize en büyük ya da en çok öldürme sayısını getirirse, seçtiği e f e n d i y l e bir randevu alacak."

Yarışmanın bu kısmı bana doğru gelmiyordu çünkü bir şekil değiştiren olarak eğlence ya da rekabet için öldürmüyordum. Yemek ve korunmak için öldürürdüm.

Ben Lucien ve Carter'ın yanında kalırken, diğer seçilmişler silahlarını almak için odaya girdiler.

"Vampir doğanız bu av süresince bir kez daha bastırılacak," diye ekledi kibirli usta. "Hızınıza, gücünüze ya da duyularınıza güvenmeyin. Bu iş beceri gerektirecek. Birçoğunuzun geliştirmeyi ihmal ettiği bir şey."

"Sosyal becerileri kesinlikle ihmal etmişsin," diye mırıldandım. Bowley ciyakladı ve saçlarımın altına geri girmeden önce omzumda kaydı.

Carter homurdandı ama görünüşe göre başlarındaki efendi bu küçük açıklamamdan pek hoşlanmamıştı. "Sen!" diye tersledi, beni göstererek. "Buraya gel."

Kollarımı kavuşturdum. "Hiç sanmıyorum."

Bakışları daralmadan önce gözlerini kırptırdı. "Az önce bana itaatsizlik mi ettin?"

Lucien'in arkamda durduğunu bilmek bana biraz ekstra Güven, ama içinde Gerçek, I yapmadı korku artık bu vampirlere inanmıyorum. Şekil değiştirenlerin ve vampirlerin o kadar da farklı olmadığı bana birçok kez söylenmişti. Birbirimize uyumluyduk, ve ise I olabilir var unutulmuş benim Valdor'a son gelişimde kendi güçlerime sahiptim, bir daha asla olmayacağım. "Beni yönetmiyorsun ya da kontrol etmiyorsun, ben de itaat etmek zorunda değilim. Sen. Seçim için buradayım."

Vampir bana doğru bir adım attı.

Sadece bir adım.

Kendimi bundan sonra olabileceklere hazırladım ama daha bir parça şekil değiştiren enerjisi bile toplayamadan Lucien ve Carter önüme çıktılar.

"Hayır," dedim aralarına girerek. "Bu benim kavgam ve bugün acınası bir tavırla ortaya çıkan kibirli bir surata karşı durmaktan mutluluk duyuyorum."

Bakışları Lucien ve Carter arasında dolaşırken Assface'in hırıltısı daha da belirginleşti ve ne söylersem söyleyeyim bu ikisini odadaki kas gücü olarak gördüğünü açıkça belli etti.

"Artık ava başlayabilir miyiz?" diye çıkıştım, siklerini ölçmelerine tahammülüm kalmamıştı. "Bazılarımızın bütün gün ayakta dikilip birbirimize bakacak vakti yok."

Kurdum göğsümde uludu ve onun gücünü hissettiğimde gözlerim duyguyla yandı. İşte o andı. Bu, vampir ve kurtla dengemi bulduğum, ikisinin de beslendiği ve güçlü olduğu andı. Bu yarışmayı böyle atlatacaktık.

Sekiz kişi kalmıştık ve içimde yarın seçimlerin son günü olacakmış gibi bir his vardı.

Neyse ki, Assface bu kavgayla daha fazla uğraşamayacağına karar verdi ve bana bir silah seçmemi söyleyerek el salladı. Diğerleri çoktan seçimlerini yapmıştı, ben de geriye ne kaldığını görmek için bir adım öne çıktım.

Torma kurtları çok çeşitli silahları kullanmak üzere eğitilirdi ve yıllar boyunca bunların çoğunu takip edememiş olsam da en iyi olduğum silahı biliyordum: okçuluk.

Oklarla aram son derece iyiydi, bu da aileme benim de bir infazcı olabileceğime dair umut vermişti. Sanki en iyi arkadaşıma eziyet eden ve babasını öldüren alfayı koruyabilirmişim gibi. Onun kalbine bir ok saplamak için alıştırma yapıyordum.

Göğüs ve kol kalkanlarını kuşandıktan sonra, tercih ettiğim boyutlarda bir ok yayı ve göğüs kalkanıyla birlikte vücuduma bağladığım bir ok sadağı aldım.

Normalde saçımı arkaya toplardım ama Bowley oradayken serbest bıraktım.

"Eğer silahlarınızı başka bir seçilmiş karşı kullanırsanız," dedi Assface diğerlerine katılmak için dışarı çıktığımda, "elenecek ve cezalandırılacaksınız. Bu gösteriyle ilgili

Efendilerin eş ve yavru seçimlerini etkileyebilecek beceriler."

Beynimi görmeden gözlerimi daha fazla devirebilir miydim?

Şüpheli.

Bu ustalar neden normal insanlar gibi çıkmadılar ki? Yani, günün sonunda yine de istedikleri kişiyi seçtiler, bir tür kan dolu bekarlığa veda programı gibi, ama çok az normal flört oluyordu.

Rekabet en akıllı başında varlıkları bile aşırı uçlara sürüklediğinden, bu seçim zaten bir ölümle sonuçlanmıştı. Ben bile kendimi biraz rekabetçi hissediyordum ki bu kısmen Lucien'e karşı geliştirdiğim gerçek duygularla ilgili olabilirdi.

Sanki yıllar önce, elenmezsem sonunda beni seçebilmesi için bu "flört" şovuna katılmayı kabul etmişiz gibi geliyordu. Hiçbir noktada bir gösteri gibi hissettirmemişti, bu kesindi.

Assface bizi oda bahçesinden çıkarıp daha önce hiç girmedığım bir sokağa soktu. Bu labirentin o kadar çok girişi ve çıkışı vardı ki burada yüz yıl yaşasam da hepsini keşfedemezdim. Yaklaşık otuz dakika orta tempoda yürüdükten sonra -en azından vampirler için orta tempoda- evlerin ya da dükkânların olmadığı bir alana geldik. Crimson City'de daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Terk edilmiş depolardan oluşan bir caddeye benziyordu.

"Burası dış bölgelerden gelen en tehlikeli yaratıkların tutulduğu yer," dedi Assface sözünü sakınmadan. "Onları aramaya çıkmıyoruz ama birkaçı kokumuzu alıyor ve vahşi doğaya dönmeyi reddediyor. Ya ölüm ya da bu."

Devasa jiletli tel örgülere, hiç ağaç ve yeşillik olmamasına ve metruk binalara bakarken, ölümün daha iyi bir seçim olup olmadığından emin değildim.

"Burada ne yiyorlar ki?" Ben sordum. "Yoksa birbirlerini mi yiyorlar?"

Usta omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Benim sorunum değil."

Bu adamı okla vurursam Lucien ne kadar kızar? Yani, kaydığını söyleyebilirdim, değil mi? Ben Assface'in ölümünü daha fazla planlayamadan seçilmişlerden biri sesini yükseltti. "Bu bölgedeki yerlilerin onları beslediğine ve tatlı su getirdiğine inanıyorum. Diğer tarafta daha fazla barınak var."

En azından bu da bir şeydi.

"İçeri girip avlarınızı geri getirmeniz gerekiyor," diye tersledi Assface, görünüşe göre varoluşa kızgındı. Onun ve bizim.

Öne çıktı ve kapıları açtı, ellerini nereye koyduğuna dikkat etti ki jiletli teller tarafından parçalanmasınlar. "Zamanınız dolduğunda siren çalacak."

Seçilmişler bir adım öne çıkınca Lucien'e döndüm. "Hayvanları öldürmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Bir kurt olarak ara sıra yoluma çıkan tavşanları yedim ama sebepsiz yere öldürmem."

Yüz ifadesinden pek bir şey anlaşılmıyordu. "Senden bir şey öldürmeni beklemiyorum. Sadece hayatta kaldığınızdan emin olun; bu yaratıkların bazıları hafife alınacak türden değil."

Uzandım ve omzumu sıvazladım. "Benim küçük güvenlik görevlim var."

Bowley burnunu çekerek bir ses çıkardı ve pozisyon değiştirirken sivri uçları derimi kanamadan sıyırdı.

Lucien elini yanağımda gezdirerek saçımın birkaç telini geriye itti. "Bunun devam etmesine izin vermemin tek nedeni o yaratık," diye mırıldandı yüzüme yaklaşarak. "Diğerlerinin içerideki canavarlarla başa çıkma konusunda fazla şansları olacağından şüpheliyim. Çok fazla kaçmak ve saklanmak gerekecek."

Carter yanımızda hırladı, bakışları hâlâ yüzümde olan Lucien'in elinin üzerindeydi. "Yeter, oraya girmesi gerekiyor."

Kolumdan tutarak beni gereğinden fazla bir güçle Lucien'den uzaklaştırdı. Bowley kulağımın dibinde bir hırıltı çıkarırken ben dönerek koluna bir tokat attım.

"İznim olmadan bana bir daha dokunursan," diye tükürdüm, "o lanet elini çekerim."

Tekrar bana doğru uzandı, yüzü öfkeli çizgilerle buruşmuştu ve ben de bir ok çıkarıp yerleştirecek kadar geriye sıçradım. Carter ölümcül uca doğru ilerleyecek gibi görünüyordu ki Lucien yandan yaklaşıp ona öyle sert bir yumruk attı ki diğer usta boşlukta uçup jiletli tellere çarptı.

Sanayi bölgesine sessizlik çökmüştü ve okumu hâlâ bu kadar hızlı yerleştirebildiğim için hem şaşırılmış hem de heyecanlanmıştım. Bisiklete binmek gibi, görünüşe göre bu da asla kaybetmeyeceğim bir beceriydi.

Ne yazık ki onu vuramadım.

Carter'ın kendini yerden kaldırdığı yere doğru yürürken duruşumu gevşeterek yayı bıraktım. Derisinde kanayan kesikler vardı ve bazı giysileri de yırtılmıştı ama en azından artık aptalca bir şey yapmak üzere olan hantal bir vampir gibi görünmüyordu.

"Kahretsin, özür dilerim," diye homurdandı birkaç adım ötede durduğumu görünce. "Lucien sana dokundu ve içgüdülerim beni ele geçirdi." Yüz ifadesi anlamam için yalvardı ama anlamadım. "Bence senin gerçek doğan seni ele geçirdi," diye karşılık verdim, "eşinin sana ait olduğuna ve senin

onu şiddetle kontrol edebilir."

Sahiplenmeyi umursamıyordum, özellikle de Lucien'in bunu yapma şeklini. Bana ne istediğini söylüyor ve bunu elde etmek için seksiliğini kullanıyordu ama bana asla şiddet uygulamıyordu.

Carter'ın az önce yaptığı gibi değil. Yüzü, bana ikinci kez elini sürerse çok gerçek bir acı çekeceğimi söylemişti.

"Sözünü unutma," dedim uzaklaşırken. "Sana söz veriyorum."

Carter'ın ifadesi düştü, sanki sonunda onu asla seçmeyeceğimi anlamış gibiydi.

Daha önce beni etkileyebileceğine dair küçük bir umudu vardı ama artık bunun bittiğini biliyordu.

Şimdi bekleyip kabul etmeyi reddedip
reddetmeyeceğini görecekti. Bunu sadece zaman
gösterecekti.

W Drama bittikten sonra, henüz harekete geçmemiş olanlar, seçimin bu bölümünü bitirmek için çitlerle çevrili alana yöneldiler. "Öldürdüklerinizi getirin Geri dönün," diye bağırdı Assface bizi içeri sokarken. "Onları bırakın ki sayabilelim."

İçeri adım attığımda kurdum kıpırdandı ve etrafımızda yırtıcı hayvanlar olduğunu hissederek yükseldi. İlk binanın önündeki geniş açık alanda hiç kimse görünmüyordu ama orada olduklarını biliyordum.

Derimin üzerinde gezinen karıncalar gibi gözlerimin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve eğer kürkümü giyiyor olsaydım, tüylerim diken diken olurdu. Bu hapishanede zayıf ya da av benzeri hiçbir şey hayatta kalmamıştı ve burada kalanların türlerinin en güçlüleri olduğunu tahmin edebilirdim. Tabii ki vampirler daha büyük bir tehditti, bu yüzden hiçbiri endişelenmedi. Ama ben tam bir vampir değildim.

"Bee!"

Döndüğümde Lucien'i çitin yanında gördüm. "Eğer içerisi çok kalabalıklaşırsa hemen buraya gel. Kendini riske atma, beni duyuyor musun?"

Carter'ın aksine, gitmemi engellemek için iradesini kullanmadı. Emri önemseydiği için verdi ve diğer efendinin de öğrenmesi gereken bir ders vardı.

"Seni duyuyorum," diye seslendim ve derin bir nefes alarak yayımı hazırladım ve yavaşça araziye doğru yürüdüm.

Görüş alanımda başka seçilmiş hayvan yoktu, hepsi av başladığı anda kaçmıştı. Kurdum içimden uluyordu ve onu serbest bırakmamı istediğini biliyordum. *İşler kötüye giderse yer değiştiririz*, dedim ona.

İlk binaya ulaştığımızda içeriye bir göz attım ve hemen geri çekildim. Zifiri karanlıktı ve gelişmiş duyularımla bile sadece belli belirsiz bir gölge seçebiliyordum. Körken başka bir yaratığın bölgesine adım atmak intihardı.

Etrafta başka bir yol olmalıydı ya da en azından beni ustaların görüş alanından çıkaracak başka bir yol olmalıydı, böylece tüm çabamı veriyormuş gibi görünecektim. Öldürmediğim için başarısız olsam da sorun değildi ama denemediğim için başarısız olamazdım.

Binanın yanından döndüğümde kendimi boş bir sokakta buldum. Kirliydi, birkaç eski kemik ve yarı çiğnenmiş ağaç kütüklerine benzeyen şeylerle doluydu. Zemin ağır bir çakıl taşıydı ve deponun yan tarafı gri-kahverengiydi, hiçbir mutluluk ya da neşe ifade etmiyordu.

Sanki her yer renkten yoksun gibiydi, kızıl güneş karanlığı aydınlatamıyordu. Yine de hiçbir yaratık yoktu ya da en azından yolun yarısına gelene kadar ben böyle düşünüyordum.

Bir sürtünme sesi beni durma noktasına getirdi. Bowley kafasını dışarı çıkardı ve kurdumun tekrar kafesine doğru itildiğini hissettim. Benimkinden daha güçlü içgüdüleri olan bu ikisine güvenerek yayımı kaldırdım ve kaçınılmaz olanı bekledim. Bütün bunları bir yaratık görmeden atlatmam mümkün değildi.

"Bowley, arkamı kolla."

Saçlarımın, gözümü ayırmamak için daha iyi bir pozisyona geçerken kaydığını hissettim ve yavaşça ilerledim, okumu yerleştirdim. Bu yay ne kadar yabancı olsa da elimde rahat hissediyordum. Ve planlamadığım halde

Bir şeyi öldürürken gerekirse korkutmak ya da sakatlamak için ateş ederim.

İlk yaratık bir an sonra gölgelerin arasından çıktı ve durup o beni incelerken ben de onu inceledim. Bana bir boz ayıyı anımsattı ama yapısı ve şekli sürekli dört ayağı üzerinde durduğunu gösteriyordu. Ayrıca iri ve kıllı bir vücudu, büyük bir burnu ve çenesi, dar noktalar halinde yukarıya kalkmış kulakları vardı. Yüzü daha çok kediye benziyordu ve burnunun üzerinde iki uzun göz vardı.

Başını kaldırıp havayı kokladığında paniklememek için kendimi zor tuttum. Kalp atış hızımı sabit tutarak tahrik edici hiçbir hareket yapmadım, hatta silahımı indirecek kadar ileri gittim. Ne olursa olsun, öldürme sayımı geri getirmeyecektim. Lucien'in kalbini kazanmanın başka bir yolu olmalıydı.

Ayı-kedi kokladı ve ilerledi, ben de çizgiyi tutmaya devam ettim.

Ve bekle. Ve bekle.

Yüzümü kokladığı noktaya kadar, kedi gözleri ne olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi beni inceliyordu. Kurdum derimin hemen altında oyalanmaya devam etti, ama saldırgan değildi ve sonuçta burada bir avantajım olup olmadığını merak ettim - birbirini tanıyan iki yırtıcı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedim usulca, beni anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikrim yoktu. "Ben sadece hayatta kalmak için buradayım. Eğer çekip gidersen, ben de aynısını yapacağım."

Bowley tekrar hareket etti, omzumdan kayarak yay kolumdan aşağı indi.

Düşmesin diye elimi hafifçe kaldırdım.

Ayı-kedi tekrar dört ayak üzerine ağır bir şekilde inmeden önce şaha kalktı. Saldırmasını bekliyordum ama onun yerine burnuyla elimdeki kurbağayı dürttü. Sonra ikisi uzun bir süre göz teması içinde kilitli kaldılar. İletişim kurup kurmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kimse saldırmadığı için hareket etmedim.

Üçümüz bu garip açmazda oyalanırken, daha fazla yaratık ortaya çıkmaya başladı. Gölgelelerin arasından süzöldüler ve birçok farklı şekil ve büyüklükteki yaratığa gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Bazıları büyük ve ata benziyordu, diğerleri daha küçüktü ve bir tavşan gibi güçlü arka ayakları üzerinde dik duruyordu. Hiçbiri bir Dünya yaratığıyla aynı değildi, ama onları tanıdık hayvanlara benzetmek için yeterince benzerlik bulabiliyordum.

Etrafım sarıldıkça daha da korkuyordum ama yine de... hiçbir şey saldırmadı. "Kaçmalı mıyız Bowley?" Bana yaklaştıklarında etrafıma bakarak sordum. "Senin bile bu kadarıyla başa çıkabileceğinden emin değilim."

Bana gerçek bir cevap vermeyen bazı gıcırtı sesleri çıkardı.

"Kaçmamı istiyorsan omzuma dön ve tutun," dedim alçak bir mırıltıyla. "Eğer kalmamız bizim için en güvenlisiyse, olduğun yerde kal."

Bowley titreyerek küçük bir top haline geldi ve kaslarım, omzuma geri dönmesi için gerildi.

Ama öyle olmadı.

Olduğu yerde kıvrıldı ve... rahatladı. Bir saniye sonra ayı-kedi başını elime sürttü.

Hiç evcil hayvanım olmamıştı ama bunun kedilere özgü bir sevgi hareketi olduğunu bilecek kadar çok gösteri izlemiştim. Sevilmek istiyordu. Yayı tutmayan kolumu kullanarak uzandım ve elimi yaratığın başının üzerinde gezdirdim. Kürkü benim kurdumunkinden daha kabaydı ama yine de dokunuşumla yumuşadı.

"Senin vahşi ve tehlikeli olduğunu söylediler," diye mırıldandım, mırıldanmaya başladığında.

Lanet olası mırıltı.

Diğer hayvanların hiçbiri yaklaşmadı, beni çevreleyen bir daire içinde oldukları yerde kaldılar. Aklıma şimdi ne yapacağıma dair bir fikir geldi ve bu çok çılgıncaydı. Ama cidden, burada geçirdiğim zamanın hangi kısmı tuhaf olmamıştı ki?

Bir elimi ayının üzerinde tutarak onu okşamaya devam ettim ve yavaşça dönerek bu ara sokaktan çıkıp

Çitten önceki açık bölüm. Tüm hayvanlar hareketlerimi takip ediyordu, sanki ben güneştim ve onlar da benim çekim alanımda yörüngede dönüyorlardı.

İlerlemeye başladığımda ayı-kedi yanıma düştü, elim başının üzerindeydi. Bowley omzuma döndü ve yayın yere düşmesine izin verdim, yere düştüklerinde okla birlikte takırdadı. Sırada işe yaramaz sadak vardı. Bu yaratıkların silaha ihtiyacı yoktu, onları umursayacak birine ihtiyaçları vardı.

Dikenli çitlere doğru ilerledim; etrafıma hızlıca bir göz attığımda benimle birlikte düzinelerce hayvan olduğunu gördüm. Yaklaştıkça, Carter ve Lucien kapalı kapının hemen arkasında göründüler. Artık burada birçok vampirle birlikte daha fazla birinci kademe efendi vardı. Hepsi kimin kazanacağını görmek için bekliyordu.

Büyük bir izleyici kitlesiyle birlikte değişim talep etmek üzereymişim gibi görünüyordu.

Ya da bazılarının dediği gibi, bir ordu.

Talabalık, beni ve hayvan kontenjanımı izlerken ölüm sessizliğine bürünmüştü. "Bu yaratıklar tehlikeli değil," dedim söze girmeden, soluk soluğa kalmalarına aldırmadan

ve şok olmuş bakışlar. "Onları seçimin bir parçası olarak öldürmek utanç verici. Onları hemen serbest bırakmanızı talep ediyorum."

Donovan bir adım öne çıktı ve yüzünü görmeyi gerçekten özlememiştim. "Affedersiniz? Siz kim oluyorsunuz da bizden bir şey talep ediyorsunuz?"

Kurdumun yüzeye çıkmasına izin verdim, yüzüm köpek dişleri ve azı dişleri birlikte görünecek şekilde değişti. "Ben melez bir şekil değiştiren vampirim ve kendi lanet eğlenmeniz için yaratıklara zarar vermenize izin vermeyeceğim."

Donovan cevap veremedi arkamdan bir savaş çılgılığı yükseldi ve döndüğümde seçilmiş bir dişinin sürümün arkasındaki hayvanlara saldırdığını gördüm. Kılıcını havaya kaldırmıştı ve belli ki grup halinde zararsız bir şekilde duran bu kadar yaratıkla iyi bir vuruş yapacağını düşünüyordu. Bu şerefsizler sizden daha zayıf olanlara zarar vermenin zafer olmadığını ne zaman öğreneceklerdi?

Bir hırıltıyla arkamı döndüm ve Bowley kolumdan yuvarlandı. Yaratıkların arasından hızla geçti ve o aptal kaltağa çarpmak için açık bir koşu yaptığında çok daha büyük hale geldi. Sertçe yere düşerken kılıcı uçtu.

Bir anda ayağa kalktı ve ben de göğsümden hırıltılar çıkararak öne doğru bir adım attım. "Bunu aklından bile geçirme," dedim. "Bowley seni öldürecek ve bu senin kendi hatan olacak." Ellerimi tüm yaratıklara doğru salladım. "Onlar benim korumam altında."

Bana başka bir seçilmişten gördüğüm en karanlık bakışı atarken gözleri kararmıştı ama uyarımı ciddiye aldı, kılıcını kaptığı gibi binaya döndü.

Yüzümü ustalara dönerek Bowley'nin fermuarını çekmesini bekledim ve kolumu indirerek onun dönmesini sağladım. Güvenli bir şekilde yerleştğinde, ileri doğru bir adım attım. Arkamda, tüm yaratıklar beni takip etti ve hiçbir noktada hepsinin açıkta kalan arkamda olmasından endişe etmedim.

Kurdum ve ben onlara sürü üyeleri gibi davranıyorduk.

"Bu yaratıklar bu bölgeyi canlı terk edemezler."

dedi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve mavi ceketini gererek gerçekte sahip olduğundan daha fazla kas görüntüsü verdi. "Her zaman Crimson City'ye dönerler." "Bu sefer gitmelerini deneyelim," dedim kararlı bir şekilde, onu kızdırmak ve serbest bırakma şansını riske atmak istemiyordum

hayvanları.

"Vampir tanrılar yaratıkları nasıl kontrol ediyor?" diye bağırdı kalabalığın arkasından biri. "O sihirli mi?"

"Gölge Canavar olmalı," dedi bir başkası konuşmalar patlarken.

Onları görmezden gelerek Lucien'e doğru döndüm ve Carter'ın artık yanında olmadığını gördüğüme şükrettim. Lucien bir parmağını bana doğru eğdi ve ben de ordumu arkama alarak kendimi öne doğru adım atarken buldum. Çitin yanındaki vampirlerin çoğu nefes nefese kalıp geri sıçradı ama Lucien gözünü bile kırpmadı, beni öne doğru çekerken kendinden çok memnun görünüyordu.

"Burada neyi kanıtlamaya çalışıyorsun, Bebek Arı?" diye söylendi. "Çatlamadan önce ustaları ne kadar zorlayabileceğini mi?"

Ben de karşılığında sıırttım. "Bir savaş başlatmıyorum, bunu biliyorsun, ama görünüşe göre bir devrim başlatıyor olabilirim."

Daha yakına eğildi ve yüzünün sivri uçlara bu kadar yakın olması hoşuma gitmedi. "Savaş ve devrim çoğu zaman aynı şeydir."

Omuz silktim. "Belki, ama ben devrim sesini daha çok seviyorum."

Kıkırdadı ve moralimin yükseldiğini hissettim. "Kapıları açın ve onu dışarı çıkarın," diye seslendi ustalara, gözlerini benden ayırmadan. "Gerekirse yaratıklarla başa çıkabiliriz ve neden Simone'a bir şans vermeyelim. Öldürürken sağduyulu davranmayı seçen bir eş tercih ederim. Onu kızdırdıktan sonra tek gözüm açık uyumaya daha az meyilli olurum."

Sonunda ortalığı dolduran kahkahalar gerginliğin bir kısmını dağıttı. Üstat Donovan tartışmak ister gibi görünüyordu ama ben onun da tartışmayacağını hissediyordum. Bu onu yaratıklardan korkuyor gibi gösterebilirdi. Ve korku zayıflık demekti.

Ellerini kapılara doğru sallamadan önce Lucien'e, "Eğer işler ters giderse sorumlusu sensin," diye çıkıştı.

Hemen açıldılar ve ileri adım atmadan önce hareket etmeyi bırakmalarını bekledim. Kalabalık açıklıktan uzaklaştı ve bize çok açık bir çıkış yolu bıraktı.

Vampirler gergin olduğu için yavaşça hareket ederek depo binasından çıktım. Kimse bize yaklaşmadı ve yaratıkların hiçbirisi yolumdan ayrılmadı, o kadar büyük bir güvenle takip ediyorlardı ki bir sürüye sahip olmanın güçlü hissi beni aşağı çekmekle tehdit ediyordu.

Her nasılsa, önce Bowley ile şimdi de bu rastgele yaratıklar dizisiyle Valdor'un hayvanlarının şampiyonu rolüne düşmüştüm. Onları çağırın benim melez doğam olabilir miydi? Bunu Lucien'le tartışmak istiyordum ama şimdilik mesafesini koruyor, ben depodan çıkarken önümde ilerliyordu. "Seni şehirden çıkaracağım," dedi bana.

Başımı salladım ve vampirlerden uzaklaşıp sokaklara doğru ilerlerken hızımız arttı. Lucien orada durdu ve ona ulaşmamı bekledi, sonra da elimi tuttu. "Hızlı gitmeye hazır mısın?" dedi.

Yaratıklarına dönüp baktım, ayı-kediyle yüz yüze gelmek üzereydim. "Ayak uydurabilirler mi?"

Başını salladı. "Ah, evet. Bu dünyadaki her şey süper hıza sahip."

Lucien havalandı, beni de kucağına alıp götürmesini bekliyordum, ama o bunu yapamadan kendimi ona ayak uydururken buldum. *Bu da ne böyle?*

"Bee," diye gürledi, biz hareket ederken başını bana doğru çevirdi. "Bir vampir gibi hareket ediyorsun."

"Biliyorum," diye nefes nefese kaldım. "Bu senin kanın."

Kan değişimi işini yapıyor, beni gerçek bir meleze dönüştürüyordu.

Lucien hızını artırdı, sonra ben tam olarak yetişemedim ama yine de vampir hızına en çok yaklaştığım andı. Ve kurdum da güçlü hissettiğinden, diğerine sahip olmak için bir tarafımı feda ediyormuşum gibi bir kayıp hissi yoktu.

Bunun için tanrılara şükürler olsun.

Biz hızla geçerken sokaklardaki pek çok vampir soluk soluğa kaldı ve yollarından çekildi, şüphesiz peşimizdeki yaratıklardan korkmuşlardı ama Kızıl'ın sakinlerinden hiçbiri saldırmadı.

Altın renkli düzlükleri ve uzakta uzanan ormanlarıyla şehrin dış mahallelerine vardığımızda Lucien yavaşladı. "Buradan bölge bulabilirler," dedi. "Bu onların özgürlüğü mü yoksa şehre geri mi döneceklerini görmek için bir test. Uzun zamandır vampirlerin onları beslenmek ya da spor yapmak için geri çağırdığını düşünüyorum. Bakalım bu sefer onların etkisi olmadan yaratıklar geri dönecek mi?"

İçgüdülerim bana yapmayacaklarını söylüyordu.

Bu kadar hızlı hareket etmenin verdiği karıncalanma hissiyle uzuvlarımı silkeleyerek yaratıklarla yüzleşmek için döndüm. "Orada çok

Daha da fazlası gelince nefesim kesildi. "Sanayi bölgesinde arkamda bu kadar çok kişi yoktu."

"Yaptın," dedi Lucien, beni şaşırtarak. "Sen efendilerle konuşurken onlar hâlâ gölgelerin içinden çıkmaya devam ediyorlardı. Sonunda, hapsedilmiş her bir yaratığın seninle birlikte olduğunu tahmin ediyorum."

Bunun verdiği rahatlama beni neredeyse yere serecekti. Geride kalanlar ve o seçilmiş dışilerin elindekiler için endişeleniyordum. Bir vampir siki kapmak için kaltaklar acımasız olur.

"Gitmeniz gerek," diye seslendim toplanan canavarlara. "Özgürlüğünüzü alın ve şehre geri dönmeyin. Dönerseniz vampirler sizi yok eder."

Gruptan bir sürü hırıltı, kükreme ve uluma yükseldi ve ilk kez kayda değer bir ses çıkardıklarını fark ettim.

Bayıldım.

Başımı arkaya eğerek onlarla birlikte uludum, içimdeki canavarın ruhu yükseldi ve sesi daha iyi çıkarabilmek için kısmi bir yer değiştirme gerçekleştirdi. Lucien yakınımdan beni izliyordu ve ulumam kesildiğinde gözleri parladı. "Şimdiye kadar gördüğüm tüm yıldızlardan daha parlak yanıyorsun. Bir gün seni daha az olduğuna inandırdıkları için aileni öldürmek istiyorum. Sende daha az olan hiçbir şey yok, Simone Lewison. Ne şimdi ne de daha önce."

Her nasılsa, onun sözleri karşısında gözyaşları içinde yere yığılmadım.

Lucien sahte iltifatlarda bulunacak türden bir varlık değildi, bu yüzden az önce söylediği şey bana şimdiye kadar yapılan tüm iltifatlardan daha anlamlıydı. Kelimeler genellikle bana karşı silah olarak kullanılırdı, hediye olarak değil.

Özellikle de ailemden farklı olarak Lucien'in sözleri eylemlerle desteklendiği için.

Beni önemseyişini ve duygularımı dikkate aldığını gösteren davranışlar.

Böyle devam ederse, onu bırakıp gitmemin imkanı yoktu.

Tanrıların önce beni yok etmesi gerekirdi.

T Yaratıklar önce yavaşça hareket ettiler ama kısa süre sonra altın tarlalarda koşmaya başladılar. Onların özgürlüğe doğru yarışını izlemek çok güzel bir andı.

Bir yanım kısa ömürlü sürümü kaybetmenin yasını tutsa da, daha büyük bir yanım onları bekleyen yeni hayatlarına seviniyordu. Sürünüzün mutluluğu ve güvenliği bir alfanın bir numaralı önceliği olmalıdır, Victor'un asla anlayamadığı bir şey.

"Efendiler onları gerçekten serbest bırakmayı denediler mi?" Tarlaya bakarken Lucien'e sordum. "Çünkü Crimson Şehri'ne dönmek istiyor gibi görünmüyorlar."

Sonunda, "Sözde serbest bırakılmaların hiçbirisi sırasında burada değildim," dedi ve bu konuda üzgün görünüyordu. "Bize hapsedildikleri söylendi ve ben de araştıracak kadar önemsemedim."

"Onlar önemli," diye hatırlattım ona. "En büyük endişeleri bir sonraki kan şişelerinin nereden geleceği olan şımarık vampirler kadar önemli." Lucien itiraz etmedi ve bundan sonra bu dünyadaki tüm canlıları dikkate alacağını umdum.

Sonunda Bowley ve ayı-kedi yanımda kalan iki yaratık oldu. "Serbest kalma zamanı," dedim mırıldayan hayvana. "Umarım tekrar karşılaşırız."

Bir an için gidecekmiş gibi görünmedi ama son bir gümbürtüyle ormanın uzağındaki bir cebe doğru uzaklaştı.

"Peki ya sen Bowley?" diye fısıldadım, kendimi çaresiz hissederek. Vahşi yaratıklar vahşi olmayı hak ediyordu ama bu, bu küçük adamı özlemeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Benimle sonsuza kadar kalabilirsin ama evine ya da ailene dönmek istersen seni ziyaret ederim."

Bowley gıcırdadı ve kolumdan yuvarlanarak yere indi. Önümde kıvrıldı ve parmaklarımı pürüzsüz karnının üzerinde gezdirmek için eğildim. "Her şey için teşekkür ederim," dedim kararını anlayarak. "Beni kurtardın ve seni gerçekten özleyeceğim."

Bowley tekrar top gibi kıvrıldı ve son bir kez sarılmak için elime yaklaştı. Sonra, son bir iç çekişle, kısa otların arasından hızla geçerek evine doğru gitti.

Üzüntümü bastırmaya çalıştım. Hayvan bir yardımcısı olan bir prenses olmadığımı dair tüm konuşmalarına rağmen Bowley'i çok özleyecektim. Ama kurbağayı vahşiyken yanımda tutmak tamamen bencillikti.

Kısa bir süreliğine de olsa, gerçek bir sürüye sahip olduğumu hissetmişim. "Yalnız değilsin."

Lucien'in sözleri zaten ağrıyan göğsümü yararak beni tam kalbimden vurdu. Yıkılma ihtiyacıyla nefes almaya çalışırken gözlerimin arkasında oluşan sıcaklık acı vericiydi. Ne hissettiğimi anlaması ve beni rahatlatmaya çalışması neredeyse felaketim olacaktı.

"Biliyorum," diyebildim. "Ve şimdi bu saçmalığa bir son verme zamanı. Seçimle işim bitti, bu gece ikinizin de seçim yapması gerekiyor ki hayat normale dönebilsin."

Lucien bir kolunu bana doladı ve lanet olsun, bu adam beni mahvediyordu.

"Haklısınız. Bu gece kararımı açıklayacağım ve Carter ya gemiye binecek ya da çekilecek. O asla

ilkinin kalbi hala ona aitken ikinci bir eş aradı."

Carter'ın ikinci kaptanından bahsetmesi bana ona karşı olan hislerinin neden bir sorun teşkil etmediğini açıklayan muğlak sözlerini hatırlattı. Bu sözler hâlâ tüylerimi diken diken etmeye devam ediyordu. "Carter bugün biraz dengesiz görünüyordu," diye not ettim. "Sence bu seçimin stresi onu etkiliyor mu? Gerçekten ne kadar güçlü? Kendini tamamen kaybetse ve ustaları alt etmeye çalışsa ne olurdu?"

Çok fazla soru vardı ama sorulmaları gerekiyordu. Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmeden asla savaşa girmeyin.

"Carter benden çok daha yaşlı," dedi Lucien. "Dürüst olmak gerekirse çok eski ve denenmemiş. Onu yıllarca yalnız bıraktık ve yaşayan pek çok kişinin onun gerçek gücünü gördüğünden şüpheliyim."

Denenmemiş olmak iyi bir şey değildi. Lucien'e, "Sonunda kararına saygı duyacağına dair bana söz verdi," dedim. "Ama bugünden sonra şüphelerim var."

Lucien'in ifadesi sertleşti. "Zaten bu yüzden sana kanımı vermek istedim. Ona hiç güvenmiyorum. Avantaj elde etme umuduyla senin iyiliğini manipüle etmekle ilgili hiçbir sorunu yok. Seni etki altına almaya çalıştığını zaten biliyoruz. Bu dünyada çok yeni olduğun için vampirlerin kurnazlıklarını anlayamayacağını düşünmüş olmalı."

Homurdandım. "Dostum, Valdor'a ve bu aptal seçime döndüğümünden beri seninle ilgili tek bir ince şey bile olmadı. Adını tenime damgalamanı ve beni seks mağarana sürüklemeni bekliyorum."

Lucien beklediğim gibi gülmedi; onun yerine bu öneriyi değerlendiriyor gibiydi. "Shadow'un etrafında uzun yıllar geçirdim," dedi omuz silkerek. "Onun hayvani doğası bana da bulaştı ve bunu benim doğal sahipleniciliğimle birleştirince..."

"Şikayet ettiğimi söylemedim," dedim ona, biraz nefessiz kalarak. "Ben hala bir şekil değiştirenim, doğma büyüme, o kadar derin

Her zaman ilkel bir aşkı arzulayacağım. Dünyaları havaya uçurmak ve tüm bu caz."

Sustu ve kendimi tekmeleyebilirdim. O anda ağzımdan "aşk" kelimesi kaçmıştı ve şimdi onu korkuttuğuma hiç şüphe yoktu. Gerginliği gidermek için bir şaka yapmak üzereyken arkamızdan bir ses geldi ve ikimiz de döndüğümüzde güvenlik görevlisi arkadaşımız Galco'nun aceleyle yanımıza geldiğini gördük.

"Efendi Lucien," diye tekrar seslendi, hızlanıp bir saniye içinde bize ulaşmadan önce kolunu salladı. "Odalara geri dönmeniz gerekiyor. Öldürülen o seçilmiş kişinin ailesi orada adaletin yerini bulması gerektiğini söylüyor."

"Hattie'nin ailesi mi?" Ben sordum.

Galco bana baktı ve başını salladı. "Evet, Simone için ölüm cezası istiyorlar. Lucien'in de birinci kademe statüsünün elinden alınmasını istiyorlar."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "Bu lanet olası dünyaya her adım attığımda bana bir ölüm cezası veriliyor. Sizler biraz öldürmekten mutlu oluyorsunuz."

Yarı şaka yapıyordum ama Lucien hiç eğlenmedi. "Sana dokunmayacaklar," diye gürlledi, sesi kızgın bir vampirin oktavına düşmüştü. "Bununla ben ilgilenirim. Galco, Simone'u evime geri götürebilir misin? Kapı onun için açılacaktır."

Gitmek için döndü ama o gidemedi ben koluna yapıştım. "Bensiz gitmiyorsun," diye tersledim. "Uğraşmamız gereken tek şey Hattie'nin ailesi değil. Seçimin bitmesine ihtiyacımız var."

Bakışlarımla buluştuğunda gözleri parlıyordu. "Efendiler nezdinde hiçbir nüfuzun yok. Oraya girip bir şeyler talep etmek kendini öldürtmenin en kesin yoludur. Buna politik olarak yaklaşmalıyız-"

Politikadan bahsettiği anda aklıma bir fikir geldi. "Shadow'u buraya getirmeliyiz," diye patladım. "Biliyorum, dedi ki

çok fazla karışamaz, ama yine de varlığımın bir kısmına sahip ve o kısım üzerinde egemenlik hakkı var."

Elbette kimse bana sahip değildi ama yaratıcımı vampirlere karşı kullanabilseydim, bunu kesinlikle yapardım.

Lucien'in göğsü gümbürdedi. "Senin üzerinde hiçbir hakkı yok," diye ısırdı. "Seni savunması için ona ihtiyacımız yok; benim burada kendi gücüm var. Mevcut durumu etkisiz hale getirmem için bana güven, sonra seçilenlerle ilgilenebiliriz."

İçgüdülerim bana bunun Lucien için çok önemli bir an olduğunu haykırıyordu. İlişkimizin her iki yöne de gidebileceği bir an. Ve eğer ona güvenmezsem.

"Tamam," dedim sonunda. "Yine de bir gün bu savaşırlara birlikte göğüs gereceğiz. Ben kralının arkasına sinecek bir kraliçe değilim. Ya senin yanında dururum ya da hiç durmam."

Bu ilan *aşk* ilanından bile daha güçlü olabilirdi ama duygularımı saklamayı geçmiştım. Eğer o da benim gibi tamamen içinde değilse, o zaman tamamen dışarı çıkmanın zamanı gelmişti.

Yarı sahte saçmalıklara daha fazla katlanamazdım.

Lucien bir bulanıklık içinde hareket etti, başım dönene ve bacaklarım güçsüzleşene kadar beni sert ve hızlı bir şekilde öptü. "Güvende kal Kraliçe Arı," diye mırıldandı ve sonra gitmişti.

Kraliçe Arı. Vay anasını, benim kral ve kraliçe benzetmemi almış ve onunla koşmuş.

Belki de bugünlerde bir kalbi kazanmaya çalışan tek kişi ben değildim.

T Galco'yu sokaklarda Lucien'in yerleşkesine kadar takip ederken adımlarımda daha az coşku vardı. Düşüncelerim ve endişelerim arasında kaybolmuştum.

Gümbür gümbür bir kahkaha atana kadar hızını artırdı. "Sen bir vampirsin!" diye haykırdı. "Neredeyse tam hız gidiyordum ve sen benimle kaldın."

O bunları söylerken Lucien'in kapısına ulaşmıştık. "Bu melez doğayla ilgili en sevdiğim değişikliklerden biri," dedim, biraz daha mutlu hissederek.

Galco omzumu okşadı. "Aileye katılmana sevindim. İçeri girmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Lucien'in daha önce hiç açılmamış olmasına rağmen benim için açılacağını söylediği kapıya baktım. Öne doğru bir adım atarak elimi çelik çerçevenin ortasına uzanan mekanizmaya bastırdım. Dokunduğum anda bir klik sesi duyuldu, kilitler çözüldü ve kapılar açıldı.

Peki... tamam o zaman.

Galco başını sallayarak, "Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

I döndü için Onu; bir kaş yükseltti.

"Ne yap Ne demek istiyorsun?"

"Usta Lucien değil izin ver herhangi biri için içsel sığınağına denetlenmeden erişebilir. Sen özel birisin,

Simone."

Yanaklarım daha da ısındı ve neden yandığımı merak ederek bir elimi diğerine bastırdım. Sanki içimdeki kanı da bu anlardan zevk alıyordu. "Muhtemelen geçicidir," dedim iç çekerek. "Üzerinde çok fazla düşünme Galco."

Güvenlik görevlisi sadece gülümsedi, dişlerini göstererek bana doğru eğlendi. "Nasıl istersen, şekil değiştiren vampir."

Başımı salladım ve kapılar arkamdan kapanırken içeri girdim. Galco kapılar kapanana kadar burada kaldı ve sonra beni el sallayarak uğurladı, muhtemelen işine geri dönüyordu. Bu arada ben de içeri girdim ve günün olaylarını düşündüm.

Hattie'nin beni öldürmeye çalışması ve şimdi ailesinin burada kurban oymuş gibi davranması çok sinir bozucuydu. Büyürken ailemden biraz daha fazla destek görmeyi takdir etsem de, çocuklarının yanlışlarını kabul etmeyi reddeden ebeveynlerin arkasında durmayı asla başaramadım.

Evet, onları koruyun ve sevin ama onlara sorumluluğu ve eylemlerinin sonuçlarını öğretmek de aynı derecede önemliydi. Eğer çocuğunuz provokasyon olmaksızın birini öldürmeye çalışırsa ve bu sırada kendini de öldürtürse... o zaman bunu görmezden gelebilirsiniz.

Lucien dönene kadar yapacak bir şey olmadığından, bir duş alıp gevşemeye karar verdim, elimden geldiğince, her neyse. Merdivenleri çıktıktan sonra hangi banyoyu kullanacağıma karar vermek için bir an düşündüm.

Yedek kıyafetlerimin hâlâ onun yatağında mı durduğunu yoksa benim odama mı taşındığını bilmeden Lucien'in süitine yöneldim. İçeri adım attığımda, kendi kendini temizleyen evde bile kalan kokuyu içime çektim. Baharat, kiraz ve seks kokusunu tam olarak yok edememiş gibiydi. Kombine kokumuz, zemini aydınlatan güneş ışınlarıyla birlikte, yıpranmış zihnime biraz netlik kazandırdı.

Yatağın üzerinde giysi yoktu, ben de karıştırmaya devam ettim -çünkü neden olmasın- ve gardıroba yöneldim. İçeride Lucien'in çeşitli renk ve tarzlarda pahalı takım elbiselerinden daha gündelik asker pantolonlarına ve boktan botlarına kadar duvarlar dolusu kıyafeti vardı.

Odanın derinliklerine doğru yürürken, en uzak duvarın yanında durdum.

Kıyafetlerimle doluydu.

Sadece yatağın üzerindeki birkaç parça değil, tüm ayakkabılar da dahil olmak üzere Ana Odalardaki her şey. Birkaç çekmeceyi açtığımda iç çamaşırları, çoraplar ve eşarplar buldum. Lucien tüm giysilerimi koridorun sonundaki odaya koyabilecekken kendi gardırobuna yerleştirmişti.

Beni bu odada istemişti.

Beni lanet odasında istedi!

Bugün, ben hastayken Lucien'in gösterdiği ilgi ve alakadan, yaratıkların serbest bırakılmasına ve sevgi ifadelerime verdiği yanıt kadar en sevdiğim günlerden biri olabilir.

Ve şimdi bu... Onun için sıradan bir kaçamaktan fazlası olduğumun kanıtı.

Ona eş bağları ve sonsuza dek sürecektir bir ilişki konusundaki duruşunu tekrar sormanın zamanı gelmiş olabilir çünkü bugünlerde yaptıkları önceki sözleriyle uyuşmuyor.

Kalbimin sahibi olan vampirin odamda saldırıya uğramasından duyduğum endişeye rağmen hafiflemiş hissederek gardıroptan çıktım ve banyoya girdim.

Kıyafetlerimi çıkardım, botlarımı tekmeledim ve duşa girdim. Su neredeyse çok sıcaktı, ama duvara yaslanıp akıntının bana çarpmasına izin verirken bunu kabul ettim. Bu düşün daha iyi olmasının tek yolu Lucien'in burada benimle olması ve Hattie'nin ailesinin başka bir şehirde olmasıydı. Ya da dünyada.

Tam kendimi temizlemek için vücut yıkayıcısına uzanıyordum ki banyonun kapısı çarparak açıldı ve duvara çarparak neredeyse kendimi öldürüyordum. Camdaki buharı silerken tanıdık biri belirdi ve heyecanlı bir çığlık attım.

En iyi arkadaşım, göğsüne bağlanmış bir bebekle kiremitli alanda yürüyordu.

"Mera!" Kapıyı açarak bağırdım. "Burada ne yapıyorsun?"

Yerde biriken suyun hemen dışında durduğunda gülümsemesi parlıyordu. "Shadow, Lucien'in başının dertte olduğunu söyledi, o yüzden bizi buraya alelacele getirdi. Beni kapıların üzerinde bıraktı ve sonra kardeşine yardım etmek için odalara doğru yola çıktı."

Homurdandım. "Bunların hepsi Shadow'un fikri miydi? Dur tahmin edeyim, ben Valdor'dayken sen kütüphanede sakindin, değil mi? Gölge'yi buraya gelmesi için bir kez bile zorlamadın mı?"

Dudaklarını birbirine bastırmadan önce bir kıkırdama kaçtı. "Hayatı cehennem gibiydi," diye boğuk bir kahkaha daha attı. "Yemin ederim geçen hafta yirmi kez beni öldürmeyi düşündü."

Ben de güldüm ve duşu kapatıp bir havlu almak için dışarı çıktım. Kuruduktan sonra kız kardeşime ve yeni bebeğimize sarılmak için ilerledim. "O nasıl?" Kollarımı nazikçe ikisine de sararken sordum. "Sizi eğlenceli yerlere götürdü mü?"

Mera beni sıkıca sardı ve küçük kız kıpırdamadı bile, annesinin göğsüne yaslanmış mışıl mışıl uyumaya devam etti. Karmaşık bir şekilde sarılmış bir dizi eşarpla bağlanmıştı ve çok rahat görünüyordu. "Hayır, babam onunla sınırlar ve güçler hakkında konuştuğundan beri en iyi davranışını sergiliyor."

Geri çekildim. "Onu anladı mı?"

Mera omuz silkti. "Bakın, hiçbir şeyi göz a r d ı edemem ama sohbetten bu yana oldukça tipik bir bebek oldu. Yani,

yeni kankası Damon'ı görmeye gitmediği zamanlarda."

"Angel'ın tatlı oğlu nasıl?" diye sordum.

"İnanılmaz," dedi Mera, ona en az kendi kızı kadar aşık görünüyordu.

İkisini de gerçekten suçlayamazdım. "İsim verme töreni yapıldı mı?"

Mera bana kaşlarını çatarak bakarken kaşları birbirine yaklaştı. "Sen beni ne tür bir kanka sanıyorsun? Sen olmasan onun törenini yapamazdım. Merak etme, adını biliyor ve yakında hepimiz kullanabiliriz. Kütüphaneye dönebilmen için Valdor'daki bu saçmalığı halletmemiz gerekiyor."

"Ve Torma," dedim, her ne kadar bir parçam gizliden gizliye gelecekte Dünya'yı terk etmek için daha fazla nedenim olabileceğini umuyor olsa da. Mesela... belli bir vampir ustasıyla birkaç randevuya çıkmak gibi.

Mera'nın yüzünde fazlasıyla aşına olduğum inatçı bir ifade belirdi. "Hayır. Shadow'a kütüphanenin bir bölümünü senin yaşaman için inşa edeceğine dair söz verdim. Senden uzakta olmaktan bıktım. Etrafımızda ailemize, sürümüze ihtiyacımız var ve artık bebeklerimiz olduğuna göre bu her zamankinden daha önemli."

Kütüphanede bir evim olacağı düşüncesiyle duyduğum sevinç hesaplanamazdı. "Sana tekrar sarılacağım," dedim, gözlerimden bir kez daha yaşlar süzüldü. Bu sefer onları durdurmamın imkânı yoktu.

Mera da beni kollarına çekerken ağladı. Uzun bir süre bu şekilde kaldık, ta ki bebek mızmızlanmaya başlayana ve Mera yatağa uzanıp çocuğunu beslemek için kundağını açana kadar. Giyinmek için dolaba girdim ve kapıyı açık bıraktım.

"Bebek Angel'a alıştı mı?" Havluyu bırakıp iç çamaşırı çekmecesini karıştırırken seslendim. Düz siyah renkte uyumlu bir takım çekerek, seksilik yerine rahatlığı tercih ettim. Nasıl olsa Lucien onları üzerimden çıkaracaktı.

Kot pantolonumu ve siyah kazağımı giyerken Mera, "Onlar kankalar," dedi. "Anne karnındayken neden onun için hiç hareket etmediğini bilmiyorum ama bu sadece küçük bir güç mücadelesi olmalı. Şimdi bunu çözdüler."

Dışarı çıktığımda Mera ve bebeğinin sunduğu huzurlu tabloya gülümsedim.

Arkadaşım her zaman Torma tarafından karartılmış parlak bir kıvılcımdı. Şimdi ise bir galaksi gibi parlıyordu, her parçası canlı ve enerji doluydu.

"Shadow, Angel'ın bebeği tutmasına izin veriyor mu?" Saçımı hızlıca tarayıp örmek için banyoya girdiğimde sordum. Bowley'nin yokluğu içimi acıttı ama en azından dışarıda özgürce koşuyordu.

"Tam olarak değil," diye seslendi Mera. "Ama iki adım yaklaşmasına izin veriyor. Bu bir ilerleme ve küçük Au-" Başını sallarken yüzünü buruşturarak sözünü kesti. "Küçük kız kollarını her zaman Angel Teyze için uzatıyor."

Bu noktada geri dönmüştüm ve *bir* ismimiz olduğunu gözden kaçırmamıştım. Sır saklamaktan nefret eden kankamın bu ismi uzun süre kendine saklamak için mücadele etmesi beni şaşırtmadı ve isim verme töreni için gerçekten sabırsızlanıyordum.

"Umarım Simone Teyze'yi de o kadar seviyordur," diye fısıldadım, yanlarında dinlenebilmek için daha da yaklaştım. "Çünkü Simone Teyze onu seviyor, her ne kadar benim ödümü koparıyor olsa da."

Mera güldü ve bebeği sarsmamak için kollarını sabit tuttu. "Sana tapacak."

Umarım bu doğrudur.

Birkaç dakika huzurlu bir sessizlik içinde kaldıktan sonra Mera'ya olan biten her şey hakkında bilgi vermek zorunda kaldım. "Hani Lucien geçen sefer beni kurtarmak için kanını kullanmıştı ve biz onun hâlâ içimde olduğunu, beni değiştirdiğini düşünmüştük ya?"

Mera başını salladı.

"Evet, şey, bundan çok daha ileri gitti. Artık tam bir şekil değiştiren ve vampir meleziyim. Geri dönüşü yok."

Yanımda durdu. "Kızım, bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi ve o anda Mera'ya o kadar minnettardım ki sesimi bulmam biraz zaman aldı. Ama bulduğumda, ona dürtünün izin verdiği her şeyi anlattım, çoğunlukla hayatımdaki sinir bozucu, kafa karıştırıcı, kesinlikle nefes kesici yeni ilişkiye odaklandım.

Mera'nın beni asla yargılamayacağını bildiğim için kan, seks ya da yeni keşfettiğim sapkınlıklarım hakkında kendimi tutmadım.

"Bu inanılmaz!" diye haykırdı ve bebek kıpırdayınca sesini alçalttı. "Lucien ve Shadow kardeş olduklarına göre artık benim ablam ve yengemsin." "Ve bunun lojistiğini düşünmeyin bile; kimse kan bağı taşımıyor." demek için acele ederken sesi tekrar yükseldi.

Shadow ile hiçbir şekilde kan bağı olmadığını yineleme takıntısına gülmek zorunda kaldım. "Baldız biraz fazla olabilir," dedim ayılırken. "Lucien bu işte uzun vadeli bir amacı olduğunu açıkça belirtmedi. Belki de her şeyi yanlış anladım ve sonunda eski hayatına geri dönecek."

Her parçam durumun böyle olmamasını umuyordu ama daha önce Lucien tarafından incitilmiştim, bu yüzden seçim yapıldığında her şeyin sona erebileceği ihtimalini düşünmek kendimi korumak gibi geliyordu.

Mera dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Hayatta olmaz. O vampiri yıllardır tanıyorum ve hiçbir zaman herhangi bir şeyi sahiplenme eğilimi göstermedi. Ne yiyecek, ne insanlar, ne de eşyalar. Çok soğukkanlı, sakın ve akli başında biri. Dünyayı umursamadan hayatını sürdürür. Anlattıklarınız daha çok Shadow ve Reece ile benim ve Angel'ın durumuna benziyor. Bu adamlar düştüklerinde sert düşerler ve onlar için orta yol yoktur."

Beslediği ocuğa baktı. "Umarım çocukları seviyorsundur çünkü bu adamlar seni de hızlıca hamile bırakıyor. Aşıırı başıarılıların acayip erkeksi spermleri vardır."

Daha fazla kahkaha attım ve sadece Mera'nın yanında olduğum için omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. "Bizim için ocuk yok, ama onları yapmak için pratik yapmayı seviyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Enerjisi yükseldikçe tenindeki ısı kelimenin tam anlamıyla yanıyordu. "Dostum, ne demek istediğini *ok iyi anlıyorum*. Shadow'un enerjisini devasa aletiyle birlikte kullandığı yeni bir şeyi var ve öleceğimi düşündüğüm anlar oluyor. Bu zevki tekrar tekrar yaşıayabilmek için ölümü bile göze alabilirim."

O devam etti ve Shadow ile Lucien odaya girdiğinde ben histerik bir haldeydim, her ikisi de Efendi Odaları'nda olanlardan dolayı huzursuz ve kayıtsız görünüyorlardı.

Lucien'i gördüğüm an, taşıdığım endişe yükü hafifledi. Dönmüştü ve güvendeydi, artık ileriye dönük planımızı belirleyebilirdik.

S Hadow doğruca eşine ve çocuğuna yöneldi, bebeği beslerken Mera'yı kucağına almak için onları kucakladı. Kollarını ikisine de doladı ve Mera Öpücüğünün geleceğinden hiç şüphesi yokmuş gibi öpücüğü kabul etmek için başını geriye eğdi.

Lucien yatağın benim tarafıma yaklaştı ve beni de kaldırıp kucağına oturttuğunda neredeyse ölecektim. Daha önce hiç böyle oturmamıştık, bu yüzden ilk başta biraz garip ve rahatsız ediciydi. Sonra eli benimkine dolandı ve beni kendine doğru çekti. O anda onun kıpkırmızı kokusuyla rahatlardım ve bunun nasıl benim hayatım olduğunu merak ettim.

Dördümüz uzun bir süre bu şekilde rahat bir sessizlik içinde oturduk ve bebeğin huzur içinde beslenmesine izin verdik. Lucien elini usulca kolumda gezdirdi ve onun kokusu etrafımı sararken ve sıcaklığı içime sızarken gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim.

Bu bir rüya anıydı ve bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum, bu yüzden kendimi uyanık kalmaya ve sürüyle çevrili olmanın verdiği hislerin tadını çıkarmaya zorladım.

Mera ve Shadow, Lucien'in bunu daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen, bu tamamen normalmiş gibi davrandılar.

daha önce de vardı. Kabulleri çok büyüktü ve şimdi kendimi her zamankinden daha fazla ailelerinin bir parçası gibi hissediyordum.

Bir kızı bugün otuzuncu kez gözyaşlarına boğmak için yeterliydi.

Yine de sonunda balonumuz patlamak zorunda kaldı - Hattie'nin ailesi ve ustalarla odalarda neler olduğunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Bize her şeyi anlat," dedim, sakın sessizlikten sonra sesim normalden daha yüksek çıkmıştı. "Efendilerle ve Hattie'nin ailesiyle nasıl başa çıktınız?"

Lucien kollarını bana daha sıkı doladı ve ben de kendimi söyleyebileceklerine hazırladım. "Efendiler seçimin bu gece sona ermesine karar verdiler." Sesi tüylerimi diken diken etti. "Kimse avla dönmediği için avın tarih ödülünü iptal ettiler. Bu yüzden iş taşın kutsamasına kaldı ve Carter seçilenlerin hâlâ evlerimizde vakit geçirmesi konusunda ısrar etti."

O zaman kurdum şaha kalktı, bir hırıltı göğsümü salladı.

Mera homurdandı. "Artık yarı vampir olabilirsin ama oradaki tamamen şekil değiştiren sahipleniciliği idi."

Haksız da sayılmazdı, gerçi vampirlerin de aynı derecede sahiplenici olduğunu iyi biliyordum. "Seçilmişleri bu evde istemiyorum," dedim Lucien'e, dik oturmaya çalışarak. Lucien kısık bir kıkırdama çıkarırken güçlü kolları beni ona karşı güvende tuttu.

"Onlara zaten seçimimi yaptığımı ve randevuya ihtiyacım olmadığını söyledim."

"Carter da aynısını yaptı mı?"

"Hayır." Kısa ve sinirli bir ifade. "Tarihlerin devam etmesini istiyor ve zaten benim emrimle seçimi kısa kestikleri için bunu veto edemem."

En azından Lucien'in yerleşkesine başka seçilmişleri getirmediğini bilerek sakın kalabilirdim. "Tanrılara şükürler olsun ki bu gece bitecek." Kendimi ona bırakıp rahatlarırken iç çektim.

Bu sefer kolları etrafımda sıkılaştığında, kıcığımın altında büyüyen sert uzunluğunu hissedebiliyordum. Beni kucağına oturttuğundan beri sertleşmişti ama bu fazlaydı.

"Kıskançlığın hoşuma gidiyor," diye mırıldandı kulağımın dibinde ve ben bacaklarımın arasında oluşan gerilime karşı kıpırdanmamaya çalıştım.

"Peki ya Hattie'nin ailesi?" Konuyu değiştirmeye ihtiyacım olduğu için ağzımdan kaçırdım. "Hâlâ benim ölmemi ve senin cezalandırılmanı mı istiyorlar?"

Gülme sırası Shadow'daydı ama her zamanki gibi onunki de karanlık niyetlerle dolu bir gürültüydü. "Onlara kızlarının benim şekil değiştirenlerimden birini yok etmeye çalıştığını hatırlattım. Lucien onlara kızlarının, eş olarak çağırmayı planladığı seçilmiş kişiyi yok etmeye çalıştığını hatırlattı. İntikam arayışlarında kendilerinden daha güçlü olabilecekleri ve bir dahaki sefere binlerce kişilik bir orduyla dönmeleri gerektiği mesajını almış görünüyorlar."

Mera, Shadow'un koluna vurdu. "Muhtemelen yapacaklarını biliyorsun, değil mi? Siz uzun ömürlü piçler kin tutmazsınız; güçlü bir taş keşfedene ya da ölü tanrıların ülkesine sızana kadar kin tutarsınız."

Gölge omuz silkti, her zamanki gibi umursamazdı. Besin zincirinin tepesinde olmak güzel olmalı. "Bırakın gelsinler. Ailemiz sadece güç ve kuvvet olarak büyüyor. Yeni bebeklerimiz var ve Simone ilk şekil değiştiren-vampir melezimiz, şekil değiştirenleri yaratırken gerçekten de tüm dünyalardan ve ırklardan aldığımı kanıtlıyor."

Shadow'un beni ailesi olarak görmesi hiç eskimeyecekti.

"Yarattığın şeyin birden fazla dünyadan ve ırdan geldiğini zaten biliyor olman gerekmez miydi?" Lucien sert bir şekilde sordu.

"Sarhoş bahsi, hatırladın mı?" Mera söze girdi. "Bu moronun sihirli iksirine ne karıştırdığı hakkında hiçbir fikri yok. Şansına her şey yolunda gitti."

Birdenbire bir adım sıçradı ve bir iniltiyi zorlukla bastırmayı başardı... yani Shadow ona gücünün bir şokunu göndermiş olmalıydı. Onu ve bebeği aşağı inerken yakaladı ve piç kurusu gerçekten de güldü. Bunu yapması çok rahatsız ediciydi.

Ancak güçlü çift oturmak yerine ayağa kalkarak rahat yatak odası sahnemizin sona erdiğini ve gerçek dünyaya döndüklerini gösterdiler.

"Bu iş bitene kadar buradan ayrılmayacağım," diye uyardı Mera Shadow'u.

Başını iki yana salladı. "Ustalar kalmamı istemiyor. Benim müdahalemden endişe ediyorlar ve Lucien'in huzurunu korumak için seçimi onların bitirmesine izin vermeliyiz. Simone yarın kütüphaneye dönecek. Odasını istediği gibi hazırladım."

Lucien dondu kaldı, iri vücudu yarı yarıya benimkinin önündeydi ve görüşümü engelliyordu. "Simone'un odası hakkında ne demek istiyorsun?" Şaşırtıcı bir şekilde sesi üzgün geliyordu.

Yakınımda yaşamamı istemiyor muydu? Kütüphaneden, isterse neredeyse hiç çaba harcamadan her gün ziyaret edebilirdi.

"Mera Simone'un bizimle yaşamasını istiyor," dedi Shadow, "kütüphanenin dışındaki kendi kanadında. Etrafa biraz yaratım tozu serpiştirdim ve Simone'un sahiplenebileceği bir alan oluşturmayı başardım."

"Şimdi daha da mantıklı geliyor," diye ekledi Mera, sesi mutlu geliyordu. Yine de bunu doğrulamak için onu göremedim, çünkü Lucien hâlâ görüşümü engelliyordu.

"Şimdi hangisi daha mantıklı?" Lucien'in davranışını neyin yönlendirdiğinden emin olamayarak seslendim.

"Artık bir vampir-şekil değiştiren melezi olduğuna göre, muhtemelen çok daha uzun yaşayacaksın ve kana ihtiyacın olacak. Sürüler senin ihtiyaçlarını karşılayamaz ama kütüphane karşılayabilir."

Kütüphanenin herhangi bir dünyadan yiyecek çekebildiğini uzun zaman önce öğrenmiştim, bu da herkesin yemekhanesinden ihtiyacı olanı alabileceği anlamına geliyordu. Şu anda kıpkırmızı içeceklere düşkün olanlar bile.

"Kütüphanede yaşamak neredeyse bir kitapçıya sahip olmak kadar iyi olacak," diye karar verdim. "Sence Dünya'dan en sevdiğim kitaplardan bazılarını getirip odamı doldurabilir miyim?"

Gölge cevap verdi. "Şömineli ve raflı bir oturma odası hazırladım. Güneşin ışığının isteği üzerine. İhtiyacın olan her şeye sahip olacaksın."

Lucien öyle derin bir gümbürtü çıkardı ki vampirin vücudunda titreştiğini hissetmesem Shadow'un çıkardığını düşünebilirdim. Shadow'un cevabı yine gülmek oldu ama bu noktada yeterince gülmüştüm. "Senin derdin ne?" diye sordum Lucien'in sırtını dürtüp parmağımı inciterek. "Kütüphanede yaşamama neden bu kadar kızılıyorsun ki? Daha yakın olacağım."

Döndü ve yüzündeki ifadeye bakarak bir adım geri attım. Beni takip etti, duvara yaslayana kadar beni destekledi.

"Bu tanıdık geliyor," dedi Mera açık bir alaycılıkla. Onu göremiyordum ama takınacağı göz deviren ifadeyi biliyordum. "Neşeli pislikler grubu... hepsi aynı kumaştan kesilmiş."

Onun söylediklerine odaklanmak istiyordum ama vampirleşmiş Lucien tüm dikkatimi üzerine çekmişti. O siyah gözler benimkilere dikilmiş, beni tamamen esir almıştı. "Yeterince yakın değil," dedi sesi hipnotik bir gürültüyle. "Burada, benim evimde kalacaksın. Seçim bittikten sonra benim eşim olacaksın ve eşim benimle kalacak."

Yutkunma, nefes alma ya da düşünme yetilerim tamamen kaybolmuştu. Beynim kısa devre yaparken ağzım yarı açık öylece bakakaldım. Tabii ki Mera günü kurtarmak için tekrar devreye girdi, çılgın bir vampirden hiç korkmadan onun yanına uzandı ve tıpkı benim yaptığım gibi onu dürttü. "Onu gerçekten eş olarak mı kabul ediyorsun yoksa seçmeleri geçmek için aynı sahte eş saçmalığını mı yapıyorsun?"

Gözlerini benden ayırmadan Mera'ya doğru alçak bir hırıltı çıkardı ve tabii ki o anda Shadow'un canavarı ortaya çıktı. Ateşli Anubis titredi

ama Lucien'in umurunda bile değildi. Geri adım atmadı ve neyse ki Mera ipucunu anladı ve ona nefes aldirmek için birkaç adım uzaklaştı.

"Simone söz konusu olduğunda vampiri kontrol altında," dedi Shadow, sesi biraz rahatlamış geliyordu. "Kendini toparlayana kadar mantıklı bir şey beklemeyin."

Lucien eğilip ağzını boğazıma dayadı ve dişleri yavaşça uzandığında bu hisse karşı inledim. Mera ve Shadow'un odada olduğu bilgisi kayboldu ve canavarın onu "Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyaçları var, Günışığı" diyerek dışarı sürüklemesini neredeyse kaçıırıyordum.

Şikayet etti ama arkadaşı kazandı ve sonra Lucien ve ben yalnız kaldık.

Lucien beni kaldırdı, böylece ona sarılabildim ve merkezimdaki yavaş ihtiyaç damlasını hafifletmek için ona doğru sallandım. Ağzının boğazıma doğru çekilmesi beni neredeyse mümkün olan en iyi şekilde mahvediyordu ve tenini daha fazla hissetme ihtiyacıyla haykırırken ellerim giysilerini tırmalıyordu.

Lucien ikimizi de çırılçıplak soydu, beni tekrar yere yatırıp kot pantolonumu ve külotumu çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü. Ağzı amımın üzerinde kayarken dili içimden damlayan ihtiyacı yaladı. Beni son yemeğiymişim gibi yedi ve klitorisim o kadar şişmişti ki, basit bir dokunuş beni orgazma götürebilirdi, onu ağzına aldı, dişleri kan dolu demeti deldi.

Lucien'in kafasına tutunurken attığım çığlık neredeyse sesimi kısıyordu. Beni ayakta tutan tek şey o ve arkamdaki duvardı. Çılgınca beslenmeye devam eden vampir, bir anlığına kendimden geçene kadar vücuduma birbiri ardına orgazmlar gönderdi, karanlık beni Lucien'in kollarına götürdü.

Kendime geldiğimde beni sıkıca tutuyordu ve eğilip beni öptü. Dilinde kendi tadımı alabiliyordum, kan ve zevk birbirine karışıyordu ve bitkin vajinam

kasılmış tekrar için hatırlatmak Ben o
Biz Görünüşe göre sonsuz orgazm yeteneği
vardı.

Yine de ilk olarak, besleyen ve zevk veren kişi olmak
istedim.

O Öpüşmemiz hızlandı ve ben kısa bir süreliğine planımı unuttum. Ama sonra dudaklarıma karşı, seks ve acı dolu bir sesle, "*Beslen.*" dedi.

İhtiyacım olan açılış buydu ve çenesi boyunca öpmeye başladığımda, kiraz, ter ve baharatın hafif kokularını barındıran tenini tatmak için zaman ayırdım. Lucien'in tadı hayat gibiydi ve vampirleri her zaman "yaşayan ölüler" olarak düşündüğüm düşünülürse, bu oldukça ironikti.

Boynunu öptüğümde, ince kirli sakalları dudaklarımın ve dilimin altında doku oluşturdu. Kalçalarımı sanki dünyaya tutunmuş gibi tutmaya devam ediyordu ve ben hiç bu kadar istendiğimi hissetmemiştim. Bu kadar güvende. Varlığında kendimi evimde hissetmemiştim.

Kulağa ne kadar zayıf gelse de, Lucien çekip giderse bir parçam sonsuza dek kaybolacaktı.

Yine de bana eşim demişti ve bunun bir anlamı olmalıydı. İşin başında vampiri olsa bile Lucien kastetmediği bir şeyi söyleyemeyecek kadar yaşlı ve güçlüydü.

Vücudunu öperken ve tadına bakarken kurdum yükseldi, çenem yeni dişlerimi ve köpek düzenimi içerecek şekilde değişti.

Lucien'in göğsü guruldadı. "Beslen, Bee. Açlığını hissedebiliyorum ve doyurulmaya ihtiyacım var. Hemen. Şimdi."

Kıkırdadım. "Sabır, Crimson."

Tekrar hırladı ve şimdi sesi bir şekil değiştiren gibi çıkıyordu. Belki de benim kanım onu etkiliyordu, tıpkı onunkinin beni etkilediği gibi. Vampirlerin daha önce şekil değiştirenlerden beslendiğinden şüpheliydim; kanımızı karanlık yaratıklarla paylaşma konusunda pek iyi değildik. Bu ikimiz için de bilinmeyen bir şeydi ama şu ana kadar şikâyet edemezdim.

Karın kasları boyunca devam edip dünyanın en seksi V'sine indiğimde, Lucien'in kasları dokunuşumla gerildi. Dişlerim onu sıyırdı, ağzıma küçük kan damlaları doldu ve bu noktada zihnim biraz bulanıklaştı.

Bir yanım Lucien'in yaptığı gibi çılgınca beslenmek istiyordu ama vücuduna inen bu yolda bir amacım vardı, bu yüzden kendimi odaklanmaya zorladım. Aleti sertti, ucu yarıktaki boncuk boncuk biriken precum gibi parlıyordu ve tadının nasıl olacağını ve ne kadarını alabileceğimi merak ederken beni daha da yaklaştırdı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım, bu noktada hareketlerim tamamen i ç g ü d ü s e l d i .

Dilimi dışarı çıkararak başının üzerinde gezdirdim ve yukarıdaki vampirden gelen alçak iniltinin tadını çıkardım. Elleri saçlarıma gitti, uzun saçlarımanın arasına girdi ve tutuşunu sıkılaştırdıkça vücudumun bazı kısımları da onunla birlikte sıkılaştı.

Onu memnun ederken kendime dokunma dürtüsü arttı.

Ağzımı daha da açarak dilimi ipeksi çeliğin üzerinde gezdirdim, sonra da yutabildiğim kadarını yuttum. Keskin dişlerimle onu kesmemeye dikkat etmem gerekiyordu, bu da gerçek uzunluğunun sadece onda birini alabileceğim anlamına geliyordu. Bu Lucien için önemli görünmüyordu, inledi, o kadar sıkı tutuyordu ki beni sonsuza kadar burada tutmayı planlayıp planlamadığını merak ettim.

Bana uyar.

Elimle sikinin başını yalayıp emerken, kanına çok benzeyen baharatlı vişnenin tadını alıyordum. Kendime engel olamayarak, dişlerim aletin başındaki yarığın yan tarafını deldi.

"Siktir," diye gürledi Lucien. "Her ne yapıyorsan sakın durma Bee."

Bu noktada, kanını içtim ve bir elimle horozunu çalıştırdım, diğer elim ise amımın üzerindeydi, orada biriken ıslaklığı okşadım. Bu benim için tam anlamıyla çok fazla uyarıcıydı ve bu hızı uzun süre koruyamayacağımı biliyordum. Vampirime tırmanmam ve ikimiz de nefessiz kalana kadar onu becermem gerekiyordu.

Ya da
ölü. Her
neyse.

Bu noktada tüm bunları hissetmeye devam etmek için ölümü bile göze alabilirdim. Yeterince kan içtiğimde, dişlerimin ve köpek dişlerimin için geri çekilmek içingerçekten ver Bu dick emme tam bir deneme. O anın içinde kaybolmuşken, Lucien'in elleri kollarımın altına g i r i p beni kaldırdığında neredeyse ondan bir parça ısıracaktım. O kadar hızlıydı ki, bir anda ağzımdan fırladı.

yüksek bir ses.

Bir saniye sonra içime girdi ve hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde neredeyse anında boşaldım.

Orgazm hızlı ve yoğun, ama onu bir diğerine doğru sürdürdüm. Lucien benimle birlikte geldi, birkaç kez daha iterken adımını inledi, ikimiz de lanet olası ölüleri uyandıracak kadar ağır nefes alıyorduk.

"Siktir," diye tekrarladı ve başka bir kelime söylemedi. Başka bir kelimeye gerçekten gerek yoktu.

Ne zaman Biz yönetilen için yakalamak bizim Nefes al, o Kollarında ben varken duşa doğru yürüdü, siki içime gömülmüş ve zonkluyordu. Kabinde, vücutlarımız ayrılırken sonunda beni bıraktı ve dürüst olmak gerekirse bundan hoşnut değildim. Suyun altında fazla oyalanmadık çünkü Shadow ve Mera evin içinde bir yerlerdeydiler ve muhtemelen ne kadar yüksek sesle seviştikimize gülüyorlardı. Ayrıca, bu seçimin bitmesine hazırdım, bu da eve geri dönmek anlamına geliyordu.

odaları ve sonlandırmak.

Lucien beni nazikçe yıkamak için bir an ayırdı; asla bez kullanmaz, ellerini tenimde gezdirmeyi tercih ederdi.
"Sen neden

Mera'nın beni gerçekten eş olarak kabul etme konusundaki sorusuna cevap verebilir misin?"

Soru ben durduramadan ağzımdan kaçışverdi. Aslında birlikte bile değildik ve ben şimdiden yapışkan bir kız arkadaş gibi davranıyordum, ama...

Biliyor musun, siktir et o sesi.

Yattığınız adamdan açıklama istemenin yapışkan ya da yanlış bir tarafı yoktu. Eğer benim bedenime ve kanıma sahipse, o zaman bunun nereye gittiğini bilmeyi hak ediyordum. Bugünden itibaren, daha önce hiç olmadığım kadar güçlü olacaktım.

Zavallı, seilmeyen şekil değiştiren olmaktan bıkmıştım.

Ailemin verdiği zarar gerçek olabilirdi ama sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordu. Şimdi bunu aşmak için bir seçeneğim vardı ve eninde sonunda bunu yapacağıma kararlıyım.

"Vampirim görev başındaydı ve seni sahiplenmekten başka bir şey düşünemiyorduk," dedi Lucien. "Kütüphane senin lanet olası evin değil," diye tekrarladı Lucien az önceki sözlerini, "çünkü senin evin burası. Benimle birlikte."

Midemde kelebekler uçuşuyordu ama daha fazla açıklamaya ihtiyacım vardı. "Seninle. Sonsuza kadar mı? Beni eş olarak mı istiyorsun? Asla gerçek bir eş almayacağını söylemiştin, yani...?"

Lucien içime girerek beni duvara yasladı, siki amıma doğru kayarken iri vücudu benimkini tamamen kapladı. Yine sertleşmişti ve onun her şeyini hissetmem gerekiyordu ama o cevap verene kadar değil.

"Ne dediğimi biliyorum," diye mırıldandı, alçak sesi tenimde karıncalanmalar yarattı, dudakları boğazıma yapıştı. "Uzun zamandır aramızdaki çekime karşı savaşıyordum ama beslenmeye başladığımızdan beri... kana ihtiyacım kalmadı."

Boğazımdaki dudaklarına ve bacaklarımın arasındaki aletine rağmen tutarlı bir cümle kurabildim. "Kanımı içtin."

Lucien'in kahkahası kısık ve boğuktu. "Aynen öyle. Sadece senin kanından gelen enerjiyle doluyum. Ki bu da

dışında mümkün olabilir-"

"Kan bağıını çağırıyor," diye fısıldadım, sonunda bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıştım.

Dişleri tenime sürtündü. "Kanının tadı hayat gibi," diye mırıldandı. "Tadı enerji gibi. Şimdi gitmene izin veremem, Bee. Eğer sen de aynı şeyi hissetmezsen, seni aşka bir şans vermeye ikna etmeye çalışırken güvenliğini sağlamak için her yerde seni takip eden lanet bir vampir olacak. Sen artık benim bir parçamsın." Bir elini göğsünün üzerine koyacak kadar geriye yaslandı. "Sen buradasın. Kanımda ve enerjimde. Hücrelerimdesin. Sensiz yaşamın bir anlamı olmazdı. Yani, evet, seni gerçek bir eş olarak kabul ediyorum."

Vay anasını. Bunu yapıyorduk. Bunu gerçekten yapıyorduk ve ben o kadar bunalmıştım ki bulanık kafam uçup gidecekmiş gibi hissediyordum.

Kendine gel, Simone.

Bu önemli bir konuşmaydı ve tüm beyin hücrelerime ihtiyacım vardı.

"Senin kanının tadı da bana hayat gibi geliyor," dedim ona, sesim titreyerek. Bu gerçek karşısında gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek duş suyuna karıştı. "Sadece hayat değil, ev. Buna daha önce hiç sahip olmamıştım. Ailemin evi bir yuva değildi. Bir ailenin ya da sürünün parçası olduğumu hissetmeye en yakın olduğum an Mera ile birlikteyken oldu. Hâlâ da öyle hissediyorum ama artık onun kendi küçük sürüsü var ve bu da beni dışarıda bıraktı."

"Benimle olmaz," dedi Lucien şiddetle, elleriyle yanaklarımı kavradı. Sonra eğilip beni usulca öptü, dili yanaklarımda gezindi ve sonra gözyaşlarımı yakalamak için yanaklarımdan geçti. "Sen asla dışarıda değilsin. Sen her şeyimsin."

"Beni seçtin," diye boğuldum. "Zorunda olmadığın halde." Kan bağı kader olabilirdi ama Lucien hiçbir zaman istemediği bir yolu izleyen biri olmamıştı.

Başını salladı, o parlak yeşil gözleri en ufak bir karanlık kırıntısı olmadan içime bakıyordu. "Kanının tadını bilmeden çok önce, aklımı ve düşüncelerimi tüketmiştin. Vampirim seni çoktan sahiplenmişti; inatçı kışımın geri kalanı sadece sana yetişmek zorundaydı."

Boğazım düğümlendi ve o kadar çok ağlıyordum ki göğsüm titriyordu. Bu sefer durdurmaya çalışmadım, gözyaşlarının temizleyici doğasının içimden geçmesine ve geçmiş acıları ve incinmeleri yıkamasına izin verdim.

Lucien hiçbir şey söylemedi, sadece bana sarıldı.

Uzaklaştığımda, onun güzel, mükemmel yüzünde huzur buldum ve hayatımın geri kalanında ona bakmam gerektiğine inanmadım.

Önce bu seçimi sonlandırmamız gerekiyordu.

W Nihayet banyodan çıkıp giyinip gitmeye hazır hale geldiğimizde Mera ve Gölge'yi aşağıda bulduk. Shadowshine Jr. karın üstü yatıyordu.

kollarını ve bacaklarını sallıyor ve neredeyse kelimelere benzeyen sesler çıkarıyordu. Çünkü çocuk daha bir haftalıktı ve bu çok anlamlıydı.

Bu dünyada, muhtemelen mantıklıydı.

Mera ayağa fırladı ve yüzümü görür görmez çığlık attı. Büyük bir şey olduğunu biliyordu çünkü beni çok iyi tanıyordu.

"Ahhhh," diye tekrar çığlık attı, şimdi ağlama suratsız takmış olan bebeğinin ödünü kopardığını umursamadan. "Nihayet. Siz ikiniz *sonunda* aranızdaki sorunları çözdünüz ve birbiriniz için mükemmel olduğunuzu fark ettiniz."

Hızla ileri atıldı ve kollarını etrafımıza doladı, tanrısal gücü hepimizi bir araya getirdi. Shadow kızını kollarının arasına alıp sırtını birkaç kez sıvazlayarak onu rahatlatırken kısık bir kahkaha attı. "Bu çiftleşmeyi onaylıyorum," dedi öne doğru bir adım atarken. "Sürümüzün ve ailemizin kaderinde birleşmek varmış. Kardeşlerimle neden bağ kurduğumu anlamaya başlıyorum ve şimdi Mera'nın arkadaşlarının diğer eşler için katalizör olduğuna inanıyorum."

Mera'nın gözleri faltaşı gibi açıldı ve Shadow'a dönerken bir elini boğazına bastırdı. "Bunu bana hiç söylemedin! Ne zamandır tüm bunların daha büyük bir tasarımın parçası olduğunu düşünüyorsun?"

Omuz silkti, hâlâ bebeğin sırtını nazikçe sıvazlıyordu. "Bir süredir. Tüm enerjilerimizden dokunan halıyı takip ediyordum ve arkadaşın Sam de bağlı. Sadece nasıl ve neden olduğunu çözemedim."

Mera'nın yüzü düştü. "Sam bugünlerde pek arkadaş sayılmaz. Benimle hiç konuşmuyor. Keşke ona yardım edebilseydim, ama günün sonunda insanlar yardımımı istiyorlarsa, bunu isteyeceklerini öğrenmek zorunda kaldım. Onları zorlamak her zaman çözüm değildir."

Mera birine yardım etmek istediğinde tam bir silindirdi, bu yüzden bunu öğrenmek onun için acı verici bir ders olmuştu.

"Ben de Sam'le pek konuşmadım," dedim. "Yani, arada bir konuşuyorum ama her zaman beş cümle sonra kesiyor."

Endişeliydim çünkü mutsuz olduğunu anlayabiliyordum ama ses tonundaki kararlılığı da her zaman duyuyordum. Uzun vadede sürüsü için görevini yapmaya hazırdı. Sadece ona yardım edecek kadar bize güvenmesini diledim.

"Tekrar denemeliyiz," diye karar verdim. "Son bir kez. Umutsuz hissetmenin ve boktan bir durumda sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Gözlerim Lucien'inkilere takıldı. "Ama yolunu bulmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Sam de buna sahip olma şansını hak ediyor."

"Evet!" Mera yumruğunu sıktı ve ben gülünce omuz silkti. "Ne? Geri adım atmayı öğrenmiş olmam endişelenmeyi bıraktığım anlamına gelmiyor."

Omzunu okşadım. "Seni harika bir arkadaş yapan da bu."

"Ama Sam'le ilgilenmeden önce Simone'u bu seçimden geçirmemiz gerekiyor," dedi Lucien. "Katu'nun Taşı'nın kutsaması yakında gerçekleşecek ve sonra umuyorum ki

Carter'ın evindeki zamanını, onun zaten alınmış olduğu gerekçesiyle. Her iki durumda da, bu gece sona erecek."

"Hadi Efendi Odaları'na gidelim," dedim, kendimi neşelendirmek için olduğum yerde zıplayarak. "Muhtemelen Carter'a güzel bir hediye borçluyum çünkü aptal seçimi bana gerçek bir eş verdi."

Lucien kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "O vampire hiçbir şey borçlu değilsin. Hattie'nin kafasını kopardığım gibi onunkini de koparmadığım için şanslı. Sahip olduğu tek hediye bu."

Homurdandım ama itiraz etmedim, o daha fazla ölüm planlarken vücuduna bu şekilde sarılmaktan biraz daha fazla memnun oldum.

Mera katıla katıla sırtıyordu ve mutluluğun sürüye yayıldığını görmek hoşuma gidiyordu. "Artık gitmeliyiz," dedi Lucien sonunda.

"Mera ve ben burada bekleyeceğiz," dedi Shadow ona. "Araya girip bir savaş başlatmak istemiyorum. Ama benim" -bakışları Mera'ya kaydı- "muhteşem eşim Simone seçim görevlerinden kurtulana kadar Valdor'dan ayrılmayı reddediyor."

Mera başıyla onayladı. "Evet, hepimiz kütüphanede güvende olana kadar ayrılmak yok. Simone'un yeni evinde Lucien için de yer olmasını sağlayabiliriz."

Lucien bana sarılmasını sıkılaştırmak dışında bir tepki vermedi. Başımı arkaya yatırarak yukarı baktım ve gülümsedim. "İki evimiz olabilir. Valdor zaten senin kalbinin ve enerjinin sadece yarısına sahipmiş gibi hissediyor."

Beni öptüğünde bir an için aklım başımdan gitti ama Mera'nın gürültülü ve mutlu iç çekişini kimse kaçıramazdı. "Geri döner dönmez marangozumu genişleme işine sokacağım," diye mırıldandı.

Shadow, *marangoz değil de lanet olası bir tanrı* olmakla ilgili *bir* şeyler homurdandı ama kimse yorum yapmaya zahmet etmedi.

Mera'ya sarılıp vedalaştım, Shadow'u ve bebeği okşadım. İkisi de kişisel ilişkilere önem vermedikleri için

Mera'dan başka kimseyle temas kurmadı ve Lucien'le birlikte Kızıl Şehir'in labirentine girmek üzere oradan ayrıldı. Yürürken hiç konuşmadık ve ben onun vampir hızına kolayca ayak uydurdum.

İlk kez, eşimi almaya ve hayatıma devam etmeye hazır bir şekilde Üstat Odalarına giriyordum. Artık şüphelerim yoktu. Tüm bunların bir kalp atışında benden kopup gideceğine dair endişelerim yoktu. Nihayet kurtlarım bir sıraya dizilmişti ve gerçek bir gelecek ve sürü hayal etmeye başlayabilirdim.

Güvenlikten geçerken Galco'yu aradım ama orada değildi. İkinci kez baktığımda, güvenlik görevlilerinden hiçbirini tanıyamadım, bu da garipti çünkü rotasyon genellikle oldukça sağlamdı.

Lucien bize bakan tüm yüzlere bakarken hiçbir şey söylemedi. Kimse durmadı ya da bize yaklaşmadı, biz daha onlara ulaşmadan kapılar açıldı.

İçeri girdiğimizde Lucien beni kendine çekti ve Shadow ile Mera'yı da yanımızda getirmemiz gerekip gerekmediğini düşündüm. Savaş ya da değil, ikisi de tanrıydı ve muhtemelen parmaklarını şıklatıp bir vampiri yapışkan maddeye dönüştürebilirlerdi.

Belki Lucien de bunu yapabilirdi... Sormak hiç aklıma gelmemişti.

Umarım tüm bu endişeler sadece son dakika gerginliğiymiş ve her şeyi başlatan ve Carter'ı reddeden taş dokunduğumda her şey yoluna girecekti.

Odalar sessizdi ve uzun salona girene kadar neredeyse tüm merdivenleri nefesimi tutarak çıktım. Oraya vardığımızda, etrafta sadece birkaç usta vardı ve ilk kez bir seçim etkinliğine erken gelmiş gibi görünüyordum.

"Lucien," diye seslendi bir kadın. "Diğerlerinin gelmesini beklerken yerine otur. Elini her zamanki yerine doğru salladı ve şüphe ya da endişe için hiçbir neden olmamaya devam etti... ama yine de her ikisini de hissettim. Kurdum kıpırdandı, dönen vampir kanıyla birlikte ileri doğru itildi.

Endişeyi görmezden gelmeye karar vererek diğeryanlarımı kucakladım. O gün kendimi güçlü ve kendinden emin hissediyordum ve Lucien'in sandalyesine oturmak için yanımdan ayrılmamış olması, ellerimizin hâlâ sımsıkı birbirine kenetlenmiş olması bu duyguyu daha da pekiştiriyordu.

Ne tür bir saçmalık planlamış olurlarsa olsunlar, bunun üstesinden gelecek kadar güçlüydük. Birlikte.

T Odadaki diğer beş usta kendi aralarında konuşuyorlardı ve kimse Lucien'den tekrar oturmasını istemedi. Donovan henüz gelmemiştii, Assface ya da Julietta da;

çoğunlukla seçimde hiçbir ilgim olmayan ustalardı.

Carter ortaya çıktığında sohbet kesildi, onunla ilk tanıştığım zamanki oduncu-avcı kıyafetine geri dönmüştü. İfadesi kapalıydı ve gözleri Lucien'in benim elime dolanmış elini görmek için aşağıya indiğinde de değişmedi. "Gördüğüm kadarıyla seçimini yapmışsın." Ses tonunda hiç öfke yoktu... Aksine, teslim olmuş gibiydi.

Onu incitmekten nefret ediyordum ama bunun nasıl sonuçlandığı konusunda hiç pişmanlık duymuyordum. "Üzgünüm Carter," dedim hüzünlü bir gülümsemeye. "Lucien uzun zamandır aradığım kişiydi. İkimiz de farklı ırklardan olduğumuza ve asla gerçek bir bağ kuramayacağımıza inanarak buna karşı koymaya çalıştık. Ama bu seçim bize sadece kan bağıyla savaşamayacağını gösterdi. En azından artık biliyoruz ki şekil değiştirenler ve vampirler uyumludur. Aynı enerjiden doğduk ve birlikte nereye gidebileceğimizi görmek için heyecanlıyım."

Carter uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, dikkati Lucien orada yokmuş gibi bana odaklanmıştı. "I

anlıyorum," dedi sonunda. "Geriye dönüp baktığımda seçim en iyi plan değildi. İlk fikrimle devam etmeliydim. Bir dahaki sefere içgüdülerime güveneceğim."

Gülümsemesi hoş değildi, dudaklarını geri yordu; gözleri kararırken dişleri belirdi.

Lucien'in o noktada canına tak etmişti, önüne geçip Carter'ın görüşünü engelledi. "Şimdi uzaklaş," diye uyardı diğer efendiyi. "Beni kızdırmaya çok yakınsın ve henüz bağlanma sürecini tamamlamamış yeni çiftleşmiş bir vampir olarak bunu gerçekten yapmak istemezsin."

Vücudu önümde irileşti ve onu sakinleştirmek umuduyla elimi sırtına koydum. Carter sinir bozucu olabilirdi ama kaybettiğini unutmamalıydık. Kazmalarını görmezden gelebilirdik.

Carter sadece güldü. Lucien'e, "Seçim kurallarının sınırlarını aştın," dedi. "Bana adil bir şans vermediğin için onurunla kazanmadın. Bunun bedelini ödeyeceksin ama önce taşın ne dediğine bakalım."

Lucien'in vücudu dokunuşlarımla titriyordu ama hareket etmedi. İkimiz de Carter'ın onu yemlediğini biliyorduk ve Lucien'in o küstah herifin suratına bir yumruk atma ihtiyacını tamamen anlamama rağmen, enerjisini boşa harcamamasını umuyordum.

"Bakınız sen Yakında, Simone," o aradı, ve
I duydum Ustanın sahnesindeki
tahtına doğru ilerlerken ayak sesleri.

Neden *yakında görüşürüz* demesi çok da belirsiz olmayan bir tehdit gibi geldi?

Lucien yüzünü bana dönerken, "Görüş alanımdan çıkma," diye uyardı.

Donovan da dahil olmak üzere diğer ustalar da gelmeye başlamıştı. Kalan diğer dört seçilmiş de oradaydı, bu da partinin başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum, dostum." Lucien'e *dostum* demekten gerçekten hiç bıkmayacaktım. "Hadi bitirelim şu işi.

ile."

Bir elini yanağımda gezdirdi ve dudaklarını alnıma bastırmak için eğildi. Uzun, kalıcı bir dokunuştı ve bu hareket karşısında sessiz bir nefes alan tek kişi ben değildim. Bu hareketi sessizlik izledi ve o kıpkırmızı tahtına doğru yürürken ben de şaşkınlıkla arkasından bakakaldım.

Lucien kaçırılması ya da yanlış yorumlanması mümkün olmayan bir hareketle beni hepsinin önünde sahiplenmişti. Sessizlik bana hiçbirinin onun başka bir dişiye böyle davrandığını görmediğini söylüyordu ve bu da benim kurdumun ve onun kanının içimde kükremesine neden oluyordu. Ev hissi içime yerleşti, hatta geri kalanım yükselirken bile.

Kader ya da değil, hiç eş istemediği halde benimle birlikte olmayı seçti.

O beni seçti.

Lucien sandalyesine oturduğunda bakışlarını bana kilitledi ve bu hayat için tanrılara şükrettim. Ona doğru geçmemek, kaslı kalçalarının arasına eğilmemek için tüm gücümü harcadım ve...

Isı yükseldi ve tüm seksi düşünceleri kesmek zorunda kaldım, yoksa yakında bir olay çıkaracaktık.

Lucien'in dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve ne düşündüğünü tahmin etmeme bile gerek kalmadı. Bugün aynı düşünce trenindeydik.

Bu ateşli tutkunun bizi daha ne kadar tüketeceğini merak ediyordum; umarım sonsuza dek.

Donovan ayağa kalktı ve boğazını temizledi; Lucien alnımdan öptüğünden beri ilk kez ses çıkarmıştı. "Son kez bir araya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. "Seçilen son beş kişi kaldı ve Üstat Lucien ile Carter kararlarını taşın kutsamasından ve Carter'ın yerleşkesine yapacakları kısa bir ziyaretten sonra vermeye karar verdiler."

O zaman ilk seçilen kişiyi çağırdı: Lucil. Bugüne kadar gördüğüm ya da dikkatimi çeken bir vampir değildi ama artık sadece beş kişi kaldığımız için bir düzen fark ettim. Bir vampir

Diğerlerinin hepsi sarışındı. Sadece sarışın değil, aynı uzun, düz, beyaz-sarı saçlar. Hepsi de uzun boylu ve zeytin tenliydi; birbirlerine bu kadar benzedikleri için kardeş olabilirlerdi. Carter'ın normal tipi bu muydu?

Lucil taşa dokunduğunda, onaylanıp sağa doğru hareket etmeden önce kısa bir ışık patlaması oldu. Donovan diğerlerini teker teker çağırdı: Jelna, Yal ve Merin. Hepsi kutsamalarını yaptı ve ben adım attığımda taşın ışıltısı daha da parlaklaştı. Her zamanki gibi sonuncuydum.

Ellerimi kotuma silerek sinirlerimi görmezden gelmeye çalıştım. Bugün her zamankinden daha güçlüydüler çünkü başarısız olmak istemiyordum. Efendime sahip çıkmak istiyordum ve bunun için Katu'nun kutsaması gerekiyorsa, umarım reddedilme günüm değildir.

Yani Lucien bir efendiydi ve ne isterse yapabilirdi ama Katu beni reddederse bu ilişkimizi resmi bir ilişki olarak kurmamızı çok daha zorlaştırırdı. Hatta bu onun yerleşim bölgesini zayıflatabilirdi ve ben buna izin veremezdim.

Yine de aramızda bir kan bağı olduğu gerçeğine tutunuyordum.

Gerçek bir bağ.

Katu bunu reddedemez, değil mi?

Elimi uzattığımda, dokunmamız gereken yeri gösteren beyaz bir nokta olduğunu fark ettim. Başka bir şey düşünmeden elimi oraya koydum. Elim dokunduğu anda avucuma küçük bir acı saplandı ve büyük bir ışık patlaması oldu. Lucien sandalyesinde daha dik oturdu ve tam gözlerimi ondan ayırıp derimi neyin kestiğini görmek üzereyken, avucumun altında taşın üzerinde bir sıcaklık belirdi.

Elime baktığımda altından uzun bir kan izi fışkırdığını fark ettim. *Ne oldu?*

Nefes nefese elimi kurtarmaya çalıştım ama olmadı. Hareket et.

İçimde dönen enerjiye karşı tepki veren ısı yükseldi.

İki zıt güç birbirine çarpıyor.

Yardım istemek için ağzımı açtığımda dünyanın ayaklarımın altından kaydığını hissettim, sanki kader yolumu yeniden değerlendiriyordu. Sıcaklık dayanılmaz bir şekilde artıyordu ve Lucien bana doğru koşarken ışık çok güçlendi. Çok parlaktı.

Buna karşı koyamadı ve bunun onu son görüşüm olabileceğini hissettim. "Seni seviyorum-" dudaklarımdan döküldü, sıcaklık zirveye ulaştığında kesildi.

Patlamanın gücü beni paramparça etti ve her şey karanlığa gömüldü.

Lucien

W Vampir ruhumun en karanlık köşeleri ne zaman kontrolü ele geçirse, sadece gri tonlarında görüyordum, karanlığa nüfuz eden parlak renkler yoktu. Daha önce

Simone'la tanıştığımda, yüzyıllar boyunca belki bir düzine kez olmuştu, ama o hayatıma girdiğinden beri, hiçbir kontrol yoktu.

Ruhumdaki ilkel canavarı serbest bıraktı ve en tuhaf kısmı da onun yanında vampirleştiğimde, her zaman renkli olmasıydı.

Gözleri ve dudakları kıpkırmızı, saçları ise daha da koyu bir kıızıl tonundaydı.

Eğer yüzyıllar boyunca aşağılık dürtülerimle başa çıkmamış olsaydım, onu ilk gördüğüm anda yakalayıp çalmaktan kendimi alıkoyamazdım.

Kanının kokusunu aldığım ilk an.

Ama o masumdu, vampir dünyası hakkında hiçbir şey bilmeyen bir şekil değiştirendi. Ve onu uzak tutmak herkes için daha güvenliydi. Ben de onu hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve sonra o yine de Valdor'a geldi.

Onu yerleşkemde bırakmak çekiciliğini azaltmak için hiçbir şey yapmamıştı. Gözlerimi her kapattığımda, o oradaydı. Yeterince derin nefes alırsam, şehrin her yerinde onun çiçek ve anason kokusunu alabilirdim.

Ben onunkini tatmadan çok önce o benim kanımdaydı.

Gerçek bir eş bağının yükü olmadan kalma kararlılığım neredeyse bana nihai huzura mal oluyordu. Nihai zevke. Nihai neşeye.

Simone benim için fazla iyiydi, onun nezaketi ve empatisi benim anlayışımın ötesindeydi, çünkü kardeşlerim ve yerleşim bölgemden başka hiçbir şeyi umursamayı çoktan bırakmıştım. Ama bir şekilde beni daha iyi bir vampir yaptı.

Daha güçlü bir tane.

Gerçek mutluluk şansı için savaşmaya istekli biri.

Ona hak ettiği hayatı vermek için bir şans.

Katu'nun taşına son kez dokunduğunda, yanaklarındaki pembenin ıslıl ıslıl parlaması beni büyüledi. Ağzım onun vücudundayken görmekten hoşlandığımı türden bir pembeydi bu. Dişlerim onun içindeyken.

Başka birinin benden beslenmesine izin vermemek için yüzyıllar harcamıştım ama o gece ölümün eşiğindeyken ona yaşam gücümü vermek zorunda kalmıştım.

Ölmesine izin vermeyi reddettim ve şimdi nedenini biliyordum.

Gerçek eş. O benim kan eşimdi ve bugün taşın kutsamasını bitirir bitirmez ritüeli tamamlamaya niyetliydim.

Taş onun dokunuşunu kabul ettikçe etrafındaki ışık daha da güçlendi ve ancak kanının kokusu bana ulaştığında bir şeylerin ters gittiğini anladım. Geniş gözlerini benimkilerden çekip eline doğru baktı ve ben çoktan ayağa kalkıp ilerlemeye başladım.

O anda, ısı odayı doldururken ışık kör edici hale geldi.

Carter'a hırlarken görüşüm karardı, o piçin ne yaptığını biliyordum. Arkadaşımı kurtardığım anda, o lanet olası ölmüştü.

Sadece birkaç usta Katu Taşı'nın bir kutsama hediyesinden çok daha fazlası olduğunu biliyordu; iki amacı vardı. Çekirdek, gerektiğinde bir silaha dönüştürülebilen dönen bir enerji kuyusuyla aşılansmıştı. Bunu başlatmak için gerekli tetikleyiciler karmaşık değildi, ancak kadim bir birinci kademe ustanın kanını gerektirdiğinden, bu da kolay değildi.

Carter Simone'un benden beslendiğini biliyordu ve ısı dolu merkezi tetiklemek için onun içindeki kanımı kullanmıştı. Diğer seçilmişlerden birine Simone'un yan tarafına dokunduğunda derisini kıracak bir tür nokta ekletmiş olmalı.

Diğer ustalar tehlikeyi sezdikçe çığlıklar salonu doldurdu ve kaçmaya başladıklarından emindim ama kör edici ışıktan hiçbir şey göremiyordum. Ona karşı savaşıırken, beni uzak tutma çabasıyla derimi yaktı.

Arkadaşımı almak için ileri atıldım.

Onu korumak için orada olmalıydım. Onunla patlama arasında durmak için.

"Simone!" Kükredim, içimde büyüyen öfke saf korkuyla besleniyordu.

Bee'm tam bir vampir değildi; taşın enerjisinin doğrudan patlamasından sağ çıkamazdı.

Işığın içinden dehşete kapılmış yüzünü bir an için görebildim. Ağzını açtı ve onu duyamasam da dudaklarını okudum. "Seni seviyorum-"

Patlama bir saniye sonra boşluğu yırtıp geçti ve ben kükreyerek kalkanlarımı açtım. Yere serilmeyecek kadar güçlü olduğum için minnettardım çünkü Simone'u kurtarmak zorundaydım.

Ateş şiddetlenerek beni yakarken, enerjim hasarı aynı hızla onarıyordu. Kanımın Simone için de aynı şeyi yaptığını ummak zorundaydım; ben ışık ve kaosun içinden ona ulaşana kadar onu hayatta tutuyordu.

Hiçbir parçam Simone'un gittiğini kabul etmiyordu.

Benim soyum Valdor'daki en güçlü soydu ve bu Simone'a bir savaş şansı verebilirdi.

Sonunda taşa ulaştığımda, cesedini aradım, ancak bulunduğu yerde bir kan izi buldum. Onu her kim kaçırdıysa, odanın uzak ucundan, patlama alanından uzağa gelmişti.

Katu Taşı hâlâ büyük ölçüde ayaktaydı, sadece enerjinin çıktığı yerde küçük bir yara vardı. Yumruğumu taşa vurarak onu yere düşürdüm ve milyonlarca parçaya ayırdım. Bu kutsanmış ve kutsal taş eşimi benden almıştı ve ben onun yok oluşundan hiçbir şey hissetmedim.

Daha sonra işime yarar diye birkaç parçayı cebe atarak odada hızla dolaştım ve hâlâ burada kimlerin olduğunu kontrol ettim. Kayıp olan tek kişi Carter'dı, bu da her şeyi onun planladığına dair şüphelerimi doğruluyordu.

Yine de yardım almıştı ve ona yardım eden herkesi öldürecektim.

Gölge görüş alanıma girdi, enerjisi öfkeliydi. Arkasında Mera vardı, korkusu dilimi karıncalandırıyordu. "Lucien," diye kükredi Gölge canavar formunda. "Simone nerede?"

"Carter onu aldı," diye homurdandım, sesim keskin kenarlar ve kırık parçalarla doluydu. Bir eşim olmasından korktuğum şey buydu ama yine de kararımı dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim. Onu geri alacak ve ona dokunan her pisliği yok edecektim.

"Onu bulup öldürmem gerekiyor," diye devam ettim. "Onu ve ona bu konuda yardım eden herkesi."

Shadow Mera'ya dönmeden önce başını salladı.

"Simone yaşıyor mu?" diye bağırdı ve benimle mi yoksa Shadow'la mı konuşuyordu bilinmez, cevap veren o oldu.

"O benim görüş alanımdan çıktı," dedi usulca. "Ama onu kurtarmak için her zaman bir şans vardır. Sadece önce onu bulmamız gerekiyor."

Görüş alanımdan çıktı.

Shadow onun yaratıcısıydı ve tüm şekil değiştirenleri hissedebiliyordu.

Vampir kanıyla bile olsa, bu onun onu takip etme yeteneğini ortadan kaldırmamalıydı. "O yaşıyor," diye ısırdım. "Öyle olmak zorunda."

Eğer olmasaydı, onu geri almak için yeraltı dünyasına girerdim.

Eşim olmadan dünya karanlıktı ve ben de öyle olacaktım.

"Onu aramalıyız," dedi Shadow Mera'ya. "Biz ararken sen de kütüphaneye gidip diğerlerini toplayabilir misin? Hepsine ihtiyacımız olabilir."

Mera'dan alevler fışkırırken öfkeli bir ses çıkardı, görüş alanım griydi. "Onu bul Gölge. Ne yapman gerektiği ya da kaç dünyayı parçaladığın umurumda değil."

Azı dişlerim uzadı ve Donovan taş hakkında bağırarak yanıma geldiğinde, elim fırladı ve boğazına sarıldı. "Simone'un buraya gelmesinin ilk sebebi sensin," diye gürledim. "Carter'ın tarafını tuttun, sonra da Hattie'nin. Neredeyse iki kez dostumun ölümüne sebep oluyordun."

O daha tek kelime edemedi parmaklarımı büktüm ve bir enerji patlaması göndererek kafasını bir vampirin bile kurtulamayacağı şekilde kopardım. Umursamadan Donovan'ı ayaklarımın dibine bıraktım ve sanki patlamadan geriye kalan bir enkazmış gibi üzerinden geçtim.

Mera çocuğunu göğsüne bastırırken bana çarpık bir gülümseme attı. "Şimdi bu acımasızlık seviyesini al ve kız kardeşimi bulana kadar bu lanet dünyaya sal."

"Eşimi buluyorum," diye gürledim. "Yoluma çıkan herkes ölecek."

Ruhumda hiç merhamet yoktu. Ne bağış ne de anlayış. Ve bu Simone yaşasaydı olurdu.

Eğer o olmasaydı, dünya bugün sona ererdi.

A Bir sürü infazcısının kızı olarak acıya yabancı değildim. Babam sert sevgiye çok inanırdı, özellikle de bana bir şeyler öğretmeye çalışırken.

Ders. Ne de olsa hiçbir iyi infazcı işkence karşısında geri adım atmaz, değil mi?

Peki ürkmememi sağlamanın en iyi yolu neydi?
Yıllarca süren işkence.

Her şeye alışsın, derdi bana. Sıkı bir eğitimle acı ve korkunun üstesinden gelinebilir.

Annem onun çok ileri gitmesini engellemiştir ama ben yine de birçok kez onun "eğitiminden" nasibimi almıştım. Bu eğitim, taşın patlamasından sonra vücudumun kırıldığını, yandığını ve paramparça olduğunu anlamamı sağladı.

Mera her zaman neden kendi deyimiyle "cezalandırılmayı seven bir enayi" olduğumu, sürünün en iyi arkadaşı olarak kum torbası gibi etrafta dolaştığımı merak etmişti. Ona hiçbir zaman gerçeği söylemedim çünkü zaten çok fazla sorunu vardı ama okuldaki zorbalardan hiçbir zaman korkmadım. Evimde çok daha kötüsü vardı.

Taşın beni parçalara ayırdığını bilerek bilincime girip çıkarken, birinin artık bağlı olmayan parçalarımı topladığının farkındaydım. Onları topluyor ve beni tekrar bir araya getiriyordu.

Bu acı tüm işkencelerin ötesindeydi, çünkü yanıyor, deliniyor ve kesiliyordum ve görünürde hiçbir rahatlama yoktu. Acı başa çıkılamayacak kadar zorlaştığında ve karanlık beni bulduğunda bunu memnuniyetle karşıladım.

Ölmüş olmalıydım. Aklımda hiç şüphe yoktu. Vücudum yeniden düzenlenirken ve büyük bir sıvı banyosunun içine yerleştirilirken bile nasıl hayatta olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece *nasıl* değil, aynı zamanda bunu *kim* yapmıştı? Beni şimdi kim tutuyordu?

Lucien değildi; banyodaki kan yabancıydı ve beni iyileştiriyor olsa da, aynı zamanda kırık benliğimin üzerine kusma isteği uyandırıyordu.

Sonunda iyileşme, kafamdaki acı dolu boşluktan dışarı çıkabileceğim ve göz kapaklarımı kaldırmaya zorlayabileceğim bir noktaya ulaştı. Çok zordu. Yüzüme bir milyon ton tuğla oturmuş gibi hissettim ama üstesinden geldim.

Oda yavaş yavaş görünmeye başladı ve gölgeli alan netleştikçe göz kırpmalarım da yavaşladı. Etrafımda tanıdık hiçbir şey yoktu; buraya daha önce hiç gelmemiştim ama görebildiğim kadarıyla oda evimdeki dairemnden çok da büyük değildi. Duvarlar koyu gri taştandı ve içinde yüzdüğüm aynı derecede gri metal banyo bedenimden çok daha geniş ve uzundu.

Uzuvlarımı hareket ettiremiyordum, hatta başımı bile kaldıramıyordum ama sağ bacağımın yarısının yok olduğunu ve iç organlarımın dışarıda yüzdüğünü fark edecek kadar vücudumun aşağısını görebiliyordum.

Gördüğüm manzara karşısında boğazımda bir bulantı hissettim, bu yüzden bakışlarımı tavana kaldırdım ve o an boyunca nefes aldım. Başka bir odağa ihtiyaç duyarak, bunun suçlusunun kim olduğunu tekrar merak ettim. Carter'ın işi miydi? Yoksa Hattie'nin ailesi miydi?

Yoksa dışarıda farkında olmadığım başka bir düşman mı vardı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. "Alo?"

Korku filmlerinde ölmek üzere olan kişinin aptalca bir şekilde "merhaba" diye tekrarlayarak katili bulunduğu yerden haberdar etmesinden hep nefret etmişimdir. Ama

bu örnekte

saklanıyor değildim. Birisi beni bu banyoya sokmuştu. Dışarıda beni izleyen biri vardı. Biri benden ne istediğini söylese iyi olurdu.

"Göster şu lanet yüzünü," diye seslendim, her ne kadar geri kalan her yerim odun kırma makinesi tarafından parçalanmış gibi görünse de sesim gayet iyiydi. "Bir erkek gibi yüzleş benimle."

Kafamın bir köşesinde bunun için Carter'ı suçluyordum. Yanılıyor da olabilirdim ama bu duygudan kurtulamıyordum.

Derin, yankılı bir ses aniden taş odayı doldurdu, sanki biri o büyük pirinç gonglardan birine vurmuş gibiydi. Ürkütücüydü, uzadıkça daha da güçleniyor gibiydi. Oda titreşti ve etrafımdaki su sarsıldıkça çığlık atıp kulaklarımı kapatmak istedim ama yine de hareket edemiyordum.

Gözlerimi tekrar kapatarak, bedenimin iyileşmesini hızlandırabileceğimi umarak odağımı içime çevirdim. İçimdeki acı neredeyse dışımdakinden daha güçlüydü ve kurdumu acı içinde buldum, beni korumak için acının çoğunu içine çekiyordu. *Hayır, diye* fısıldadım. *Bununla birlikte yüzleşeceğiz. Acıyı serbest bırak ve yüksel.*

Uluması kırılmıştı ve bu beni de kırdı. Eğer bu acıyı bir daha hissetmeyeceği anlamına gelseydi, yırtılmış deriyi, yanıkları ve kopmuş kasları *her* gün kabul ederdim.

Daha fazla ikna etmek gerekti ama sonunda beni korumak için kullandığı enerji balonunu serbest bıraktı ve ben de yeni ve daha şiddetli bir acıyla çığlık attım. Çığlığım o kadar uzun sürdü ki, durabildiğim zaman işitme ve sesime kalıcı hasar verdiğimi hissettim.

Acı tuhaf bir şeydi, eğer ilk şok sizi öldürmediyse, vücudunuz buna uyum sağlıyordu. Acı eşiğiniz yükseliyor, böylece mümkün olduğunu düşündüğünüzden daha fazlasıyla başa çıkabiliyordunuz. İlk acı patlaması kaydedildiğinde, onu bölümlere ayırabildim.

Böylece odada benimle kimin olduğunu bulmaya geri dönebilirdim.

Kurdum bana sarıldı ve görmeme yardımcı olmak için görüşünü sundu. Taş duvarlar, tavan ve metal bir banyodan başka bir şey görünmüyordu.

Gong devam etti ve ben ellerimi kaldırıp kulaklarımı kapatabilmek için dua ettim. Ta ki aniden durana ve bir ses etrafımda gürleyene kadar.

"Bunun için mi dua ediyorsun çocuğum?"

Derin ve karanlıktı, sanki bir rüya ve kabus çarpışmış gibiydi. Hiçbir yerden ve her yerden geliyordu ve vücut parçalarımı kan banyosuna kimin düşürdüğünü tam olarak öğrenmek üzere olduğumu hissediyordum.

Lucien

B ayaklarımın dibinde yatıyordu. O kadar çoklardı ki artık birini diğerinden ayırt edemiyordum. Hâlâ ayakta olan tek kişi Gölge'ydi, biz onu temizlerken canavar formu yerindeydi.

hastalığın vampir dünyası. Kutsama törenindeki olaylara katkıda bulunan birden fazla vampir olduğu ortaya çıktı. Carter listemin başındaydı ama o piç kurusu Simone'la birlikte kayıplara karışmıştı. Lanet olası göğüslerinden kaç iç organını sökmüş olursam olayım, suç ortaklarının bildiği tek şey onu iyileşmesi için bir yere götürmüş olduğuydu.

Ona yardım eden herkes artık ölmüştü.

Taşı hazırlayan iki kişi seçilmişti. Yeşim Evi'nin üst kademelerinin neredeyse tamamı -birinci kademe ustaları zaten yok edilmişti, hızla çökmüşlerdi. Ve birkaç güvenlik görevlisi.

"Donovan bunu başından beri Carter'a yardım etmek için planlamıştı," diye gürlledi Shadow. "Ama neden? Bu Carter için neden bu kadar önemliydi?"

Bu kısmı hâlâ çözememiştim ama eşimi bulduğumda çözecektim. O hala dışarıdaydı; paylaştığımız kanın zayıf damlası içimde nabız atmaya devam ediyordu ve bu beni akılsız bir canavara dönüşmekten alıkoyan tek faktördü.

Aslında daha çok bir canavardım; bugün öldürdüklerimin sayısı yirmiye yaklaşmıştı. Ama şimdiye kadar masumları kurtarmayı başarmıştım. "Nerede yap Biz git Şimdi mi?" Gölge sordu. "Mera hala dönmedi, bu yüzden onu kontrol etmeliyim ve neden kardeşlerimizin izini bulamadı."

Başımı salladım. "Evet, öyle yap, ben de sorgulamalarımaya devam edeyim."

Shadow'un ağır eli omzuma indi. "Onu bulacağız, bunu yapmak için lanet yeraltı dünyasını aramamız gerekse bile. Umudunu kaybetme."

"Zar zor burada," diye mırıldandım. "Sadece hafif bir esintiyle kesilebilecekmiş gibi hissettiren ince bir iplik. Yaşam gücü her iki yöne de gidebilir."

Omzumdaki tutuşu sıkılaştı ve acı, içimdeki ateşin yanında hiçbir şeydi. "Onu bulacağız," diye tekrarladı. "Takviye kuvvetlerle geri döneceğim."

Vampirlerle başa çıkmak için yardıma ihtiyacım yoktu ama kardeşlerim etrafımdayken kendimi hep daha iyi hissedirdim. Simone'un deyiimiyle *sürüm*. Vampirler normalde yalnız yaratıklar olabilirdi ama ben yüzyıllardır normal bir vampir olmamıştım.

Benim kanım da artık yarı kurttu ve sürüm olmadan yaşayamazdım.

Arkadaşım olmadan.

"Yakında görüşürüz," dedim Shadow'a. "Takip etmem gereken bir ipucu daha var."

Elini kaldırdı. "Valdor'a döndüğümde enerjini takip edeceğim."

Sonra da gitti.

Lavaboya doğru yürüyüp ellerimi yıkadım, kanı ve kalıntıları temizledim. Öldürmenin kendisi bana hiçbir zevk vermiyordu; duygularım sıkı bir şekilde kapatılmıştı, böylece eşimi bulmaya odaklanabiliyordum. Carter'ınki de dahil olmak üzere tüm efendilerin odalarını dolaşmıştım ama Simone'dan hiçbir iz yoktu.

Temizlendikten sonra, kan lekelerini gizlemek için ceketimin kollarını sıvadım ve ikinci kademe yeşim taşı ustasının malikânesinden çıktım. Sokaklarda, onlarca yıldır gitmediğim bir yolu takip ettim. Göreceğim vampir babamın eski bir arkadaşıydı. Bu vampiri hiç sevmemiş ya da ona hiç güvenmemiştim ama bu şehrin nabzını iyi tutuyordu.

Tanıdığım en yaşlı vampirlerden biri olarak, Emanuel'in bilgisi dışında gerçekleşen çok az şey vardı. Dükkanların arasına karışmış küçük, sıradan bir evde yaşıyordu.

Her iki tarafta da. Bilgi almak için son umutlarımdan biriydi ve yumruğumu kapısına vurmakta tereddüt etmedim.

İçeri dalmadan önce cevap vermesi için ona bir dakika verirdim.

Elli saniye sonra kapı açıldı ve vampir ortaya çıktı. Emanuel aynı görünüyordu: iri yarı, hırıltılı, asi sakallı ve siyah saçlıydı. Neredeyse benim kadar iriydi, tıpkı babamın olduğu gibi.

"Ben de seni bekliyordum," diye tersledi ve kapıyı araladı. "Gir lan içeri."

Sosyal becerilerinin sıfırdan da az olmasına aldırmadan içeri girdim. Buraya çay içmeye ve sohbet etmeye gelmemiştim. Cevap istiyordum.

Beni içeri götürdü ve daha önce buraya hiç gelmemiş olmama rağmen beklediğim gibi görünüyordu: küçük, karanlık bir fare labirenti. Emanuel, Crimson City'nin kuruluş şeklini her zaman beğenmişti ve orijinal tasarımda parmağı olduğu için, evinin düzeninin benzer olduğunu görmek sürpriz değildi.

"Eşim nerede?" diye çıkıştım. "Bana sadece bakabileceğim bir yer göster."

Dar bir salondaydık ve omuzlarımız neredeyse duvarlara değdiği için bana bakmak için kolayca arkasını dönemiyordu. Gerçi konuşabilirdi ama beni kitap rafları ve birkaç kanepenin olduğu bir oturma alanına götürürken konuşmamayı tercih etti.

"Nerede. Nerede. Nerede. Eşim?" Gıcırdayan dişlerimin arasından hırladım. Dişlerim bu noktada kalıcı olarak uzamıştı ama beslenmek için değildi. Eşim dışında kimseden beslenmezdim.

Bugün birkaç boğaz parçalamış olabilirim ama o kanın hiçbirisi dudaklarıma değmedi.

"Eşinin nerede olduğunu bilmiyorum," diye hırladı Emanuel. "Ama aramanıza yardımcı olabilecek bir bilgin var."

Önümüzdeki beş saniye içinde bana bu bilginin ne olduğunu söylemezse, ölmüş olacaktı.

"Crimson Şehri'nin altından geçen bir dizi antik tünel var," diye devam etti. "Sadece bu Şehrin değil, Valdor'un büyük bir bölümünün.  ağlar önce, savaşı biraz daha sevdiğimiz zamanlarda diğer Őehirlere sızmak için kullanılan bir ağdı. Uzun zaman önce kapatıldılar ama Carter onların farkında. Biz eskilerden sadece birkaç kişi hatırlıyor."

"Carter onları etrafta dolaŐmak için kullanıyor olabilir," dedim. "Simone'u Şehir dıŐına çıkarmak ve izini sürmeyi zorlaŐtırmak için."

Emanuel, Shadow'un omzumu sıktığı yerden omzumu sıktığında hayatını ellerine aldı.

"Vampirini serbest bırak," dedi ben onu silkeleyince. "Bu Şekilde onun kanının izini süreceksin. Mantıklı olmaya çalışarak kendini geri tutuyorsun. Güven bana, vampirin seni hayal kırıklığına uğratmayacak."

  imde yanan ateşi kucaklayarak bir adım  ne çıktım ve o da geri çekilecek kadar akıllıydı. "Giriş nerede?"

"Burada bir tane var," dedi ve tekrar geri çekildi.

Yüzümdeki ifade her neyse onu temkinli olmaya itmiŐti ve bu da göğsümde kaynayan karanlığı memnun etmişti. Ona doğru tekrar hareketlendiğimde Emanuel döndü ve hızla uzaklaştı.

YükselmiŐ halimle, evinin dolambaçlı yollarında onu kolayca takip ettim. Belli ki kafa karıŐtırmak için tasarlanmıŐtı, ama Emanuel beni bir dizi merdivenin yanındaki sıradan bir açıklığa götürürken hiçbir dönüşü kaçırmadı.

Taşla kaplı duvarlardan içeri adımımı attığım anda üzerimi toz kapladı ve yüzyıllardır buraya kimsenin inmediği belliydi. "Gölge beni aramaya gelirse," dedim Emanuel'e son bir bakış atarak, "onu da buraya g nder yoksa seni öldürür."

Vampir sadece başını salladı. " yi Şanslar, Efendi Lucien. EŞin için savaş."

 oktan merdivenlerden inmiŐtim ve cevap verme zahmetine girmedim. Valdor'un ve içindeki her Şeyin hâlâ ayakta kalmasının tek sebebi Simone'du.

Eğer bu tünellerden birinde değilse, ona ihanet edenler bunu çok yakında öğreneceklerdi... Zamanları sona ermek üzereydi.

M Sesin sahibini keşfetme beklentim arttıkça kalbim kırık bedenimde sertçe çarpıyordu. Bu bana acımı bir nebze olsun hafifletti;

Elbette hâlâ oradaydı ama tek düşünebildiğim şey o değildi.

Ses ne için dua ettiğimi sormuş ve bana çocuk demişti. Carter ya da diğer efendilerin sesine hiç benzemiyordu, o halde burada benimle birlikte olan kimdi?

"Kimsin sen?" Sordum, nefeslerim sığlaşmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Bir duraklama ve sonra... "Bir seçim yapmanı istiyorum."

Harika, bir şifreli büyücü daha. "Ne hakkında bir seçim?"

Acı tekrar bayılmak isteyene kadar arttı, ama seçimi bilene kadar yapamazdım.

"Geri ya da ileri gitmeyi seçebilirsin, Torma şekil değiştirenlerin Simone'u." Ses beni her taraftan kuşattı. "Şu anda arafta yaşıyorsun. Araf acı vericidir çünkü iki dünya arasında kalmışsındır. Eğer ışığa geçersen, acı sona erecek ve daha fazla acı ve ıstıraptan kurtulacaksın. Eğer karanlığa geri dönerseniz, ışığı bulmak için karanlığın içinden geçmeniz gerekecek ve gelecekte acı çekme riskiniz çok yüksek olacak."

Sözcükler kaydediliyordu ama onları işlemek birkaç dakika aldı. "Limbo mu? Şu anda hayatta olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Öylesin." Hiç tereddüt etmeden. "Ya da en azından ölümle yaşamın kıyısında duruyorsun, dolayısıyla seçim senin."

"Lucien'e geri dönmek istiyorum," dedim hiç düşünmeden. "Sürüme ve aileme geri dönmek istiyorum. Acı sonsuza dek sürmez ve ben iyileşebilirim."

Özellikle de dostumla.

"Bu o kadar basit olmayacak."

Bu beni öfkeliendirdi ve kendimi banyodan dışarı atmak istedim ama tabii ki hareket edemedim. "Neden?"

"Gölge Canavar yaşamı yarattığında başladı."

Tamam o zaman. Beklediğim gibi bir başlangıç değildi ama artık tamamen bağlanmıştım.

"Gençti ve ne yaptığının farkında değildi," diye devam etti ses. "O da benim gibi bir tanrı, ama ben yaratılışın doğuşundan gelen bir orijinalim. Pek çok kültürde pek çok biçimde tanınırım ve bu dünyada yeniden doğacak ruhları korurum. Gölge ne yaptığını bilmeden ya da anlamadan, şekil değiştirenlerini yeniden doğuş havuzundan çıkardı. Hepinizin kadim ruhları var, birçoğunuz başka dünyalara ve ırklara bağlısınız. Sen, Simone, Valdor'dan gelen bir ruha sahipsin. Carter'ın gerçek eşi olarak doğdun."

Eğer bana ruhumun önceki hayatımda bir kurbağaya ait olduğunu söyleseydi, daha az şok olurdu.

"Ama... Ben doğdum," diye fısıldadım. "Ebeveynlerden. Başlangıçta yaratılanlardan biri değildim."

Ses etrafımda gürledi. "Gölge Canavar o havuzdan çekildi, bu yüzden hepinizin ruhu o havuzdan. O havuz ile şekil değiştirenler arasındaki yolu açtı. Dünya şekil değiştirenlerde yeni ruhlar yok, bu yüzden bir zamanlar Carter'ın eşinde olan bir ruha sahipsin."

"Bu yüzden enerjim onu çağırdı," diye inledim. "Bu yüzden onun ihtiyacını uyandırdı."

Bir sonraki gümbürtü bir anlaşma gibi geldi. "Bedenimi Valdor'da mı tutuyor?"

Bir gümbürtü daha ve fiziksel formumun büyük olasılıkla Carter'ın ininde bilinçsiz olduğunu bilmek beni tuhaf hissettirdi. "Neden yeniden doğmaya karar verdim?" İsimsiz tanrıya sordum. "nk pek çok kişi bir sonraki varoluşta acısız bir yaşam sürmeye devam ettiği için açıkça bir seçim var."

"Bu varoluşla işin henüz bitmemişti," diye yanıtladı tanrı.

Geri dönme ihtiyaımın Carter için olduğu ima ediliyordu ama ben daha iyisini biliyordum.

Lucien ruhuma sahip olan kişiydi.

"Ne kadar acı çekmem gerektiği ya da kaç tane Carter ldrmem gerektiği umurumda değil. Bu ruh geri dönüştürülebilir ama ben bu hayatta seçimimi yaptım. Erkek, kadın, şekil değiştiren ya da doğaüstü, ruhumu çağıran tek kişi Lucien. Kanıma. Carter eşinin gerçek bir eş olduğu konusunda yanıldı çünkü bu ruh Lucien'e ait."

Bir gümbürtü daha. "Tamam, ocuğum. Ben zgr iradeye inanan bir tanrıyım. Seçimlere inanırım. Gerçekte, bedenin yok edildiği andan itibaren ruhunu çekmeye çalıştım ama çok güçlüydü. Tutundun ve gitmeyi reddettin. Gcnle gurur duyuyorum."

Hiç kimse bana benimle gurur duyduğunu söylememişti. Özellikle de ailem. Yani, gurur duymalarını gerektirecek bir şey yapmamıştım ama yine de bunu duymak güzel olurdu.

Az nceki gong tekrar almaya başladı ve her zamankinden daha gürültülüydü, ses yükseldikçe titreşimlerin temposu da artıyordu. Devam etti, alanı doldurdu ve kaya parçaları büyük kayalara dönüşene kadar duvarları salladı. Etrafıma düştüler ama hiçbiri suya ya da parçalanmış bedenime çarpmadı. Bunun yerine, sanki gerçekliğin dokusu yok ediliyordu.

Tek umudum yeniden inşa edilmek üzere kırılmasıydı.

Gürültü arttıkça, gözlerim kapanana kadar zihnimi ve bedenimi doldurdu ve umutsuzca akıl sağlığımı korumak için çabaladım. Bu yerde hiçbir dayanak noktası yoktu, bu yüzden bir kez daha onun gücüne ihtiyaç duyarak kurduma sarıldım.

Birlikte arafın parçalanmasını atlattık ve onun enerjisi içimde kabardıkça, bir kez daha bütün hissedebilmek için değişimi zorlayarak gitmesine izin verdim. Geçen yıl boyunca ondan hissettiğim zayıflık, vampir ve şekil değiştiren arasındaki son uyum gerçekleştiğinde ortadan kalktı.

O bir bütündü. Zeki ve güçlüydü. Zeki ve ölümcüldü. Herkesin korkması gereken gerçek bir yırtıcı.

Özellikle Carter.

Lucien

Tüneller hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ama kendimi vampir enerjime kaptırdığımda Simone'un kanının çekimini takip edebildim. Bağlantı zayıftı. Bu yüzden

Kanım olmadan bu dünyada daha fazla kalamayacağını bilecek kadar zayıftım. Tutunmayı başardığım rasyonalite kırıntısını parçaladı ve karanlıkta öfkelenirken, ihtiyaç ve içgüdüden başka bir şey değildim.

Eşimi kurtarma ihtiyacı ve onu elinde tutanı yok etme içgüdüsü.

Crimson Şehri'ni geçtikten sonra, kuru toprakların sınırı olduğunu tahmin ettiğim yerin altında buldum kendimi. Bu bölge bir zamanlar en saf plazmayla dolu geniş bir su yoluydu. Vampirler beslenmek için her zaman bir başkasından su içmek zorunda değillerdi. Dünyamız hayatta kalmamız için mükemmel bir şekilde uygundu ama ilk gelenler çok fazla şey almıştı. Çok açgözlüydüler. Aşırı tüketim ve savaşla plazma göllerini yok ettiler.

O zamandan beri, hücrelerimizdeki enerjiyi sürdürmek için başkalarına bağımlıyız.

Tüm armağanlarımız ve nimetlerimiz bir lanetle birlikte geliyordu; gerçek eşinizi bulamadığınız sürece bir başkasının enerjisine ihtiyaç duyuyordunuz. Şimdi çok iyi anladığım bir gerçek.

Göğsümdeki çekimi takip ederek kayaların arasına gizlenmiş bir kapı buldum. Girişe dair belirgin bir işaret yoktu ama bir girinti görebiliyordum. Yumruğumu oraya vurdum ve kalın bir taş tabakası olduğunu keşfettim. Bir sonraki yumruğum ilk birkaç katmanı yok etti ama daha fazlası kaldı. Yılmadan kapıya vurmaya devam ettim, ta ki sonunda yumruğum içeri girene kadar.

İçinden geçebileceğim büyüklükte bir delik açmak çok uzun sürecekti, ama şu ana kadar pes etmeyecektim

Yaptım. Gücümü topladım, kadim güç damarlarıma doldu, kısa bir koşu yaptım ve bedenimi taşa doğru fırlattım.

Bunu tekrar tekrar yaptığımda duvar sarsıldı, üzerime moloz yağdı; sivri kayalar derimi yırttı, bu da beni daha da teşvik etti.

Birkaç dakika içinde duvarı delerek taş bir odaya girdim.

İçeriye doğru ilerlediğimde, ortada kocaman gümüş bir küvet gördüm. Karanlıkta bile Simone'un içinde yüzen bedenini görebiliyordum, kalın, siyah saçları arkasına doğru yayılmıştı, geri kalanı ise çıplak ve mükemmeldi.

Derisinde tek bir yırtık ya da sökük yoktu, yaralandığına dair görünür bir işaret de yoktu.

O ana kadar enerjisi çok zayıftı, sanki en ufak bir esinti yaşam gücünü dışarı atacakmış gibiydi. Ama şimdi, banyoya doğru ilerlerken, alev alev yanıyordu.

Güçlü ve kuvvetli.

Sanki hayata geri dönmüş gibiydi.

Ben yaklaştıkça Carter gölgelerin arasından çıktı, arkadaşımı izlediği belliydi, banyonun kenarına çekilmişti. Kaşlarını çatarak Simone'u kollarının arasına aldı. "Kıpırdarsan ölür," diye hırladı bana.

Görüşümde her şey karardı ve ben bir sonraki hamlemi düşünürken, piç kurusu bileğini kesti ve eşimin ağzına dayadı. Onu besliyordu.

Enerjisiyle onu iyileştiriyor.

Karanlık ortaya çıktı ve ben onu kucakladım.

Onunla işim bittiğinde Carter ölmek için dua ediyor olacaktı.

T limbo'dan dönüş yolculuğu zorlu bir yolculuktu ve gerçekte daha azını beklemiyordum. Bu bir yeniden doğuştu ve Mera'dan hikayeler duymuştum.

Angel.

Acı olmadan doğum olmazdı.

Sonunda titremem hafifledi ve acı duymadığım için sevindim. Göğsümde uluyan kurdumla birlikte uzuvlarıma, kemiklerime ve kaslarıma güç aşılandı ve ben de kendimi daha güçlü hissettim. Vampir kanı onun şekil değiştiren ruhunu gerçek bir melezleşmeyle aşıladı.

Gözlerimi açtığımda Lucien'in varlığını hissettim, tam o sırada biri beni banyodan çıkardı. Carter saçma sapan bir şeyler homurdanıp boğazımdan kan akıtmak için bileğini kesmeden önce bile onun eşim olmadığını biliyordum.

Açlık içimde yükseldi ama ondan daha güçlü olan şey iğrenmeydi. Ağzıma sadece bir damla kan geldi ve dostumun kükremesi bu taş odanın temelini sarsarken onu da tükürdüm. Lucien benim için ortaya çıkmıştı ve bu inanılmazdı ama daha da inanılmaz olan... Kendim için ortaya çıkabilirdim.

Kendi gücümü kullanarak bir anda yer değiştirdim ve kurdum pençelerini yüzüne geçirip sağ göz küresinden dudaklarına kadar yırtarken Carter uludu. Beş kesik

yüz hatlarını bozdu ve bir anda kollarından kurtuldum.

Küvetin dışında çömelmiş, saldırmaya hazırlanırken Lucien ve Carter'ın nasıl donup kaldıklarını gördüm. Bana bakıyorlardı.

Bakışlarımı Lucien'den ayırmak benim için çok zordu, altın sarısı yüzü karanlığa bürünmüştü, vücudu öfkeyle kabarıırken gözleri geceden daha siyahtı ama melez kurt formumun değiştiğini görecektense kadar uzun süre aşağı bakmayı başardım.

İki ayaklıydım. Uzunlarım kıllarla kaplıydı, kollarım ve bacaklarım insansı formumdan daha uzun ve daha kaslıydı. Her iki elimin ucunda beş ölümcül pençe vardı; Carter'ın yüzünde o izleri bırakabilmemin nedeni buydu.

Lafı açılmışken, erkek beni bir kez daha yakaladı, yüzünden kan fışkırırken irileşti. "Sen bana aitsin," diye kükredi.

Gücü etrafımı sarmıştı ve bana pek çok kez zorla yaptırıldığı için zorlama kullanımını tanıyordum. Carter beni yuvarlamaya çalışırken Lucien'in öfkesi hissediliyordu. "Sen bana aitsin," diye tekrarladı, gücünün daha fazlası yüzüme çarptı.

İrademi tekrar kaybedeceğim düşüncesi beni paniğe sürükledi ama Carter sahip olduğu her şeyi içime akıtırken bile tek hissettiğim zihnime değen bir fırça oldu. Ne kontrol ne de genellikle onu takip eden bulanıklık vardı. Sadece bu da değil, Valdor'da son kez olanlardan bahsetmeye çalıştığımda zihnimde oluşan zorlama bandı da gitmişti.

Vay anasını.

Gerçekten yeniden doğmuştum ve artık zorlama için çok güçlüydüm.

Yüzüme bir gülümseme yayılırken Carter'ın boğazını yakaladım ve kopardım. Yaradan kan fışkırırken ustanın çılgılığı karıştı ve beni tepkisel olarak boşluğa fırlattığında sevindim.

Lucien beni yakalayıp kendine çekerken kokusu etrafımı sarmıştı. Yüzü boynuma gömülmüştü -siktiğimin kıllı boynuna, yo!

Benden bir uluma kaçtı ve hâlâ kurdum gibi ses çıkardığım için mutluydum.

Ben de kendimi hâlâ onun gibi hissediyordum ve bazı açılardan daha eksiksizdim. Bu benim nihai formumdu, görebildiğim kadarıyla bir lycanthrope gibiydi - sadece bir canavar olduğunu düşündüğüm bir canavar insan efsanesi.

Boğazı istediğimden daha çabuk iyileşen Carter bize doğru hamle yaptı. Onunla kapışmaya hazırlanırken Lucien beni arkasından kaydırıp diğer ustaya çarpınca biraz hayal kırıklığına uğradım. Çarpışan iki kamyonun gücüyle çarptılar, çarpışma o kadar gürültülüydü ki bana limboda duyduğum gong sesini hatırlattı.

Lucien hemen üstünlüğü ele geçirdi ve Carter'ı banyonun kenarına çarptırdı. Sıvı etrafa saçıldı ve Carter'ın kanının suya sıçraması karşısında aklımı kaybetmemeye çalıştım. Beni kurtarmak için kanını kullanmış olması -elbette beni neredeyse öldürdükten sonra- onun olduğum anlamına gelmiyordu.

Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ve o öldüğünde hepimiz kendimizi çok daha iyi hissedeceğiz.

Dudaklarımdan bir uluma daha döküldü ve şimdi boşlukta sıçrayan bendim, normalde yapabildiğim mesafenin yaklaşık üç katı kadar zıpladım.

Bu da Carter'ı geçtiğim ve onun arkasında kaldığım anlamına geliyordu.

"Simone!" Lucien böğürdü. "Bee, lütfen buraya gel yoksa vampir enerjim burayı toza çevirecek."

"Hayır," *diye* karşılık verdim ve *lanet olsun...* Konuşabiliyordum.

Yani, çok net değildi, tam olarak bir kurdun konuşmak için ses telleri olsaydı nasıl olacağını hayal ettiğim gibi geliyordu, ama

kesinlikle konuşmaydı. "Bu benim avım," diye çıktım.

Lucien uzun bir iç çekti ama itiraz etmedi, bunun yerine bir adım geri çekilip bana bir şans vermeyi tercih etti. Kendini yavaşça ayağa kaldıran Carter'ın etrafında dönmeye başladım. "Eşime ne yaptın sen?" diye hırladı. "Lucien'le kanını paylaşarak onun saf ruhunu mu bozdun?"

"Eşin öldü," diye kurtça konuşarak homurdandım. "Ruhum yeniden doğdu ve Lucien'e ait. Her zaman Lucien'e aitti. Sen onu önceki hayatında çaldın ve sahiplendin, oysa o senin değildi." Elbette, Lucien'e karşı hissettiklerim dışında buna dair hiçbir kanıtım yoktu. Ama içgüdülerim bana haklı olduğumu söylüyordu.

Lucien'in yüzü görüş alanımda parladı ve kurt görüşünün normal tek renkli doğasının aksine, bu melez canavar tüm renkleri görebiliyordu. Aslında benim normal renk spektrumumdan daha fazlasını. Lucien'in gözleri çok yeşildi ve onun eşsiz rengini oluşturan pigmentlerin çokluğunu görebiliyordum.

"Benim," dedi Lucien, yumuşak bir sözle, tekrar insana dönüşüp ona tırmanmak i s t e m e m e neden oldu.

Bu noktada Carter gerçekten aklını kaybetti, metal küvetin kenarlarından tuttu ve tek bir hamlede bana doğru kaldırdı. Ne kadar ağır olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendimi desteklediğimde onu kolaylıkla yakaladım. Sadece yakalamakla kalmadım, o kadar hızlı geri fırlattım ki vampirleri bile şaşırttım.

Carter'a çarptı ve onu duvara sıkıştırmak için zemin boyunca kaydıldı.

Saniyeler içinde uzaklaşabilirdi ama saniyeler çok yavaştı.

Lucien ve ben oraya aynı anda vardık, ama Carter'la olan bağlarımı sona erdirmem gerektiğini anlayarak bu cinayet için benimle savaşmadı. İlk ve son kez.

Lucien gerçek bir dost gibi arkamı kolladı ve bu işi bitirmem için gereken tüm desteği verdi.

Pençeli elim içimdeki tüm enerji ve güçle dolup taşarken, dışarı fırlamadan önce gördüğüm son şey Carter'ın kocaman gözleriydi. Bu sefer sadece boğazını parçalamakla yetinmeyecektim... hayır. Bu sefer ölmek zorundaydı.

Kurt içgüdüğü devreye girdiğinde kafamı beyaz bir gürültü kapladı ve boynunu keserken uludum, acımasız bir hamleyle kafasını tamamen kopardım. Bir gümbürtüyle yere düştü ve midemde hafif bir bulantı hissettim -ilk öldürme ve tüm bunlar- ama kurdum beni daha güçlü insani duygulardan korudu.

Bu şekilde birbirimize daha çok bağlandık, hayvani ve rasyonel arasında kolaylıkla geçiş yapabildik.

Lucien'in eli omzuma kondu ve ben kendimi toparlamaya çalışırken o orada kalıp beni teselli edene kadar bu hareketin ne anlama geldiğinden emin değildim. Uzun bir nefes vererek kurdumu serbest bıraktım ve onun kollarına yığıldım.

Güçlüydüm ve şimdi kişiliğimin çok yönlü doğasını tamamen kucaklayarak muhtaç olmalıydım.

Lucien çıplak kışımı daha yukarı kaldırırken dudaklarıma karşı "Muhteşemsin," diye mırıldandı. "Yüzyıllar boyunca senin ruhunu nasıl kaçırdım bilmiyorum ama bu halini bulduğum için çok mutluyum."

Görünüşe göre Carter'ın takıntısının ardındaki nedeni çözmüştü.

Öpücüğü ciğerlerimdeki havayı çaldı ama umurumda bile değildi.

Bir saniye sonra, tam her şey yoluna girmeye başlamışken, odanın uzak tarafından büyük bir enerji dalgası yükseldi. Shadow, Reece, Galleli ve Len boşluğa dalarken Lucien beni görüş alanından çıkarmak için arkasını döndü. Lucien beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve kardeşleriyle yüzleşirken beni tamamen korumaya aldı.

"Luce," diye haykırdı Len. "Simone iyi mi?"

"O iyi," dedi ve ben ona dokunmak için daha da yaklaştım.

"Carter öldü mü?" Shadow öfkелendi ve başsız ustayı fark ettiğini tahmin ettim. "Lanet olsun. O benim avımdı."

Homurdandım. "Aslında bu benim avımdı ve oldukça etkilendim."

Lucien'in etrafına bakarken, hepsinin Carter'ın hareketsiz kafasına nasıl baktıklarını fark ettim. Yan yatmıştı, boynu görünüyordu ve koparılıp gövdesinden ayrıldığına dair işaretler gösteriyordu. Hepimiz normal bir şekil değiştirenin bunu yapabilecek güce sahip olmadığını biliyorduk ve şüphesiz onların zeki zihinlerini pek çok soru dolduruyordu.

Gölge bize doğru yürüdü, yeni enerjimin kokusunu takip ederken havayı kokluyordu. "Sana ne oldu?" diye sordu.

Bizden iki adım uzaklaştığında Lucien'in eli fırladı ve arkadaşının göğsüne indi. "Çok yakınsın kardeşim," diye ısırdı. "Neredeyse ölüyordu ve şimdi çıplak ve ben biraz sahiplenici hissediyorum. Hiçbirinizle kavga etmek istemiyorum, o yüzden biraz geri çekilin."

Shadow başını sallayıp uzaklaşırken Lucien'in zorlamasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Arkadaşımın hâlâ çıplakken hareket etmeme izin vermesine imkân yoktu, bu yüzden en kolayının yer değiştirmem olduğuna karar verdim. Bu beni örtecek ve Shadow'un sorusuna cevap verecekti.

Bir taşla iki kuş.

Lucien, bedenim onun arkasında büyüdükçe rahatladı, melez enerji havada açıkça görülüyordu. Açık alana adım attığımda, uzun bir süre

Hepsi bakarken sessizlik oldu. "Burada bir kızın kendini güvensiz hissetmesine neden olacaksın," diye kurt sesimle söylendim ve Len parmaklarının arasından geçirdiği kristali düşürdü. Taş zeminde komik bir şekilde tıngırdadı ve yuvarlanarak neredeyse kürklü ayağımın dibine düşecekti.

Lucien'den bir kahkaha koptu ve bu gerginliği kırmış gibi göründü. "Simone gerçek bir meleze dönüştü ve gerçekten de muhteşem."

Ses tonu, bir kez daha, kürkten kurtulup onu buradan sürükleyerek götürmek istememe neden oldu.

Belki de Neandertal olan bendim.

Gölge bana yaklaştı ve bu kez Lucien buna izin verdi. "Bu Mera'nın yeni şekli gibi," dedi başını sallayarak. "Keşke kurtları Simone'un şu anda olduğu kadar güçlü ve mükemmel yapmayı düşünseydim."

Vay canına! Her şeye gücü yeten canavar belki de daha iyisini yapabileceğini mi itiraf ediyordu?

L a f ı a ç ı l m ı ş k e n .

"Şekil değiştirenleriniz hakkında bazı bilgiler edindim," diye gürledim. "Görünüşe göre, sen sarhoşken ve

Bahis oynarken, kullanmaman gereken bir gücü kullandın. Görünüşe göre, *sadece yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına* gelmiyor."

Yeni halimi incelemeyi bıraktı. "Açıkla," dedi.
Kısaca.

"Katu'nun taşı patladığında öldüm," dedim onlara. Lucien'in vampirleşip büyüdüğünü hissettim ve beni göğsüne doğru çekerken kolları etrafıma dolandı.

"Ne?" diye öfkelenildi. "Öldün mü?"

Sadece o değildi; diğerleri de hırıltılar ve öfkeli ifadelerle şiddetle tepki gösterdi. Sanki kaybımın yasını tutacak olanlar sadece Lucien ve Mera değilmiş gibi hissettim. Tüm bu "bir aileye sahip olma" olayı benim felaketim olacaktı. Hem de en iyi şekilde.

"Patlama ruhumun neredeyse tamamını bu dünyadan kopardı ve kendimi arafta buldum. Görünüşe göre, Lucien'le kalma arzum küçük bir parçayı toprakta tutacak kadar güçlüydü. Arafta olmak, öbür dünyaya gitmek ya da Dünya'ya dönmek arasında seçim yapabileceğim anlamına geliyordu."

"Araf nasıl bir yerdi?" Len sordu, beni yakından izlerken gözleri gümüşe yakın parlıyordu.

Sertçe yutkundum; kurt formumdayken bile anılar göğsümü sıkıyordu. "Acı verici. Gerçekten çok acı vericiydi. Sanki kararımı verirken vücudumun kırılmış ve yanmış kısımlarını iyileştirmek zorundaydım. Ama bir ses vardı; birçok yüz ve isimle bilinen orijinal tanrılardan biri olduğunu söyledi. Bana yeniden doğmaya karar veren ruhların havuzundan sorumlu olduğunu söyledi. Gölge, şekil değiştirenleri yaratırken tüm ruhlarını bu havuzdan çekmiş. Bu da demek oluyor ki, başka şekil değiştirenlerden doğmuş olsak bile, ruhlarımız hep bu havuzdan geliyor."

Gölge'nin yüzü de adı gibi gölgeli bir hal almıştı ve sert çenesindeki gerginliği görebiliyordum.

"Tüm şekil değiştirenler birçok dünyadan geri dönüştürülmüş ruhlardır. Ve benim ruhum da aslında bir vampirdi." Durakladım,

Söylemek istemedi ama söylemesi gerekiyordu. "Ve aslında Carter'ın eşindeydi."

Gölge'den bir alev patlaması çıktı ve Carter'ın kafasının ve vücudunun yandığını görmek için arkamı döndüm. Bakışlarımı Gölge'ye çevirdiğimde dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Tüh," dedi ve Lucien beni tutmaya devam ederken bile garip kurt kahkahasının bedenimi sarsmasına engel olamadım.

"Sanırım Mera'yla çok fazla vakit geçiriyorsun," diye mırıldandım.

Lucien gürlledi. "Onu yok eden ben olmalıydım. O piç senin ruhunu asla hak etmedi, ne bu hayatta ne de öncekilerde. Umarım bu sefer ölü olarak kalır."

Başımı salladım. "Benim de umudum bu yönde ama en azından artık Valdor'da neden kendimi her zaman evimde hissettiğimi ve senin neden benim kan arkadaşım olduğumu biliyoruz. Senin kanın ve ruhun benimkini çağırıyor ve sanırım her zaman da öyle olacaktı." Düşük bir nefes verdim. "Gölge ruhumu bu dünyaya geri getirerek bir yanlışı düzeltti. Carter asla benim eşim olmamalıydı. Asla."

Lucien'in tutuşu sıkışmıştı ve sabrının sonuna yaklaştığını hissedebiliyordum.

Az önce ona neredeyse ölmek üzere olduğum gerçeği de dahil olmak üzere pek çok bilgi vermiştim ve aramızdaki bağı sağlamlaştırmaya hazır olduğumu anlamak için sormama bile gerek yoktu. Bunun tam olarak nasıl olduğundan emin değildim ve umurumda da değildi. Her ne pahasına olursa olsun, gerçek bir kan bağı için buna değecekti.

"Şimdi yer değiştiriyorum," diye uyardım onları ve haklarını yemeyelim, arkalarını dönüp bana bir dakika verdiler. Çıplaklığı umursadığımdan değil ama aşık olduğum sahiplenici, hırıltılı vampir çok umursuyordu.

Kurt tenimden sıyrıldığında bedenim yine daha kısa ve daha az kaslıydı. Lucien gömleğini çıkarıp başımın üzerine hafifçe örttü. Dev gibi bir adam olduğu için üzerimde kalçamın ortasına kadar geliyordu ama bu durumdan memnundu.

Arkadaşlarına "O halledildi," dedi. "Şimdi eşimi

almam ve bağlanma sürecimizi tamamlamam gerekiyor."

Çocuklar teker teker öne çıktılar ve yanağıma bir öpücük kondurmadan önce omzuna bir el attılar. "Senin adına çok mutluyum," dedi Len, bana en son sarılan kişi olarak. "Kardeşimi böyle tamamlanmış görmek... Hepimiz için umut var."

Başımı salladım. "Evet, çok fazla umut var Len. Bunu hissediyorum. Ve artık şekil değiştiren ruhların tüm farklı ırklardan çekildiğini bildiğimize göre, belki de eşin Dünya'dadır. Hissettiğin o çağrıyı hatırla..."

Sanki bu düşünce şu ana kadar aklına hiç gelmemiş gibi bana göz kırptı ama Shadow'un yollarımızın kesiştiğini görmekle ilgili sözlerini hiç unutmamıştım. Evrenin bize verdiği ipuçlarına dikkat etmeye başlamalıydık. Len başını sallayarak bana, "Sözlerini dikkate alacağım," dedi. "Teşekkür ederim."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Lucien taş odadan çıkmak üzere hareket eden çocuklara. "Yakında kütüphanede görüşürüz."

Gölge geri döndü. "Hazır olduğunuzda, isim verme töreni için bizimle orada buluşun. Küçük kızım resmi bir isimle onurlandırılmayı hak ediyor."

"Bunu kaçırmazdık," dedim biraz tıkanarak. "Adını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Sonra gittiler ve mağara odasında sadece Lucien ve ben kaldık. Carter'ın beni getirdiği yer pek umurumda değildi, beni kollarının arasına alırken tüm dikkatim dostumdaydı. "Bana ayak uydurabilecek kadar güçlü ve hızlı olduğunu biliyorum," diye mırıldandı, sanki oradaki kanın nabzını tadıyormuş gibi ağzını boğazıma bastırarak. "Carter gibi kadim bir ustayı öldüremezdin, eğer kendin usta seviyesinden daha düşük olsaydın. Ama seni tutmam gerek."

Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım ve ona doğru bastırdıkça merkezimdaki ağrıyı hissettim. "Koş, Crimson. Güçlü kalçaların kadar hızlı koş

gidebilirsin çünkü sana *ihtiyacım* var-" Ben sözümü bitiremeden beni öptü ve sonra hareket ettik, çok uzun bir tünel boyunca hızla ilerliyorduk.

"Bu tüneller Valdor boyunca uzanıyor," diyebilirdi öpücükler arasında. "Ben varlıklarından hiç haberdar değildim ama en eski vampirlerden bazıları hatırlıyormuş. Carter bunu kendi avantajına kullanıyordu, kanını engelleyen bu taşlarla seni asla bulamayacağımı düşünüyordu. Seni çoklu dünyaların herhangi bir yerinde bulacağımı bilmiyordu."

"Bundan hiç şüphe etmedim," diye fısıldadım, yüzümü boynuna bastırıp onu içime çektim. "Valdor'a dönme kararımın hiç şüphe etmedim. Sana dönmek için."

Onun yaşam gücünün kokusunu içime çekerken azı dişlerim ve köpek dişlerim uzadı ve Lucien'in hızı arttı. "Eğer şimdi beslenirsen," diye homurdandı, "yatağa varamayız."

"Bana uyar," diye mırıldandım. Melez dişlerimi boğazına batırdım, kanının ilk vuruşunda inledim. Hâlâ lanet bir uyuşturucu gibiydi ve ömür boyu bağımlısı olacağımı hiç umursamıyordum. Olması gereken buydu ve bununla savaşmak ikimizi de mutsuz etmekten başka bir işe yaramamıştı.

Lucien durmadan önce yavaşladı, ben beslenirken beni tuttu. Başımı kaldırıp küçük izleri yaladığımda sıra ona gelmişti. "Kanımda Carter'dan eser yok," dedim ona. "Yeniden doğuşumda onu yaktım ve beni lekelemeye çalıştığı fazladan damlaları tükürdüm. Sadece sen ve ben varız."

Lucien'in hayranları boğazıma yapıştı ve bunu yaparken içime girdi. Gömleğimin altındaki çıplaklığım ona ihtiyacı olan tüm erişimi sağlıyordu. Her nasılsa siki de serbestti ve beni tamamen dolduruyordu. O kadar ıslak olmama rağmen biraz direnç gösterdim ama çok geçmeden onu o kadar sert bir şekilde besliyor ve beceriyordum ki duyabildiğim tek şey ıslaklığımın tokat sesleriydi, bu sesler ben orgazm oldukça artıyordu, bir kez ve sonra tekrar ve o hiç durmadı, anın, kanın ve iyileşmenin içinde kayboldu.

Yaşıyorduk. Birlikteydik.

Bu sadece hayalini kurduğum bir gelecekti ve şimdi gerçek oldu.

W Sonunda gür sakallı, kızgın yüzlü bir vampirin tuhaf evinden geçerek Kızıl Şehir'e dönmeyi başardılar. Lucien biraz isteksizce *Emanuel'e* teşekkür etti ama

beni sokaklara ve eve geri götürerek herhangi bir sohbet için kalmadı. Uyku döngüsünün ortasıydı, bu yüzden Crimson Şehri boştu ve benim ortadan kaybolmamın ardından diğer ustalara ve seçilmişlere ne olduğunu merak ettim.

Kapılı yerleşkesine girdiğimizde Lucien'e sordum ama bana daha sonra söyleyeceğini söyleyerek gürlledi. Benim için sorun yoktu; bedenimin hâlâ dostumdan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Son bağın tamamlanmasına ihtiyacım vardı.

Lucien yukarı çıkarken beni ayağa kaldırdı, birlikte yürüyebilmek için parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Duş almam gerek," dedim ona. "Carter'ın kanının insan ve kurt-kız arasındaki geçişlerimde yok olduğunu biliyorum ama temiz olmak istiyorum."

Lucien itiraz etmedi, sadece beni kabine kadar takip etti ve birden fazla su akıtmak için düğmelere bastı. Yere çöktüm, bir süre temizleyici suyun altında kıvrılmaktan mutluydum. Lucien de beni takip etti, bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Bana hayatınla ilgili her şeyi anlat," dedi beni çok yakından izleyerek. "Bu hayat ve hatırladığın diğer tüm hayatlar."

Göğsüm fena halde acıyordu ama bu iyi bir acıydı. Birkaç hıçkırıkla boğulurken uzandım ve kalkık dizinin üzerinde duran elini tuttum. Çıplak vücudu kesinlikle dikkat dağıtıcıydı, bana bakarken kalın siki kalçasına dayanmıştı ama bir şekilde eğilip ağzıma almamayı başardım.

Bana bir soru sormuştu ve gerisi için acelesi yoktu. Burada günlerce kalabilirdik... aylarca... yıllarca...

Bizim için görünürde bir son yoktu, bu da bana biraz perspektif sağladı.

Bu an, neredeyse her şeyi kaybettikten sonra bağ kurmak içindi.

"Yirmi sekiz yaşındayım," diye başladım. "Torma'da doğup büyüdüm ve Mera yolculuğuna çıkana ve kendimi bu yeni, büyüğü dünyada bulana kadar oradan hiç ayrılmadım. Korunaklı olduğumu söylemek yetersiz bir ifade olur.

."

Ona hayatımı anlatmaya devam ettim ve çoğunu zaten biliyor olmasına rağmen biraz daha derine indim. "Son yarım düzine yıldır kitaplarım aracılığıyla fantastik dünyalarda yaşadım," dedim. "Bazı günler bütün gün ve gece sadece okur ve gerçeklikten kaçırdım. Aklımı başımda tutuyordu ama beni hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin etmiyordu. Hep bir şeyler eksikmiş gibi hissettim. Doğru hikaye karışımını bulmak için kendi kitaplarımı yazmayı düşündüm, ama şimdi bunu seninle bulduğuma göre, özlemimi çektiğim şeyin kendi fantastik hikayemi *yaşamak* olduğunu biliyorum. Okumak yeterli değildi."

Lucien beni kendine doğru çekti ve dizlerimden hafifçe bükülmüş bacaklarım onunkilerin altından kayarken çok daha yakındık. "Hayal dünyamda istediğim tek kişi sensin Bee," diye mırıldandı. "Bir daha asla kitaplara kaçmak zorunda kalmayacaksın. Arzu ettiğin her macerayı bulacağız."

Onu öpebilmek için kendimi kaldırdım, dilimin bir hareketiyle onun hayatının ve enerjisinin tadına baktım. Ayrıldığımızda biraz daha ağır nefes alıyorduk, ama kendimi seks ve beslenme çılgınlığına kaptırmadan önce biraz daha zaman ayırmak istedim.

"Bana hayatından bahset," diye mırıldandım. "Bana daha önce yaşadığın maceraları anlat."

Bana vücudumun tüm doğru yerlerini sıkkan yavaş bir gülümseme attı. "Tek önemli olanlar yakın zamanda oldu. Ondan önce politika, vampirler ve hatırlamak istemediğim birkaç savaş vardı. Uzun ömürlüyüm ama seninle tanışmadan önce her şey grinin tonlarındaydı. Bir süre sonra duygularım dengelendi ve artık ne inişler ne de çıkışlar vardı. Acı yok ama aynı zamanda... neşe de yok. Artık her şey *daha fazlası* gibi geliyor. İçimde uğuldayan tüm bu enerjiyle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Tamamen anlıyorum. Ne gariptir ki, bir şekil değiştiren olarak kurt formumuzda gri tonlarında görürüz, ama yeni formumda... her şey her zamankinden daha parlak. Melez formum normal görüşümün ötesinde renk tonlarında görüyor gibi görünüyor. Bu inanılmaz."

Beni tekrar öptü, bedenimi kendine doğru çekti ve bu sefer kucağına kayabilmek için kendimi kaldırmak zorunda kaldım. Henüz içimde olmayan sert uzunluğuna karşı sallandım, ama shaftının sıcaklığı klitorisime ve amıma karşı zonkluyor, içime zevk darbeleri gönderiyordu. "Simone," diye mırıldandı Lucien. "Bee. Benimle gerçek bir eş bağına katılacak mısın?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden. "Evet. Dün, bugün ve her lanet gün."

Bu sefer beni öptüğünde, dişleri dudağıma battı, kanım ikimizin de ağzına doldu. Sonra benimkiyle karışan baharatının tadını aldım, bu da bana onun da dudağını patlattığını ve kanlarımızı karıştırdığını söyledi. Vücudumu kaldırdı, beni hizaya sokarken elleri kıkımda sert ve güçlü bir şekilde duruyordu.

Beni. İnleyemiyordum, ağzım enerjimizle çok doluydu, bu yüzden onu öpmeye devam ettim ve yavaşça içimde hareket ederken hayat için tutundum.

Aletini her itişinde, karnımdaki zevk kıvrımı büyüdü ve zirveye ulaştığında, orgazmım artık daha fazla inkar edilemezdi.

İçimden bir çığlık yükseldi ve Lucien'in hızı arttı. Dudaklarıma doğru fısıldamaya başladı. *"Kanın Katu'su. Acının Katu'su. Zevkin katusu. Gücün Katu'su. Kutsal ışıltının altında bize katıl. Ruhlarımızı ruh çağırma bağıyla birleştir. Sonsuza dek sürececek bir bağ."*

Söylediklerinin hepsi bu değildi, ama sonraki sözleri Anlamadığım bir dil.

Ama ben onları kadim ruhumda hissettim.

Lucien kutsamayı tekrarlayarak duştan çıktı ve daha önce çıkardığı pantolonunu eline aldı. Ne yaptığını pek göremiyordum, dikkatim vücudumda dolaşan ısıdaydı. Bu sadece Lucien'in kanının, orgazmın ya da melez doğamın sıcaklığı değildi... Bu daha derin, daha yoğun bir ateşti ve ruhlarımızın birbirine bağlanması gibi hissettiriyordu.

Lucien kolunu ahıra geri çektiğinde, göğsümüzün arasına bastırana kadar taş parçasını görmemiştim. Hâlâ ona doğru hareket ederken taş baktım. "Katu'nun Taşı," diye nefes aldım, mavimsi renk tonunu tanıyarak. "Ne oldu ona?"

"Onu parçaladım," dedi Lucien kısaca. "Bu bağımızı kutsamak için yeterli. Onu mühürlemek için."

"En azından bizim için bunu yapabilirdi," diye fısıldadım, taşın özünün varlığıma sızdığını hissederek.

"Aşkım," diye mırıldandı Lucien. "Bu ve bundan sonraki hayatta ruhun bana ait."

"Senin ruhun bana ait," diye fısıldadım.

Hâlâ içime gömülü olan Lucien daha hızlı hareket etti ve orgazma doğru ilerlerken ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk,

bu bağı mühürleyen son katalizördür.

Sarmal bir coşku patlamasının içine düştüğümde, taş bir damga gibi göğsümü yaktı, ama içimde o kadar çok zevk vardı ki acıyı neredeyse hiç hissetmedim. Lucien tam yanımdaydı, bağıın tamamlanması için hareketleri yavaşlarken inliyordu.

Sonra acı azaldı ve aşağı baktığımda taş parçasının tamamen yok olduğunu gördüm. Ama birleşmiş göğüslerimizin arasında durduğu yerde, tenimin altında bir sıcaklık hissedebiliyordum.

Lucien bir elini o noktanın üzerinde gezdirdi ve sıcaklık arttı. "Beni her zaman burada hissedeceksin," dedi eğilip dudaklarını oraya bastırarak. "Bağımızın çekimini takip ederek beni her zaman bulabilirsin. Birbirimize dönme isteğine alışana kadar ayrı kalmak zor olacak."

Kollarımı ona dolayarak bizi sıkıca birbirimize çektim, aramızda boşluk kalmasını istemiyordum. "Buna asla alışmayalım. En azından birkaç yüz yıl ayrı kalmamıza gerek yok."

Güldü ve içime daha fazla zevk dalgası gönderdi. "Benimle takılıp kaldın, Bee. Dediğim gibi, bu ve sonraki hayatta ruhlarımız birbirine bağlı."

Göğsümdeki nokta ısındı ve bu kan bağıyla ilgili hiçbir deneyimim olmamasına rağmen onun gücünü ve enerjisini hissettiğime emindim. "Ne zaman incindiğini ya da kızdığını anlayacağım, değil mi?"

Lucien başıyla onayladı. "Evet ve zamanla daha da güçlenecek."

Bu bana doğru geldi. Uzun zamandır Lucien'in kanını vücuduma alıyordum ve başka bir parçamızın daha bağlı olmasından rahatsızlık duymuyordum.

Kurt ruhuma bağlanan onun kanıydı ve onu kaybetmediğim için çok minnettardım.

Babam beni işkenceye hazırlamış olabilirdi ama kimse beni bu tür bir aşka hazırlamamıştı. Yıllar içinde deneyimlemekten ve büyümekten heyecan duyduğum bir aşk.

Hiçbir anı hafife almam.

L O günün ertesinde yataktaydım, Lucien uyurken beni göğsüne yaslamıştı. İkimiz de çok yorgunduk, saatlerce seks yapma rekorunu kırmak için elimizden geleni yapmıştık.

neredeyse öldükten sonra. Mera muhtemelen bu sayının üzerinde iyi bir kaleye sahipti, ama Lucien ve ben ona ve Shadow'a paraları için koşturuyorduk.

Onu uyandırmak istemedim, bu yüzden kollarında öylece uzandım ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ettim. "Neden en sevdiğin renk kıpkırmızı?" diye mırıldandı sırtıma doğru ve düşündüğüm kadar uykuda olmadığını fark ederek güldüm. "Her zaman kıpkırmızı mıydı?"

"Evet," diye fısıldadım. "Ben küçük bir kızken, evimizin arkasında kırmızı çiçeklerden oluşan bir tarla vardı. Torma'da başka hiçbir yerde yetişmezlerdi, bu yüzden onları hep benim sanırdım. Bilirsin işte. Benim evim ve benim çiçeklerim. Sen beni Valdor'a getirene kadar bu rengi bir daha hiçbir yerde görmemiştim. Gökyüzünüz ve evinizin taşı... tam olarak benim çiçeklerimle aynı renkteler."

Buraya son geldiğimde, Lucien'e ve bu dünyaya bağlı hissettiğim tüm yolları düşünmemeye çalışmışım çünkü bunların hepsinin geçici olduğunu bilmek canımı yakıyordu. Ama artık sonsuza kadar olduğuna göre, hayatımın büyük bölümünde paylaştığımız bağları gerçekten kucaklayabilirdim.

Babam, ben on iki yaşımdayken, istediğini yapmam için beni cezalandırmak amacıyla çiçekleri yok etmişti. Eğer ondan daha önce nefret etmemiş olsaydım, bu olaydan sonra kesinlikle nefret ederdim.

"Çiçekler neye benziyor?" Lucien sordu ve sesinde tuhaf bir ton vardı. "Yaprak yapısı ve sap uzunluğu nasıl?"

Yüzünü görmek için yana kaydım, ifadesini okumaya çalıştım ama hiçbir şey ele vermedi. "Küçükler," dedim. "Ve her sapta yaklaşık dört ya da beş çiçek yetiştiriyorlar, bu yüzden birbirlerine yakınlar, neredeyse bir araba gibi görünüyorlar-"

"Çiçeklerden bir halı," diye sözümü bitirdi ve başımı sallamadan önce duraksadım.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Burada yetiştiriyorlar," dedi ve lanet olsun, şimdi uyanmıştım.

"Göster bana!" Yataktan atlamaya çalışarak talep ettim, ama sıkı tutuşu üzerimde kaldı.

"Sadece evinizin arkasında büyüdüklerini mi söylemiştiniz?"

Tekrar başımı salladım. "Evet. Tüm Torma'da başka hiçbir yerde yok ve normal bir bitki veri tabanında isimleri ya da herhangi bir şey gibi herhangi bir bilgi bulamadım."

"Çiçekler büyümeden önce o bölgede hiç bir şey yaptınız mı?"

Anılarımı gözden geçirirken bir an durakladım. "Sanmıyorum... Bekle. Yani, bir keresinde orada yaralanmıştım. Pantolonumun dizinin kanadığından oldukça eminim çünkü babam daha sonra bu konuda tam bir pislikti. Ama makul olabilir mi? Yani bir yerimin kanadığı tek sefer o değildi, belki başka bir şeydir."

Lucien beni de yanına alarak oturdu. "Kim bilir, belki de o anda daha fazlasını arıyordun ve kanın Valdor'la bağlantı kurdu. Ya da belki de bu bir tesadüftü. Her iki durumda da, seni bu dünyaya çağıranın kanın olduğuna her zaman inanacağım. Bana."

"Bana çiçekleri göster," diye tekrar talep ettim ve bu sefer ikimiz de yataktan atlayıp birlikte hızlı bir duş aldık. Duşun altında çıılçıplak, ıslak bir rüya gibi görünen eşime saldırmamayı başarmam, son bir düzine saat içinde ne kadar çok orgazm olduğumu gösteriyordu.

O kadar bitkin görünmüyordu, seksi kapüşonlu ifadesiyle bana doğru uzanıyordu ama ne yazık ki ulaşamayacağı bir yere kaymak zorunda kaldım. "Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak," dedim aceleyle. "Bulmamız gereken çiçekler var."

Onları tekrar görmek başka bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Önceki yaşamımda Valdor'la olan bağlantımdan yaratıldıklarını bilmek bunu daha da gerçeküstü kılıyordu. Kızıl Kalp'i de bir şekilde Dünya'da mı yaratmıştım? Yoksa Valdorlu nesneler Torma'ya sadece orada vampir ruhları olduğu için mi çekilmişti?

Gerçekte bu soruların çoğu muhtemelen hiçbir zaman yanıtlanmayacaktı ama yine de merak etmek güzeldi.

Aceleyle giyindik ve bu kez onun evinden kaçtığımızda sokaklar vampirlerle doluydu. Crimson House vampirleri. "Efendi Lucien! Efendi Lucien," diye seslendiler.

Kalın siyah bukleleri ve koyu teniyle kısa boylu bir vampir yaklaştı. "Efendilerin yarısının öldüğü ve yerlerini doldurmak için yenilerinin getirileceği doğru mu?" diye sordu, gözleri geniş ve şaşkıındı.

Duraksadım ve dostuma doğru döndüm. Bağımızı mühürlediğimizden beri pek çok şey konuşmuştuk ama her nasılsa efendilerin yarısının öldüğünden bahsetmeyi unutmuştu ki bu, içinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde oldukça önemli bir gerçektir.

Lucien bana düşüncelerimi okuyormuş gibi yavaşça gülümsedi ya da belki de aramızdaki bağ sayesinde duygularımı hissediyordu. Görünür bir bağ olmalıydı çünkü koyu saçlı vampire cevap veremedi başka biri bağırdı: "Bağlandı! Efendimizin kan bağı var."

Bu hepsini kızdırdı ve içlerinden biri bana her yaklaştığında Lucien'in göğüs gümbürtüsü ve siktir git ifadesi olmasaydı, kesinlikle bir yığın vampir kucaklamasına maruz kalırdım. Neyse ki odayı okuyabildiler ve yeni çiftleşmiş ve sahiplenici efendiden birkaç adım geride durdular.

"Evet, efendilerin saflarında bazı karışıklıklar oldu," dedi Lucien sesini toplananlara yansıtırken. "Eşimin Carter tarafından kaçırılması için komplo kurdular. Bunu her gerçek eşin yapacağı şekilde hallettim ve şimdi Kızıl Şehir'de değişiklikler olacak. Ne yazık ki, bundan bir sonuç çıkmayacağını garanti edemem ama hazırlıklıyız, değil mi?"

Bağırışlar ve tezahüratlar vardı.

"Yolu yumuşatmak için burada olacağım," dedi, "ama sanırım önceki uyarılarıma kulak verecekler ve bir süre bizim bölgemizden uzak duracaklar."

Vampirlerinden hiçbiri endişeli görünmüyordu ve bu, onlara bağımsızlık çizgisini veren, çoğunlukla kendi kendilerini yönetmelerine izin verme şeklinden kaynaklanıyordu. Kızıl Ev'de liderliğin aşırıya kaçması söz konusu değildi.

Lucien onlarla birkaç dakika daha konuştu ve sonunda oradan ayrıldığımızda tebrikler ve tezahüratlarla karşılaştık. "Efendileri öldürdünüz mü?" Kulak misafiri olmadığımızda sordum. "Başka kimi öldürdün?"

Omuz silkti. "Hattie'nin ailesi. Ve işbirliği içinde olan ya da müdahale etmeye çalışan efendilerin aileleri. Çocukları ve masumları bıraktım."

Gözlerimi kırptım, dürüst olmak gerekirse onun böyle öfkelenmesini özlediğim için biraz üzgündüm.

"Eşıme zarar verdiler ve onu çaldılar." Lucien'in sesi derinleşti, sanki anılar onu yeniden karanlığa gönderiyordu. "En azından bunu hak etmişlerdi. Konseyin geri kalanına, bu işin peşini bırakmazlarsa bu lanet şehri yerle bir etmekten çekinmeyeceğimi bildirdim."

"Seni seviyorum." Kelimeler içimden fırladı, doğru hissediyordum. "Benim için savaştığın için teşekkür ederim."

Durdu ve kollarını etrafımda dolaştırarak beni en sıkı şekilde kucakladı. "Sensiz yaşamak için hiçbir neden yok Simone," diye mırıldandı. "Sana olan aşkım şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde. Sana söyleyebileceğim sözcüklerin ötesinde, ama söz veriyorum, davranışlarım her zaman sana olan bağlılığımı gösterecek. Bir daha asla duygusal ya da maddi hiçbir şey istemeyeceksin."

Gözyaşlarımın arasından öksürdüm. "Bu beni muhtemelen psikopat yapar ama benim için bir grup vampiri öldürmüş olmanı çok romantik buluyorum."

Güldü ve bana daha sıkı sarıldı. "Biz mükemmel bir eşiz. Şimdi çiçeklerini bulalım."

Şehrin geri kalanını sorunsuzca geçtik. Lucien'e sadece birkaç karanlık bakış fırlatıldı ve diğer vampirlerin çoğu ona yaklaşmayacak kadar temkinli görünüyordu. Hatta vampirlerin eski efendilerinden kurtuldukları için heyecan duydukları diğer yerleşim bölgelerinde bazı tezahüratlar bile aldı.

Lucien bana "Birçoğu çok uzun süre şiddet ve korkuyla yönetildi," dedi. "On yıllar önce müdahale etmeliydim ama kayıtsızdım. Duygularım kapandı ve nasıl umursayacağımı unuttum."

Artık durum böyle değildi ve umarım artık Crimson City yeniden inşa edilebilirdi.

Eğer içlerinden biri bu yüzden Lucien'e geri dönmeye karar verirse, o zaman tüm ailemizi karşılarına almak zorunda kalacaklardı. Her yeni üyeyle daha da güçleniyorduk ve bu bana rahatlama hissi veriyordu. Kimse bunu elimizden alamazdı. Birlikte olursak alamazdı.

A Yürüdüğümüz sırada Lucien bana kırmızı çiçeklerin resmi bir adı olmadığını ama *kızıl hayat* olarak anıldıklarını söyledi. "Eskiden bu dünya bir zamanlar plazma gölleriyle doluydu" dedi. "Suların kıyılarına yayılırlar, kırmızı bir fener görevi görürlerdi, böylece yiyecek için nereye bakacağımızı bilirdik. Ama göller kurduğunda çiçekler de öldü."

"Göller kurdu mu? Eskiden plazma dolu gölleriniz mi vardı?"

Başını salladı. "Evet, bu dünya vampir hücrelerinin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu her şeyi sağladı, tıpkı sizin dünyanızın su sağladığı gibi. Ama önceki nesiller açgözlüydü ve çok fazla aldılar. Herkes istiflemeye çalışıyordu ama sadece ihtiyaç duyulanı tüketip doğal yenilenmeye izin verselerdi kimse bir şey kaybetmezdi."

"Engelli parkurda bir nehir vardı," diye hatırlattım ona. "Aslında iki tane."

"Evet, ama onlar sadece su - artık plazma kalmadı. Kendi göllerimizi eskiden sahip olduklarımızın kötü bir taklidi olarak yaratıyoruz, Dünya dahil diğer dünyalardan su ithal ediyoruz."

Bu eski plazma kütlelerini asla göremeyeceğimi bilmek kalbimi kırdı ve herhangi bir kırmızı çiçeğin nasıl

Plazma gittiğinde geriye kalanlar. Lucien bir yerlerde gizli bir zula biliyor olmalı.

Sonunda altın tarlasını koşarak geçtik, muhtemelen en az yüz mil koştuk - o kadar hızlı giderken bunu söylemek zordu. Lucien sonunda bizi bir ormanın kenarında durdurdu.

"Vay canına," dedim, ağaçların yüksekliğini takip etmek için başımı arkaya eğerek. "Engelli parkurdakilerin devasa olduğunu düşünmüştüm ama bunlar... vay canına."

Diğer ormandaki ağaçların neredeyse iki katı yüksekliğinde ve genişliğinde olmalıydılar, tepeleri neredeyse göremeyeceğim kadar yüksekti. Gölgelerine adım attığımda, enerjide kadim bir his vardı ve Lucien'e bağlı olan göğsümdeki nokta, o da enerjilerine tepki verdiğinde ısındı.

"Burası ilk toprakların sonuncusu," dedi bana, sesi kısık. "Şehirlerde kaldıkları için çoğu kişi tarafından unutuldu, ama kaçmam gerektiğinde geldiğim yer burası. Ağaçların bazı bölümlerinde hâlâ çiçeklerin açtığını gördüğüm tek yer burası."

Bunun ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Yaklaşık bir metre genişliğinde ve soğanlı, dibinden bir ev oyulabilecekmiş gibi görünen devasa bir gövde vardı. Tam orada, ağacın kenarından büyüyen, çiçeklerden oluşan mükemmel bir daire vardı.

Çiçeklerim.

"Bunlar onlar," diye fısıldadım, duygularım beni ezerken elimi ağzıma bastırdım. "Tam olarak benim çiçeklerim."

Yüzlerce anı bana saldırırken, elimi kadifemsi halıyı hafifçe fırçalayarak üzerlerinde gezdirdim. Ne zaman babam beni incitse ya da annem beni görmezden gelse çiçeklere giderdim. Kırmızı çiçeklerinin üzerine kıvrılır ve beni rahatlatmalarına izin verirdim.

"Buradaki ağaçlarda yetişiyor olmaları," dedim usulca, aynı zamanda kısık sesle konuşma ihtiyacı hissederek, "plazmanın ağaçlarda dolaştığı anlamına geliyor, değil mi?"

Lucien başını salladı. "Evet, öyle olduğuna inanıyorum ama bundan üstatlara ya da yerleşim bölgelerine hiç bahsetmedim. Artık toprağın plazmasını çalmamıza gerek yok ve eğer bitkilerde ve toprağın altında bulunuyorsa, o zaman orada kalabilir."

Ona doğru dönerek çiçeklerimi okşamayan elimi uzattım - ki bu kulağa olduğundan daha kirli geliyordu. Elimi kavradığında onu yanıma çektim. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim ve tamamen katılıyorum, bu eski cepte hangi hazinelerin saklandığına dair gerçeği kimse bilemez."

Uzun bir süre öyle kaldık, çocukluğumun çiçekleriyle birlikte sessizce durduk. Eski hayatımda huzurun nasıl bir şey olduğunu hiç anlamamıştım... ama şimdi bildiğime emindim. Tüm bedenim hareketsiz ve sakindi... ve mutluydum.

Sonunda Kızıl Şehir'e dönme vakti gelmişti.

El ele dışarı çıkarken Lucien bana, "Ana Odalara uğramam gerekiyor," dedi. "Sonra da Bilgi Kütüphanesi'n e gidebiliriz."

Başımı salladım, sürümüzle birlikte olmaya ve yeni bebeklerimizi kutlamaya fazlasıyla hazırdım.

Sonunda her ikisini de yapabilecek kadar özgür olduğuma inanmak zordu.

Şehre döndüğümüzde hızla odanın güvenlik kapılarına ulaştık.

Tüm orijinal muhafızlar yerlerine geri dönmüştü.

"Galco!" Ona sarılmak niyetiyle aceleyle ileri atıldım, ancak eşim alçak bir hırıltıyla beni durdurdu. Doğru ya... Henüz diğer erkeklere dokunmak yok.

Bunu bilmeliydim çünkü başka bir dışının onun yakınında olduğu düşüncesi sahiplenici kurdumun pençelerini keskinleştirmesine neden oldu.

"Efendi Simone," dedi Galco göz kırparak. "Başınıza gelenleri duyduğuma çok üzüldüm. Son seçim kutsaması sırasında tüm düzenli muhafızlardan biraz izin almalarını istediklerinde bir şeyler olduğunu anlamalıydım."

İsmimle birlikte *efendi* kelimesini kullanması kalbimi titretti ama dikkatimi çekmedi. "Bu senin hatan değildi," dedim ona, guruldayan dostumu görmezden gelerek omzuna hafifçe vurdum. "Birden fazla efendi ve güçlü ailelerle her şeyi planlamışlardı. Zarar görmek için burada olmaman en iyisiydi." Gülümsemesi genişti. "Duyduğuma göre, endişelenmesi gereken kişi hakkında oldu Lucien. Senin eşim yırtık aracılığıyla ve merhametsiz yolsuzluk."

"Ölümlerini daha fazla uzatmalıydık," diye homurdandı Lucien. "Bee'yi bulmak için acele ettiğim için piçler ucuz kurtuldu."

Bazı cinayetleri kutlayan psikopatlar gibi hepimiz güldük. "Yakında tekrar görüşeceğiz," dedim Galco'ya, kapıdan geçerken el sallayarak. "Umarım daha mutlu koşullarda."

"Bunca yıllık kuraklıktan sonra gerçek bir kan bağı görmek çok güzel," diye seslendi arkamızdan.

Son vedamı ederken, sözleri önceki bir düşüncemi gündeme getirdi. "Daha fazla vampirin şekil değiştirenlerle kan bağı kurup kuramayacağını merak ediyorum."

Lucien benim bu düşünceme şaşırmış görünmüyordu, demek ki o da aynı şeyi düşünüyordu. "Sanırım bunu yapabilmeleri için iyi bir şans var. Bu yolu daha sonra araştıracağız."

Daha sonra bolca olacaktı ve en önemli kısım da buydu.

Usta Odalarına girdiğimizde ortalık sessizdi. Seçim tamamlanmış ve ustaların rütbeleri sökülmişti. Lucien'in yıkımından neler doğduğunu görmek için zamanı gelmişti.

Tahtlarının yakınındaki uzun salonun sonunda, yere gömülü mavimsi taşlardan oluşan ve bir düzine kadar vampirin toplandığı yere giden bir yol bulduk. Lucien, "Katu'nun Taşı," dedi ve ben de o zaman anladım ki

Bu yeni yol, tanrılarının parçalanmış taşından yapılmıştı.

Vampir kutsamalarının devamı için öncülük ediyor.

Lucien'in omuzlarıma doladığı güçlü koluyla beni sıkıca yanında tutmasının yardımıyla ustalara doğru yürürken taşların gücünden gelen sıcaklık bedenimi doldurdu.

"Toplantı için buradayım," dedi sessizliğin içinde. "Şimdi şikâyetlerinizi dinleyelim ve ona göre davranalım."

Koyu mor taşlı bir evden gelen kadınlardan biri öne çıktı. Biraz Mera'ya benziyordu: altın sarısı saçları ve günlerce süren kıvrımlarıyla güzeldi. Dar siyah pantolon, siyah botlar ve gardırobumda olmasını çok istediğim öldürücü kırmızı bir ceket giymişti.

"Efendi Lucien," dedi ve sesinde hiçbir kötü niyet yoktu. "Tartışacak bir şey yok. Birisi kan bağınız olan eşinize saldırdı ve siz de adalet talep etmekte haklıydınız. Bunun için herhangi bir intikam peşinde koşmayacağız ve yerleşim bölgelerine yeni efendiler atandı bile."

Bir el salladı ve ikisi kadın, dördü erkek altı usta vampir öne çıktı. "Size sadakat yemini ettik Efendi Lucien," diye devam etti. "Gücünüzü üzerine inşa edeceğiniz gerçek bir eş bağına sahip en güçlü kişi olarak artık büyük ustasınız."

Lucien içini çekti. "Hiçbir zaman büyük usta olmak istemediğimi biliyorsun. Her teklif edildiğinde geri çevirdim."

Ah, şimdi Donovan'ın neden bu kadar sık vampir sözcüsü olduğunu anlıyordum. Önceki büyük usta o olmalıydı, önemli olaylarda söz sahibi.

Kızıl saçlı vampir ona geniş bir gülümseme atarken, gözleri ona *çok kötü dostum* diyordu. "İyi olacaksın," dedi. "Her zaman Crimson City'de olmak zorunda değilsin."

İstediğiniz gibi gelip gidebilirsiniz ve tüm toplantı ve etkinliklerden önce size bolca haber verilmesini sağlayacağız."

Lucien yine reddetmek ister gibi göründü ama kadının ifadesi onun da dikkatini çekmiş olmalıydı. Lucien istese de istemese de bu rolü üstlenmeye kararlıydı. "İyi ama eşimin de bizim kadar güçlü olduğu için birinci kademe efendi olarak eklenmesini istiyorum."

Başını salladı, toparlanmadan önce yüz ifadesi biraz düştü. "Tamamdır. Değişim zamanı geldi."

Evet, melez bir efendi her şeyin üstüne biraz fazla *değişiklik* olabilirdi ama şimdilik Lucien'i sonuna kadar desteklemeye kararlı görünüyordlardı. Belki de bunun nedeni diğerlerine yaptıklarından duydukları korkuydu ya da belki de Crimson Şehri için gerçekten farklı bir gelecek istiyorlardı. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Lucien onlara, "Artık her şey hallolduğuna göre bir süre Valdor'dan uzak kalacağız," dedi. "O yüzden biz dönene kadar işlerinizi halledin. Tüm yeni efendilerin yerleşim bölgelerini hizaya sokması gerekiyor ve eğer bir daha yolsuzluğun bu kadar derinlere indiğini duyarsam, aynı şekilde ele alınacaktır."

Hepsi başını salladı, kimse tartışmadı. Yeni ve eski ustaların birkaç bakışını yakaladım ama kızgınlıklarından daha güçlü olan şey boyun eğmeleri idi. Bugün onunla dövüşmeyeceklerdi.

Belki zamanla öfkeleri artacak ve bizim peşimize düşeceklerdi, ama bu olduğunda bununla başa çıkacaktık. Şimdilik hepsi bu yeni dünya düzenini kabul etmiş görünüyordu, bu da bize birbirimize ve sürümüze ihtiyacımız olan zamanı verdi.

"Simone!"

Valdor kapısından içeri adımımızı attığımız anda Mera'nın ılığı kütüphanede çınladı. O Tanrısal güçleriyle beni hissetmişti ve sadece sesini duymak bile göğsümün sıkışması ve gözlerimin yanması için yeterliydi.

Hayatımda o kadar çok şey değışmişti ki bugünlerde kendimi ve kurdumu zar zor tanıyordum ama asla değışmeyecek olan tek şey Mera'ya olan aşkımdı. Benim OG ailem ve sürüm.

Bana doğru hızla ilerledi, nefes alamayacağım kadar sıkı sarılana kadar durmadı ve umurumda değildi. Onun gücü beni geçen seferki gibi ezmedi ve bu benim çok daha güçlü olduğumun iyi bir göstergesiydi.

Onun dünyasına adım atmıştım ve sonunda kendimi oraya ait hissediyordum.

"Buraya döndüğüne inanamıyorum. Yaşadığına. Güvende. Güzel ve mükemmel." Saçmalıyordu, bana sarılıp sanki teselli edilecek bir bebekmişim gibi ileri geri sallarken kelimeleri birbirinin üzerine dökölüyordu. "Shadow bana olanları anlattığında Valdor'u yerle bir etmeye hazırdım. En iyi arkadaşıma zarar vermeye nasıl cüret ederler! Nasıl. Lanet olsun. Cüret. Onlar!"

Gölge, kucağında bebeğiyle onun arkasında belirirken kıkırdadı. "Hiç gerek yoktu, Günişığı. Lucien onları ıslak kâğıt gibi yırttı. Arkadaşı için evi temizledi ve Simone onu kaçıranın kafasını kopardı. Her şey tam da olması gerektiği gibi oldu."

Bebeğin yerini değiştirdi ve onun kollarında kendini tutmaya ve etrafına bakmaya başladığını fark ettim. Bu durum beni hiç şaşırtmadı; bu odadaki tüm varlıklar doğaya meydan okurken, ben kim oluyordum da özel bir çocuğu sorguluyordum.

"Benim görevim," diye karşılık verdi Mera, hâlâ bırakırsa yok olacaktım gibi bana tutunuyordu. Lucien sırtıma yaklaştığında ona hırladı ve etrafındaki ısının yükseldiğini hissettim. Pek istikrarlı bir ruh halinde değildi ama en azından Lucien onu bir tehdit olarak görmüyordu çünkü Mera sakinleşene kadar aramızda birkaç adım mesafe bırakarak hareket etmeyi bıraktı.

Sonunda Shadow onu benden uzaklaştırmak zorunda kaldı ve ben de kanın tekrar akmasını sağlamak için vücudumu gizlice oynattım. Mera nihayet mantıklı bir çerçeveye oturmuş bir şekilde beni daha yakından inceledi. "Lanet olası şekil değiştirenler." Başını iki yana salladı. "Harika görünüyorsun. Yani, sen her zaman harikasın ama bu ışıltı, dostum. Gücün beni çağırıyor."

Başımı sallarken dudaklarım kıkırdadı. "Evet, resmen yeniden doğanlar kulübüne adım attım. Bu yeni vampir-şekil değiştiren melez formu ve söylemeliyim ki oldukça hoşuma gitti."

Lucien bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi beni kendine doğru çekti. "Ben de öyle, dostum."

Mera, saniyede bir milyon ruh haliyle, gözleri yaşlarla dolarken iç çekti. "Bu lanet olası en güzel gün. İsim verme töreni, Angel ve Reece Damon'la birlikte burada, Len fae işlerini bitirdi, Galleli çocuğumuzu resmen kutsamayı kabul etti ve en iyi arkadaşım hepimiz gibi ebedi bir baş belası."

Başını Gölge'ye doğru çevirdi. "Öyle, değil mi? Önümüzdeki birkaç yüz yıl içinde ölmeyecek.

yaşlılıktan mı?"

"Doğru," dedi ona, Gölge gibi bir canavar için nazik bile sayılabilecek bir tonda.

Mera'nın gülümsemesi bu odayı tek başına aydınlatabilirdi. "Dediğim gibi, en güzel gün. Bebeğimizin adını kutsamadan önce karar vermemiz gereken bir şey daha var."

Kimse tek kelime etmedi, onun devam etmesini bekledi.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda o muzip ifadeyi tanıdım.

"Simone ve Lucien'in çift adı nedir?"

Lucien kulağımın dibinde inledi ama seçeneklerini duymak beni heyecanlandırdı.

"Shadow ve benimki Shadowshine. Angel ve Reece'inki DesertAngel, gerçi Angel ve Pislik de beni mutlu ederdi."

"Bunu duydum," diye bağırdı Reece, uzakta belirerek. Kucağında Damon vardı, o da ayaktaydı ve her şeyi izliyordu. Çöl tanrısı Gölge'nin hemen yanında durdu, iki koca kıçlı savaşçı minik bebekleri kucaklıyordu. Komik olmalıydı ama onlara bakarken yumurtalıklarımın acıdığından oldukça emindim.

Mera yüzünü yelpazeleyerek, "Annnddd hamileyim," diye mırıldandı.

Shadow ona homurdandı ama sonra küçük kız göğsünü okşadı ve sakinleşti.

Evet. Lanet olsun. Tuhaf.

Angel bir an sonra her zamanki gibi çarpıcı ve ruhani bir şekilde ortaya çıktı. Kanatları açıktı ve ince bedenini mükemmel bir şekilde tamamlayan sade, beyaz bir elbise giymişti. Altın sarısı saçlarını arkadan örmüş, yüzünde tam bir dinginlik ifadesi vardı. Mera da sık sık bu ifadeyi takınırdı ve şimdi nihayet anladım.

Eşimin kollarında, aramızda titreşen bağımızla kendimi bu büyülü dünyanın bir parçası gibi hissettim.

Artık sınırdan değil, tam ortasında.

Bir çift ismi alıyorduk.

"Haydi," dedi Mera. "Yemek yemeli ve bunu tartışmalıyız." "İsim verme töreninden sonra," dedi Shadow ona ve o da suratını astı ama itiraz etmedi. "Evet, tamam."

Len ve Galleli, her nasılsa toplanma vaktimizin geldiğini bilerek, bulundukları yerin gölgelerinden çıktılar. Mera, "Herkes en güzel Pazar kıyafetlerini giysin," diye seslendi. "Bu kız bebeği şık bir şekilde kutsayacağız."

Kot pantolonuma, spor ayakkabılarıma ve düz beyaz gömleğime baktım. Bırakın Pazar gününü, en iyi kıyafetlerimi bile giymemiştim. Mera paniğimi görmüş olmalıydı.

"Odan senin için hazırlandı," diye hatırlattı bana. "Gardırobun tamamen dolu. Senin için şimdiden bir elbise hazırladım, böylece ne giyeceğini düşünmene bile gerek kalmadı."

Kıkırdayarak başımı salladım. "Hâlâ başımın belasısın, en iyi arkadaşım."

Mera genişçe gülümsedi. "Bu asla değişmeyecek; şimdi ben senin çift ismini düşünürken git ve giyin. Sucien hiç işe yaramıyor. Sadece söylüyorum."

Kahkahalar kütüphaneyi doldurdu, ardından Lucien ve Simone'un işe yaramayan diğer varyasyonlarının çağrıları geldi. "Bizim için asla bir çift ismi bulamayacaklar," dedim kıkırdayarak, Mera'nın odamız için işaret ettiği yöne doğru ilerlemeye başladığımızda.

"Çift ismine ihtiyacımız yok," diye mırıldandı, elini elime doladı ve kendimi yine loto kazanmış gibi hissetmemi sağladı. "Bizim kan bağımız var. Kanımız ve ruhumuz birbirimizi çağırıyor ve bundan da öte, seçtiğimiz bir aşkımız var. Başka bir şey yok."

Bum. Hamile.

Doğruyu söylemek gerekirse, çocuk sahibi olup olmayacağımızdan emin değildim. Bu henüz tartıştığımız bir konu değildi ve ben de bu konuda güçlü hisler beslemiyordum. Bu dünyada hala gençtim

ve çocuk düşünmeden önce daha onlarca yıl eşimle birlikte bunu keşfetmekten mutluluk duyuyorum.

Tabii seksi konuşmalar beni etkilemediyse.

"Mera'nın odayı kaçırmayacaksın derken ne demek istediğini anlamaya başlıyorum," dedi Lucien ve dikkatimi bebek düşüncelerimden uzaklaştırdı. Yemek salonunun girişine yakın olan kapımın kıpkırmızı olduğunu görmek için odaklandım. Tabii ki öyleydi. Lucien dışında en sevdiğim rengin nedenini bilen tek kişi Mera'ydı. Onun ne kadar zeki olduğunu bildiğime göre, muhtemelen şimdi bunu Kızıl Şehir'e ve Kızıl Ev'in efendisine olan sevgimle birleştirecekti.

"Benim kankam senin kankandan daha iyi," dedim Lucien'e, duygu seline kapılmış bir halde. "Bizim kıpkırmızı tonumuzu buldu."

"Senin en iyi arkadaşların benim de en iyi arkadaşlarım," diye hatırlattı bana. "Ve bu aileye sahip olduğumuz için şanslıyız."

Ona sıkıca sarıldım, sadece bir an için onu yakın hissetmeye ihtiyacım vardı.

"O kadar şanslıyım ki buna inanamıyorum."

Beni yerden kaldırdı ve bacaklarımı beline doladım, tüm vücudumla sarılmak şimdiye kadar hissettiğim en güzel şeydi.

Neredeyse en iyisi.

Eşim içime girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Çok uzun.

B Kırmızı kapının ardında çok güzel odalar vardı. İlk girdiğimiz oda, duvarları koyu renkli ahşap raflarla kaplı bir oturma alanı ve kütüphaneydi.

Rafları dolduran favori hikâyelerimi görünce dudaklarım titredi. Henüz okuma fırsatı bulamadığım binlerce yeni kitaptan bahsetmiyorum bile.

Neredeyse hepsi romantik ve fantastikti, sadece iki rafta Lucien'in favorileri olduğunu tahmin ettiğim kitaplar vardı çünkü western, aksiyon ve gerilim bana hitap etmiyordu. Yine de yargılamıyorum çünkü kitap okuyan bir erkek seksiydi. Hikayenin sonu.

Kütüphanemizde gürül gürül yanan bir şömine, onu çevreleyen taş ve ahşap bir ocak vardı. Yakınında güzelce düzenlenmiş üç yeşil-tartan kanepeler ve üzerine kıvrılıp okumak için can attığım kalın, beyaz bir yün halı vardı... diğer şeylerin yanı sıra.

"Bu odaya bayıldım," dedim, olduğum yerde dönerek ve her şeyi içime çekebilecekmişim gibi gözlerimi kapatarak. "Mükemmel."

"Öyle," dedi Lucien ama odaya bakmıyordu. Beni izliyordu, bakışlarında açlık vardı ve ben dönmeyi bıraktım.

"Giyinmemiz gerek," diye hatırlattım ona. "Burayı daha sonra vaftiz edeceğiz."

İçini çekerek başını salladı ve devam edebilmemiz için elimi tuttu.

Koridordan sonraki oda beyaz ve kırmızı temalı bir yemek odası ve mutfaktı. Her şey açık ve aydınlıktı. Büyük ahşap kirişler tavanı kaplıyordu ve kırmızı dolaplar tüm alanı kütüphaneye ve ön kapıya bağlıyordu.

O kadar güzel, mükemmel ve beklenmedikti ki, baktığım ilk birkaç dakika boyunca nutkum tutuldu.

Lucien etrafına bakınarak, "Yan tarafta yemekhane var, orada yeriz diye düşündüm," dedi.

"Mera büyük, muhteşem bir mutfak hayal ettiğimi biliyor," diye mırıldandım, süslü pençeli ayakları olan devasa ayaklı fırından ankastre buzdolabına ve bulaşık makinesine kadar her şeyi inceliyordum - kendi evimi inşa etme hayalleri kurarken kataloglarda daire içine aldığım aletlere tıpatıp benziyorlardı.

"Yemek yapabilir misin?" Lucien bana sordu.

Başımı ona doğru eğerek gülümsedim. "Aslında yapabilirim. Annem bir Japon sürüsünden birkaç nesil sonra geldi ama bana aktarılan tariflerin çoğunu aldı ve bana aktardı. Paylaştığımız birkaç bağlanma deneyiminden biri. Son birkaç yıldır yemek pişirmek için pek fırsatım olmadı ama bu mutfakta yeniden başlamak için ihtiyacım olan her şey var."

Mera çocukluk hayallerimin sonuncusunun da gerçekleşmesini sağlıyordu ve bunun karşılığını ona asla ödeyemezdim. Lucien ve Mera arasında, göğsümde çarpan sevinç yüzünden muhtemelen kalp krizi geçirecektim.

"Gel, Mera senin için hangi kıyafetleri seçmiş bir bakalım," dedi Lucien usulca ve elimi nazikçe çekerek beni de yanına çekti.

Sonraki odalar, Lucien'in Valdor'daki evinin güzelliği ve büyüklüğüyle yarışan bir yatak odası ve banyoydu. Buradaki her şey nötrdü, açık renk duvarlar ve halılar odanın ortasındaki devasa sayvanlı yatağı tamamlıyordu.

Odayı. İki yanda asılı duran beyaz perdeler, bana Karayipler'deki otellerde ya da diğer sahil cennetlerinde gördüğüm görüntüleri hatırlatacak şekilde arkadan bağlanmıştı.

Banyo da bir o kadar güzeldi; köşede dev bir ayaklı küvet ve duş, çift lavabo ve aynalar ve raflarda bekleyen kalın kırmızı-beyaz çizgili havlular. Çekmeceleri açtığımda beklediğim şeyi doğruladım: Makyaj malzemeleri, banyo malzemeleri ve saç aksesuarları ile tamamen doluydular.

Mera, tepkimi görmek için bir an daha bekleyememiş gibi arkamdaki kapı aralığında belirdi. Makyaj masasından ona doğru döndüğümde gözyaşlarına boğuldum. Hayalimdeki eve adım attığımdan beri duygularım kabarıyordu ve yanaklarımdan aşağı sıcak damlalar dökülürken duracak gibi değildim.

Mera güldü ve bana bir kez daha sarılmak için aceleyle öne atıldı. "Seveceğini biliyordum. Valdor'da olanlar yüzünden paniğe kapılmışken kendimi bunu hazırlamaya adadım. Sana olan tüm sevgime karşılık vermeni istedim."

"Ben de seni seviyorum." Daha sert hıçkırdım. "Lanet olsun. Sanırım sen ve Lucien beni mahvettiniz."

Sırtımı sıvazladı. "Daha azını hak etmiyorsun. Şimdi git ve o muhteşem elbiseyi giy. Siyah, seksi ve erkeğin senin ırzına geçmek isteyecek." Sesi daha da sertleşti. "Yapma bunu Lucien. Bebeğimin isme ihtiyacı var, böylece o kutsanmadan önce neredeyse kazara söylemeyi bırakabilirim. Kızımı sevmek için isim koyma töreninin bitmesini bekleyeceksin. Duydun mu beni?"

Neyse ki Lucien bu emir üzerine alfalığını kaybetmedi. "Seni duyuyorum Mera Callahan. Şimdi defol git de eşimi giydirebileyim."

Mera da alınmadı, geri adım attı ve sevinçle ellerini cırıptı. "Dostum. Bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

"Ben de," diye fısıldadım, hâlâ bunalmıştım ama artık bir bebek gibi ağlamıyordum.

Hayatımızdaki mevcut bebeklerden hiçbiri ağlamadı. Bunun için fazla olgunlardı.

Mera, Torma'daki eski dairem kadar büyük bir oda olan gardıroba girdiğimden emin olur olmaz yanımdan ayrıldı. Duvarlar raflar ve asılı alanlarla kaplıydı ve hepsi giysilerle doluydu - boydan boya bir ayakkabı rafıyla birlikte. Ve sadece benim için kıyafetler yoktu; erkek eşyaları için de iyi bir bölüm vardı.

Mera her şeyi düşünmüştü.

Ortadaki yuvarlak rafta benim için seçtiği elbise asılıydı. Siyah ve korseliydi, önü daha kısa, arkası daha uzun kuyrukluysa. Eteği tülünden ve şık bir şekilde kat kattı. "Vay anasını," diye soluk soluğa elbisenin etrafında döndüm. "Bunun için doğru iç çamaşırını giymiyorum."

Bakışları benimle elbise arasında gidip gelirken Lucien'in gözleri karardı. "Giy şunu," diye emretti alçak ve sert bir sesle, "iç çamaşır olmadan."

Sikeyim. Lanet olsun.

Onu sesindeki söze çağırmaya karar vererek askıya doğru yürüdüm, tamamen çıplak kalana kadar her adımda giysilerimden bir parça kaybettim. Kendimi bir kez olsun güçlü ve seksi hissederek kalçalarımın normalden daha fazla sallanmasına izin verdim.

Yakından bakınca elbise göz kamaştırıcıydı, siyah kumaşın üzerinde ışıltılı iplikler vardı. Elbiseyi askıdan indirdiğimde arkasında fermuar olmadığını gördüm; bunun yerine korse üst kısmı gevşeten ya da sıkılaştıran bağcıklar vardı.

Döndüğümde hayallerimdeki siyah gözlü iblisi iki adım ötemde buldum. Henüz bana dokunmamıştı, sadece bir alfanın zevk alabileceği şekilde emrine "itaat etmemi" izliyordu.

Ya da onun durumunda
bir efendi. Aynı şey,
gerçekten.

Elbise vücudumda yumuşak bir şekilde kayarken şaşırtıcı derecede ağırdı. Hiçbir zaman Mera gibi kıvrımlarım olmamıştı ama C-cup göğüslerim olduğunu iddia ediyordum. Ve bu elbise, korseli beliyle, onları mükemmel bir taklit setine sahipmişim gibi yukarı itti.

Lucien homurdanarak bana doğru ilerledi ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bana sadece sırtımı dantellemek için dokunabilirsin, tamam mı?"

Göğsü daha yüksek sesle gümbürdüyordu, gözleri siyahların en siyahıydı, ama arkayı bağlamak için etrafımda dolanırken, çıplak tene dokunmamaya dikkat etti. Korseyi sıkıca içeri çekti ve ben inledim, tenimdeki sıkışma vücudumun diğer bölgelerindeki sıkışmaya karşılık geliyordu. İç çamaşırı istememişti ve şimdi kalçalarım ihtiyaçtan kayganlaşmıştı, bacaklarımdan aşağı inişini yavaşlatacak hiçbir şey yoktu.

Bağcıklarını bağladıktan sonra Lucien bana uygun bir çift siyah bot buldu ve bu benim de seçebileceğim bir çiftti. Ayakkabı rafının yanındaki boy aynasına doğru onu takip ettim ve o da önümde diz çöktü. "Dokunmak için izin istiyorum," diye mırıldandı, bana altın bir yıkım tanrısı gibi bakıyordu.

Benim yıkımım.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "İzin verildi."

Uzun parmaklarını sol ayak bileğime doladı ve botu giyebilmek için ayağımı kaldırdı. Dokunuşu tenimi sıyırdı ve uyarılmışlığımın kokusu daha da güçlenirken bir inlemeye karşı koydum. Lucien hareketi sağ ayağımla tekrarladı ve ben fazladan on santimlik bir yükseklikle ayakta durduğumda bacaklarım ihtiyaçtan titriyordu.

Lucien'in sert dokunuşu çıplak kalçalarımı kavrayana kadar bacaklarımdan kenarlarında gezindi.

Titremem daha da kötüleşirken, "Uyarılmanın kokusunu alabiliyorum," diye gürledi.

Bana olan tutumu sıkılaştı ve derin nefes alarak eğildi.

"Crimson," diye inledim, çaresizce. "Dokun bana, lanet olsun."

Kısık bir kıkırdamayla ileri doğru itti, ağzı amımı buldu. Ayakta durabilmek için sarı saçlarını tutarak haykırdım. Aynada her şeyi görebiliyordum, elbisemi kaldırdı ve dili kaygan kıvrımlarımda gezindi, ben onun adını haykırana ve yıldızları görecek kadar sert boşalana kadar her şeyimi içine aldı. Orada durmadı, dili klitorisimin etrafında dönerken bana çarpan zevkin sivri kıvılcımlarını çıkardı.

Lucien beni tamamen becerene kadar yedi, orgazmlarımın tüm kanıtlarını temizleyene kadar durmadı. Ayağa kalktığında, pantolonunu zorlayan sert uzunluğunu maskeleyecek hiçbir şey yoktu ve ona uzandım, ama başını salladı. "Hayır, bebeğim. Benim için zaman yok ama eşimin ihtiyaçlarının karşılanmasını her zaman sağlayacağım."

"Eşimin ihtiyaçları da olmalı," diye homurdandım, kurdum başını kaldırdı.

Lucien elimi tuttu ve avucuma uzun bir öpücük kondurdu. "Sadece varlığınla bile beni tatmin ediyorsun. Daha sonrasını bekleyebilirim. Shadowshine Jr.'ın onun adına ihtiyacı var."

Haklı olduğunu bildiğim halde bir an için suratımı astım ve sonra bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Daha sonra çok zamanımız olacaktı.

Aynaya bir kez daha baktığımda, artık vücudum karanlık ve büyümlü bir dile sahip bir vampir tarafından yok edilmediğine göre, Mera'nın kıyafet seçimini sevdiğime karar verdim. Elbise sanki özel olarak dikilmiş gibiydi. Koyu renk boyu saçımdaki mavi-siyah rölleleri ortaya çıkarmıştı ve yüzüme de aynı dramatik görünümü vermek için biraz makyaja ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Lucien giyinirken ben de banyoya girdim. Muhtemelen o çıplakken odadan çıkmak daha güvenliydi, yoksa asla çıkamazdık.

Bacaklarım hâlâ biraz titriyordu ama lavabonun başına geçmeyi başardım ve sonraki birkaç dakikayı

Eyeliner, maskara, biraz dumanlı göz farı ve dudaklarımın dolgunluğunu vurgulayan nude bir dudak parlatıcısı uyguladım.

Ben işimi bitirdiğimde Lucien siyah takım elbisesi içinde nefis görünüyordu. Yine kravat takmamayı tercih etmiş, açık beyaz bir elbise gömleğinin üzerine geniş omuzlarını ve sivrilene belini vurgulayan bir ceket giymişti.

"Siktir," diye inledim. "Adil oynamıyorsun."

Bana doğru yürüdü, artık topuklu ayakkabı giydiğim için sadece bir baş daha uzundu. "Kazanmak için oynarım."

Sertçe yutkundum. "Gerçekten iç çamaşırı giymem gerekiyor."

Yoksa kendi tahrikimin üzerinde kayacağım." Lucien'in dudakları kıpırdadı ve sonra gülmeye başladı.

Onu güldürmek gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Seni yakalayacağım, merak etme," dedi bana. Piç kurusu.

Görünüşe göre yakın zamanda iç çamaşırı giymeyeceğim için, seksi olmayan şeyler düşünmek için elimden geleni yaptım. Elbette bu eşime asla bakmamak anlamına geliyordu ama Mera ve yakında adını koyacağımız bebeğimiz için bunu başarabilirdim.

En azından birkaç saatliğine.

T İsim verme töreni ve kutsama Shadow'un özel kütüphanesinde gerçekleşti. Buraya sadece Shadowshine Jr.'ın doğumunda girdiğim için keşfetme şansım olmamıştı, bu yüzden geniş, karanlık ahşap raflarda ve istediğimiz zaman hareket ediyormuş gibi görünen odalarda ilerlerken çok dikkatliydim.

Kendimizi bir uzay istasyonunun gözlem güvertesine benzeyen bir alanda bulduk. Bana insan astronotların Dünya'yı yukarıdan gördükleri görüntüleri hatırlattı, ancak Dünya yerine, pencerelerin duvarının dışındaki bir galaksiye bakıyorduk.

Shadow, Mera'nın yanında dururken "Solaris Sistemi'nin gücü burada yatıyor," dedi. Inky ve Midnight onların üzerinde, bağlı oldukları kişilerin yanında süzülüyorlardı.

Mera bebeği göğsüne yaslamıştı. Kankamın üzerinde benimle aynı korseli üst kısmı ve tül eteği olan, yere kadar uzanan parlak kırmızı bir elbise vardı. Göz alıcı, vahşi ve güçlü görünüyordu, kızıl saçları gevşek bukleler halinde bırakılmıştı ve ben de kendiminkilere birkaç bukle eklemeye karar verdiğim için mutluydum. Shadow da Lucien'inki gibi siyah bir takım elbise giymişti - tüm erkekler benzer şekilde giyinmişti. Ve harika görünüyorlardı. Hiçbir yerde daha güzel bir ebediler grubu olmadığını tahmin edebilirdim. Özellikle de eşim.

Angel, Reece'in yanında duruyordu ve elbette korseli beyaz elbisesiyle melek gibi görünüyordu. Mera'nın bizim için seçtiği kıyafetlerde bir şablon görüyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

Özel günler için eşleşmeseydiniz gerçekten en iyi arkadaş mıydınız?

Galleli bir adım öne çıktı ve Lucien elimi tuttu. Aşkın konuşmasını kafamın içinde birkaç kez duymuştum ve bu pek de rahat bir his değildi... Lucien'in desteğini takdir ettim.

Bugün burada gerçek eşlerden ve güçlü bir bağdan doğan bir çocuğu kutsamak için toplandık, diye başladı. Sesi her zaman güçlü bir fırtınanın toplanması gibi gelirdi ve içimde Lucien'in genellikle yarattığından çok daha farklı bir ürperti uyandırırdu.

Gölge Diyarı'nda bir isim onurlandırılır. Bu çocuk, ailemizin bir diğer yeni üyesi Damon'la birlikte tüm günlerimiz boyunca ailemizde onurlandırılacak. Savaşçı bebeklerimiz. Yeni nesil gücümüz.

Mera ve Gölge'ye döndü. *Çocuğunuza isim verin. Güçlerini ve onurlarını gün ışığına çıkarın. Gölge Diyarı'ndaki miraslarını onurlandırın.*

Sonra mırıldanmaya başladı... yüksek sesle. İlk defa Bir ses çıkardığını duymuştum ve sesin unutulmaz güzelliği karşısında büyülenmişim. Mırıltıya eşlik eden kelimeler sadece zihnimizde oluşuyordu ve anladığım bir dilde değildi ama tüylerimi diken diken ediyordu.

Mera ve Shadow dışarıdaki gücü gösteren pencerelere doğru döndüler, kızlarını daha yüksekte tutmak için ellerini birleştirdiler. "Seni onurlandırıyoruz," dedi Mera boğazı düğümlenerek. "Sevgiden, güçten ve gerçek bir bağdan doğan mükemmel kutsamamız. Biz var olduğumuz sürece asla sevgi istemeyeceksin. Asla bir yuva istemeyeceksin. Sonsuza dek teyzelerinin de dahil olduğu bu büyü, inanılmaz ailenin bir parçası olacaksın: Simone ve Angel, ve amcaların: Reece, Lucien, Len,

Galleli ve öbür dünyadan sizi izleyen Alistair."

Herkes ölen kardeşini anarken bir an sessizlik oldu ve ben Lucien'in elini daha da sıkı tuttum, Alistair'i bu dünyada görememenin onu sonsuza kadar inciteceğini biliyordum. İnancınız ne olursa olsun, sevdiğiniz birinin hayatının sizin ulaşamayacağınız bir yerde olduğu bilgisiyle yaşamak zordur.

"Seni onurlandırıyoruz çocuğum," diye devam etti Shadow, canavar için duygusal bir sesle. Gözleri altın ve kırmızıyla parlıyordu ve sakın görünmesine rağmen teninde vahşi bir enerji dolaşıyordu. "Seni seviyoruz. Senin güvenliğin için dünyaları yok edeceğiz ve kimse bize karşı duramayacak."

Mera'dan farklı bir duygu ama sonuçta aynı şeyi söylüyorlardı. Bu çocuk onu her şeyden çok sevecek ve onun için dünyaları yok edecek muhteşem bir aileye doğmuştu.

Bir çocuk hayattan daha fazla ne isteyebilir ki?

Gölge bebeği yıldızlara doğru kaldırırken Galleli'nin mırıldanması ve kutsama şarkısı daha da yükseldi. "Dünyaya hoş geldin Aurora," diye seslendi. "Sen her günün şafağında buluşan Günışığı ve Gölge'nin timsalisin ve bizim mükemmel eserimizsin."

Mera gülerek ve ağlayarak, "Ve şimdiden babamı parmağında oynatıyorsun," dedi. "Aurora'm."

Galleli'nin kafamdaki şarkısı, o son kutsamayı eklerken soldu ve sonra sessizlik oldu. Ta ki... Aurora'dan gelen tek bir çığlık dikkatimizi çekene kadar... Aurora babasının ellerinin üzerinde süzülüyor, en yüksek cam bölmeye kadar yükselip ellerini cama bastırıyordu. Kimse kıpırdamadı ya da tek kelime etmedi; sadece o olağanüstü çocuğun her ne yapıyorsa onu yapmasını izledik. Midnight ve Inky onun etrafında dolanarak yakınından geçtiler ama onu havada tutan onlar değildi. Bunu kendisi yaptı.

"Yıldızları mı yaklaştırıyor?" Mera da pencerelere doğru adım atarak soluk soluğa kaldı. "Bak, hareket ediyorlar."

Görüş alanımızda daha da parlaklaşıp büyüyorlardı.

"Tıpkı babası gibi," dedi Gölge, şişinerek ve gururla onun yavrularının. "Buraya gel, Aurora." Ellerinizi uzattı ve Aurora hemen aşağı indi.

Sanırım hepimiz Aurora ne kadar güçlüyse ve büyüyünce ne kadar güçlü olacaksa, ona yeteneklerini daha büyük bir iyilik için nasıl kullanacağını öğretecek eşit derecede güçlü ebeveynlere sahip olduğunu bildiğimiz için minnettardık. Belki daha büyük iyilik tam olarak Shadow'un uzmanlık alanı değildi, ama en azından onu hizada tutabilirdi.

"Artık kutlama yapmamız gerekiyor," diye seslendi Mera. "Shadow'u yemeği buraya getirmesi için ikna ettim, böylece müdahale olmadan aile grubumuzda kalabilecektik. Gaster bunu bizim için hazırlayan kişi olmak istedi ama o da yemek yemeye ve neşe getirmeye davet edildiğini biliyor."

Bilgi Kütüphanesi'ni işleten goblin büyük bir iş başındaydı. Gaster bu yemeğin Mera, Gölge ve Aurora için mükemmel olmasını isterdi ve biz burada törende dururken hiç şüphesiz harika bir şey hazırlıyordu.

"Goblinler isim verme törenleri yapmaz," diye ekledi Len, gümüş saçları ve gözleriyle güzel bir tezat oluşturan koyu renk takım elbisesinin içinde daha uzun ve daha gizemli görünüyordu. "Ama kesinlikle kutlama şöenleri yaparlar. Yemek kültürlerinin büyük bir parçasıdır."

"Benimki de!" Mera ilan etti. "Ve açlıktan ölüyorum."

Diğerlerinden alkışlar ve çağrılar geliyordu, hepimiz kutlamaya hazırдық.

Lucien ve benim şükredecek çok şeyimiz vardı ve yarının neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Bir kez olsun gelecek o kadar parlaktı ki gözlerim kamaşıyordu.

Gaster masayı büyük bir şöminenin yanına kurmuştu.

Masif ahşap bir masaydı, yirmi kişinin oturabileceği kadar büyüktü ve tabakların sayısına bakılırsa hepimiz ve

Gaster için hazırlanmıştı. Ayrıca iki tane beyaz, kamış

Yorulurlarsa bebekler için beşik. Aurora ya da Damon'ı henüz ailelerinin kucağından uzun süre ayırdıklarını görmemiştim ama belki eninde sonunda onları yatırırlardı.

Belki de değildir.

Anne değildim ve bu bağı anlamıyordum, özellikle de kendi ebeveynlerimle hiç yaşamamışken. Çocuğunuzun gitmesine izin vermenin zor olacağını hayal ettim... ruhunuzun o mükemmel parçalarını.

Lucien ve ben yan yana oturduk, elim onun elinin içindeydi, bu dokunuş aramızdaki bağı sakın ve hoşnut tutmaya yardımcı oluyordu. Kısa bir süre sonra Gölge Canavar'ın gücüyle süzülen büyülu tepsilerde yiyecekler geldi. Şaşkınlıkla Lucien ve benim önüme kan dolu kadehler kondu. "Bunlara ihtiyacımız yok," dedi Lucien usulca, gözlerini benden ayırmadan. "Eşim beni her şekilde ayakta tutuyor."

Mera bir iç çekiş daha yaptı ve bu o kadar dramatik bir mutluluktaki ki kıkırdamadan edemedim. Tek bir sesin ifade ettiğı duyguyu tamamen anlamıştım.

Yemekler masaya yerleştiginde, aralarında Dünya ve Valdor'un da bulunduğı farklı dünyalardan gelen çeşitliliğı görmek beni heyecanlandırdı. Lucien ve ben uzun zamandır yemek yememiştik, bu yüzden sadece beslenmenin değil, aynı zamanda bu grubun doğal bir parçası olan dostluğun, kahkahaların ve şaka yollu sataşmaların da tadını çıkardık.

"Siz ikiniz çift isminizi düşündünüz mü?" Mera masanın başında oturduğu yerden seslendi. Buranın kendi yeri olduğu konusunda ısrar etmiş, Shadow da yüzünde tartışmayı daha sonra bitirmekten zevk alacağını söyleyen bir ifadeyle onu şımartmıştı. Çıplak.

"Bunu düşündün mü?" Ona gülerek sordum. "Yoksa Sucien'e mi kaldık?"

Mera yüzünü buruşturdu. "Hiç şansın yok. Siz iki kanlı vampir arkadaş için mükemmel bir şey olmalı."

"Simone benim için *Arı*," dedi Lucien. "Sadece kan grubundan ve arının Dünya'nın hayatta kalması için mutlak gerekli olduğu gerçeğinden dolayı değil, tıpkı eşimin benim için olduğu gibi. Ama artık kan bağımız da var. Benim dünyamda önemli olan her şeyi özetleyen bir başka *B* kelimesi."

Lucien'in yumuşak konuşan tarafı da hırlayan alfa tarafı kadar güçlü ve ölümcüldü. İkisi de keşke iç çamaşırı giyseydim dedirtiyordu. Ya da hiçbir şey.

Mera gülümsemesi büyürken başını salladı. "Görünüşe göre *Arı*'yı da içeren bir çift ismine ihtiyacımız var."

"CrimsonBee," dedim fısıltıyla, boğazım daha yüksek sesle konuşamayacak kadar sıkıştı. "Crimson Lucien'dir ve aynı zamanda geçmişimin geleceğime bağlı olan kısımlarını temsil eder. Benim sonsuzluğumu."

Lucien'in sonraki sözleri nefesimi kesti. "Sen benim yüzyıllardır beklediğim şeysin: Benim için olmadığına inandığım mükemmel eş ve hayat. Ama şimdi... Sensiz ben var olamazdım. CrimsonBee bizim geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimiz. Yolculuğumuzun tam döngüsü."

Bir an sessizlik oldu.

"İşte bu," dedi Len, açıkça Mera kadar yatırım yapmıştı. "CrimsonBee kesinlikle senin çift adın."

Parlak yeşil gözler benimkilerle buluştu.

"Vay anasını," diye fısıldadım. "Bir çift ismimiz var."

Lucien'in kahkahası yüzünü aydınlattı. "Ayrıca tam bir ruh bağı, ama çift ismi bunu senin için pekiştiren şey." Ben bir şey söyleyemeden ağzı benimkini yakaladı ve dünyanın geri kalanı yok olup gitti.

Önceki hayatlarımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu arkadaşla birlikte olduğuma göre iyi bir şey yapmış olmalıydım.

Ne olursa olsun, bunların hiçbirini hafife almazdım. Sonsuza dek CrimsonBee.

Bu dünyayı bırakmaya henüz hazır değil misiniz? Bir sonraki yan ürün *Glamoured* ile ilgili güncellemeler için www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd grubuma göz attığınızdan emin olun: *Shadow Beast Shifters Kitap 6*.

Len ve Sam'in hikayesi.

SON SÖZ

Bu Gölge Canavar yolculuğu boyunca benimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim. Hikayelerin sona erdiğini bilsem de bu dünyadan ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Ugh. Bugün o konuya girmeyelim.

Simone ve Lucien hakkında yazmanın çok eğlenceli olduğunu söyleyebilir miyim? Diğer çiftlerden biraz farklı bir havaları var, daha çok müttefik, arkadaş, sevgili ve eş gibiler. Değişiklik olsun diye daha az düşman ve daha çok aşk. Dürüst olmak gerekirse vampir/şekil değiştiren ikilime aşık oldum.

Asistanım Jane Catherine'e tüm harika tanıtımlar, destek ve dünyanın işlemesine yardımcı olduğu için çok teşekkürler. Son hataları kontrol eden ve harika geri bildirimler veren küçük okuyucu ekibime teşekkür ederim. Avustralyalılıkları ayıklayan ve kelimelerimin parlamasını sağlayan editörüm Jax'e teşekkür ederim. Ve kapak sanatçım Tamara, gerçek bir sihirbaz. Kimse onun çarpıcı kapak resmiyle beni başka türlü ikna edemez.

Son olarak, bu hikayelere destek vermeye devam eden tüm okuyuculara teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, ben burada olamazdım.

En çok size minnettarım.

**AYRICA JAYMIN EVE
TARAFINDAN**

WSJ and USA Today Bestselling Author

Jaymin Eve

Walker Saga

Shadow Beast Shifters

Supernatural Prison

Supernatural Academy

Secret Keepers

Curse of the Gods

Royals of Arbon Academy

Dark Legacy

Hive Trilogy

The Titan's Sage

N4C Mecca

Storm Princess Saga

Demon Pack

Slandalone

